::: PRINTED BY :::
Gulabchand Lallubhai Shah
:: AT :
The Mahodaya P. Press
BHAVNAGAR

= प्राप्तिस्थानम् =

श्रेष्ठि दे० ला० जैनपुस्तकोद्धारागारः।
बडेखान् चकला, गोपीपुरा, सूरत।

इदं पुस्तकं सूर्यपुरनिवासि-मोतीचन्द्र मगनभाई-चोकसीत्यनेन भावनगर-धास्थापीठ-महोदयमुद्रणालये गुलाबचंद लल्लुभाई द्वारा मुद्रापयित्वा प्रकाशितम्।

Published by
Motichand Maganbhai Choksi
for
Sheth Devchand Lalbhai Jain Pustakoddhar Fund
at the
Sheth Devchand Lalbhai Jain Dharmashala
(Shree Ratnasagar Jain Boarding House)
Badekhan Chakla Gopipura, SURAT

Sheth Devchand Lalbhai Jain Pustakoddhar Fund Series, No : 9[illegible]

:: PRINTED BY ::
Gulabchand Lallubhai Shah
: AT :
The Mahodaya P. Press
BHAVNAGAR

= प्राप्तिस्थानम् =

श्रेष्ठि दे० ला० जैनपुस्तकोद्धारागारः।
बडेखान् चकला, गोपीपुरा, सूरत।

इदं पुस्तकं सूर्यपुरनिवासि–मोतीचन्द्र मगनभाई–चोकसीत्यनेन
भावनगर–धामपीठ–महोदयमुद्रणालये गुलाबचंद लल्लुभाई
इत्यनेन मुद्रापयित्वा प्रकाशितम्।

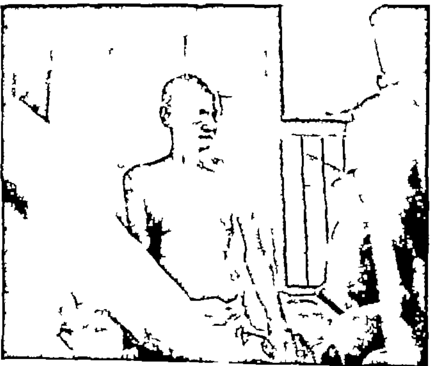
Published by
Motichand Maganbhai Choksi
for
Sheth Devchand Lalbhai Jain Pustakoddhar Fund
at the
Sheth Devchand Lalbhai Jain Dharmashala
(*Shree Ratnasagar Jain Boarding House*)
Badekhan Chakla, Gopipura, SURAT.
Sheth Devchand Lalbhai Jain Pustakoddhar Fund Series, No. 96

शासनशार्दूल—सुरतना सागरजी

(अन्तिमपञ्चदशदिनानि यावद्ध्यानलीनार्धपद्मासना ।)

निर्वाणम्—सूर्यपुरे सम्वत् २००६ वैशाख कृष्ण पञ्चमी मङ्गलवासरे ता ६-५-१९५

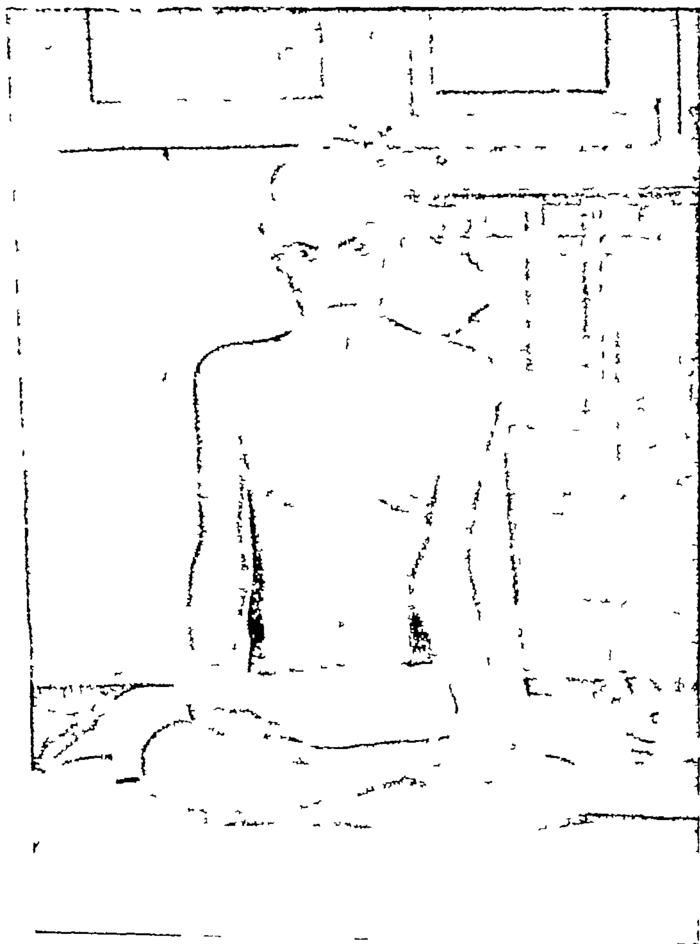
गा
म
न
गा
ह
ल
—
मु
र
त
ना
मा
ग
र
जी



गा
गो
प
चा
र

फ़ोटो — कुसुमचन्द्र कृष्णचन्द्र झवेरी

नि मा प्रेस मुंबई



शासनशार्दूल—सुरतना सागरजी

(अन्तिमपञ्चदशदिनानि यावद्ध्यानलीनार्धपद्मासना ।)

निर्याणम्—सूर्यपुरे संवत् २००६ वैशाख कृष्ण पञ्चमी मंदवासरे ता ६-५-१९५०

VEETRĀGA STOTRAM

BY HEMACHANDRĀCHĀRYA

WITH AVACHURNI, VIVARANA, AND GUJARATI TRANSLATION OF THE ORIGINAL



Avachurni by—
Somodaya Gani
Composed in
V. S 1512



Vivarana by—
Shree Prabhanandasuriji
Composed in
V S



Translated and Edited by—
'annyāsa Shree Chandrasāgar Gani's
Most Obedient disciple Munishri
Chandraprabhasāgar

In V S 2006



ı Era 2006] [Christian Era 1949

VEETRĀGA STOTRAM

BY HEMACHANDRĀCHĀRYA

WITH AVACHURNI, VIVARANA, AND GUJARĀTI TRANSLATION OF THE ORIGINAL



Avachurni by—
Somodaya Gani
Composed in
V. S 1512



Vivarana by—
Shree Prabhanandasuriji
Composed in
V S



Translated and Edited by—

Pannyāsa Shree Chandrasāgar Gani's
Most Obedient disciple Munishri
Chandraprabhasāgar

In V S 2006



Vikram Era 2006] [Christian Era 1949

Price Rs. 3/-

Sheth Devchand Lālbhai Jain Pustkoddhār
Series No. 1.

PREFACE OF FIRST EDITION.

Jain Literature, comprising as it does almost all the branches that are characteristic of ancient Indian literature, holds no insignificent a niche in the gallery of that literature It is considerable even as it is at present and was more so in former times This is not the proper place to enumerate the great writers and their works that constitute the glory of that literature. The fact that the Jain writers had flourished in great abundance in times gone by, is evident from the vast stock of literature that has survived this day, though it is yet in an unexplored state Their eminence in subject matter as well as language is manifest to those who are conversant with it.

Along with Indian literature at large, Jain literature too has been a participator in the unhappy fate it met with at the hands partly of alien bigotry, partly of mutual religious jealasy and

from the peculiarities of the climate There was a time when there was no other alternative to secure the very existance of such literature but that of burying it in subterranean archives The very method employed for the safety of the works became later on instrumental in further diminishing the stock and that at a time when there was not the least chance of its being further enriched. Those upon whom had fallen the task of being the hereditary custodians of such collections had inherited the traditions of their forefathers viz. those of not suffering any part of such collection to see the rays of the Sun lest they might be deprived of them and the works most dear to them be destroyed by the assailants It is very strange indeed that these traditions are alive even at this day when there is peace all round, and when the time is most propitious for the developement of literature. Fire even has contributed its quota to the destruction of the records Add to these the all round degeneration among the followers of the faith when far from the prospects of further expansion the faith was in imminent danger of being extinct. It was during this time that more attention was paid to the performance of external rites and ceremonies (and practically nothing was done

in the direction of education and literature and the stirring up of the inner spirit of faith. It is only very recently that a practical revival of a salutary character is visible Owing to circumstances above mentioned, the literary results of the arduous labour and the great learning of the Acharyas and the Sadhus of the faith, could not be made accessible.

It may perhaps not be out of place here to give in short the history of this Fund that has led to the publication of the series The late Sheth Devchand Lalbhai in whose memory this fund has been inaugurated, left by his will a sum of Rs 45000 along with other sums to be spent in various other matters, to be devoted to some benevolent purpose This amount was further enhanced by a sum of Rs 25000 set a part by Mr Gulabchand Devchand to be spent in some good purpose in the memory of the said Sheth Devchand Lalbhai It was on the advice of Panyas Shree Anandsāgar that these sums, which make the original funds in Trust, were amalgameted, and the present Trust was inaugurated At present the funds of this Trust amount to about Rs 100000 the original being further enhanced by the property of Bai Vichkore, the deceased daughter of the said Sheth Dev-

chand Lalbhai which was directed to be made over to this trust by her The object of this Trust is to devote the interest of the funds for the preservation and the development of "The Jain Swetamber religious literature "

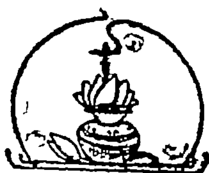
The trustees are now in a position to bring out the present volume as the first of the series to be published from time to time by this Trust The author of this treatise is the well known Kalikal Sarvagna Hemchandracharya who hardly needs any introduction to Sanskrit students What an eminent place the said author occupies among Sanskrit writers it is unnecessary to say But this much one can say that he has written on various subjects in all of which his knowledge seems to be supreme At the request of Shri Kumarpal a king of Gujrat who was considering *Hemchandracharya as his spiritual preceptor* the author of this book wrote thirty two cantos out of which twenty are comprised in this volume and the remaining twelve in "Yoga Shastra" Further upon this book Prabhananda Suri, a disciple of Abhayadev Suri and a disciple (whose name can not be traced out) of Vishalraj Suri, have written commentaries severally Both of these commentaries have been included in this volume

the first being that by the former, and the second by the latter

In conclusion we take this opportunity of expressing, our deep obligations to Panyas Shree Anandsāgar for reading the proof sheets of the work

Aprill–1911, Zaveri Bazar, Bombay

Naginbhoy Ghelabhoy Zaveri,
A trustee, for himself and
co/— Trustees



ॐ

प्रथमसंस्करणे

श्रीमद्-आनन्दसागरसूरीश्वरेण गुम्फितम्–

श्रीवीतरागस्तोत्रस्योपक्रमः ॥



सकलैहिकामुष्मिकहितकारककुशलकारकपुन्नागनिर्मितास्तोकश्लोका
स्पदातीन्द्रियेतरपदार्थसार्थस्वरूपाविर्भावकलोकोत्तरीयसम्यक्त्व
धारणपीनप्रबुद्धिप्राग्भाराणाम् सकर्णानां नासमाकर्णितमेतद्युग
यस्य कस्यापि मतस्य सौख्यमिदस्य यदीयागमस्तोमागमे
नैवागम्यते तत एव यथाऽभिमन्तव्यपदार्थानां तथ्येतरत्व
विचारणासरण्यवतारोऽत्र एव भावाभासिलोकालोकगताशेष
पदार्थसार्थावलोकनसमस्तसमस्तज्ञानावरणीयसमूलकार्षकषणप्रम
यमभूतप्रभुवरपदकेवला अपि श्रीमदकलङ्कपाद्यपादाः श्री-
सर्वज्ञाः प्रकटयामासुः प्रकटप्रभावास्तस्तमितकुमतवाततुकर्मप्र
येकविस्तारकप्रचारैः श्रीमद्गणधरैर्वृषभमाश्रित्य गणसूत्रकर्मैर्मिथ्यान
चतुष्कपीयूषपूरान्तःकरणैरुप्पन्नेइ वा विगमेइ वा धुवेइ वेत्यन
न्यसाधारणनिक्षेपवस्तुप्रमाणावस्थितावाप्त्ययमेवार्थमपदीयोपरमि

तयरत्नत्रयसमाखण्डज्योतिर्द्वारेण द्वादशाङ्गीतीर्थं सकलसुरासुर-नरेश्वरगणोपकारक्षमं विद्वद्वृन्दनमस्यम् । तच्च यावदपश्चिमपूर्व-भृच्छ्रीमद्देवर्द्धिगणिक्षमाश्रमणमपश्चिमानुपमातिशयसाम्राज्यसा-र्वभौमहिमवदाविर्भूतभागीरथीद्वादशाङ्गीतीर्थान्तरगतमपूर्वचमत्का-रचिन्तामणिरोहणायमानमासीदसाधारणमनीषाधारणलब्ध्युपेतमु-निगणधौरेयधृतं पुस्तकगणमृत एव, परं प्रेक्ष्यावसर्पिणीप्रभाव-ह्रसद्धीगणम् मुनिगणमुपकारकरणपटवः पूज्यपादाः सम्मील्याचार्यं पञ्चशतीं वर्त्तमानागमरत्नरत्नाकरोपमा सौराष्ट्रराष्ट्रराजमानायां तत्त्वज्ञानश्रीवलभ्या वलभ्यामुद्भावयामासुः, शासनं विशसित-प्रबलकर्मबलकेतनं पुस्तकारूढ सिद्धान्ततया सर्वसम्मताविस-वादमतीयम्, तदारत एव चासयममयासयतससारपारावारवर्ध-नमपि सयमवर्धनतयोपकरोति पुस्तकवृन्दमहीणामर्हमर्हच्छासन-नभोङ्गणतारारूपाणा मुनिवराणाम्, स्पष्टित च स्पष्टमेतत्स्पष्टतम-वोधकिरणैर्युगप्रधानप्रवरैः श्रीमत्तत्त्वार्थदीपनप्रदीप्रप्रदीपोपमत-त्त्वार्थसार्वदिकसाधुकल्पकल्पनकल्पबृहत्कल्पप्रभृतिपु परमार्थपथ-प्रधानावधारणैरन्यथा तु नाभविष्यदेव सकलजन्तुजातासाधार-णसातवितरणविज्ञपारमार्थिकतत्त्वप्रधानासाधारणाचरणावगमन-ज्योतिरन्तरा विवेकचक्षुरुद्घाटनमैदंयुगीनाना दुष्पमासमयोद्भू-तानेकवाचालकुतिर्थिकवाचालितदिगन्तरालानुपलभ्यदिगवलोका-नाम्, तदन्तरेण च कथङ्कारमभविष्यत्सदाचारसौधसोपाना-रोहोऽप्यारूढानार्यजनप्रवलासङ्गजातप्रवलानार्याचारप्रभावेऽत्र युगे धर्मजिघृक्षाप्यास्ता तावद्दूरादेवानवगतद्रव्यभावानुकम्पाप्रथनप्रत्य-

अपवर्गमार्गकामस्मेरदृष्टिरागमविरोध्यप्रतिविहितानेकदुर्गमविषमसरि
ण्योचरणाधिगवशमसाम्राज्यसाधमसाधमानसर्वसङ्गपरित्यागम
हाव्रताङ्गीकारविधिविधान स्याद्वादेपुष्पारम्भपरिग्रहासक्तमनवसि
च्यास्वमोदमदिराविद्धान्तःकरणाविरतिराक्षसीनग्नमीचस्वल्पर
मणवासचस्वा एव मुनय इति शासनोन्मूलनमिरवम् प्रसक्ता-
नुप्रसङ्गेन विरचिताश्च श्रीवीतरागचरणसरोजविन्दुस्कमधुकरायैः
श्रीवस्तुपाल, कुमारपाल, साधुपेथडादिभिरनेके कोशा ज्ञान
श्रुतिपुतिकोशा एव मम्पाज्ञयोद्धोधिनो श्रीवीतरागमतानुप्रमहिमास
रिच्छ्रोतःप्रसवपुण्यीचराचमानाः, परन्तु दुण्डावमर्पिणीपञ्चमा
ररक्ममीरचमीचरायमाणदुःषमछेषम्याऽविभूमिपैरज्ञानवाचवहृष्णहृदये
र्यमासेः भावकामासेद्ध, तत्वातत्वविवेचनविमुखता स्वीकृत
पुस्तकरूपैर्विनाशिता ज्वालिताः, क्षिप्ता जलेऽवगुप्तवाहे, चिता
भित्तौ हीनाचारैर्नीताश्च हानिम्, स्वीयाभाचारोपद्रवरक्षणबद्ध
बुद्धिभिस्तथा च येषाः शेषीभूता यथोद्धारणमपि ज्ञानमोद्धार
नामसमम्मापनाम्, तथापि निःस्वपरवादेष्वरय, अविस्तसीचसथा
ज्येष्ठपुरैः, परापरसाम्यानिर्णीतोदे, अनवधुवत्ताचरणावस्थमार्ग
स्य, प्रसाधितमार्गचरणासस्य ध्यानत्वात्समापेमाचारूपेः, दुष्पपरि
मृतबहुतरवाचकानाम्, संस्कारहीनत्वाम्मतेः, अत एव संस्कृत
भाषायाः, पूत्कारमापपनम्मात्रवारित्वाम्पाकृतमन्यानामपरमा
चाराधार्यभाषाया अनार्यभाषया अविरतपतनरतानाम्, क्षेमसाचार
विस्तारितजयपताकिकामनानाम् श्रावयन्तपापाजित्वादपमस्तः
यगोरपाजुपदरमचरणमात्रोपजीर्णैमधिकारमारस्यानुविमनाम् नी

जैर्योघपभ्रंशभाषाप्रधानत्वात्पूजाकारणप्रवणोपदेशकानाम्, विरलतमीभूतान्येवाधुना सिद्धान्तसाधनसिद्धान्तपुस्तकानि, नातःपरं विघ्नानामस्ति विषादपदमन्यज्जगत्त्रयेऽपि परमवलोक्यैतद्विवेकविलोचनेन स्थापयामास गुर्जरदेशीय श्रीसूरतपत्तनीय गुलावचन्द्राख्यो देवचन्द्रतनुजोऽविगीतसिद्धान्तप्रसाधनपटुप्रसाधितज्ञानदिवाकरश्रीमद्गणभृत्प्रभृतिसकलवाङ्मयवितानविस्तारणलब्धावतारः, स्वतप्तृदेवचन्द्रपादव्यवस्थापितसप्तत्तिसहस्रमानद्रम्मव्यवस्थायां पुस्तकप्रसारणप्रवणान् शेषानपराँस्तत्कार्यवाहकान् जीवनचन्द्र, नगीनचन्द्रादीन्पुरस्कृत्य व्यवस्थाम्, तत्र चानेकतरगूढतत्त्वप्रकाशनप्रभाकरसिद्धान्तलेखनव्यवस्था सतीमप्यनादृत्याल्पपुस्तकप्रसारमात्रजायमानबहुद्रव्यव्ययां झटिति पुस्तकप्रसरणप्रगुणां मुद्रणकलां मुख्यतयाधिचकारः, भगिन्याश्च स्वीयाया [1]विद्युन्मत्या द्रव्य तत्र सम्मील्य समानीय च कलान्तरोपार्जितं चान्यद्द्रविणजातं पूरितं लक्षोन्मितं लक्ष्यं लक्षणविदा, तत्र चादितो मङ्गलाचरणमिव शिष्टाना परममङ्गलभूतमिदमुपचक्रमे मुद्रितुम्, ज्ञानधनैः साधुभिः सशोध्येति प्रस्ताव्य व्यवस्थां प्रस्ताव्यतेऽधुना प्रक्रान्तो ग्रन्थः कर्तृश्रोत्रधिकार प्रमाणादिभि· ।

तत्रावधीयतां तावदवधारणाधीधनैरिदम्, यदुत त्रिधासारोऽस्य विहितनिर्वीराधनमोचनाष्टादशदेशामारिपटहलब्धाकल्पस्थायियशःशरीराः, सार्धत्रिकोटिग्रन्थग्रन्थनलक्षितसर्वज्ञावतारत्व-

---

1 शेठ देवचन्द्रस्य पत्नी वाई नीजकोर । पत्रिमुद्रकर्ता

वितीर्णकलिकालसर्वज्ञविरुदाः, अनवद्यचातुर्विद्यविधानचणात प्रज्ञातिशयप्रभावाऽऽपन्नदेशाधिपतिकुमारपालक्ष्मापालबोधनरमा रिवसाविसपमुनिगणाः श्रीमन्तो भगवन्तो हेमचन्द्राचार्याः, तच्च चैव प्रज्ञागुणमस्यक्ष्मतन्माहात्म्याविघमध्याः सार्धत्रिकोटिमन्थ प्रणेतासम्यमिति पाठमात्रमप्यसमर्थपठीयस्त्वात्तेषाम्, भूयत उपलभ्यते लेखककुण्डस्थानादिविलोकनेन स्पष्टतरं विदुषामरलङ्कि प्रानां चैतत्, सूरिप्रवराश्चैते कदा कतमं भूमण्डलं मण्डयामासुः, कदा च सूर्योस्तमयेनेव रजनीप्रचारमवाप सूरिवरास्तमयेन कुम-तम्पान्तवविविस्तृतिम् कस्मै च योग्यतमाय पुरुषोत्तमाय विद्या येनमर्पयामासुः, कथाधिकारोऽत्र विप्रकृष्टश्चैव आरब्धस्वाप जनक इति प्रवृत्तायां विचारणायाम् निर्णीयते तावत्स्पष्टं स्पष्टि-तत्वात् कुमारपालभूपालः प्राप्नोतु कश्मीरितमिति श्रीमद्वि वादेवसूरिप्रकाशात् कुमारपालक्ष्मापालसमकालीनत्वम्। कुमार-पालभूपालानेदाम गुर्जरभूपपट्टाधिस्थितिविलोकनतो निर्णीयते वैक्रमीयद्वादशशतीयो यतः विक्रमसंवत्सरवस्वधिकैकादशशतमिते राज्याभिषेकस्त्रिंशदधिकद्वादशशतके च तस्य स्वर्गम इति। तथा च सूरिपादसमयोऽप्येष एव। स्वचरणाभ्यासपावितभूमण्डलमिर्य योऽप्यत एव सम्यक्तया ज्ञायत एव, यतः पुण्यतमजन्मनिवासतिर स्कृतविबुधालयविबुधाधर्व श्रीमत्पत्तनपुरमध्यद्वीपोपपदममूल्यरमा र्हेतानां राजर्षिपदव्यलङ्कृतानां श्रीकुमारपालभूपानाम् राज्यसत्ता सम तथा च प्रायेण श्रीमतां गुर्जरधरित्र्यामेव विहारस्तत्र त्यागाग्यपुण्यपुरुषाविताम्तःकरणानामेव च परस्परविरोध-

दुर्गन्धभृद्वाणीवाचकसुरगुरुतिरस्कारिभारतीप्राग्भारभूषितवदनम-लयनिःसृताविरुद्धपरमागमोदितिश्रवणभाग्यमभूदिति, वास्तव्याश्चैते तत्रभवन्तो भगवन्तो गार्हस्थ्ये गुर्जरीयधन्धुकाख्य एव ग्रामे, एतत्प्रभृतिक सविस्तरं वृत्तान्तमुपलभ्य श्रीमता कुमारपालप्रबन्धादिति स्पष्टमेव चोपरिष्टान्निःशङ्कितश्लोकोत्तरार्धविचारणेन प्रकटीभविष्यति यदुत श्रीकुमारपालपावनप्राधान्येन प्रणीतिरस्य, किंवदन्ती चेयं तत्र तदनुसारिण्येव च भणितिरवचूर्णिकाराणामपि वीतरागस्तोत्राणा श्रीविशालराजप्रभूणामवचूर्णौ, यदुतार्हतधर्मप्राप्तिकालादर्वाक् राजर्षिभिः कृतमभूत् यन्मासभक्षण, समयसद्भावे चावगतेऽवबुद्धम् " चउहिं ठाणेहिं नेरइयाउत्ताए कम्मं पगरे " इत्याद्यवगमाद्यवसरे जाताश्वासमप्रगुणपश्चात्तापभाजनं भूपालमौलिमणिलालितपादपीठा राजर्षयो याचितवन्तश्च परमगुरवे प्रायश्चित्तप्रतिपत्तिम्, श्रीमद्गुरुभिश्चावसरोचितं द्वात्रिंशद्दशनभक्षितवान्मामस्य तच्छुद्धये तावन्मिता एवान्वर्थाः समर्पिताः प्रकाशास्तत्र द्वादश तावद्योगशास्त्रीया विंशतिश्चैतदीयाः प्रतिदिनमभ्यस्यैव च ते दन्तान्तःकरणशोधन प्रकाशाना द्वात्रिंश व्यधासीषु भोंजन चक्रुश्चैतेषा यथार्थामभिधा प्रकाशाना, सन्ति चैत एतद्विधा एव, यथावज्ज्ञान चैषामेतद्विधत्वस्य भवेद्यथावत्परिशीलनादेव, पर तत्सिद्धय एवाधिकारदर्शनं निदर्शन मात्रमेव विधीयतेऽस्माभिस्तथा चान्तिम केऽत्राधिकारा इति प्रश्ननिर्वचनमपि भविष्यति स्पष्ट तत्र ।

प्रथमे तावत्प्रस्तावनास्तवे श्रीमद्वीतरागलक्षणमालक्षयन्तः

---

१ श्रीसोमोदयगणिनामवचूर्णौ ।

प्रथमादिषष्ठसप्तमविमानस्यमात्योम्यसम्बद्धलोककल्पचक्रदर्शनेन परमैश्वर्यानामाराध्यपादैकभूतं परात्परतरं परं ज्योतिष्मत्त्व परमेपरमे ष्ठित्व तमोविनाशविभाकरत्वं सर्वकल्मषमूलोन्मूलकत्वं सुरासुरन मस्यत्व पुरुषार्थप्रसाधकाखिलविद्याविभावकत्वमतीतानागतवर्त मानकालत्रयस्थितपदार्थयाथार्थ्यसंवित्सारित्व विद्यामानस्यमतिकार्त्स्न्यं च मिष्टकुल प्रदेशपर्यन्तप्रसरण्यमानवनस्पतिसहकारार्थैकाद्भुतवाणीव्याप्तिकारि च निखिलदुर्भिक्षप्रभावा:, स्वीयामायुष्य वीतरागस्तवानां मनुष्यभव फलतो महात्मनां विभूतिस्वामीभाविनामपि स्फुरितम् ॥ १ ॥

द्वितीयस्मिन् सहजातिशयस्तवे श्रीमज्जिनानामतिशयचतुष्टं मिरवेक्षि निर्दिष्टप्रधानैर्देहस्य तेषां नैर्मल्यसौगन्ध्यनीरोगतास्वेद राहित्यानि, रुधिरामिषयोश्च श्वासनौरभ्यमाहारनीहारविभ्यदृश्य-त्वं चेति निबन्धमेन ॥ २ ॥

तृतीये च सर्वाभिमुखस्य पर्षत्समावेशं वचनैकत्वं सामवायन स्तवगतसमासकल्पमीतिविभिन्नप्रातकार्त्स्न्य वैरभिज्ञप्रकरण निर्मोहित्वमपि दुष्टमनावृष्टिस्वपरचक्रमीतुर्भिक्षमेतुल्यं भामण्डलचक्रमित्येव कर्म-कलोन्मूलनजातैकादशातिशयवर्णनम् ॥ ३ ॥

चतुर्थे तु सुरकृतानेकोनविंशतिमतिशयानां व्यावर्णयन्वः पुरतश्चकाभिसरण्यमसिन्द्रध्वजोच्छ्रय पादन्यासपद्मचतुराननत्वं प्राकारत्रितयपरिगतत्वं कण्टकाधोमुख्यमवस्थितकेशरोमनखश्म श्रुता विषयाभावित्कूल्यं समकालमवेषर्तुसम्भव सुगन्धुदकवृष्टि पक्षिप्रादक्षिण्यं वाय्वानुकूल्य वृक्षाभिनति कोटिसुरासुरसेव्यत्वं मकरपाशमुक्तत्रय सपादपीठं सचैत्यासनं पुष्पवृष्टि दुन्दुभि

चैत्यद्रुमं चमरवीज्यमानतां चाग्रतः प्रातिहार्यस्तवे आविर्भावयिष्यन्तीत्युपेक्षितमिद षट्कमिति मन्ये ॥ ४ ॥

पञ्चमे प्रातिहार्यस्तवेऽशोकवृक्षसुरपुष्पवृष्टिदिव्यध्वनिदुन्दुभ्यातपत्रत्रयीचामरसिंहासनभामण्डलान्याख्यन् ख्यातकीर्त्तयो भावार्हन्त्यचिह्नभूतानि ॥ ५ ॥

षष्ठे प्रतिपक्षनिरासस्तवे परमदेवे माध्यस्थ्यमपि दौःस्थ्यनिबन्धनतया निषेध्य प्रतिपक्षस्य रागादिमत्त्व, परेषा योगमुद्रारहिताना त्रातृत्वाभाव मलीमसाचारमुपस्थादिविकारवत्तां चाख्याय रागादिनियुक्ताना देवत्वासम्भव समाचचक्षिरे विचक्षणाः ॥ ६ ॥

सप्तमे जगत्कर्तृत्वनिरासस्तवे निष्कर्मत्वेनाङ्गवदनवक्तृत्वशास्तृत्वाभाव ईश्वरस्य, सदेहत्वेऽपि च न विधाता क्रीडाकृपान्यतराभावाद्दुःखादिविधानादकृपता कर्मजन्ये वैचित्र्ये च नार्थवत्ता, स्वभावस्तु निःसत्ताक एवोत्तरे, ज्ञातृत्वरूपकर्तृत्वे च केवलिना सयोगायोगभिन्नत्वाद्भगवता न विवादः, शासनसाम्राज्यान्तवर्त्तिना च नेय व्याबाधा लेशतोऽपीति प्रतिपादितं सुनिर्णीतसिद्धान्ततत्त्वप्रतिपादनपरैः ॥ ७ ॥

अष्टमेऽनेकान्तप्रकरणस्तवे वस्तुजातस्यानेकान्तमुद्रान्तर्वर्त्तित्व तदभावे कृतनाशाकृतागमौ अनिवार्यौ समन्ततरवः, आत्मनि तु सर्वथा नित्यानित्यतया स्वीक्रियमाणे पुण्यपापयोरभोगो बन्धमोक्षयोरनुपपत्तिश्च, घटादेरपि क्षणिकाक्षणिकैकान्तेऽर्थक्रियाभावो

वस्तुसत्ताबाधकः क्रमयौगपद्याभ्यामभिमतोऽनेकान्तवादानुभवसिद्धो वस्तुस्वरूपस्थापको निराबाध इति प्रदर्श्य निरदेशि योगसाङ्ख्य बौद्धप्रमुखवादिनाम् सकुम्भपोतन्यायावनेकान्ताभ्युपगमत्वं यथा स्याद्वादागमनिर्देशप्रधानैकान्तवादितो विरोधस्यानेकान्तीयो यत्र गुडनागरभेषजमेचकादिसकलविश्वविदितवस्तुदृष्टान्तबलेन निराकृतस्य दुग्धदधिगोरसदृष्टान्तेन वस्तुत्रयस्य निरपेक्षत्वसाद्व्यवभो म्यरूपतो निरूपिताकलङ्कज्ञानपुरस्सरकलिधागमाः ॥ ८ ॥

नवमे कलिमर्दसारस्तवेऽस्य कारकसम्यक्त्वस्याद्यैभक्तपाभमात् भावमोक्षसुखीभव्यसंयोगाद्युगान्तरस्यापि बहुक्लृप्तककस्यास्कस्या भपरीमाण्प्रचयत्वात् निशादिषु दीपादिवद्दुर्लभत्वसत्यादाम्नसेवाभ्यन्तरपरयुगाभासत्वदर्शनाविगतेर्विचहरत्वकाससममभिभासेः कस्या पकरः कारकरूपस्तोऽस्ति इति कलिर्विद्युत्वन्यैः ॥ ९ ॥

दशमेऽद्भुतस्तवे सप्रकाशं प्रकाशकामासुः शासनसारस्य प्रकाशका वीतरागाणां भगवतां स्वेश्वरप्रसरस्वयम्भोम्यानयमिदं सह भाषा निरीक्ष्य रूपवतां सहजविज्ञानपर्यनीयगुणवतां भवसप्तमारिनिर्वेगसम्बेद्यापहारितामानन्दसुखसचिवविरक्तयोद्देपेक्षोपकारित्व योः परमभिन्नभसार्वभौमत्वयोरेकाधिकरणमिवैतं नारकमोक्षत्व सुमरूपकृपानुवृत्त चेत्यपिभकाशम् ॥ १० ॥

एकादशेऽभिनयमहिमस्तवेऽभिनयमुक्तिमार्गभाषा अभिनय गुणगणवतां निजगद्गुरवाणी मुक्तिभोगमध्ये द्विपवृषार्थं, निर्गीव भीवभीवत्वे जगज्जयं रामारामाभावेऽपि मनुवामौदासीन्येऽपि

देहृद्दानानुपार्ज्यसुकृतसङ्गति, भीमकान्तगुणवत्त्वेन साम्राज्यसाधनेऽपि विगतरागद्वेषता, देवत्वेऽपि सकलगुणनिलयता, महीयसां महता महनीयतां महात्मनां गुणवद्दा यथार्थतया ॥ ११ ॥

द्वादशे वैराग्यस्तवे आजन्मवैराग्यवत्तां सुखकारणविषयकवैराग्यवत्तां विवेकशातनिबन्धनमोक्षस्थितवैराग्यता नित्यविरक्ततां मरुन्नरेन्द्रश्र्युपभोगकालरत्यभावं सुखदुःखभवमोक्षविषयकौदासीन्यं परतीर्थिकाभ्युपगताराध्याङ्गीकृतदुःखगर्भमोहगर्भानालीढज्ञानगर्भसगर्भतां सततसम्यगौदासीन्येऽपि विश्वविश्वोपकारितां चाविश्वकुः कोविदचक्रचूडामणयः ॥ १२ ॥

त्रयोदशे हेतुनिरासस्तवे (विरोधस्तवे) अनाहूतः सहायोऽकारणो वत्सलोऽनभ्यर्थितः साधुरसम्बन्धो बान्धवोऽनक्तः स्निग्धोऽमृष्ट उज्ज्वलोऽधौतोऽमलशीलोऽचण्डो वीरवृत्तिः, शमी समवृत्तिः कर्मकुटिलकण्टककुट्टकोऽभवो महेशोऽगदो नारायणोऽराजसो ब्रह्मानुक्षितः फलोद्गमोऽनिपातो गरीयानसङ्कलिपतकल्पद्रुरसङ्गो जनेशो,निर्ममः कृपात्मा, मध्यस्थो जगत्त्राताऽगोपितो रत्ननिधिरसूतः कल्पोऽचिन्त्यश्चिन्तामणिर्निखिलेऽपि जगति नान्यो वीतरागाद्भवतोऽपर इति प्राचख्युः प्रख्यातख्यातयो महात्मानः ॥ १३

चतुर्दशे योगसिद्धिस्तवे श्लथत्वेन मनोवाक्कायचेष्टासमाहारान्मनःशल्यवियोगः, करणानां स्वैरप्रचाराभावेन जयोऽष्टाङ्गयोगस्य बाल्यात्सात्मीभावश्चिरपरिचितेषु विषयेषु विरागः, योगेऽदृष्टेऽपि लोलीभावो हिंसकानामुपकार आश्रितानामुपेक्षाप-

कारिणि तथा रागो यथा न परेषामुपकारिणि तुल्य
वेति ज्ञानामावृतसमाधिस्थानां ध्यानं ध्येयमित्येतदनेन
च विस्मयमहिमा जगद्गुरूणामेवेति जयतु गुरवः ॥ ११ ॥

यद्यपि भक्तिवशे वर्तमानस्तथापि जगदीश्वर
स्वीकारः चित्तानामप्रियत्वं सुपात्रैयत्नं करोति निर्विकल्पं
तथापि यो धारयति रूपं दृष्टिं तं न येनान्तरा तदनुगते
कृपा स्यात्तदेवत् साक्षात्कृत्य कृपालुः मनसा साक्षात्करोतीति, तत्
विषयवासनापरिहीनतादिकर्मण्येवोपदेशमयमप्यासनतो अर्थ
स्यात्तेषामेव येषाममुतापिष्यमाणम्, स्वरूपमपि नामसेव्यमानं
करी सम्यगापितापी अन्यमार्गप्रवृत्तस्य नश्वरत्वात् तत
ममामुत्तरमसिद्धमपि ममरकार्येतत्, स्वरूपपूजा सूरपि
मुकमम्यविधीति यमोऽस्तु तस्यापि, तद्गुणमकरन्दपान
सरेण मनसं मे अनुकम्पितमनसा कृतकृपासु
भक्तिविभवमामरा मीमांसितवन्तो मीमांसामोदकम् ॥ १२ ॥

गायन्ते वारमहोत्सवेऽपि गर्हितास्मात् समाहितात्म
स्मरणीयां रामायसुरकतः परमगुरुमपीतमनमपीयूपनलोऽपि
परमपममीमतावमतमानादिकालीना यमाहेपयोगमाया सूर्ये
रागरसमूर्छितामानवान्यकर्मकारिता अर्थ सतो मुक्ता मुक्ता
स्वधामारम्भा कारिता कथितेन मोहपरिरया मात्रापि कोऽपि
मनोमानसुमेशाम्बितः स्वस्मरणगतोऽस्मिमूके मोहादिभि-
प्रहारेण दुर्लभकामरसनिवहस्य स्वमेव तारको मम इति नमोऽस्मि

वत्पादयोस्त्वत्प्रासादलब्धेयती भूमिर्मयेदानीं मोपेक्षिष्टाः, कृपा-रस्त्व पात्र चासाधारणं कृपाया अर्ह, त्वमतो भव युक्तानुष्ठान-रक इति ॥ १६ ॥

सप्तदशे शरणस्तवे कृतस्वकृतदुष्कृतगर्हासुकृतानुमोदनः शरण यामि, भवतु मिथ्यादुष्कृत मनोवाक्कायजाना कृतादि-भेदाना दुष्कृतानामपुन:क्रियान्वितं रत्नत्रितयगोचरमनुमन्येऽह सुकृतमर्हदादीनामर्हत्त्वादिकमनुमोदयामि, त्वा त्वत्फलभूतान्सि-द्धाँस्त्वच्छासनरतान्मुनींस्त्वच्छासन च शरण प्रपद्ये, सर्वान्सत्त्वा-न्क्षमयामि क्षाम्यन्तु च तेऽस्तु च मैत्री तेपु आपरमपदावाप्तेर्भव शरण ममेति तेनुः शरणक्रियामतथामवितथवादा· ॥ १७ ॥

अष्टादशे कठोरस्तवे शेपापरदेववैलक्षण्य क्रोधलोभभया-क्रान्तजगद्वैलक्षण्यमेव प्रभोर्लक्षणं कृतलक्षणा निरचैषु· कृतलक्षण-तया पर नैतत्ससारकाचकामलिपरिगतानामसुमतामायाति यथार्ह श्रद्धानगोचरे विना सम्यक्त्वाञ्जनम् ॥ १८ ॥

एकोनविंशे आज्ञास्तवे पालनमेवाज्ञाया भगवद्ध्यान नि.श्रे-यस्कर निग्रहानुग्रहकर्त्तृणा परेषा वर्धिन्येव ससारारण्यस्याज्ञा, विगतरागाणामाराधनमचिन्त्यमण्यादितो भवत्येवाभीष्टदं, सपर्या अपि पराज्ञाराधना, तदाराधनविराधननिबन्धनत्वान्निर्वाणा-निर्वाणयो सा चाश्रवसवरयोर्हेयोपादेयतारूपैव, तदाराधकाश्च निर्वाणपथनिभृता अभूवन्भवन्ति भविष्यन्ति ॥ १९ ॥

विद्रे आशीःस्तवे च स्वस्याप्रज कृपा नितरम्बां मूर्मि, मम दृशो श्रामेतो मम्रमनर्देह्यणमर्ब, लुठनैरस्तु क्लिणावलि प्रावश्रिताममसेम्यप्रणामस्य, रोमाञ्चकन्दका श्रमदरोमवासमो गुरुस्तु स्वरास्यपीयूषपानाद्वस्तु मदीयश्रोत्रनाम्नोश्चानां निर्निमेषता मेत्र स्वदीयवदनश्रासिमी, करौ स्वदुपास्तिलसरौ, श्रोत्र स्वद्गुणमहण- परे भवतः सदा, स्वस्स्वस्येतस्यै वाच्ये या सप्रभवद्गुणावगाहमस्य मोमिति स्वीक्रियस्व भद्रासः प्रेष्यः सेवकः किङ्करोऽस्मे इति, इत्येवमनूलप्रतिमामाग्मारवर्णनातिग वगद्गुरु वर्णयामासुरत्र मव म्तोऽत्रेति विज्ञायते ॥ २० ॥

एतत्पर्यवसाने यद्गुरु न सम्यक्षरा भादशा अरपानेके म च दृष्टा परमावश्यकं भद्यापीयूषपीनामां भाज्ञानामेतस्य पठनमिति मुद्रणोपक्रमोऽत्र आगसि मिथ्याकुष्कृत प्रार्थयसे सकलमनम- सत्सेवकः आनन्दाब्धिपरस्तु च सेवकपाठकमुद्रापकाम्बेतृणां, भेयो निःश्रेयसपर्यवसानं बोधिबीजावाप्तिश्चास्त्वेति ।

सिग्धाब्धहेम्युमानेऽब्दे (१९९७)पौषे मास्यसिते दले,
पञ्चम्यां सुरतद्रङ्गे श्रेवसेऽस्तु लिपीकृतः ॥ १ ॥



ભૂમિકા.

પૂર્વ ગ્રન્થ — કલિકાલસર્વજ્ઞ–આચાર્ય–ભગવાન્–શ્રીહેમચન્દ્રસૂરીશ્વરજી–કૃત–વીતરાગ–સ્તોત્ર–મૂળ, વિવરણ અને અવચૂરિ સહિત આજથી ૩૭ વર્ષ પૂર્વે "શ્રેષ્ઠિ દેવચંદ લાલભાઇ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર ફંડ" તરફથી પ્રકાશિત થયું હતું એનું સંશોધન પ્રાતઃસ્મરણીય–પૂજ્યપાદ–**આગમોદ્ધારક શ્રી સાગરાનન્દસૂરીશ્વરજીએ** પોતાના પ્રૌઢ પ્રતિભાથી કર્યું હતું આ અમોઘ પ્રકાશનદ્વારા ગીર્વાણ–ભારતીના ઉપાસકોને, **કલિકાલસર્વજ્ઞ ભ૦ શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યજી અને પરમાર્હત્ શ્રીકુમારપાલના** સંબન્ધમાં, પોતાના જ્ઞાનક્ષેત્રને વિસ્તૃત કરવાનો સુઅવસર પ્રથમ વાર પ્રાપ્ત થયો તે જ કારણે આ પ્રકાશનની બધી જ પ્રતો પહેલે જ તબક્કે ખલાસ થઇ ગઇ, અને માગણી વધતી જ ગઇ

આ ગ્રન્થમાં ક્ષતિઓઃ—એ પછી બીજું પ્રકાશન શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય જૈન–જ્ઞાનમંદિર–પાટણ તરફથી થયું, પણ એમાં અશુદ્ધિએ સારો એવો ભાગ ભજવ્યો હોવાના કારણે, એ પ્રકાશનની સુરૂપતામાં રહેલી ક્ષતિઓની કદરૂપતા વિદ્વાનોને ખટકયા વગર રહે તેમ નથી

નવસર્જન—આવા સંયોગોમાં શેઠ દેવચંદ લાલભાઇ જૈન પુસ્તકોદ્ધારના વ્યવસ્થાપકોને પુનઃ એ ગ્રન્થના પ્રકાશનની સૂચના મળતી ગઇ એ સૂચનાને ધ્યાનમાં લઇને, દે૦ લા૦ ફં૦ ના વ્યવસ્થાપકો, મારા **પરમતારક પૂ૦ ગુરૂદેવશ્રી પં. શ્રી. ચન્દ્રસાગરજી પાસે આવ્યા,** અને આ પ્રકાશન હાથ ધરવા

વિનન્તિ કરી. પૂ. ગુરુદેવશ્રીને આ વાત યોગ્ય જણાઈ, પણ એમણે તાજેતરમાં જ ભક્તામર પ્રકાશન હાથ ધરેલું હોવાથી તેમને સમયનો અવકાશ ન મળે તે સહજ હતું. આથી આ કામ મને સોંપ્યું, અને મેં આ કાર્ય સાનંદ સ્વીકારી લીધું. સંયોગની અનુકૂળતાના લીધે થોડા જ મહિનાઓમાં આ પ્રકાશન અંગેનું સાહિત્ય મળી રહ્યું. એટલે ખાસ હસ્તલિખિત પ્રત વિગેરે સાધનોની અગવડ ન પડી અને કદાચ થોડીઘણી અગવડ પડી હોય તો તે બધા સહયોગોને જે રીતે અનુકૂળ થતી ગઈ એ રીતે મારે પણ વેઠવી જ રહી.

ભાષાન્તર—મેં આ પ્રકાશનનું કામ ઉપાડ્યું તે દિવસોમાં મારી પાસે એક વિદ્યાર્થી એમ. એ. ના કોર્સમાં આવતા જૈન આગમોનો અભ્યાસ કરવા આવતા હતા. તેમણે મને સૂચન કર્યું કે—"આવા અપૂર્વ ગ્રન્થનું ગુજરાતીભાષામાં, શ્લોક પૂરતું મર્યાદિત ભાષાન્તર કરવામાં આવે તો સોનામાં સુગન્ધ ભળે અને ગુજરાતી ભાષાભાષીઓને પણ આનો લાભ મળે!" આ વાત મને ગમી ગઈ અને તેથી જ મેં ગુજરાતી ભાષાન્તરને પણ મર્યાદિત રીતે શ્લોકાન્તે સંકલિત કર્યું છે.

પ્રસ્તાવના—જે યુગપુરુષે જૈનતત્ત્વનું ઉચ્ચ શિખર સર કરી બતાવ્યું છે તેમજ પ્રખર પાંડિત્યનું સર્વોન્નત શિખર પણ જેમણે સર કરી બતાવ્યું છે જેમના વિરાટ જ્ઞાન આગળ વિશ્વના વિદ્વાનો વામણા ભાસે છે જેમની વિશ્વમોહિની કલ્પનાએ નૃપેશ્વરો અને નરનારીઓને એમના ચરણકમળમાં આકર્ષતા કર્યાં છે, જેમની અખંડ અને ઉજ્જ્વળ ચારિત્ર-જ્યોતથી ગુજરાતનું અસ્મિતા ઓપ પામ્યું છે અને જેમના દર્શન-સ્મરણથી પાપ પણ ક્ષણમાં પલાયન થાય છે, એવા ભગવાન—શ્રીહેમચન્દ્રસૂરીશ્વરજીની આ અનુપ

લખુ એના કરતા, વર્તમાનશ્રુતનામાલિક-ગીતાર્થ-સાર્વભૌમ-પારગત-આગમોદ્ધારક-આચાર્યમહારાજ શ્રી સાગરાનન્દસૂરીશ્વરજીના પુનિત હાથે લખાએલ " શ્રી વીતરાગસ્તોત્રસ્યોપક્રમ " વિદ્વાનો આગળ રજુ કરૂં એ મને વધારે સુયોગ્ય લાગે છે તેથી જ મેં આ ગ્રન્થમા વિસ્તારથી સંસ્કૃત પ્રસ્તાવના લખી નથી

આભાર.—આ ગ્રન્થના સંશોધનમા મારા પૂ. ગુરુદેવ-શ્રીપન્ન્યાસ-પ્રવર-શ્રીચન્દ્રસાગરજી ગણિવર્યશ્રીજીની સહાયતાથી જે મારા સમયનો અને શ્રમનો બચાવ થયો છે, તે બદલ એમના ઉપકારનો આભાર પ્રગટરીતે હુ ન માનું એ મારા માટે ઘોર કૃતઘ્નતા જ કહેવાય, અને તે સાથે અન્ય-સહાયક-સહ-યોગીઓનું વિસ્મરણ કરવુ એ પણ અનુચિત જ કહેવાય; માટે સર્વનો અંત:કરણપૂર્વક ઉપકાર માનીને અત્ર વિરમુ છુ સર્વેનુ કલ્યાણ થાય એજ એક શુભેચ્છા.

શીરપુર-પશ્ચિમખાનદેશ જૈન-ઉપાશ્રય	પ્રાતઃસ્મરણીય પૂજ્યપાદ આગમોદ્ધારક-શ્રીઆનન્દસાગરસૂરીશ્વરજીના વિદ્વદ્વિનેય-પન્યાસ-પ્રવર-શ્રીચન્દ્રસાગરજીના ચરણારવિન્દ-સેવક-ચન્દ્રપ્રભસાગરના ધર્મલાભ





વિનન્તિ કરી પૂ. ગુરુદેવશ્રીને આ વાત યોગ્ય જણાયું, પણ તાજેતરમાં જ મહા-ચાર પ્રકાશન કામ ધરેલાં હોવાથી સમયનો અવકાશ ન મળે તે સહજ હતું આથી આ કામ સોંપ્યું, અને મેં આ કામ સાનન્દ સ્વીકારી લીધું પરં અનુકૂળતાના લીધે થોડા જ મહિનાઓમાં આ પ્રકાશન જ સાહિત્ય મળી રહ્યું એટલે ખાસ હસ્તલિખિત પ્રત વિ સાધનોની અગત્ય ન પડી અને કદાચ થોડીઘણી અગ પડી હોય તો તે બધા સંશોધન જે રીતે અગત્ય જેવી પડે એ રીતે મારે પણ જોયો જ રહી.

ભાષાન્તર—મેં આ પ્રકાશનનું કામ ઉપાડ્યું તે દિવસોમાં મારી પાસે એક વિદ્યાર્થી એમ. એ. ના કોર્સમાં આવતા જૈન આગમોનો અભ્યાસ કરવા આવતા હતા. તેમણે મને સૂચન કર્યું કે—"આવા અપૂર્વ ગ્રન્થનું ગૂજરાતીમાં, શ્લોક પૂરતું મર્યાદિત ભાષાન્તર કરવામાં આવે તો સોનામાં સુગન્ધ ભળે અને ગૂજર અભ્યાસીઓને પણ આનો લાભ મળે!" આ વાત મને ગમી ગઈ અને તેથી જ મેં ગુજરાતી ભાષાન્તરને પણ મર્યાદિત રીતે શ્લોકાન્તે સમાવિત કર્યું છે.

પ્રસ્તાવના—જે ગુણપુરુષે, જૈનત્વનું ઉચ્ચ શિખર સર કરી બતાવ્યું છે તેમજ પ્રકાંડ પાંડિત્યનું સર્વોન્નત શિખર પણ જેમણે સર કરી બતાવ્યું છે જેમના વિશાળ જ્ઞાન આગળ વિશ્વના વિદ્વાનો વામણા ભાસે છે જેમની વિશ્વમોહિની કલ્પનાએ ગૂર્જરેશ્વરો અને નગરનાથોને એમના ચરણકમળમાં આલોટતા કર્યા છે જેમની અજોડ અને ઉજ્જ્વળ ચારિત્ર-જ્યોતિથી ગુજરાતનું અસ્મિતા ઓજ પામ્યું છે અને જેમના દાન-સ્નાનથી ધાર પણ ગૂજરાતમાં પથરાઈ ગયા છે એવા ભગવાન-શ્રી હેમચન્દ્રસૂરીશ્વરજીની આ અનુપમ કૃતિ પર હું પ્રસ્તાવના



સાદર સમર્પણ

તપોગચ્છાલંકાર પંજાબકેશરી જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી કે જેઓએ શેઠ દેવચંદ લાલભાઇ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર ફંડના સંશોધન કાર્ય અંગે પંજાબના જ્ઞાન-ભંડારમાંથી અનેક પુસ્તકોની હસ્તલિખિત તેમજ મુદ્રિત નકલો મેળવી આપવા કૃપા કરી છે તે પ્રાતઃસ્મરણીય પુણ્ય પુરુષના કરકમલમાં કલિકાલસર્વજ્ઞ ભગવાન્ શ્રીમદ્ હેમચન્દ્રાચાર્યવિરચિત શ્રી વીતરાગ સ્તોત્રમ્ અમો વિનમ્રપણે સમર્પણ કરતાં આંતરાહ્લાદ અનુભવીએ છીએ.

મુંબઇ
વસંતપંચમી
સં૦ ૨૦૦૮

મોતીચંદ મગનભાઇ ચોકસી
તથા અન્ય માનાર્હ સંચાલકો
શેઠ દેવચંદ લાલભાઈ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર
ફંડ-સુરત



तपागच्छशृंगार पञ्जाबकेसरी जैनाचार्य

श्रीमद्विजयवल्लभसूरीश्वरः ।

जन्म—वि स १९२ कार्तिक शुक्ल २ बड़ौदा

दीक्षा—वि. स. १९४१ वैशाख शुक्ल ११ राधनपुर

सूरिपद—वि. स. १९८१ मार्गशीर्ष शुक्ल ५, लाहोर (पंजाब)

अज्ञानतिमिरतरणि-कलिकालकल्पतरु-पद—

वि स १९ १ चैत्र कृष्ण १ [illegible]

श्रेष्ठी देवचन्द लालभाई जव्हेरी



जन्म १९०९ वैक्रमाब्दे
कार्तिकशुक्लैकादश्या
(देवदीपावली-सोमवासरे)
सूर्यपूरे

निर्याणम् १९६२ वैक्रमाब्दे
पौषकृष्णतृतीयायाम्
(मकरसङ्क्रान्ति-मङ्गवासरे)
मोहमयीनगर्याम्.

नि सा प्रेस, मुंबई

પ્રસ્તાવના



શેઠ દેવચંદ લાલભાઇ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર ફંડમાંથી ગ્રંથાંક ૯૫ તરીકે મૂળ અને સોમોદય ગણિકૃત અવચૂર્ણિ તેમજ શ્રી દેવભદ્રમુનિ શિષ્ય શ્રી પ્રભાનન્દસૂરિકૃત વિવરણ સહિત કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્યકૃત શ્રી વીતરાગસ્તોત્ર પ્રસિદ્ધ કરવા અમો ભાગ્યશાળી થયા છીએ

આ ગ્રંથનું સંપાદન, સંશોધન તેમજ અનુવાદ આયંબીલ ઓળી તપ અને વર્ધમાન આયંબીલ તપ ઓળીના પરમ આરાધક, વ્યાકરણના અભ્યાસી પરમ, પુનિત આચાર્યશ્રીમદ્ ચન્દ્રસાગરસૂરીશ્વરજીમા પરમ વિનેય શિષ્ય મુનિશ્રી ચન્દ્રપ્રભસાગરજીએ કરી આપેલ હોવાથી અમો તેઓશ્રીના અત્યંત ઋણી છીએ

ગ્રન્થ વિષય અને ગ્રંથકાર સંબંધી સ્વર્ગસ્થ આગમોદ્ધારક શ્રીમદાનન્દસાગરસૂરીશ્વરજીએ તેઓએ લખેલ આ ગ્રંથમાં છપાયેલ પ્રસ્તાવનામાં શ્રમ સેવ્યો હોવાથી અત્રે લંબાણ કરતાં નથી

માખરીયા હાઉસ ૩૨૭,
સરદાર વલ્લભભાઇ પટેલ રોડ
મુંબઇ-૪.
વસંતપંચમી, ૨૦૦૮
તા ૩૧-૧-૧૯૫૨.

લી. મેનેજીંગ ટ્રસ્ટી
મોતીચંદ મગનભાઇ ચોકસી
તથા અન્ય માનાર્હ સંચાલકો
શેઠ દે લા જૈ પુ ઉ ફંડ-સુરત.

कलिकालसर्वज्ञश्रीहेमचन्द्राचार्यविरचितंश्रीमहर्षिप्रथित-
मनुवादावचूर्णिविवरणसमेतम्—

श्रीवीतरागस्तोत्रम् ।



यः परात्मा परंज्योतिः, परमः परमेष्ठिनाम् ।
आदित्यवर्ण तमसः, परस्तादामनन्ति यम् ॥१॥
सर्वे येनोदमूल्यन्त, समूलाः क्लेशपादपाः ।
मूर्ध्ना यस्मै नमस्यन्ति, सुरासुरनरेश्वराः ॥२॥
प्रावर्त्तन्त यतो विद्याः, पुरुषार्थप्रसाधिकाः ।
यस्य ज्ञानं भवद्भाविभूतभावावभासकृत् ॥३॥
यस्मिन्विज्ञानमानन्दं, ब्रह्म चैकात्मतां[1] गतम् ।
स श्रद्धेयः स च ध्येयः, प्रपद्ये शरणं च तम् ॥४॥
तेन स्यां नाथवाँस्तस्मै, स्पृहयेयं समाहितः ।
ततः कृतार्थो भूयासं, भवेयं तस्य किङ्करः ॥५॥
तत्र स्तोत्रेण कुर्यां च, पवित्रां स्वां सरस्वतीम् ।
इदं हि भवकान्तारे, जन्मिनां जन्मनः फलम् ॥६॥

---

१ ०कात्मता अ

शार्दूलविक्रीडितम् ।

वीरो विश्वविशारदो विनयदो वीरं वरेण्यं भज,
वीरेण स्मरपि स्मयाय विरतिर्वीराय पार्श्वा भवः ।
वीराद् विश्वविराम वरतरं वीरस्य वाग्वैभवः,
वीरे विश्ववरमादिवृन्दविलयो भो वीरः वीरोद्धर ॥१॥

शास्त्री सन्मुखराम कृपाराम ज्योतिषी
सं २००४ माघ सुदि ५, शुक्रवार

अव०—जयति श्रीजिनो वीरः सर्वज्ञः सर्वकामदः ।
यस्याङ्घ्रियुगलं कल्पपादपैर्युग्मजातकम् ॥ १ ॥
नत्वा निजगुरून् सारसारस्वतविभाद्भुतान् ।
वीतरागस्तवान्वर्थं बालगम्यं करोम्यहम् ॥ २ ॥

तथाहि—पूर्वं स्वर्गसहोदरे पत्तननगरे निजसहजपराक्रमाक्रान्तराजचक्रः परमप्रभुतानुकृतशक्रो दुर्द्धरविरोधिसिन्धुरभयकरकरालकरवालो दशदिङ्मण्डलपाखण्डमण्डनकीर्तिव्रततिवितानालवालः प्रजापालः श्रीकुमारपालश्चतुःसागरावधिधात्रीधवतां दधाति स्म । स च कलिकालसर्वज्ञश्वेताम्बरादिषड्दर्शनाखण्डिताज्ञस्वप्रज्ञापराभूतसुरसूरिश्रीहेमसूरिवचनामृतेन गलितमिथ्यात्वगरलः सरलतरश्रीजिनमार्गं प्रतिपन्नवान् । श्रीजिनोक्तनवतत्त्वानि श्रद्दधानः श्रीसम्यक्त्वमूलद्वादशव्रतधुरां दधानः प्रथमव्रतेऽष्टादशदेशेष्वमारिप्रवर्त्तनं मारिशब्दश्रवणेऽपि क्षपणकरणम् । द्वितीये—विपर्ययेणाऽसत्यवचने आचा(मा)म्लम् । तृतीये—प्रतिवर्षं द्विसप्ततिलक्षनिर्वीरधनमोचनम् । चतुर्थे—धर्मप्राप्त्यनन्तर पाणिग्रहणे नियमः, चातुर्मासके त्रिधा शीलपालनम्, भोपलदेव्याद्यष्टभार्यामरणे प्रधानप्रभृतिभिर्बहुकथनेऽपि पाणिग्रहणाऽकरणम् । पञ्चमे—षडष्टौ कोट्यः सुवर्णरूप्ययोः, दशशततोलका महार्घ्यमणिरत्नानां, द्वात्रिंशत् २ सहस्रमणानि घृततैलयोः, त्रीणि २ लक्षाणि शाल्यादिधान्यमूटकानामेकादश शतानि गजानाम्, पञ्चाशत्सहस्रा रथानामेकादशलक्षास्तुरङ्गमानाम्, सर्वसैन्यमीलनेऽष्टादश

जे परात्मा, परज्योति अने परमेष्ठीओमां श्रेष्ठ छे। जेमने पंडित पुरुषो अज्ञाननी पेलेपार गयेला अने सूर्यनी जेवा उद्योत करवावाला माने छे ॥ १ ॥

जेओए रागादि क्लेशरूपी-वृक्षोने मूळथी उखेडी नांख्या छे। जेमने सुर, असुर, मनुष्यना स्वामिओ मस्तकवडे नमस्कार करे छे ॥ २ ॥

जेमनाथी पुरुषार्थने सिद्ध करनारी शब्दादि विद्याओ प्रवर्तेली छे। जेमनु ज्ञान वर्तमान, भावि अने भूत भावोने प्रकाशमारु छे ॥ ३ ॥

जेमनामां विज्ञान-केवळज्ञान, आनन्द-सुख अने ब्रह्म-परमपद, ए त्रणे एकपणाने पामेल छे; ते *श्रद्धेय* छे, अने *ध्येय* छे, *तथा* तेमनु हु शरण अंगीकार करु छु ॥ ४ ॥

तेमना वडे हु समाथ छु, तेमने प्रशान्त मन वाळो हु थांउ छु, तेमनाथी हु कृतार्थ थाउ छु; अने तेमनो हु किंकर छुं ॥ ५ ॥

उपर बतावेल प्रभु विषे स्तुति करवावडे हु मारी वाचाने पवित्र करु छुं। कारण के आ भवरूपी अटवीमां प्रभुनु स्तवन करवुं एज आ जन्मधारि योनां जन्मनु फळ छे ॥ ६ ॥

अव०—जयति श्रीजिनो वीरः सर्वज्ञः सर्वकामदः ।
यस्याङ्घ्रियुगलं कल्पपादपैर्युग्मजातकम् ॥ १ ॥
नत्वा निजगुरून् सारसारस्वतविभाद्भुतान् ।
वीतरागस्तवान्वर्थं बालगम्यं करोम्यहम् ॥ २ ॥

तथाहि—पूर्वं स्वर्गसहोदरे पत्तननगरे निजसहजपराक्रमाक्रान्तराजचक्रः परमप्रभुतानुकृतशक्रो दुर्द्धरविरोधिसिन्धुरभयकरकरालकरवालो दशदिङ्मण्डलपाखण्डमण्डनकीर्तिव्रततिवितानालवालः प्रजापालः श्रीकुमारपालश्चतुःसागरावधिधात्रीधवतां दधाति स्म । स च कलिकालसर्वज्ञश्वेताम्बरादिषड्दर्शनाखण्डिताज्ञस्वप्रज्ञापराभूतसुरसूरिश्रीहेमसूरिवचनामृतेन गलितमिथ्यात्वगरलः सरलतरश्रीजिनमार्गं प्रतिपन्नवान् । श्रीजिनोक्तनवतत्त्वानि श्रद्दधानः श्रीसम्यक्त्वमूलद्वादशव्रतधुरां दधानः प्रथमव्रतेऽष्टादशदेशेष्वमारिप्रवर्त्तनं मारिशब्दश्रवणेऽपि क्षपणकरणम् । द्वितीये—विपर्ययेणाऽसत्यवचने आचा(मा)म्लम् । तृतीये—प्रतिवर्षं द्विसप्ततिलक्षनिर्वीरधनमोचनम् । चतुर्थे—धर्मप्राप्त्यनन्तर पाणिग्रहणे नियमः, चातुर्मासके त्रिधा शीलपालनम्, भोपलदेव्याद्यष्टभार्यामरणे प्रधानप्रभृतिभिर्बहुकथनेऽपि पाणिग्रहणाऽकरणम् । पञ्चमे—षडष्टौ कोट्यः सुवर्णरूप्ययोः, दशशततोलका महार्घ्यमणिरत्नानां, द्वात्रिंशत् २ सहस्रमणानि घृततैलयोः, त्रीणि २ लक्षाणि शाल्यादिधान्यमूटकानामेकादश शतानि गजानाम्, पञ्चाशत्सहस्रा रथानामेकादशलक्षास्तुरङ्गमानाम्, सर्वसैन्यमीलनेऽष्टादश

लक्षाः, अष्टाविंशतिलक्षाः सुभटानाम्, सहस्रयुग्यामशीति सहस्रा गवां, पञ्च २ शतानि गृहापणसमापानपात्रशकटवा हिन्यादीनाम्। षष्ठ–चातुर्मासिक पत्तनपरिसरादधिकदिग्ग तिनिषेध। सप्तमे–मद्यमांसमधुम्रक्षणबहुबीजपञ्चोदुम्बरान न्तकायघृतपूरादिनियमः। अष्टमे–स्वाम्यामप्य सप्तव्यसननि षेधः। नवमे–उभयकालयो प्रतिक्रमणम्, सामायिके गृहीते श्रीहेमसूरिपादान्विनाऽन्येन सहालपनम्। दशमे–वर्षासु कट काकरणम्। एकादशेऽष्टमीचतुर्दश्योः पौषधग्रहणम्, कायोत्सर्गे पादलग्नस्य मर्कोटकस्य दयया स्वत्वचा सह परतःकरणम्। द्वादशे–सीदत्साधर्मिकाणां द्वासप्ततिलक्षकरमोचनम्, प्रतिवर्षं साधर्मिकोद्धारायककोटिदीनारदानम्, पारणकदिने परःशता नामपि दृष्टिप्राप्तश्राद्धानामात्मना सह भोजन इत्यादिनिय मानङ्गीकृत्य प्रभुपार्श्वे प्राक्कृतदुष्कृतप्रक्षालनाय प्रायश्चित्तं प्रार्थितवान्, तेन समयरहस्य हृदि विमृश्य दत्तम्। तथेदं– चतुश्चत्वारिंशदुत्तरचतुर्दशशत १४४४ नव्यप्रासादनिर्मापणम्, षोडशशत १६०० जीर्णोद्धारविधापनम्, सप्त महायात्रा एक– विंशतिर्ज्ञानकोशा इत्यादि। विशेषतो विदितागमस्यमतम ग्रामीणदशनविंशतय एकस्मिन्नेव पीठे दशनसङ्ख्यप्रासादा विधाप्याः। प्रत्यह प्रातस्त्रिंशत्प्रकाशात्म 'काम्' दीप्तौ, प्रक र्षेण काश्यन्ते–दीप्यन्ते आन्तरमलापनयनेन दशना यभिरिति प्रकाशा गुम्फनीया इति च प्रतिपाद्य भावविविधप्रवृत्तिप्ररूपका ग्रन्थ योगशास्त्रस्य, वीतरागभक्तिमया विंशतिश्चामी; श्री

प्रभुभिराम्नाता इति मूलसम्बन्धस्तेषूत्तराणां विंशतेः प्रकाशानामर्थमात्रं लिख्यते । प्रभुश्रीहेमचन्द्रसूरयः शिशुशिष्यशेमुषीविशेषोन्मेषाय प्रथमस्तवे यत्तच्छब्दयोः सप्तविभक्त्येकवचनव्युत्पत्तिं प्रदर्शयन्तो निजभक्तिं प्रकटयन्ति, यथा–

यः परात्मेति० परश्चासावात्मा च परात्मा सर्वसंसारिजीवेभ्यः प्रकृष्टस्वरूपः, पुनः किंविशिष्टः ?,–परंज्योतिः । पर सकलकर्ममलकालुष्यरहितत्वेन केवलं ज्योतिर्ज्ञानमयं यस्य स तथा । परमिति केवलार्थेऽव्ययं, परमे चिदानन्दरूपे पदे तिष्ठन्तीति परमेष्ठिनोऽर्हदादयः पञ्च, तेषां परमः प्रधानभूतः । परमत्वं चास्य मुक्तावस्थामधिकृत्य, परमेष्ठिनामिति षष्ठी "सप्तमी चाविभागे निर्धारणे" इति (२–२–१०९) सूत्रेण । तथा यं वीतरागं तमसः परस्तादामनन्ति ध्यायन्ति तत्स्वरूपोपलब्धये मनीषिणः । क्व ? परस्तात् परस्मिन्पारे, कस्य ? तमसोऽज्ञानरूपस्य, किम्भूतं यम् ? आदित्यवर्णमादित्यस्येव वर्ण उद्द्योतो यस्य तं तथा, भानोरुपमानमन्यस्य तथाविधस्य वस्तुनोऽत्राभावात्, परस्तादिति पठिततमसोऽज्ञानरूपान्धकारस्याग्रे आदित्यवर्णं सूर्याभ तद्विनाशकमित्यर्थः ॥ १ ॥

सर्वे० येन सर्वे समस्ताः क्लेशा रागद्वेषादयस्त एव पादपा वृक्षा नरकादिकटुफलदायित्वेन समूला मिथ्यात्वमूलसहिता उदमूल्यन्त उन्मूलिताः, यस्मै मूर्ध्ना सुरासुरनरेश्वरा नमस्यन्ति–नमस्कुर्वन्ति ॥ २ ॥

प्राप० यतो यत्सकाशाद्विद्याः शब्दविद्यादिकाश्चतुर्दश, धर्मार्थकामादिपुरुषार्थानां प्रमाणिका विधायिकाः प्रावर्तन्त अभूवन्, यद्वा द्वादशाङ्गीगता विद्याः सुवर्णसिद्ध्यादिप्ररूपिकाः । यस्य ज्ञानं भवद्भाविभूतभावावभासकृत्-अतीतानागतवर्तमानवस्तुप्रकाशकमस्तीति गम्यम् ॥ ३ ॥

यस्मिन्० यस्मिन्विशिष्टं ज्ञानं विज्ञानं केवलज्ञानमानन्दमकृत्रिमसुखं ब्रह्म च परमपदं त्रीण्यप्येकात्मतामेकपतानि स एष वीतरागजीवः स एव ज्ञानं ज्ञानैकरूपस्यास्य, स एव च सुखं वचनस्पर्शनादिविषयस्य कस्यापि तत्राभावात्, स एव मुक्तिरूपस्याभावात् । अथ तत्स्वरूपं दर्शयन्त आहुः, स च—स पूर्वोक्तपरात्मादिविशेषणविशिष्टः श्रद्धेयः, स्वहृदयरुचिविषयः कार्यः, च पुनः स ध्येयो रूपातीततया ध्यातव्यस्तं तमसः परस्तादज्ञानात् शरणं प्रपद्ये स्वीकरोमि ॥ ४ ॥

तेन० तेनोन्मूलितक्लेशपादपेन नाथवान् सनाथोऽहं स्यां भवामि, तस्मै सुरासुरनमस्कृतायाहं समाहितस्तदेकध्यानमनाः स्पृहयन्तं वाञ्छामि, ततः प्रकटितपुरुषार्थसाधकविधासकृपया-दहं कृतार्थः कृतकृत्यः प्राप्ताभीष्टकार्यो वा भूयासं भवामि भवि-ष्यामीत्यर्थः । तस्य त्रिकालज्ञानवतः किङ्करो भवेयमस्मि ॥५॥

तत्र० तत्र विज्ञानानन्दब्रह्मरूपं स्वां सरस्वतीं वाणीं, स्तोत्रेण कृत्वा पवित्रां कुर्यां करोमि । को हेतुः ?, हि यस्मा-

त् कारणाद् भवकान्तारे संसारारण्ये जन्मिनां जीवानां, जन्मनः पादपरूपस्य इदमेव वीतरागस्तवनं फलम्, नान्यत् ॥ ६ ॥

ॐ नमः सर्वज्ञाय ।

अनन्तदर्शनज्ञानवीर्यानन्दचतुष्टयम् ।
संस्मृत्य परमात्मानमनाहतमहःश्रियम् ॥ १ ॥
अनल्पमतिभिः साध्यमल्पधीरपि भक्तितः ।
ब्रुवे विवरणं किञ्चिद्वीतरागस्तवानुगम् ॥ २ ॥

इह हि तथाभव्यत्ववैचित्र्यवशप्रशान्तदुरन्तज्ञानावृतितमःसमुल्लसिताद्भुतप्रतिभारम(त्मा)दर्शसङ्क्रान्तसमस्तशास्त्रोपनिषद्भिर्निरवधिनयविक्रमप्रसिद्धसिद्धाधिपश्रीजयसिंहदेवप्रणयप्रश्रिताभिनवशब्दानुशासनैर्विकस्वरविवेकनिस्तन्द्रचौलुक्यचन्द्रपरमार्हतश्रीकुमारपालभूपालमौलिलालितक्रमनखमयूखै प्रवर्तिताद्भुतश्रीजिनराजशासनोन्नतिगलहस्तितातिकलुषदु षमाकालविलसितैरनन्यसामान्यागण्यपुण्यप्रभावभूरिभि' श्रीहेमचन्द्रसूरिभिर्विरचितेषु समस्तस्तुतिरसरहस्यनिस्यन्दपात्रेषु श्रीवीतरागस्तोत्रेषु तावत्प्रथमस्य पदयोजनामात्रमुपक्रम्यते । अत्र च शास्त्रकृतामुद्देशनिर्देशक्रमेणैव शास्त्रविन्यासोऽत' समयपरिपालनाय स्ववदनमात्रतया समस्तस्तवार्थमुद्दिशन् परमात्मानमभिष्टुवन्नाह । य परात्मेति ।

वि०—अत्राद्यसार्द्धश्लोकत्रयस्य पदाना प्रथमादिसप्तम्यन्तविभक्तिप्रथमवचनान्तानामुत्तरश्लोकद्वयस्य तदन्तैरेव पदैर्यथाक्रम कर्तृकर्म्मविवक्षया योजन कार्यम् । नथाहि—परात्मेति विशेष्य पदम्,

सतो य किल परात्मा परंज्योतिः स मद्ध्येय । यश्च परमेष्ठिनां परमः स ध्येय, य आदित्यवर्णं तमसः परस्तादामनन्ति त शरणं प्रपद्ये। येन च समूला सकलक्लेशपादपा समुन्मूल्यन्त तेन नाथवान् स्याम् । यस्मै च सुरासुरनरेश्वरा सरभसं नमस्यन्ति तस्मै समाहित स्पृहयेयम् । यतश्च पुरुपार्थप्रसाधिका विद्याः प्रावर्तन्त तत कृतार्थो भूयासम् । यस्य च भवप्राग्भिमूलभावावभासकत्व ज्ञानं तस्य किङ्करो भवेयम् । यस्मिंश्च विज्ञानमानन्द ब्रह्म चैकात्मता-मुपगत तस्मिन् स्तोत्रेण स्वां सरस्वतीं पवित्रां कुर्यामिति पदानां परस्परसम्बन्धः ।

साम्प्रतमेतदेव प्रतिपद व्याख्यायते । तत्र परश्चासावात्मा च परात्मा, परत्व चास्य देहात्मान्तरात्मापेक्षम्, यत कैश्चिदुपयोग लक्षणमनादिनिधन अपौद्गलिकत्वेन रूपातीत तथाविधसामग्रीसा कल्यात शुभाशुभरूपस्य कर्मण कर्तारमुदयप्राप्तस्य तस्यैव च भोक्तारमस एवैतल्लक्षणविलक्षणाद्देहादपर्यान्तरभूतमविसंवादिप्रमाण प्रतिष्ठितमप्यात्मतत्त्वं महामोहोपहतमतित्वेनामन्यमानै चित्तादि ब्रह्मयोगान्मदशक्तिमिवाचेतनमहाभूतसंपर्कादचेतनस्यमुत्प्राप्य देहस्यैवात्मत्वमुपकल्प्यतेऽत्र स देहात्मा । यथा देहातिरिक्तस्यात्मनः सत्प्रमाणप्रतिष्ठितत्व तथा पुरस्तादस्ममकाशे प्रकाशयिष्यते अन्तरात्मा च ज्ञानावरणादिकर्मनिर्मितमाहात्म्य शरीरी संसारि जीवः । एतयोश्च वक्ष्यमाणविशेषणगणासहत्वेन प्रकृतानुपयोगित्वमत परस्यैवोपादानम् । परात्मा च विगलितसकलकर्ममल-पटलः सम्यक्सिद्धज्ञानदर्शनाऽऽनन्दवीर्यलक्षणामन्तचतुष्टयः शिवम

चलमपूनर्भव परमपदमध्यासीनो ज्ञानदर्शनोपयुक्तः केवलात्मैव । साम्प्रत स एव विशिष्यते किं विशिष्टः परात्मेत्याह—पर ज्योति । अप्रतिपातित्वेन लोकालोकप्रकाशकत्वेन च परं सर्वोत्कृष्ट चित्-स्वरूप ज्योतिर्यस्येति ज्योतिर्ज्योतिष्मतोरभेदात् स एव परज्योति । परत्व चास्य मतिश्रुतावधिमन पर्यायलक्षणचिदंशचतुष्टयापेक्ष, प्रतिपातित्वेनाल्पविषयत्वेन च मत्यादीनामनीदृशत्वात् यदि वा रवीन्दुविद्युन्मणिप्रमुखे निखिलेऽपि ज्योतिवर्गे य परमुत्कृष्ट ज्योतिरिति स परज्योति । यश्चैवविध परात्मा स श्रद्धेय श्रद्धाविषयमवतारणीय इत्युत्तरपदेन योग । किमुक्त भवति । किल यद्यप्यघातिकर्मणामर्हदादीनामध्यक्षे तस्मिंस्तत्प्रत्ययेनैव श्रद्धा विधेयैव । न चानुपकृतपरानुग्रहकृता क्षीणरागद्वेषमोहानामर्हदादीना वितथवादित्वमत किमश्रद्धेय परमात्मन । पुन परमरहस्यभूत परमात्मानमेव विशिनष्टि । परम परमेष्ठिनाम् । परमे चिदानन्दरूपे ब्रह्मणि तिष्ठन्तीति परमेष्ठिनस्ते चार्हदाचार्योपाध्यायसाधव एव, तेषा मध्ये परम प्रकृष्ट सिद्धरूपो य परमेष्ठी, अर्हदादिपरमेष्ठिचतुष्टयस्य चामुक्ततावस्थामधिकृत्य सिद्धस्य पञ्चमपरमेष्ठिन परमत्वम् । मुक्तास्तु सर्वेऽप्येकरूपा एव । स चैवविध परमात्मा भगवांस्तदेकतानमनोभिर्ध्येयस्तत्स्वरूपाप्तये सततमनुस्मरणीय इति उत्तरपदेन सम्बन्ध ।

प्रथमान्तं पदमभिधाय द्वितीयान्तमाह । यं च परमात्मानमणिमाद्यष्टमहासिद्धिप्रसिद्धिमहसो मुनयोऽप्यामनन्ति—तत्स्वरूपोपलब्धये सततमभ्यस्यन्ति । किम्भूतम् ?, तमस परस्ताद् वर्त्तमानम्,

तमांसि निकाचितानि कर्माणि, विमलकेवलाऽऽलोकेन च तेषां पारे प्रतिष्ठित सत्त्वरजस्तमोलक्षणगुणत्रयातीतमित्यर्थः । समहमेवरूपं परमात्मानं दुर्वारान्तरायपरित्याजितात्मशक्ति शरणं प्रपद्ये इत्युत्तरेण योगः । पुनः किंविशिष्टम् ?, आदित्यवर्णं, आदित्यस्य प्रभापतेरिव वर्णः शोभा यस्य स तथा तम् । अत्राह–परः, ननु परिमितक्षेत्रमात्र प्रकाशनमहसा मिहिरेण लोकालोकप्रकाशनप्रवरपरमज्योतीरूपस्य परमात्मनः साम्यमनुपपन्नम् । तथा चागमः –“ चन्दाइच्चगहाणं पहा पयासेइ परिमियं खेत्तं । 'केवलियनाणलम्भो लोयालोयं पयासेइ ” ॥ १ ॥ इति । आचार्य –साधु भो सहृदय ! इदमगममभिदधासि, किन्तु सकलेऽपि कल्पान्तरमुखे तेजस्विवर्गे दिनमणिर स्वामिर्भानोरिव किमपि लघूपमानस्य कामसम्भावनात्मकत्वसमुपलभ्य मित्यादित्यवर्णमित्यभिहितं, तत्त्वतस्तु सुमेरुपरमाण्वोरिव महदन्तरं परमात्मत्वादित्यात्मस्वरूपयोरिति । आदित्योऽपि निरस्ततमस्त्वेन तमसः परस्ताद्भवति ।

तृतीयमन्त्र पदमाह । येन च भगवता परमात्मना क्लेशपाशाः सर्वेऽप्युदमूल्यन्त । “ अविद्याऽस्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशाः ।”

---

१ केवलिय पुण नाण इति प्रत्यन्तरे ।

पातञ्जले तेन सूत्राणि “ अविद्याऽस्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः पञ्च क्लेशाः । –३ । अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्यातिरविद्या । २–५ । दृग्दर्शनशक्त्योरेकात्मतैवास्मिता । २–६ । सुखानुशयी रागः । २–७ । दुःखानुशयी द्वेषः । २–८ । स्वरसवाही विदुषोऽपि तथाऽऽरूढोऽभिनिवेशः । २–९ ।”

तत्र " अनित्याशुचिदुःखानात्मसु मिथ्याज्ञानमविद्या "। दुर्धराहङ्कारवशात् सर्वत्राऽस्मीतिभावोऽस्मिता "। " मनोज्ञेषु शब्दादिष्वात्मनो गाढाभिष्वङ्गो राग. "। " तेष्वेवामनोज्ञेषु भृशमप्रीतिविशेषो द्वेष. "। " अतत्त्वेऽपीदमित्थमेवेत्येकान्ताग्रहग्रहिलताऽभिनिवेश. "। उपलक्षण चैतदन्यासामपि घातिकर्मोत्तरप्रकृतीनाम्। एते च ससृत्यामात्मनोनादिसबन्धवशाद्बद्धमूला, प्रदर्शिततत्तद्विकारप्ररोहसहतय, स्फुरदाध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकवेदनोदयप्रसूनसततय., प्रकाशितामुष्मिकदुर्गदुर्गतिदु खफलपटला, पादपा इव पादपा। ते च सङ्गत्यागादाकेवलोत्पत्ति त्रिजगदप्रतिमल्लहस्तिमल्लेन येन भगवता दुस्तपतपोंदोललनेन (²) चलाचलतामापाद्य शुक्लध्यानसमुद्दण्डशुण्डाग्रेडनेन समूला सहेलमुन्मूलितास्तेन त्रिजगन्नाथेनाहमपि नाथवान् स्या भवेयमित्युत्तरेण योग। येनासौ मामलब्धाना ज्ञानादिगुणाना लम्भनेन तेषामेव च लब्धानां परिपालनाच्चानुगृह्णाति।

चतुर्थ्यन्त पदमाह। मूर्ध्ना यस्मै नमस्यन्ति सुरासुरनरेश्वरा। यस्मै समूलोन्मूलितक्लेशपादपाय भगवते सुरासुरनरेश्वरा देवदानवमानवपतय. सकलक्लेशजालोच्छित्तिनिमित्त मूर्ध्ना उत्तमाङ्गेन सरभस नमस्यन्ति। तस्मै त्रिभुवनसनातनगुरवे समाहितस्तदेकतानमानसोऽहमपि स्पृहयेय, प्रणामादिनिमित्त स्पृहामावहामीत्युत्तरेण सम्बन्ध। इदमुक्त भवति। किल यद्यपि सुरासुरेश्वरादिवत् प्रत्यक्षार्हत्प्रणामादिसामग्री दुःषमासमयसमुद्भूतस्य ममासभविनी तथापि

१ अध्यात्ममधिभूतमधिदैवश्च, त्रिविध दु.खम्।

"मनोरथानामगतिर्न विद्यते" इति न्यायात् स्पृहामात्रमपि तावद्वि-
रचयामि येन सदभ्यस्ततया भवान्तरेऽपि संस्कारोऽयमनुवर्तत इति ।

पञ्चम्यन्तं पदमाह । प्रावर्तन्त यतो विद्या पुरुषार्थप्रसाधिका । यतो यस्मात्त्वत्तः परमपुरुषात् पुरुषार्थानां धर्मार्थकाममोक्षलक्षणानां प्रसाधिकास्तदुपायोपदर्शिन्यो विद्या शब्दविद्यादिका प्रावर्तन्त प्रादुरासन् । यतो द्वादशाङ्गीसूत्रनीवीमुत्पादादित्रिपदीं तदुचितेषु भगवान् स्वयमुदीरयति । न च द्वादशाङ्गीव्यतिरिक्तमन्यदपि विद्याङ्गमस्तीत्यतः समस्तविद्यानां भगवानेव प्रभव । अत एव तस्मात्तस्मात् परमपुरुषानुध्यानादहमपि पुरुषार्थोपलब्ध्या कृतार्थः कृतकृत्यो भूयासमित्युत्तरेण योग । पुरुषार्थोपायोपलब्ध्या च कृतकृत्यता समीचीनैवेति ।

षष्ठ्यन्तं पदमाह । यस्य ज्ञानं भवद्भाविभूतभावावभासकृत् । यस्य भगवतः परमात्मनो घातिकर्मणामात्यन्तिकक्षयादुत्पन्नं ज्ञानं देशकालस्वभावविप्रकर्षैरनन्तरितमत एव भवद्भाविभूतभावावभासकृत् वर्तमानानागतातीतपदार्थसार्थप्रकटनपटिष्ठम् । तस्यैवम्भूतस्याहं किङ्करो भवेयमित्युत्तरेण योग । अयमाशय । किमस्मिन् जगति यस्य विसंवादित्वेनानैकान्तिकोऽप्याज्ञनिमित्तमात्रावभासनपरो ज्ञानांशः स्यात् सोऽपि तदर्थिभिः मेध्यैरिव प्रतिक्षणमुपास्यते । यस्य च भगवतः भानुप्रकाशितस्वरूपं ज्ञानं तस्य किङ्करत्वमनुत्तरसुरा अपि कुर्युः किमङ्ग मादृशोऽल्पभागिति ।

सप्तम्यन्तं पदमाह । यस्मिन् विज्ञानमानन्दं ब्रह्म चैकात्म-

(त्म)ता गतम् । यस्मिंश्च भगवति परमपरमेष्ठिनि विज्ञानमानन्दं ब्रह्म चैकात्मता गतम् । तत्र मत्यादिज्ञानेभ्य क्षायिकत्वेनाप्रतिपातित्वेनानन्तद्रव्यपर्यायगोचरत्वेन च विशिष्ट केवलालोकलक्षण ज्ञानं विज्ञानम् । आनन्द चात्मनः कदाप्यलब्धपूर्वस्वरूपलाभसमुद्भवमितरकारणकलापनिरपेक्षमनुपाधिमधुरमक्षयमात्यन्तिकं सुखमेव । ब्रह्म च परम पद, यदा च भवोपग्राहिकर्मपारवश्यादद्यापि भवस्थ· केवली भवति तदास्मिन् भगवति केवलिनि विज्ञानमानन्द च वर्त्तते । अय च परमपद गमिष्यतीत्यात्मविज्ञानानन्दब्रह्मणा मिथ. पृथग्भाव स्यादेव । शैलेश्यनन्तर च सकलकर्मांशप्रक्षयादक्षय पदमुपेयुष्यस्मिन् विज्ञानमानन्द ब्रह्म चैकात्मता याति स एव परमात्मा, स एव विज्ञानम् स एवानन्द , स एव परम ब्रह्मेत्यभिन्नभावता भजते । अतस्तत्र तस्मिन् पूर्वोपवर्णितस्वरूपे परमात्मनि स्तोत्रेण यथार्थवादेनाह स्वामात्मीया सरस्वतीं वाणीं पवित्रां पावनीं कुर्याम्–विदध्यामित्युत्तरेण सबन्ध । ननु किमस्याः प्रथम किमस्यपूतत्वमस्तीत्युच्यते । स्वकर्मपरिणामेनाभ्यावृत्त्या भवे बभ्रम्यमाणाना प्रबलज्ञानावरणोदयाद्विशिष्टचित्तचैतन्यशून्यानामसुमतामसुलभैव कवित्ववक्तृत्वसरसा सरस्वती, यदा च तथाभव्यत्ववैचित्र्यात् सघटितापि भवाभिनन्दिना सुरनरादीनामसद्भूतगुणोद्भावनेनात्मान मलिनयति, तदा परमात्मप्रभृतिस्तुत्यवर्गस्तुतिप्रयोगमन्तरेण किमन्यदघर्षणमस्यास्ततः तत्र स्तोत्रेणेत्युक्तम् । किञ्च अस्मिन् भवकान्तारे ससारारण्ये जन्मिना सत्क्षेत्राद्येकादशाङ्गीसगतस्य जन्मनोऽवतारस्यापीद सद्भूत वस्तुतत्त्वोद्भावनमेव फलम् ।

साम्प्रत स्तुतिकृद्वीतरागस्तवविधानेऽसमर्थतामयनेनात्मनो निरहङ्कारतामुद्भावयमाह ।

क्वाहं पशोरपि पशुर्वीतरागस्तवः क्व च ।
उत्तितीर्षुररण्यानीं पद्भ्यां पङ्गुरिवास्म्यतः ॥७॥

पशुथी पण पशु एवो हु क्या ?, अने सुरगुरुथी पण अशक्य एवी वीतरागनी स्तुति क्या ?, ए कारणे बे पग वडे मोटी अटवीनु उल्लंघन करवाने इच्छता पगुनी जेवो हु छु ॥ ७ ॥

अथ प्रभव आत्मनो गर्वपरिहारं कुर्वन्तो वदन्ति—क्वाह—क्व अहं पशोरपि पशु सर्वविचारबाह्यः च पुनः क्व वीतरागस्तवः सुरगुरुणाप्यशक्यानुष्ठान , अतः कारणादहं पङ्गुरिव पद्भ्यां पादाभ्यामरण्यानीमटवीमुत्तितीर्षुः उल्लिल ङ्घयिषुरस्मि ॥ ७ ॥

क्वासावो महदन्तरे, क तावदहं । किं विशिष्ट ? पशोरपि पशु । किल यथावस्थितवीतरागस्वरूपोद्भावनपरस्तुतिविधर्मे छद्मस्था सकलवाङ्मयपारावारपारगामिनोऽपि पशव इव पशवः । अहं तेषु मीनकतिपयग्रन्थार्थमात्राभ्यासतमितस्तेभ्योऽप्यतिहीनत्वेन पशोरपि पशु । क्व च कायवाङ्मनसामगोचरचरितस्यात एव वास्तोष्पतिस्तो मैरपि यथावत् स्तोतुमशक्यस्य भगवतः श्रीवीतरागस्य स्तवः । अतो मत्पशोरपि पशुरहं वीतरागस्तोत्रं चिकीर्षुस्तत्पङ्गुरिव महदरण्य

पद्भ्यामुत्तरीतुमिच्छुरस्मि। किमुक्तं भवति–यथा पङ्गोः पद्भ्यामरण्यानीपरपारगमनमसुकरमेव ममापि परमात्मस्तुतिप्रथनमिति ।

यद्येव किमात्मशक्त्यननुरूपेणानेनैवोपक्रमेत्याह ।

तथापि श्रद्धामुग्धोहं नोपालभ्यः स्खलन्नपि ।
विशृङ्खलापि वाग्वृत्तिः श्रद्दधानस्य शोभते ॥८॥

तो पण श्रद्धाथी मुग्ध एवो हुं प्रभुनी स्तुति करवामां स्खलना पामवा छतां उपालम्भने पात्र नथी. श्रद्धाळु आत्मानी संबध विनानी वाक्यरचना पण शोभाने पामे छे ॥ ८ ॥

पुनः कारणान्तरं विमृश्य स्तवोद्योगं दर्शयन्ति–तथा० तथापि निर्विचारत्वे सत्यपि श्रद्धामुग्धो वासनाप्रेरितस्वान्तोऽहं स्तवने स्खलन्नपि स्वल्पमतितया गुणानन्त्यं प्रकटयितुमशक्नुवन्नपि नोपालभ्यः, मूर्ख[1]! मा वदेति न निराकार्यः। यतः कारणात् श्रद्धधानस्य श्रद्धावतो विशृङ्खलाऽसम्बद्धापि वाग्वृत्तिर्वचनरचना शोभते ॥ ८ ॥

तथाप्येव सत्यप्यहमस्मिन् वीतरागस्तवाध्वन्यध्वनीनतामाकलयन्नविकलसामर्थ्यशून्यः स्थाने २ स्खलन्नपि विमलमतिभिर्नोपालभ्यः। यत परमात्मप्रतिबद्धस्तुतिश्रद्धया मुग्धः शक्यार्थविचारचातुर्यवर्जितः, एवविधस्य च श्रद्दधानस्य निरुपाधिश्रद्धाबन्धबन्धु-

---

१ मूर्खोऽय मूर्खोऽयमिति प्रत्यन्तरे ।

रान्त करणस्य वाग्वृत्तिर्वचनपद्धतिर्विग्रहाऽपि पूर्वापरसम्बन्धविरहं वादविसंस्थुलापि भक्तिव्यतिरेकात्सतया शोभते बालकालपचापलमिव कौतुक च जनयतीति समञ्जसम् ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे प्रथमस्य प्रस्तावनास्तवस्य पद्ययोजना ।

श्रीहेमचन्द्रप्रभवाद्वीतरागस्तवादितः ।
कुमारपालभूपालः प्राप्नोतु फलमीप्सितम् ॥९॥

श्री हेमचन्द्रसूरिए रचेला आ श्रीवीतरागस्तवथी श्रीकुमारपाल-भूपाल श्रद्धा-विशुद्धिलक्षण अने कर्मक्षय लक्षण इच्छित फलने प्राप्त करो (९)

आद्युक्तसम्बन्धं प्रथयन्त प्रोचुः-श्रीहेम० इतः प्रस्तुतात् श्रीहेमचन्द्रविरचितादीतरागस्तवात् कुमारपाल भूपाल ईप्सितं दर्शनविशुद्धिलक्षणं फलं कर्मक्षयमित्यर्थः । प्राप्नोतु-समासादयतु ॥ ९ ॥

इति प्रथमप्रकाशाऽवचूर्णि ॥



साम्प्रत स्तुतिकृत्प्रस्तावनास्तवोपवर्णितस्य परमात्मनो भावा र्हतप्रभा प्रागवस्थामभिहितस्य चतुर्स्त्रिंशदतिशयान् प्रकाशचतुष्टयेन विभणिषुर्द्वितीयप्रकाशे चतुर सहजातिशयान् मस्तावयत्नादौ सक-लनरशरीरविलक्षण भगवत शरीरातिशय श्लोकचतुष्टयेनाह । —

प्रियङ्गुस्फटिकस्वर्णपद्मरागाञ्जनप्रभः ।
प्रभो! तवाधौतशुचिः, कायः कमिव नाक्षिपेत् ॥१॥

अनु०-हे प्रभो! प्रियंगुनी जेम नील, स्फटिकनी जेम उज्ज्वल, स्वर्णनी जेम पीळो, पद्मरागनी जेम रातो अने अंजननी जेम श्याम कान्तिवाळो अने धोया विनाज पवित्र एवो आपनो देह कोने आश्चर्य-चकित न करे? (१)

अव०-अथ सहजातिशयचतुष्टयं व्यावर्णयन्ति-प्रिय० हे प्रभो! तव कायो देहोऽधौतशुचिरक्षालितपवित्रः, कं सुरनरादिकं नाक्षिपेत्, नोत्कण्ठितं कुर्यात्, अपि तु सर्वमपि, इवोऽवधारणे, किम्भूतः कायः?, प्रियङ्गुर्नीलवर्णो वृक्षः, स्फटिकस्वर्णे प्रतीते, पद्मरागो रक्तमणिः, अञ्जनं कज्जलम्, तद्वत्प्रभा कान्तिर्यस्य स तथा। यतः "पउमाभवासुपुज्जा० १, वरकणय० २" इत्यादि, पञ्चपरमेष्ठिरूपतया वा वीतराग-देहस्य पञ्चवर्णत्वम् ॥ १ ॥

वि०-हे प्रभो! विश्वस्वामिन्नासता तावत्तव शरीरस्था शरच्छशधरकरनिकरानुकारिणो गुणास्त्रिजगद्विलक्षणार्हल्लक्षणापास्तसमस्तप्रत्यवाय. कायोऽपि कमिव नाक्षिपेत्! अविज्ञाततत्त्वस्यापि प्रथममक्षिसन्निपातेनैव कस्य नाम नाद्भुतरसवासितमन्त.करणं कुर्यादपितु सर्वस्यापि विदध्यादेव। किंविशिष्ट'?, पियङ्गुस्फटिकस्वर्ण-

पद्मरागाञ्जनप्रभ , प्रियङ्गुश्च स्फटिकं च स्वर्णं च पद्मरागश्चाञ्जनं चैतेषा-
मिवप्रभा । तत्र प्रियङ्गु फलिनीलता, स्फटिकं रवीन्दुकान्तम्, स्वर्णं
चामीकरम् पद्मरागः शोणमणि, अञ्जनं कज्जलं तस्येव प्रभा यस्य
स तथा । भवन्ति हि तथाविधनामकर्मवैचित्र्याद्भगवतामर्हतामेषु
पञ्चापि वर्णास्ततः सर्वेषामुपादानम् । पुनः किंविशिष्ट !, अधौत
शुचिरप्रक्षालितनिर्मलं , किल सलिलादिप्रक्षालनेनाशुचीन्यपि वपूंषि
क्षणमात्रोक(कत)मन्ति शुचिताम् । भगवतस्त्वङ्गे निसर्गसिद्धं नैर्म
ल्यम् । एवंविधश्च काय कस्य नाम न लोचनलोभनं विदध्यादिति ।

मन्दारदामवन्नित्यमवासितसुगन्धिनि ।
तवाङ्गे भृङ्गतां यान्ति, नेत्राणि सुरयोषिताम् ॥२॥

अनु०–कल्पतरुना पुष्पोनी मालानी जेम स्व
भावथी ज सुगन्धि एवा आपना शरीरने विषे
देवांगनाओनां नेत्रो भ्रमरपणाने पामे छे (२)

अव०–मन्दार० हे वीतराग ! मन्दारदामवत् कल्पद्रुम
पुष्पमालावन्नित्य सर्वदापि अवासाऽकृत्रिमपरिमलकलिते तवाङ्गे
शरीरे सुरयोषितां देवाङ्गनानां नेत्राणि–नयनानि भृङ्गतां
भ्रमरभावं यान्ति–भजन्ति। "स्त्रीणामक्ष्णां कटाक्षाणां भृङ्गत्वा
श्यामताऽधवेति " वचनाद्भृङ्गत्वारोपणम् ॥ २ ॥

वि०–हे भुवनभूषण प्रभो ! तवाङ्गे सुरयोषितां नेत्राणि
भृङ्गतां यान्ति स्वच्छशरीरेऽमराङ्गनाअवलोकनानि भ्रमरविभ्रमं

धारयन्ति । कथम्भूते ? नित्यमवासितसुगन्धिनि घनसारागरुमृगमद-मलयजादिगन्धद्रव्यैरवासितेऽपि स्वभावसुरभिण्यत एव नित्यपदोपादानम् । उपाधिजनितो हि वास. कतिपयकालकलावसाने विलीयत एव, भगवदङ्गे तु निसर्गत. सौरभ्यमुभगम् । अत्रोपमामाह-मन्दारदामवद् अङ्गे कस्मिन्निव मन्दारदामनीव । एतदुक्त भवति-यथा सुरतरुसुमनःस्रजि पुष्पन्धयधोरणय समज्यन्ते एवमर्हच्छरीरे सुरसीमन्तिनीनयनानि । अमररमणीनयनक्षोभगणनाच्च मर्त्यपातालललनालोचनक्षोभ सामर्थ्यलभ्य एव भगवद्देह इति । किञ्च—

दिव्यामृतरसास्वादपोषप्रतिहता इव ।
समाविशन्ति ते नाथ ! नाङ्गे रोगोरगव्रजाः ॥३॥

अनु०-हे नाथ ! दिव्य अमृतरसना आस्वादनी पुष्टिथी जाणे पराभव पाम्या न होय तेम कासश्वासादिक रोगरूपी सर्पना समूहो आपना शरीरने विषे प्रवेश पामता नथी. (३)

अव०-दिव्या० हे नाथ ! ते तवाङ्गे देहे रोगाः कासश्वासादयस्त एवोरगाः सर्पास्तेषां व्रजाः-समूहाः न समाविशन्ति -नोपद्रवन्ति, यतः किम्भूता दिव्या० बाल्ये देवैरङ्गुष्ठेऽमृतं सञ्चारितं दिव्यममृतं तस्य रसस्तस्यास्वादस्तेन पोषो वर्द्धनं तेन प्रतिहताः पराङ्मुखीकृता इव, इवोपमायाम् ॥ ३ ॥

वि०-हे विहितदुर्दान्तमन्मथप्रमाथ नाथ ! तवाङ्गे रोगोरग-

मना न समाविशन्ति । तत्र रोगा राजयक्ष्मादयस्त एव निर्झरमर्म-
हेतुत्वेन दुर्वारदारुणवेदनोत्पादकत्वेन च उरगा इव उरगास्तेषां व्रजा-
समूहा ध्वस्तोत्तरप्रसरत्वादामयानामस्ते तथाभूते तव वपुषि न
समाविशन्ति—न प्रविशन्ति । किं विशिष्टा इव दिव्येत्यादि दिव्यो
मानवो योऽसावमृतरस पीयूषद्रवस्तस्यास्वादः पानं तस्माद् योऽसौ
सौहित्यं तेन प्रतिहता इव गजहस्तिता इव । इदमत्र हृदयम्—तथा-
स्वभावादेव तावद् भगवतामर्हतामशान्यशेषव्याधिवैधुर्यवर्जितान्येव
वपूंषि च स्थिते स्तुतिकृदुत्प्रेक्षते । किञ्च बाल्ये जननीस्तन्यपाना-
नधिकारित्वेन यदेषां कराङ्गुष्ठे अमर्त्यपतय पीयूषरसं संचारयन्ति ।
तत्पानप्रतिहता इव न तदङ्गे रोगभुजङ्गमाः समाविशन्ति । सद्यु
चितप्रायमृतपानादामयाशीविषविकारविश्लेष इति । तथा—

स्वय्यादर्शतलालीनप्रतिमाप्रतिरूपके ।
क्षरत्स्वेदविलीनत्वकथाऽपि वपुषः कुतः ? ॥४॥

अनु० दर्पणना तलमां अंदर प्रतिबिंबित थयेला प्रतिबिंबनी जेम स्वच्छ एवा आपने विषे शरीरथी झरता परसेवाथी चीगळीजवापणानी कथा ज क्यांथी होय ? (४)

अव०—त्वय्या० त्वयि आदर्शतलालीनप्रतिमाप्रति
रूपके दर्पणतलप्रतिबिम्बितरूपमच्छऽपरं मलादि दूर, क्षरत्स्वे
दविलीनत्वकथा स्रवत्स्वेदाङ्गिमत्ववार्तापि वपुषश्शरीरस्य

कुतः श्रमप्रश्वसादेः स्यादित्यभ्याहार्यमिति प्रथमातिशय-श्चतुर्भिः श्लोकैः ॥ ४ ॥

वि०–हे भगवस्त्वद्वपुषस्तवातुल्यकल्याणगेहस्य देहस्य क्षरत्स्वेदविलीनत्वकथापि कुतः । तथाविधतरणितापादिसम्पर्कतः क्षरत्स्यन्दमानो य. स्वेदो घर्मजल तस्माद्विलीत्व पिच्छिलत्व तस्यास्तां तावदनुभव' कथापि वार्त्तापि कुतः सर्वथैवासम्भविनीत्यर्थः । कथम्भूते त्वयीत्याह । आदर्शतलालीनप्रतिमाप्रतिरूपके, आदर्शो दर्पणस्तस्य तल मध्य तस्मिन्नालीना प्रतिबिम्बिता या प्रतिमा देहप्रतिच्छन्दस्तत्प्रतिरूपके तदनुकारिणि । किमुक्त भवति–यथा मुकुरसङ्क्रान्तस्य रूपस्य भीष्मग्रीष्मोष्मादिसान्निध्येऽपि स्वेदविलीनत्व न स्यादेव निसर्गत एव भगवदङ्ग इति । एव च प्रियङ्गुस्फटिकेत्यादिना निरुपचरिताद्भुतरूपत्वं, मन्दारदामेत्यनेन स्वभावसुरभित्व, दिव्यामृतेत्यनेन निसर्गनीरोगत्व, त्वय्यादर्शेत्यनेन स्वाभाविक स्वेदमलोन्मुक्तत्वमभिदधानेन स्तुतिकृता श्लोकचतुष्टयेन भगवत सहजातिशयेषु प्रथमो देहातिशय' प्रोक्त. । साम्प्रत श्लोकद्वयेन द्वितीय सहजातिशयमाह—

न केवलं रागमुक्तं, वीतराग ! मनस्तव ।
वपुःस्थितं रक्तमपि, क्षीरधारासहोदरम् ॥ ५ ॥

अनु०–हे वीतराग ! केवल आपनुं मन रागरहित छे ?, एम नथी; आपना शरीरमां रहेलुं रुधिर पण (रागना अभावथी) दूधनी धारा जेवुं उज्ज्वल छे.(५)

मघा न समाविशन्ति। तत्र रोगा रागमक्माद्यस्त एव निर्भरभय-हेतुत्वेन दुर्वारदारुणवेदनोत्पादकत्वेन च उरगा इव उरगास्तेषां मघाः समूहा ध्वजोपरसवसमस्वादामयानामसत्से तवाङ्गे तव वपुषि न समाविशन्ति—न प्रविशन्ति। किं विशिष्टा इव दिव्येत्यादि दिव्योऽमानवो योऽसावमृतरस पीयूषद्रवस्तस्यास्वाद पान तस्मात् पोषः सौहित्यं तेन प्रतिहता इव गरुदस्तिता इव। इदमत्र हृदयम्—तथा स्वभावादेव तावद् भगवतामर्हतामङ्गान्यशेषव्याधिवैधुर्यवर्जितान्येव स्फुरेवं च ज्ञायते स्तुतिकृदुत्प्रेक्षते। किञ्च बाल्ये जननीस्तन्यपाना-नधिकारित्वेन यदेषां कराङ्गुष्ठे अमर्त्यपतय पीयूषरसं सञ्चारयन्ति। तत्पानप्रतिहता इव न तवाङ्गे रोगभुजङ्गमाः समाविशन्ति। सद्भ चितमामृतपानादामयाशीविषविकारनिक्षेप इति। तथा—

स्वय्यादर्शतलालीनप्रतिमाप्रतिरूपके।
क्षरत्स्वेदविलीनत्वकथाऽपि वपुषः कुतः ? ॥४॥

अनु० दर्पणना तलमां अंदर प्रतिबिंबित थयेला प्रतिबिंबनी जेम स्वच्छ एवा आपने विषे शरीरथी झरता परसेवाथी पीगळीजवापणानी कथा ज क्यांथी होय ! (४)

अव०—त्वय्या० त्वयि आदर्शतलालीनप्रतिमाप्रति रूपक दर्पणतलप्रतिबिम्बितरूपमदसऽपरं मलादि दूर, क्षरत्स्वे दविलीनत्वकथा सवत्स्वेदक्लिन्नत्ववार्तापि वपुषः शरीरस्य

कुतः श्रमभाञ्जसादेः स्यादित्यध्याहार्यमिति प्रथमातिशय-श्चतुर्भिः श्लोकैः ॥ ४ ॥

वि०–हे भगवस्त्वद्वपुषस्तवातुल्यकल्याणगेहस्य देहस्य क्षरत्स्वेदविलीनत्वकथापि कुतः । तथाविधतरणितापादिसम्पर्कतः क्षरत्स्यन्दमानो य स्वेदो घर्मजल तस्माद्विलीत्व पिच्छिलत्व तस्यास्तां तावदनुभव. कथापि वार्त्तापि कुतः सर्वथैवासम्भविनीत्यर्थः । कथम्भूते त्वयीत्याह । आदर्शतलालीनप्रतिमाप्रतिरूपके, आदर्शो दर्पणस्तस्य तल मध्य तस्मिन्नालीना प्रतिबिम्बिता या प्रतिमा देहप्रतिच्छन्दस्तत्प्रतिरूपके तदनुकारिणि । किमुक्त भवति–यथा मुकुरसङ्क्रान्तस्य रूपस्य भीष्मग्रीष्मोष्मादिसानिध्येऽपि स्वेदविलीनत्व न स्यादेव निसर्गत एव भगवदङ्ग इति । एव च प्रियङ्गुस्फटिकेत्यादिना निरुपचरिताद्भुतरूपत्वं, मन्दारदामेत्यनेन स्वभावसुरभित्व, दिव्यामृतेत्यनेन निसर्गनीरोगत्व, त्वय्यादर्शेत्यनेन स्वाभाविक स्वेदमलोन्मुक्तत्वमभिदधानेन स्तुतिकृता श्लोकचतुष्टयेन भगवतः सहजातिशयेषु प्रथमो देहातिशय प्रोक्त. । साम्प्रत श्लोकद्वयेन द्वितीय सहजातिशयमाह—

न केवलं रागमुक्तं, वीतराग ! मनस्तव ।
वपुःस्थितं रक्तमपि, क्षीरधारासहोदरम् ॥ ५ ॥

अनु०–हे वीतराग ! केवल आपनुं मन रागरहित छे ?, एम नथी; आपना शरीरमां रहेलुं रुधिर पण (रागना अभावथी) दूधनी धारा जेवुं उज्ज्वल छे.(५)

अय०–द्वितीय दर्शयन्ति–म के० हे वीतराग ! केवल मेक तव मनश्चित्तं रागमुक्तं रागेण संसारमूर्च्छया रहितं नास्ति, वपुःस्थितं रक्तमपि रुधिरमपि क्षीरधाराग्रहोदरं दुग्धधाराधवलं रागमुक्तमित्यर्थः ॥ ५ ॥

वि०–हे वीतराग ! भगवंस्तम 'वीतराग' इत्यन्वर्थेन नाम्न यत्र पटहघोषेण न सर्वत्र निरङ्कुशं प्रसर्पता मनसो गतरागत्व सुप्रसिद्धमेव, केवलं न खलु तव मनोऽन्तःकरणमेव रागमुक्तं वि आसिक्तवर्जरहित, किन्तु वपु स्थित देहाभ्यन्तर्गत रक्तं शोणितमपि रागमुक्तं लौहित्योज्झितमत एव क्षीरधारामहोदरं दुग्धदुग्धत्र मसिमम् । इयमत्र भावना–सहजातिशयमहिम्नैव भगवद्वपुषि क्षीर धाराधवलं शोणितं, परं रागनिमदामहिम विगमस्येव भगवन्त मन्तश्चकितेनेव किल रक्तेन रागस्तस्य इति । किञ्च—

जगद्विलक्षणं किं वा, तवान्यद्वक्तुमीश्महे ? ।
यदविस्रमबीभत्सं, शुभ्रं मांसमपि प्रभो ! ॥६॥

अनु०–अथवा हे प्रभो ! जगतथी विलक्षण एवुं आपनुं बीजुं वर्णन करवा अमे समर्थ थई शकीए ?, कारण के आपनुं मांस पण दुर्गन्ध विनानुं तथा दुगंच्छा विनानुं उज्ज्वल छे (६)

अव०–जग० हे वीतराग ! वाऽथवा तव जगद्विलक्षणं जगता सुरनरादिभिःदृष्ट ...

जासङ्ख्यसुराखण्डलपादलुठनादिकं किं वक्तुं–वदितुं ईश्महे-समर्था भवामः ?, अपि तु न भवामः; यद्यस्मात् कारणाद् हे प्रभो ! तव मांसमप्यविस्रमकलुषमबीभत्समजुगुप्सनीयं शुभ्रं गोदुग्धधारानुकार्यस्ति (इति) द्वितयेन द्वितीयः ॥ ६ ॥

वि०–हे प्रभो ! भुवनाधिनाथ ! भगवस्तव जगद्विलक्षण जगदसामान्यमन्यद्रूपलवणिमवलकलाकौशलदानध्यानज्ञानादिकं गुणगण वय स्तोतार. सम्भूयापि किं कियन्मात्र वा वक्तु वर्णयितु-मीश्महे–समर्था भवाम । यद्यस्मात्त्वद्देहधातुषु यन्मास-पिशित तदपि जगद्विलक्षणम् । तथाहि–मास विस्र बीभत्सं लोहित च भवति, तव तु तदप्यविस्रमदुर्गन्धि परमपरिमलाढ्यमबीभत्समजुगुप्सनीयं शुभ्र डिण्डीरपिण्डपाण्डुरमतस्तव देहधातवोऽपि यदि जगदसामान्यास्तत्किमिवान्यल्लोकोत्तरं (न) भविष्यतीतिभाव । तृतीय सहजातिशयमाह—

जलस्थलसमुद्भुताः, संत्यज्य सुमनःस्रजः ।
तव निःश्वाससौरभ्यमनुयान्ति मधुव्रताः ॥७॥

अनु०–जल अने स्थलने विषे उत्पन्न थयेला पुष्पोनी माळाओनो त्याग करीने भ्रमरो आपना निकळता श्वासनी सुगंध लेवाने माटे आपनी पाछळ आवे छे. (७)

अव०–जल० हे वीतराग ! जलस्थलसमुद्भूता जल-

अव०–द्वितीय दर्शयन्ति–न के० हे वीतराग ! केवल मेक तव मनसिव रागमुक्त रागेण संसारमूर्च्छया रहितं नास्ति, वपुःस्थितं रक्तमपि रुधिरमपि क्षीरधारासहोदरं दुग्धधारासदृशं रागमुक्तमित्यर्थ ॥ ५ ॥

वि०–हे वीतराग ! भगवस्तव 'वीतराग' इत्यन्वर्थेन नाम्न एव पटहघोषेण च सर्वत्र निरङ्कुशं प्रसर्पता मनसो गतरागत्वं सुप्रसिद्धमेव, केवलं न खलु तव मनोऽन्तःकरणमेव रागमुक्तं विषयाभिष्वङ्गरहितं, किन्तु वपुःस्थितं देहान्तर्गतं रक्तं शोणितमपि रागमुक्तं लौहित्योज्झितमत एव क्षीरधारासहोदरं शुभ्रदुग्धधवलमस्तिमम् । इयमत्र भावना–सहजातिशयमहिम्नैव भगवद्वपुषि क्षीरधाराधवलं शोणितं, परं रागनिग्रहमहिम्ना विगतरागत्वेन भगवन्मन्यमक्तितेनेव किल रक्तेन रागस्तत्यज इति । किञ्च—

जगद्विलक्षणं किं वा, तवान्यद्वक्तुमीश्महे ? ।
यदविस्रमबीभत्सं, शुभ्रं मांसमपि प्रभो ! ॥६॥

अनु०–अथवा हे प्रभो ! जगतथी विलक्षण एवुं आपनुं बीजुं कशुं वर्णन करवा अमे समर्थ थई शकीए ?, कारण के आपनुं मांस पण दुर्गन्ध विनानुं तथा दुगंछा विनानुं उज्ज्वल छे (६)

अव०–जग० हे वीतराग ! वाऽथवा तव जगद्विलक्षणं जगतः भुवनाद्विलक्षणं अन्यस्माद्विसदृशमन्यत्—

जासङ्ख्यसुराखण्डलपादलुठनादिकं किं वक्तुं-वदितुं ईश्महे-समर्था भवामः ?, अपि तु न भवामः; यद्यस्मात् कारणाद् हे प्रभो ! तव मांसमप्यविस्रमकलुषमबीभत्समजुगुप्सनीयं शुभ्रं गोदुग्धधारानुकार्यस्ति (इति) द्वितयेन द्वितीयः ॥ ६ ॥

वि०-हे प्रभो ! भुवनाधिनाथ ! भगवस्तव जगद्विलक्षण जगदसामान्यमन्यद्रूपलवणिमवलकलाकौशलदानध्यानज्ञानादिक गुणगण वय स्तोतार' सम्भूयापि किं कियन्मात्र वा वक्तु वर्णयितु-मीश्महे-समर्था भवाम । यद्यस्मात्त्वद्देहधातुषु यन्मास-पिशित तदपि जगद्विलक्षणम् । तथाहि-मास विस्र बीभत्स लोहित च भवति, तव तु तदप्यविस्रमदुर्गन्धि परमपरिमलाढ्यमबीभत्समजुगुप्सनीयं शुभ्र डिण्डीरपिण्डपाण्डुरमतस्तव देहधातवोऽपि यदि जगदसामान्यास्तत्किमिवान्यल्लोकोत्तरं (न) भविष्यतीतिभाव । तृतीय सहजातिशयमाह—

जलस्थलसमुद्भुताः, संत्यज्य सुमनःस्रजः ।
तव निःश्वाससौरभ्यमनुयान्ति मधुव्रताः ॥७॥

अनु०-जल अने स्थलने विषे उत्पन्न थयेला पुष्पोनी माळाओनो त्याग करीने भ्रमरो आपना निकळता श्वासनी सुगंध लेवाने माटे आपनी पाछळ आवे छे. (७)

अव०-जल० हे वीतराग ! जलस्थलसमुद्भूता जल-

अव०–द्वितीय दर्शयन्ति–न के० हे वीतराग ! तव मनः तव मनश्चित्तं रागमुक्तं रागेण समारमूर्च्छया रहितं नास्ति, वपुःस्थितं रक्तमपि रुधिरमपि क्षीरधारासहोदरं दुग्धधाराधवलं रागमुक्तमित्यर्थः ॥ ५ ॥

वि०–हे वीतराग ! भगवस्तव 'वीतराग' इत्यन्वर्थेन नाम्ना यत्र परप्रपोषण च सर्वत्र निरङ्कुश ममता मनसा रागाभा सुप्रसिद्धमेव, केवलं न मनः तव मनोऽन्तःकरणमेव रागमुक्तं नि माभिन्नतरन्ति किन्तु वपुःस्थितं देहान्तर्गतं रक्तं शोणितमपि रागमुक्तं लौहित्यातिशयत्वं च क्षीरधारासहोदरं दुग्धधवल मस्तिमत् । एवमत्र भावना–नाम्नाऽनिन्द्यमहिमस्य भगवतः [illegible] धारावत् भासि परं [illegible] विशदत्वेन [illegible] [illegible] रागस्पन्दन इति । किञ्च–

जगद्विलक्षणं किं वा, तवान्यद्वक्तुमीश्महे ? ।
यदविस्रमबीभत्सं, शुभ्रं मांसमपि प्रभो ! ॥६॥

अनु०–अथवा हे प्रभो ! जगत से विलक्षण आपकी और चीज का वर्णन करना हम कैसे कर सकते ? कारण कि आपका मांस तो दुर्गन्ध बिना तथा जुगुप्सा बिना उज्ज्वल है (६)

अव० जग० हे वीतराग ! [illegible]

अव० लोको० हे वीतराग ! तव भवस्थितिस्तीर्थकर-जन्ममर्यादा लोको० लोकशब्देन लोकमध्यस्थिता हरिहरादि-देवा ज्ञायन्ते तेभ्य उत्तीर्णस्तैः कदाचिन्न कृत इति लोकोत्तरः स चासौ चमत्कारश्च तत्करणशीला । यतः-कारणात्तवाहारनी-हारौ भोजनोत्सर्गविधी चर्मरूपाणि चक्षूंषि येषा ते (तथा) तेषां मनुष्याणामित्यर्थः, न गोचरो-न विषयो-न दृश्यत इति तात्पर्यमाविष्टलिङ्गत्वादेकवचनं गोचर इति ॥ ८ ॥

वि०—हे सर्वाद्भुतनिधान ! भगवस्तवाखिलकर्मक्लेशजालसमूलो-न्मूलनादपुनर्भवस्थितिस्तावच्चमत्कारकारिण्येव किन्तु सकललोकसा-धारणी भवस्थितिरपि लोकोत्तरचमत्कारकरी अलौकिकाश्चर्यकारिणी, यतो जन्मन प्रभृति निर्वृतिपदप्राप्तिपर्यन्त तवाहारनीहारौ गोचरौ चर्मचक्षुषा विशिष्टज्ञानलोचनशून्याना न गोचरो न विषय न केनापि चर्मचक्षुषा तवाहारनीहारौ दृश्येते इति । अत्र च नाहार-नीहारौ गोचरौ चर्मचक्षुषामिति प्राप्ते विशिष्टबन्धचारुत्वनिमित्तमा-विष्टलिङ्गत्वाद् विभिन्नवचनतेत्यदोषः । इयता च "देह विमलसु-अधं, आमयपस्सेयवज्जिय रूव । रुहिर गोक्खीराभ, निव्विस्सं पण्डुर मस ॥ १ ॥ आहारा नीहारा, अदिस्सा मसचक्खुणो सयय। नीसासो अ सुअधो, जम्मप्पभिई गुणा एए ॥ २ ॥" इत्यादि-ऋषिभाषितस्य सवाद ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे द्वितीयस्य सहजातिशयवर्णनस्तवस्य पदयोजना ।



स्यसोद्भूताः सुमनःसमाः-कुसुममालाः सन्त्यज्य-विमुच्य तव निःश्वाससौरभ्य-वदनामोद मधुव्रताः-भ्रमरा अनुयान्ति-अभिमुखीभवन्तीति तृतीयः ॥ ७ ॥

वि०-हे जगदप्रमेयमहिमन् ! स्वामिंस्तव निःश्वाससौरभ्य मुखानिलपरिमलं मधुव्रताः-षट्पदाः समन्ततोऽनुयान्ति सरभस-मनुसरन्ति । यदि पुनस्तत्र मधुरतरपरिमलकलितमन्यत्कुसुमादि भविष्यतीत्याह-सन्त्यज्य विहाय, का ? सुमन सम प्रसूनमालाः । किंविशिष्टा ? जलस्थलसमुद्भूता जले स्थले च प्रादुर्भूता, तत्र पुण्डरीककमलकुवलयकुमुदादया सलिलसमुद्भवास्तिलकचम्पकाशोककेतकबकुलमालतीपाटलादयाश्च स्थलसमुत्था । न च परिमलविशेषविचारे मधुकरीकेभ्योऽप्यपरे चञ्चुरास्ततस्तेऽपि यदि सुमनःसम सन्त्यज्य त्वन्मुखामोदमनुसरन्ति ततस्तस्यैव समस्तपरिमलवस्तुषु परमाग इति । अत्र च यद्यपि प्रमिताम्येव कुसुमानि सकृचन्द्रामिधेयानि तथाप्यत्यन्तसहृदत्वेन सुमनसां सम इव सम इत्यतोयः । चतुर्थं सहजातिशयमाह—

लोकोत्तरचमत्कारकरी तव भवस्थितिः ।
यतो नाहारनीहारौ, गोचरश्चर्मचक्षुषाम् ॥ ८ ॥

अनु० आपनी भवस्थिति-संसारमां वसवापणु लोकोत्तर चमत्कार-अपूर्व आश्चर्यने पेदा करनारुं छे, कारण के आपना आहार अने नीहार चर्मचक्षु वाळाओने अगोचर-अदृश्य छे (८)

त्रि०-हे प्रणयप्रणमदमरनाथ नाथ ! यदेतदेतद्वक्तुमुपक्रान्त स एष सकलोऽपि तवैव योगसाम्राज्यमहिमेति कुलकप्रान्त्येन श्लोकेन सम्बन्ध । किं तदित्याह-यत्त्व सर्वथा सम्मुखीनो विष्वग्विस्त्वरेण केवलालोकरोचिषा सर्वतोमुखस्तिर्यग्नरामरादिलक्षणाः प्रजाः प्रतिक्षणमानन्दयसि-परमानन्दमेदुरान्तःकरणा करोषि । कुत. पुनरिद सर्वतोमुखत्व प्रभोरित्याह-तीर्थकृन्नामकर्मजात् परमार्हन्त्यसहचरितात् सर्वाभिमुख्यत -सर्वाभिमुख्यत्वातिशयात् । अयमाशय.-किल सुप्रभूणा स्वाभिमुख्यमगण्यपुण्यप्राप्य, तच्च तथाविधशुभसम्भारवशोद्भवमपि द्वित्राणा पञ्चषाणा वा भवति । त्व तु युगपत्कोटिसंख्या अपि तिर्यग्नरामरादिकाः पितेव स्वाः प्रजा समदृष्ट्या शश्वदानन्दयसीत्यहो तव योगसाम्राज्यमहिमेति । अत्र च केचित्सर्वाभिमुख्यता भगवतो देशनावसरचतुर्मुखतामाहुस्तस्याश्च सुरकृतत्वेन सुरकृतातिशयेषु पुरस्ताद्भणिष्यमाणत्वात् कर्मक्षयजातिशयेष्वमीषु भणन न सङ्गतिमङ्गति । तथा—

यद्योजनप्रमाणेऽपि, धर्मदेशनसद्मनि ।
संमान्ति कोटिशस्तिर्यग्नृदेवाः सपरिच्छदाः ॥२॥

अनु० एक योजन प्रमाण एवी पण धर्मदेशनानी भूमिने विषे पोतपोताना परिवार सहित क्रोडो तिर्यंच, मनुष्य अने देवताओ समाई जाय छे. (२)

अव० यद्यो० हे वीतराग ! यद्योजनप्रमाणेऽपि चतुर्गव्यूतमात्रेऽपि -धर्मदेशनसद्मनि समवसरणे तिर्यग्नृदेवाः

एवं स्तुतिकृत् स्वामिनः सहजातिशयमाममिधाय साम्प्रतं तस्यैव सर्वविरतिमतिपत्तेरनन्तरं तीव्रतरतपःपवनमस्तुरदुर्धरशुक्लध्यानधनञ्जयभस्मीकृताशेषघातिकर्मेन्धनस्य सद्य समुद्भूतानेकातिशयातिशयों स्तृतीयप्रकाशेनाह—

सर्वाभिमुख्यतो नाथ !, तीर्थकृन्नामकर्मजात् ।
सर्वथा सम्मुखीनस्त्वमानन्दयसि यत्प्रजाः ॥१॥

अनु० हे नाथ ! जे कारण माटे तीर्थकरनाम कर्म जनित ' सर्वाभिमुख्य ' नामना अतिशयथी, केवळज्ञानमां प्रकाशवडे सर्वथा सर्व दिशाए सन्मुख रहेला एवा आप, देव मनुष्यादि सर्व प्रजाने सर्व प्रकारे आनंद पमाडो छो (१)

अथ० कर्मक्षयजातिशयान् विशेषयन्त आहुः–सर्वा० हे नाथ ! तीर्थकृन्नामकर्मजात् नामकर्मण एकाशीतितमभेदात्तीर्थकरनामकर्मणो जातात् सर्वाभिमुख्यतः सर्वतः सर्वासु दिक्षु सम्मुखत्वात् परमार्हन्त्यपदवीसहचरितात् सर्वाभिमुख्यतातिशयात् सर्वथा सम्मुखीनः केवलालोकतोऽपि सर्वतामुखस्त्वं प्रजा नरामरादिका यदानन्दयसि–प्रीणयसि । तीर्थकरा हि सर्वतः सम्मुखा एव न तु पराङ्मुखाः क्वापि, यदिति वक्तुमुपक्रान्त एकादशश्लोकैः स एष सर्वोऽपि तवैव योगसाम्राज्यमहिमेति द्वादशश्लोके सम्बन्धः ॥ १ ॥

त्रि०–हे प्रणयप्रणमदमरनाथ नाथ! यदेतदेतद्वक्तुमुपक्रान्त स एष सकलोऽपि तवैव योगसाम्राज्यमहिमेति कुलकमान्त्येन श्लोकेन सम्बन्ध । किं तदित्याह–यत्त्व सर्वथा सम्मुखीनो विष्वग्विसृत्वरेण केवलालोकरोचिषा सर्वतोमुखस्तिर्यग्नगमरादिलक्षणा प्रजाः प्रतिक्षणमानन्दयसि–परमानन्दमेदुरान्त करणा. करोषि । कुत पुनरिद सर्वतोमुखत्व प्रभोरित्याह–तीर्थकृन्नामकर्मजात् परमार्हन्त्यसहचरितात् सर्वाभिमुख्यत –सर्वाभिमुख्यत्वातिशयात् । अयमाशय.–किल सुप्रभूणा स्वाभिमुख्यमगण्यपुण्यप्राप्य, तच्च तथाविधशुभसम्भारवशोद्भवमपि द्वित्राणा पञ्चषाणा वा भवति। त्व तु युगपत्कोटिसंख्या अपि तिर्यग्नरामरादिकाः पितेव स्वाः प्रजा समदृष्ट्या शश्वदानन्दयसीत्यहो तव योगसाम्राज्यमहिमेति । अत्र च केचित्सर्वाभिमुख्यता भगवतो देशनावसरचतुर्मुखतामाहुस्तस्याश्च सुरकृतत्वेन सुरकृतातिशयेषु पुरस्ताद्भणिष्यमाणत्वात् कर्मक्षयजातिशयेष्वमीषु भणन न सङ्गतिमङ्गति । तथा—

यद्योजनप्रमाणेऽपि, धर्मदेशनसद्मनि ।
संमान्ति कोटिशस्तिर्यग्नृदेवाः सपरिच्छदाः ॥२॥

अनु० एक योजन प्रमाण एवी पण धर्मदेशनानी भूमिने विषे पोतपोताना परिवार सहित क्रोडो तिर्यंच, मनुष्य अने देवताओ समाई जाय छे. (२)

अव० यद्यो० हे वीतराग! यद्योजनप्रमाणेऽपि चतुर्गव्यूतमात्रेऽपि धर्मदेशनसद्मनि समवसरणे तिर्यग्नृदेवाः

तिर्यञ्चो गजादयः, नरा नरेन्द्रादयः, सुराः-सुरेन्द्रादयः, सपरिच्छदाः-सपरिवाराः कोटिशः-बहुकोटिमिताः संमान्ति-बाधारहितमुपविशन्ति ॥ २ ॥

वि०-धर्म सर्वदेशसंयमलक्षणो देशसंयमभेदः सम्यग् दिश्यते यत्र तद्धर्मदेशनसद्म । तच्च भगवत सुरासुरजनित त्रिभुवनाभरणं समवसरणमेव, तस्मिंश्च यतिर्यग्नरामरा युगपत्सम्मान्ति परस्पराबाधेन सुखं निषीदन्ति, यदि पुनस्ते स्वल्पा एव भविष्यन्तीत्याह-कोटिशः कोटिसङ्ख्या । तावन्तोऽपि कदाचिदेकमात्रसहाया एव स्युरित्याह । सपरिच्छदाः-सपरिवाराः-स्वस्वपरिवारोपेता, तर्हि देशनासद्म योजनशतादिविस्तीर्णं भविष्यतीत्याह । योजनप्रमाणेऽपि जम्बूद्वीपमात्रविस्तारेऽपि तथैतावत्यपि क्षेत्रे कोटिसङ्ख्या सपरिवाराश्च तिर्यग्नरामरा युगपन्निराबाधं सम्मान्ति । स सकलोऽपि तवैव योगसमृद्धिसमुदय इति । किञ्च—

तेषामेव स्वस्वभाषापरिणाममनोहरम् ।
अप्येकरूपं वचनं, यत्ते धर्मावबोधकृत् ॥ ३ ॥

अनु०-पोतपोतानी भाषामां परिणाम पामी जवावाळु होवाथी मनोहर एवु एक सरखु पण आपनु वचन तेओने धर्मनो अवबोध करनारु थाय छे (३)

अव०-तेषां० हे वीतराग ! यत्ते तवैकरूपमप्येकरूप एकभाषया उक्तमपि वचनं, तेषां नराणां तिर्यग्म्लेच्छानामपि

स्वस्वभा० निजनिजवाक्तया श्रवणेन रम्यं धर्मावबोधकृत्पुण्यप्ररूपकं भवति ॥ ३ ॥

व्रि०—हे विश्वजनीन ! यत्ते तव वचन धर्मावबोधकृद् धर्मसम्बोधकारण, केषां तेषामेव समवसरणोपनताना तिर्यग्नरामराणाम् । किंविशिष्ट ?, स्वस्वभाषापरिणाममनोहरं तेषा तिर्यग्नरादीना या स्वा स्वा आत्मीयात्मीया भाषा जात्यनुगुणा तद्रूपेण यत्परिणमनं परिणामस्तेन मनोहरं हृदयहारि । पठन्ति च—" देवा दैवीं नरा नारीं शवराश्चापि शावरीं । तिर्यञ्चोऽपि हि तैरश्ची मेनिरे भगवद्गिरम् ॥ १ ॥ " इति यद्येव भगवद्वचनमपि तावद्रूप भविष्यतीत्याह अप्येकरूप एकरूप पञ्चत्रिंशद्गुणोपेतधर्ममागधस्वरूपमपि । यच्चैवविधेनायोजनविसर्प्पिणा सर्वभाषापरिणतेनैकरूपेणापि वचनेन युगपत्सर्वतिर्यग्नरामराणा धर्मावबोधकृत्तत्तवैव योगसमृद्धिविलसितमिति । अन्यच्च—

साग्रेऽपि योजनशते, पूर्वोत्पन्नाः गदाम्बुदाः ।
यदञ्जसा विलीयन्ते, त्वद्विहारानिलोर्मिभिः ॥४॥

अनु०—आपना विहाररूपी पवननी लहरीओवडे सवासो योजनने विषे पूर्वे उत्पन्न थयेला रोगरूपी वादळाओ तत्काळ विलय पामी जाय छे. (४)

अव०—साग्रे० हे वीतराग ! यत्तव विहारानिलोर्मिभिः पादावधारणसमीरणकल्लोलैरग्र चतुर्थभागः साग्रेऽपि सपञ्चवि-

तिर्यञ्चो गजादयः, नरा नरेन्द्रादयः सुराः–सुरेन्द्रादयः,सपरिच्छदाः–सपरिवाराः कोटिशः–बहुकोटिमिताः संमान्ति–बाधारहितमुपविशन्ति ॥ २ ॥

वि०–धर्म सर्वदेशसंयमलक्षणो दशप्रकारमेदः सम्यग् दिश्यते यत्र तद्धर्मदेशनसद्म । सद्म भगवतः सुरासुरजनित त्रिभुवनाभरणं समवसरणमेव, तस्मिंश्च यत्तिर्यग्नरामरा युगपत्सम्मान्ति परस्पराबाधेन सुखं निषीदन्ति, यदि पुनस्ते स्वल्पा एव भविष्यन्तीत्याह–कोटिशः कोटिसङ्ख्या । यावन्तोऽपि कदाचिदल्पमात्रसङ्ख्या एव स्युरित्याह । सपरिच्छदाः–सपरिवाराः–स्वस्वपरिवारोपेताः, तर्हि देशनासद्म योजनशतादिविस्तीर्णं भविष्यतीत्याह । योजनप्रमाणेऽपि जम्बूद्वीपसमान्नविस्तारेऽपि यत्रैतावत्स्वपि क्षेत्रे कोटिसङ्ख्याः सपरिवाराश्च तिर्यग्नरामरा युगपन्निराबाधं सम्मान्ति । स सकलोऽपि तवैव योगसमृद्धिसमुद्‌गम इति । किञ्च—

तेषामेव स्वस्वभाषापरिणाममनोहरम् ।
अप्येकरूपं वचनं, यत्ते धर्मावबोधकृत् ॥ ३ ॥

अनु०–पोतपोतानी भाषामां परिणाम पामी अवाबालु होवाथी मनोहर एवुं एक भरत्तु पण आपनु वचन तेओने धर्मनो अवबोध करनारु थाय छे (३)

अव०–तेषां० हे वीतराग ! यत्ते तवैकरूपमप्येकस्य एकभाषया उक्तमपि वचनं, तेषां त्रयाणां तिर्यग्नरदेवानामेव,

शलभाः; शुकास्तिस्र ईतयो भूमौ भुवि नाविर्भवन्ति--न प्रकटीभवन्ति इव यथाऽनीतयोऽन्यायाः क्षितिपक्षिप्ता राज्ञा निरस्ताः क्षणेन वेगेन दूरीभवन्ति ॥ ५ ॥

वि०-साग्रेऽपि योजनशते इत्यनुवर्तते। यच्चैतावति क्षेत्रे त्वयि विहरति भूमावीतयो नाविर्भवन्ति--न प्रादुर्भवन्ति । किंरूपा इत्याह-मुषकाः शलभा. शुका' मूषकशलभशुकरूपाः सकलसस्यसम्पद्वि-लोपनप्रवणा. । का इव ?, अनीतय इव । यथा क्षितिपेन धर्मविज-यिना राज्ञा क्षणेनोत्पत्तिसमनन्तरमेव क्षिप्ता' पर्यस्ता अनीतयो-ऽधर्माचरणानि भूमौ नाविर्भवन्ति तद्वद्भुवनबान्धवविहारादीतय इत्यहो त्वद्योगगरिमा ।

स्त्रीक्षेत्रपद्रादिभवो, यद्वैराग्निः प्रशाम्यति ।
त्वत्कृपापुष्करावर्त्तवर्षादिव भुवस्तले ॥ ६ ॥

अनु०-आपनी कृपारूपी पुष्करावर्त्तना मेघनी वृष्टिथीज जाणे नहि तेम ज्यां आप चरण धरो छो त्यां स्त्री, क्षेत्र अने नगरादिथी उत्पन्न थयेलो वैर-रूपी अग्नि शमी जाय छे. (६)

अव०-स्त्रीक्षे० हे वीतराग ! यत् स्त्रीक्षेत्रपद्रादिभवो वैराग्निर्वैरदहनो भुवस्तले प्रशाम्यति, इवोत्प्रेक्षायाम् । त्वत्कृपा० तव कृपारूपपुष्करावर्त्तः सर्वोत्कृष्टो मेघविशेषस्तद्व-र्षाद्वृष्टेरिव ॥ ६ ॥

प्रविरोमनप्रतेऽपि, पूर्वोत्पन्नाः प्राग्जाताः उपलक्षणादप्रपन्ना सान् यावद्भुत्पित्सवोऽपि गदाम्बुदाः–रोगमेघाः अञ्जसा–वेगेन सामस्त्यन वा विलीयन्ते–क्षयं यान्ति ॥ ४ ॥

वि०–गदा रोगास्त एव प्रथमभणवोऽपि तथाविधसामर्थ्य श्रुनात् प्रसमरा अम्बुदा इवाम्बुदास्ते तव विहारस्सद्विहार स एव-प्रतिबद्धत्वेनानिल इवानिलस्तदूर्मिभिरञ्जसा सामस्त्येन यद्विलीयन्ते विलय यान्ति। कात्म्यमभिमाह–किंविशिष्टा गदाम्बुदा ! पूर्वोत्पन्ना भगवद्विहारात् प्रथममुद्भूता । इदमुक्तं भवति–भगवद्विहारेण वर्षार्धात् प्रथमोत्पन्ना व्याधयो विधूयन्ते, वर्षार्धे च भावकपीना न प्रभवन्ति । क्षेत्रामभिमाह–सामेऽपि योजनशत इति, सह श्रमेण वर्तेत इति साम, तत्र तयोजनशत च यञ्चविंशत्यधिके योजनशत इत्येदस्यर्थात् । समुचितमानिकोर्मिभिरम्बुदविलयो भवेतदेव तत्र वैव योगसमृद्धिविजृम्भितमिति । किञ्च—

नाविर्भवन्ति यद्भूमौ, मूषका शलभाः शुकाः ।
क्षणेन क्षितिपाक्षिप्ता, अनीतय इवेतय ॥ ५ ॥

अनु०–राजाओथी दूर करायेली अनीतिओनी जेम भूमिमां मूषक–उंदर, शलभ–तीड, अने शुक–पोपट विगेरना उपद्रवो क्षणवारमां नाबूद थइ जाय छे अने नवीन उत्पन्न पण थता नथी (५)

अव०–नावि० हे वीतराग ! यत् त्वयि विहरति मूषकाः,

शलभाः; शुकास्तिस्र ईतयो भूमौ भुवि नाविर्भवन्ति—न प्रकटीभवन्ति इव यथाऽनीतयोऽन्यायाः क्षितिपक्षिप्ता राज्ञा निरस्ताः क्षणेन वेगेन दूरीभवन्ति ॥ ५ ॥

वि०—साग्रेऽपि योजनशते इत्यनुवर्तते। यच्चैतावति क्षेत्रे त्वयि विहरति भूमावीतयो नाविर्भवन्ति—न प्रादुर्भवन्ति। किंरूपा इत्याह-मुषका. शलभा· शुकाः मूषकशलभशुकरूपाः सकलसस्यसम्पद्धि-लोपनप्रवणा। का इव ?, अनीतय इव। यथा क्षितिपेन धर्मविज-यिना राज्ञा क्षणेनोत्पत्तिसमनन्तरमेव क्षिप्ता पर्यस्ता अनीतयो-ऽधर्माचरणानि भूमौ नाविर्भवन्ति तद्वद्भुवनबान्धवविहारादीतय इत्यहो त्वद्योगगरिमा।

स्त्रीक्षेत्रपद्रादिभवो, यद्वैराग्निः प्रशाम्यति।
त्वत्कृपापुष्करावर्त्तवर्षादिव भुवस्तले ॥ ६ ॥

अनु०—आपनी कृपारूपी पुष्करावर्त्तना मेघनी वृष्टिथीज जाणे नहि तेम ज्यां आप चरण धरो छो त्यां स्त्री, क्षेत्र अने नगरादिथी उत्पन्न थयेलो वैर-रूपी अग्नि शमी जाय छे. (६)

अव०—स्त्रीक्षे० हे वीतराग ! यत् स्त्रीक्षेत्रपद्रादिभवो वैराग्निर्वैरदहनो भुवस्तले प्रशाम्यति, इवोत्प्रेक्षायाम्। त्वत्कृपा० तव कृपारूपपुष्करावर्त्तः सर्वोत्कृष्टो मेघविशेषस्तद्व-र्षाद्वृष्टेरिव ॥ ६ ॥

वि०-यथास्मिन् भुवस्तले त्वयि विहरति सावनयतान्ववैरामिः मशाम्यति । वैरं-विरोध स एव स्वपरयोरुपतापकारित्वेनाग्निरिवाग्नि, किंविशिष्ट ?, जीवेऽपणादिभव, क्षिप्रः कामिन्या, क्षेत्र भि सस्योत्पत्तिभूमय, पत्राणि ग्रामनगरादीनां सन्निवेशस्तु मत्यः, आदिसम्बन्धात् कौटुम्बिकादिपरिग्रहः, एभ्यो भव उत्पत्तिर्यस्य स तथा । यथस्यैव श्रीममुतिभ्यो रामरावणपाण्डवकौरवादीनामिव कुक्षेऽस्थितिविनिशन्मनो वैरानुबन्ध तथा पैवविभोऽपि यशाम्यति । यशमहेतुमाह-त्वत्कृपेत्यादि, तव सम्बन्धिनी कृपा त्वत्कृपा सर्वसत्त्वसाधारणी कारणनिरपेक्षा करुणा सैव भगवन्मुखासजीवातुत्वेन पुष्करावर्त इव, तस्य वर्षेण वर्षतस्मादिव । इदमत्र हृदयम्-किल काष्ठादिसङ्घर्षसमुद्भवो वह्निः सामान्यपर्जन्यधारासारमात्रेणैवोपशाम्यति, अस्य च दुर्धरवैरानुबन्धभवनाग्नस्त्वत्कृपापुष्करावर्त्तावर्षिते क इवायः प्रशमोपाय इति । अवैतदेवं स तवैव योगसम्पत्परमागः । अन्वय—

त्वत्प्रभावे भुवि भ्राम्यत्यशिवोच्छेदडिण्डिमे ।
सम्भवन्ति न यन्नाथ ?, मारयो भुवनारयः ॥७॥

अनु०-हे नाथ ! अशिवनो उच्छेद करवाने डिंडिमनाद समान आपनो प्रभाव भूमि उपर फेलाये छते भुवनना दुश्मनभूत मारी-मरकी विगेरे उपद्रवो उत्पन्न थता नथी (७)

अव०-त्वत्प्र० हे नाथ ! परमप्रभावेऽचिन्त्यमाहात्म्ये

भुवि भ्राम्यति प्रसरति सति, भुवनारयोऽनिष्टत्वेन जगद्वैरि-रूपा मारयो दुष्टव्यन्तरशाकिन्यादिजनिता न सम्भवन्ति-नोत्पद्यन्ते। यतस्त्वत्प्रभावे किं विशिष्टे ?, अशि० अशिवाना-मुपद्रवाणामुच्छेदो विनाशनं तत्र डिण्डिमे—पटहसदृशे । अन्योऽपि यश्चौरादिरुच्छेद्यते स पटहवादनेन सकललोक-समक्षं, विशेषणरूपो हेतुः ॥ ७ ॥

वि०—हे कृपापाथो(धो) नाथ ! यच्चास्या भुवि योजनशतान्त-रमारय क्रूरग्रहदुष्टभूतमुद्गलशाकिन्यामयादिजनितान्यकालमरणानि न सम्भवन्ति सम्भावनामात्रमपि तदीय नोपपद्यते। किं विशिष्टा मारयो ?, भुवनारय. भुवनजननिर्निमित्तशत्रवः । क सति ?, तव जगद्विलक्षणाक्षीणशुभलक्षणखनेः प्रभावे माहात्म्ये भ्राम्यति निर-ङ्कुश प्रसरति। कथम्भूते ?, अशिवोच्छेदडिण्डिमे अकल्याणनिर्वा-सनपटुपटहे। अशिवरूपाश्च मारय' इत्ययमपि निरवग्रहस्तवैव योगसमृद्धिगरिमेति । अपरञ्च ॥ ७ ॥

कामवर्षिणि लोकानां, त्वयि विश्वैकवत्सले ।
अतिवृष्टिरवृष्टिर्वा, भवेद्यन्नोपतापकृत् ॥ ८ ॥

अनु०—लोकोना कामितने वर्षावनार विश्वने उपतापने विषे अद्वितीय वत्सल एवा आप विद्यमान छते अतिवृष्टि के अनावृष्टि थती नथी. (८)

अव०–षष्ठिकटाक्षनयेन वैरमारिद्वय प्रसाध्यत्वादस्य देवस्थितत्वाच्च प्रथम निरस्य, अपमीतिचतुष्टयमयमाह–

काम० हे वीतराग ! त्वयि विश्वै० निष्कारणवत्सले परे लोकानां काम० मनोभीष्टदायिनि विश्वपित्यतिवृष्टि- वृष्टिरावृष्टिरवर्षणं योपतापकृत् सन्तापकारिणी यम भवेत् ॥ ८ ॥

वि०—यत्र विमलकेवलालोकभास्वति त्वयि स्वपादपद्मचारेणा- वनितलं पुनाने योजनशतान्तरतिवृष्टिरम्भोतिवर्षणमकालवर्षणं वा, अनावृष्टिः काळेऽप्यवर्षणं, वासव्यावदिवृष्टिरिव न भवेत् नाभूत्। किं विशिष्टा ?, उपतापकृत् सस्यौषधिभवनभविध्वंसकत्वेन विश्वस- न्तापकारिणी। क सति ?, त्वयि विश्वगुरौ लोकानां सत्त्वानां काम- वर्षिणि कामानभिलाषान् वर्षतीत्येवंशील कामवर्षी तस्मिन् सर्व- विश्वमनःसमीहितार्थप्रदानपटीयसि । तथात्वे हेतुमाह विश्वैक- वत्सले जगतोऽप्यनुपकारिणोपकारिणि । सर्वेऽप्यतिवृष्ट्यादिस्वरूपमपि त्वद्योगर्द्धिविलसितमेव । यथा ॥ ८ ॥

स्वराष्ट्र-परराष्ट्रेभ्यो, यत्क्षुद्रोपद्रवा द्रुतम् ।
विद्रवन्ति त्वत्प्रभावात्, सिंहनादादिव द्विपाः ॥९॥

अनु०–सिंहनादथी जेम हाथीओ भागी जाय तेम स्वराष्ट्र-परराष्ट्रथी उत्पन्न थयेला क्षुद्र उपद्रवो आपना प्रभावथी तत्काळ भागी जाय छे (०)

अव०-स्वरा० हे वीतराग! त्वत्प्रभावात्तव महिमातः स्वरा० स्वचक्रपरचक्रेभ्यो जाता इति गम्यं, क्षुद्रोपद्रवाः क्षुद्राण्युच्चाटनमन्त्रादिकृतान्युपद्रवाः शस्त्रजलानलादिकृता ग्रामभङ्गाद्या यद् द्रुतं शीघ्रं विद्रवन्ति-नश्यन्ति इव, यथा सिंहनादाद् द्विपा गजेन्द्राः ॥ ९ ॥

वि०-यच्च सकलमङ्गलमूलनिलये त्वयि भव्यानुग्रहाय महीं भव्यानुग्रहाय महीं विहरति। योजनशतान्त क्षुद्रोपद्रवा स्थान-अशधनमित्रप्राणनाशादयो द्रुतमविलम्बितं विद्रवन्ति-त्रस्यन्ति। कुत. पुनस्तेषामुद्भव इत्याह-स्वराष्ट्रपरराष्ट्रेभ्यः स्व च तद्राष्ट्र च स्वराष्ट्र तस्मादितरत्परराष्ट्रं तेभ्योऽयुक्तलोभसक्षोभविलुप्तमर्यादि-भ्यः स्वदेशाधिपतिभ्यो अतिवलाहङ्कृतिचलितेभ्य प्रतिवलभूपेभ्यश्च पदे पदे सुलभा एव क्षुद्रोपद्रवा प्राणिनाम्। ते च त्वत्प्रभावात्त-वाचिन्त्यमहिम्नो माहात्म्यात् सत्वर विलीयन्ते। अत्रोपमामाह-सिंहनादादिव द्विपा यथा द्विपा समदमदकला सिंहनादाद्गिनिद्र-पारीन्द्ररौद्रगुञ्जितात् क्षणाद्दिगोदिगतामुपयान्ति तद्वदिति। न चैत-दपि त्वद्योगसमृद्धेरपरस्य व्यवसितमिति। अन्यच्च ॥ ९ ॥

यत् क्षीयते च दुर्भिक्षं, क्षितौ विहरति त्वयि।
सर्वाद्भुतप्रभावाढ्ये, जङ्गमे कल्पपादपे ॥ १० ॥

अनु०-सर्व प्रकारना अद्भुत-प्रभावशाळी जंगमकल्पतरु समान आप क्षितितल उपर विहरे छते दुर्भिक्ष क्षय पामी जाय छे. ॥ १० ॥

अव०—यस्मिन्° हे वीतराग ! त्वयि क्षितौ पृथिव्यां विहरति सति दुर्भिक्षं दुष्कालः क्षीयते कर्मकर्त्रा प्रयोगोऽयं, यस्त्वयि कथम्भूते ?, सर्वा० सर्वेऽद्भुता आश्चर्यकारिणो ये प्रभावास्तैराढ्ये—समृद्धे, पुनः किम्भूते ?,कल्पपादपे—कल्पवृक्षे, कथम्भूते ?, जङ्गमे लोकहिताय गमनागमनकृति ॥ १० ॥

वि०—हे जगत्प्रतीक्ष्य ! क्षितौ क्षोणिमण्डले गव्यूतिशतद्वयान्तर्यवक्षेपदुर्गतगणप्रसमरावस्थं दुर्लभा भिक्षाऽन्नमेति यस्तस्याऽभिवाभिख्या दुर्भिक्षम् । क्षीयते सकलपरिग्रहपिण्डादिदुष्कृते सह क्षयमुपयाति । क सति ?, त्वयि विहरति विहारयोगाज्जगतीतलमलङ्कुर्वाणि । किं विशेषे ? कल्पपादपे—सुरभूरुहि । ययेव कथं तस्य विहारसम्भव ?, इत्याह—जङ्गमे—गतागतकृति । पुनः किं विशिष्टे ?, सर्वाद्भुतप्रभावाढ्ये सर्वेभ्योऽद्भुत—सर्वाद्भुतः । स चासौ प्रभावश्च तेनाढ्ये भवरिद्धे । एतदुक्तं भवति—किल स्थावरोऽपि कल्पविटपी यथाविधदैवताधिष्ठितविमानात्वरिवस्यामीमनोरथप्रपूरणेन प्रभावाढ्यो भवति भगवतस्तु सकलैहिकामुष्मिकसुखसम्पत्सङ्घटनजङ्गमकल्पविटपिन स्थाने सर्वाद्भुतप्रभावाढ्यत्वम् । सङ्क्षिप्तश्च कल्पपादपप्रकारपुरस्कृतायां भुवि दुर्भिक्षक्षय इत्यहो त्वद्योगोपनिपातीश्चर्यम् । अपरञ्च ॥ १० ॥

यन्मूर्ध्न पश्चिमे भागे, जितमार्तण्डमण्डलम् ।
मा भूद्वपुर्दुरालोकमितीवोत्पिण्डितं मह ॥ ११ ॥

अनु०–आपनुं शरीर जोवामां अडचण न आवे

ए माटे ज जाणे होय नहि तेम सुरासुरोए आपना मस्तकनी पाछळ एक स्थाने भेगुं करेलुं आपना शरीरनुं ज महा तेज जाणे न होय तेवुं सूर्यना मंडळने पण जीती जनारुं तेजनुं मंडळ-भामंडळ स्थापेलुं छे. (११)

अव०-यन्मूर्ध्नः० हे वीतराग ! यत्तव मूर्ध्नः शिरसः पश्चिमे भागे पृष्ठभागे उत्पिण्डितं पिण्डीकृत्य सुरैः स्थापितं महः शरीरतेजोऽस्ति, किं विशिष्टं ?, जित० जितं मार्तण्ड-मण्डलं सूर्यबिम्बं येन तत्; उत्पिण्डितं कुत ?, इत्याह-मा भू० वपुस्तेजःपुञ्जपरीततया दुरालोकं दुर्लक्ष्यं मा भवतु इतीव इति हेतोः ॥११ ॥

वि०-हे सकलातिशायिमुनिजनमूर्धन्य ! यत्तव मूर्ध्ने पश्चिमे भागे उत्तमाङ्गमनु महसा पटलमुन्मीलति । किं विशिष्टं ?, जितमार्त्त-ण्डमण्डल निजतेजस्तृणीकृतचण्डांशुमण्डलम् । भामण्डलं च भुवन-भर्तुर्घातिकर्म्मक्षयसहचरितमपि स्तुतिकृदुत्प्रेक्षते । किल परिमित-मयूखमालिनोऽप्यंशुमालिनो मण्डल यथा दुरालोक दुर्दर्शं, तथा अनन्तविमलकेवलालोकनिलयस्य सकललोकलोचनस्पृहणीयस्य स्वा-मिनोऽपि वपुरचक्षुष्य मा भूदिति सुरासुरादिभिरिद मूर्धानमनु देहस्यैव महोमण्डलमुत्पिण्डितमेकत्र पिण्डीकृत्यावस्थापितमित्यहो तव योगसमृद्धेरतिशय. । एवमतिशयानभिधाय प्रकृते योज-यति ॥ ११ ॥

स एष योगसाम्राज्यमहिमा विश्वविश्रुतः ।
कर्मक्षयोत्थो भगवन्कस्य नाश्चर्यकारणम् ?॥१२॥

अनु०–हे भगवन् ! ते आ घातीकर्मना क्षयथी उत्पन्न थयेलो विश्वविख्यात—योगसाम्राज्यनो महिमा कोने आश्चर्य करनारो नथी ? (१२)

अव०–स एष० हे भगवन् ! स इति यच्छब्देन पुरा प्रतिपादित एष प्रत्यक्षलक्ष्यो योग• योगो ज्ञानादित्रय तस्य साम्राज्यं सामस्त्यं तन्महिमा कस्य सचेतनस्याश्चर्यकारण न स्यात् !, महिमा किं वि० ?, कर्मक्षयोत्थः–घातिकर्म्मणां क्षये सोत्पन्नः, पुनः किं वि० ?, विश्वविश्रुतः–त्रैलोक्यप्रसिद्धः॥१२॥

वि०–हे भगवन् ! स एष पूर्वोपवर्णितस्तव योगसाम्राज्य महिमा योगो ज्ञानदर्शनचारित्ररूपरत्नत्रयसमवायः, स एव त्रिभुवनसभासनसम्प्रदुत्पादकत्वेन साम्राज्यमिव, तस्य महिमा स्फूर्जितं, कस्य नाम विचारचातुरीधुरीणस्य प्रेक्षापूर्वकारिणो नाश्चर्यकारण मलौकिकविस्मयहेतु । न चायं स्वगृहकोणमात्रमभूत एव, किन्तु विश्वविश्रुतश्चराचरेऽपि जगति विख्यात । कुत पुनस्त्वाममेयस्य योगमहिम्न समुत्थानमित्याह–कर्मक्षयोत्थ कर्मणां घातिकर्म्मणां क्षयेणात्यन्ताभावेनोत्थान यस्य स तथा, न पुन परपरिगृहीतस्य सदाशिवादेरिव सहभूस्तम्याममाणिकत्वादिति । न चायमीपत्कर तय कर्मणामित्युपवर्णयन्नाह ॥ ११ ॥

अनन्तकालप्रचितमनन्तमपि सर्वथा ।
त्वत्तो नान्यः कर्मकक्षमुन्मूलयति मूलतः ॥१३॥

अनु०-अनन्त कालथी उपार्जन करेल अने अन्त विनाना कर्मवनने आपना सिवाय बीजो कोई मूलथी उखेडी नांखवाने समर्थ नथी. (१३)

अव०-अन०-हे वीतराग ! अनन्तकालेनानन्तपुद्गल-परावर्त्तैः प्रचितमुपार्जितमनन्तमपि कर्मकक्ष कर्मकाननं त्वत्तोऽन्योऽपरो हरिहरादिर्मूलतस्सर्वथा सर्वप्रकारैर्नोन्मूलयति-न छिनत्ति ॥ १३ ॥

वि०-हे निरुपमशक्तिसपन्न !, स्वामिंस्त्वद्विधात्त्वदनुगृहीताद्वा अन्यो व्यतिरिक्तः, कर्मणा-ज्ञानावरणादीना कक्ष मूलोत्तरप्रकृति-जालगहन क इव मूलादुन्मूलयति । किं विशिष्ट ?, अनन्तकाल-प्रचित अनन्तै पुद्गलपरावर्त्तैरुपचय नीत, अत एवानन्तमपिरिमि-तम् । कथ ?, सर्वथा सर्वात्मनाऽपुनरुद्भवाय । एवविध च कर्म-कक्ष त्वमिवाविदितोन्मूलनोपाय क समूलमुन्मूलयितुमलम्भूष्णुर्न कोऽपीति भाव ॥ १३ ॥ अथ कथमेवमतिमात्रप्रचितस्य भगवता समूलोन्मूलनमकारीत्युपदर्शयन्नाह ।

तथोपाये प्रवृत्तस्त्वं, क्रियासमभिहारतः ।
यथानिच्छन्नुपेयस्य, परां श्रियमशिश्रियः ॥१४॥

अनु०—हे प्रभु ! चारित्ररूपी उपायमां वारंवार अभ्यासथी आप तेवा प्रकारे प्रवृत्त थया छो के जेथी नहि इच्छवा छतां उपेय-मोक्षनी उत्कृष्ट लक्ष्मीने आपे प्राप्त करी छे (१४)

अव०—तथो० हे वीतराग ! त्वं क्रियासमभिहारतः क्रियायाः पौनःपुन्येन नैरन्तर्येणोपाये चारित्ररूपे तथा प्रवृत्तः आदरवान् यथोपेयस्योपायसाध्यस्य परमपदस्य परां प्रकृष्टां श्रियं परमार्हन्त्यलक्ष्मीमवाञ्छन्नप्यशिश्रियः प्राप्तवानपि गम्यः ॥ १४ ॥

वि०—हे सकलसदुपायनिलय भगवंस्त्वं तथा तेन लोकोत्तर प्रकारेण कर्मणां क्षयोपाये सम्यग्ज्ञानदर्शनचारित्रासेवनलक्षणे प्रवृत्तः प्रवृत्तिमकार्षीर्यथा परां श्रियमशिश्रियः । कथं प्रवृत्त इत्याह—क्रियासमभिहारतः पौनःपुन्येन नैरन्तर्येण । गृहीतमुक्ता ज्ञानादयो न खलु स्वसाध्यसाधनायालम् । ननु यदि सम्यग्ज्ञानादय एव कर्मक्षयानन्यसाधनं तर्हि सकृत्सेविता एव न स्वकार्यं कुर्युर्येन क्रियासमभिहार इत्युक्तं ? उच्यते—परिणामप्रकर्षाधीना हि ज्ञानादीनां कर्मक्षयहेतुता परिणामश्च मन्दमध्यतीव्रभेदात्त्रिधा अतस्तदनुमानेन तदाराधकानां साध्यसिद्धिः । यदत्रापि वाचकमुख्येन—" आराधनास्तु तेषां तिस्रस्तु जघन्यमध्यमोत्कृष्टा । जन्मभिरष्टत्र्येकैः सिध्यन्त्याराधकास्तासाम् ॥ १ ॥ ’ तेषां ज्ञानादीनां मन्दमध्यतीव्रपरिणामप्रभवा जघन्यमध्यमोत्कृष्टास्तिस्र आराधनाः

अतस्तदाराधका यथाक्रममष्टत्र्येकैर्जन्मभिः सिध्यन्ति । एतदुक्त भवति–मन्दपरिणामेन ज्ञानाद्याराधका अष्टभिर्जन्मभि सिध्यन्ति, मध्यमपरिणामेन जन्मभिस्त्रिभिस्तीव्रपरिणामेनैकेन तेनैव भवेन सिध्यन्तीति क्रियासमभिहार इत्युक्तम् । अतस्त्व स्वामिस्तीव्रशुभाध्यवसायसहचरितस्तथा कर्मक्षयोपाये सम्यग्ज्ञानाद्यासेवने प्रवृत्तिमकृथा यथाऽक्षेपेणैव परा सर्वोत्कृष्टामनुत्तरसुरादिभिरपि प्रार्थनीया श्रिय परमार्हन्त्यलक्षणामङ्गिश्रियः प्राप्तवान् । किं कुर्वन् ? उपेयस्यानिच्छन्नपि, सम्यग्ज्ञानाद्यासेवन ह्युपाय , परमपदलाभस्तूपेयः । अतस्त्व ‘ समे मुक्खे भवे तहा ’ इत्यादिश्रुतेरुपेय परमपदमनिच्छन्नप्यप्रार्थयन्नपि कृतकृत्योऽभूरित्यहो तव फलोदयव्यवसायिता ।

एव च कर्मक्षयात् कृतकृत्यं परमात्मान स्तुतिकृत्प्रणिनिंसुराह–

मैत्रीपवित्रपात्राय, मुदितामोदशालिने ।
कृपोपेक्षाप्रतीक्षाय, तुभ्यं योगात्मने नमः ॥१५॥

अनु०–मैत्री भावनाना पवित्र पात्ररूप, प्रमोद भावनावडे सुशोभित, तथा करुणा अने माध्यस्थ्य भावनावडे पूजनीय योगात्मा–योगस्वरूप एवा आपने नमस्कार थाओ. (१५)

पूर्वोक्तस्य सर्वस्य रहस्यभूतं मैत्र्यादिचतुष्कं प्रकाशयन्त आहुः–

अव०–मैत्री० हे वीतराग ! “मा कार्षीत्कोऽपि पापानि,

मा च भूत्कोऽपि दुःखितः । मुच्यतां जगदप्येषा, मतिर्मैत्री निगद्यते ॥ १ ॥" इत्युक्तलक्षणा मैत्री तस्याः पवित्रपात्राय- निमलभाजनाय, मुदितः पुष्टो य आमोदः-प्रमोदः, "अपास्ताशेषदोषाणां, वस्तुतत्त्वावलोकिनाम् । गुणेषु पक्षपातो यः, स प्रमोदः प्रकीर्त्तित ॥ २ ॥" इत्युक्तलक्षणस्तेन शालिने- शोभमानाय, "दीनष्वार्त्तेषु भीतेषु, याचमानेषु जीवितम् । प्रतीकारपरा बुद्धिः, कारुण्यमभिधीयते ॥ ३ ॥" ईदृशी कृपा कारुण्य, "क्रूरकर्म्मसु निःशङ्कं, देवतागुरुनिन्दिषु । आत्मशंसिषु योपेक्षा, तन्माध्यस्थ्यमुदीरितम् ॥ ४ ॥" एवं- विधोपेक्षा माध्यस्थ्यमित्यर्थः, ताभ्यां कृत्वा प्रतीक्ष्याय पूज्याय, योगात्मन योगस्वरूपाय तुभ्यं नमोऽस्त्विति ॥१५॥ इति श्रीवीतरागस्तोत्रे तृतीयस्य कर्मक्षयजातिशयवर्णनस्तव

स्यावचूर्णिः ।

वि०-हे भगवंस्तुभ्यमेवंविधाय नमोऽस्तु त्रिकरणशुद्ध्या त्वां प्रति प्रणतोऽस्मि । किं विशिष्टाय ?, मैत्रीपवित्रपात्राय 'पापानि कोपि मा कार्षीद्दुःखित कोऽपि मा भूद् जगदपि दुष्कर्मभ्यो मुच्यताम्' एवंविधा मतिर्मैत्री, तस्याः पवित्रपात्राय-पुण्याश्रयाय । तथा मुदितामोदशालिने, निरस्तसमस्तदोषाणां वस्तुतत्त्वावलोकतत्पराणां च गुणिनां गुणेषु यः प्रमोदः सा मुदिता तया मोदशालिने सदानन्दोपमिपण्णाय । तथा कृपोपेक्षाप्रतीक्षाय, दीनार्त्तभीतादि प्राणिगणप्रतीकारानुचिन्तनं कृपा, नास्तिकनिस्त्रिंशादिनिर्गुणजन

माध्यस्थ्यमुपेक्षा ताभ्या कृपोपेक्षाभ्या प्रतीक्षाय जगत्पूज्याय तुभ्यं नम.। कुत· पुनरय मैत्र्यादियोगप्रकार· प्रभोरभूदित्याह। योगात्मने-सिद्धाद्भुतयोगसम्पदे । एवंविधाय च तुभ्य त्वत्स्वरूपप्राप्तिनिमित्त-महं प्रणतोऽस्मीति ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे तृतीयस्य कर्मक्षयजातिशयवर्णनस्तवस्य पदयोजना ॥ १५ ॥

एव कर्मक्षयजातिशयानभिधाय सुरकृतातिशयाश्चतुर्थप्रकाशे प्रस्तावयन्नाह—

मिथ्यादृशां युगान्तार्कः, सुदृशाममृताञ्जनम् ।
तिलकं तीर्थकृल्लक्ष्म्याः, पुरश्चक्रं तवैधते ॥ १ ॥

अनु०-मिथ्यादृष्टिओने प्रलय-काळना सूर्य तुल्य अने सम्यग्दृष्टिओने अमृतना अञ्जन-तुल्य शान्तिकारी. तीर्थंकरनी लक्ष्मीना तिलकभूत हे प्रभु ! आपनी आगळ धर्मचक्र शोभी रह्युं छे. (१)

सुरकृतातिशयान् प्रकटयन्ति-

अव०-मिथ्या० हे वीतराग ! तव पुरः पदतले धर्म-चक्रमेधते-दीप्यते किं विशिष्टम् ?, मिथ्यादृशां-मिथ्यात्विनां युगान्तः प्रलयकालस्तत्सूर्यः सन्तापकत्वात्, सुदृशाममृता-ञ्जनमिव, तीर्थकरपदव्या भाले तिलकमिव ॥ १ ॥

वि०—हे धर्मचक्रिंस्तव धर्मदेशनसदनोपाधीनस्य भव्यलोकस्य प्रहाय महीं विहरतश्च पुरः पुरोभागे गगनगतं विचित्रारकराजिविराजित प्रसमरोष्मणतेजःपटलमलिनितान्तरिक्षकुक्षिकुहरं प्रतिहतसमस्तविक्रान्तपरमतचक्रं धर्मचक्रमेधते । किं विशिष्टं ?, विमिश्रलिङ्गिनिर्दे-शान्मिथ्यादृशां युगान्तार्कः । मिथ्या—तत्त्वार्थदर्शनं प्रति विपरीता दृग्—विचारो येषां ते मिथ्यादृशः प्रथमगुणस्थानस्थास्तेषामत्यन्तदुरालोकत्वेन युगान्तार्कः प्रलयकालकरालमार्तण्डमण्डलप्रतिम । तथा सुदृशाममृताञ्जनं सुष्ठु शोभना तत्त्वार्थदर्शिनी दृग् येषां ते सुदृशस्तेषां ज्ञानचक्षुःसविशेषनिर्मलीकरणेनामृताञ्जनं सुधाञ्जनमिव । तथा तिलकं तीर्थकरलक्ष्म्याः, तीर्थं चतुर्वर्णः सङ्घस्तत्कुर्वन्तीति तीर्थकृतस्तेषां लक्ष्मी परमार्हन्त्यसम्पत्तस्याः सद्रूपत्वादि कल्पितत्वेन तिलकं भालभूषणमिव । एते च धर्मचक्रादयो यस्य मायाविस्मयास्तीर्थकृतां न सहजा नापि कर्मक्षयजाः किन्तु तत्र भक्तिप्रेरितैस्त्रिदशैरेव विधीयन्ते इति ॥ १ ॥ तथा—

एकोऽयमेव जगति, स्वामीत्याख्यातुमुच्छ्रिता ।
उच्चैरिन्द्रध्वजव्याजात्तर्जनी जम्भाविद्विषा ॥ २ ॥

अनु – जगतमां आ वीतराग ज एक स्वामी छे ' एम कहेवान माटे इन्द्रे ऊंचा एवा इन्द्रध्वजना बहाने पोतानी तर्जनी आंगळी ऊंची करी न होय एम जणाय छे (२)

अव०-एकोय० जगति त्रैलोक्य एकोऽयं वीतराग एव स्वामी धनिकस्त्रातेत्याख्यातुं-ज्ञापयितुं जम्भविद्विषा इन्द्रेणो-च्चैरिन्द्रध्वजव्याजात् सहस्रयोजनमानोच्चमहेन्द्रध्वजच्छलात् तर्जनी आद्याङ्गुल्युच्छ्रिता ऊर्ध्वीकृतास्तीति गम्यते ॥ २ ॥

वि०-किल भगवतामर्हता विहारादौ सदैव योजनसहस्रो-च्छ्रित. कान्तकार्चस्वरदण्डाधार सुरपथावतरदमरतरङ्गिणीप्रवाह-पेशल' परिसरस्फुरदनेकदिव्यांशुकपताकापरिकरित क्वणन्मणि-किङ्किणीगणारवमुखरिताशेषहरिन्मुख सुरासुरैः पुर' सञ्चार्यमाणो महेन्द्रध्वज. प्रसर्पति, तमेव स्तुतिकृदुत्प्रेक्षते-किल नायमिन्द्रध्वजः किन्त्वस्य व्याजादिय जम्भारिणा तर्जनी समुच्छ्रिता । किमर्थं ?, आख्यातु-कथयितुम् । किं तदित्याह-यदुतास्मिन् जगत्ययं प्रणयप्रणमदमरनरप्राग्रहरशिर किरीटप्रतीष्टशासनो भगवानर्हन्नेव स्वामी नान्य. । कथमुच्छ्रिता ?, उच्चैर्जगतोऽपि समक्ष भगवतस्त्व-द्वितीयत्वेनेयमुत्प्रेक्षाऽपि स्वभावोक्तिरेवेति ॥ २ ॥ अन्यच्च—

यत्र पादौ पदं धत्तस्तव तत्र सुरासुराः ।
किरन्ति पङ्कजव्याजाच्छ्रियं पङ्कजवासिनीम् ॥३॥

अनु०-ज्यां आपना बे चरणो स्थान धारण करे छे, त्यां देव अने दानवो सुवर्ण कमळना मिषथी कमळमां निवास करनारी लक्ष्मीने विस्तारे छे. (३)

अव०–यत्र० हे वीतराग ! यत्र तव पादौ पद न्यासं यतः कुरुतस्तत्र सुरासुराः पङ्कजन्यासाभवकनककमलच्छलतः पङ्कवासिनीं श्रिय–लक्ष्मीं किरन्ति–मुञ्चन्ति ॥ ३ ॥

वि०–तीर्थकृतो हि किल केवलोत्पत्तेरनन्तरनाम्यामिक्षमतस्तु न स्पृशन्ति । केवलमरगणोपकल्पितेषु नवसु कनककमलेषु क्रमन्यासं विदधति । इदमेव स्तुतिकृत्प्रकारान्तरेणाह–हे भगवन् ! यत्र–यस्मिन् प्रदेशे तव पादौ चरणौ पदमवस्थानं धत्तः कुरुतः तत्र सुरासुरा देवदानवा श्रिय विकिरन्ति–विक्षिपन्ति । कामित्याह पङ्कवासिनीं नलिननिलयाम् । कस्मात् पङ्कजन्यासात् चामीकरारविन्दस्थपदेशात् । भवति च त्रिभुवनलक्ष्मीनिवासस्य भगवतश्चरणन्यासादवने सश्री कतेति ॥ ३ ॥ अपरं च—

दानशीलतपोभावभेदाद्धर्मं चतुर्विधम् ।
मन्ये युगपदाख्यातु, चतुर्वक्त्रोऽभवद्भवान् ॥४॥

अनु०–दान, शील, तप अने भावना भेदथी चार प्रकारना धर्मने एक साथे कहेवा माटे ज होय नहि तेम आप चार मुखवाळा थया छो, एम हु मानु छु (४)

अव०–दान० हे वीतराग ! दानशीलतपोभावभेदाच्चतु र्विधं चतुष्प्रकारं धर्म युगपत्समकालमाख्यातुं भवांश्चतुर्वक्त्र श्चतूरूपो बभूवेत्यहं मन्ये ॥ ४ ॥

वि०—भुवनबान्धवे हि धर्मोपदेशनिमित्तमन्तसमवसरणमरकल्पितमलङ्कृत्य मृगेन्द्रासनमुपविष्टे प्राङ्मुखे दक्षिणापरोत्तरासु तिसृष्वपि दिक्षु तथास्थितेरेव विरचयन्ति व्यन्तरसुराः स्वामिप्रतिच्छन्दानि । इदमेव स्तुतिकृदुत्प्रेक्षते—हे भुवनस्वामिन्नहमेवं मन्ये, यद्भवानेतदर्थं चतुर्वक्त्रोऽभवत् । किमर्थमित्याह—आख्यातु कथयितुम्, किं तद्धर्म्मं प्रथमपुरुषार्थम् । किं विशिष्ट ? चतुर्विध चतुष्प्रकारम् । चातुर्विध्यमेवाह—दानशीलतपोभावभेदाद् दानशीलतपोभावनारूपम् । नन्वेकरूपोऽपि भगवांश्चतुर्विधमपि धर्मं पर्यायेण प्ररूपयिष्यति किं चतुर्मुखत्वेनेत्याह—युगपत्समकाल एतच्चतुर्वक्त्रत्वमन्तरेण नोपपद्यत इति ॥ ४ ॥

साम्प्रतं भगवत परमार्हन्त्यप्रभावप्रेरितै सुरासुरै॰ या प्राकारत्रयरचना भक्तया विधीयते तस्या एव विधाने स्तुतिकृत् कारणान्तरमुद्भावयन्नाह—

त्वयि दोषत्रयात् त्रातुं, प्रवृत्ते भुवनत्रयीम् ।
प्राकारत्रितयं चक्रुस्त्रयोऽपि त्रिदिवौकसः ॥ ५ ॥

अनु०—त्रणे भुवनने रागद्वेष अने मोहरूप त्रणे दोषोथी बचाववाने माटे आप प्रवृत्त थये छते वैमानिक, ज्योतिषी अने भवनपति एम त्रण प्रकारना देवोए रत्नमय, सुवर्णमय अने रूप्यमय एम त्रण प्रकारना किल्लाओनी रचना करी छे. (५)

अव०—त्वयि० हे वीतराग ! त्वयि त्रैलोक्यं दोषत्रयान्म-

नोवाकायलक्षणाद्रागद्वेषमोहरूपाद्वा त्रातुं रक्षितुं प्रभवे, त्रयोऽपि वैमानिकज्योतिष्कभवनपतयस्त्रिदिवौकसो देवाः प्राकारत्रय रत्नस्वर्णरूप्यमय चक्रुः । दुर्गयोगेन हि रक्षा सुसाध्या ॥ ५ ॥

वि०—हे जगच्छरण्य !, वैमानिकभुवनाधिपज्योतिष्पतिरूपास्त्रयोऽपि त्रिदिवौकसो देवास्त्वामनु प्राकारत्रितय मणिस्वर्णरजतमयं विरचयाञ्चक्रुः । क सति ? त्वय्यतुलबलपराक्रमे भुवनत्रयी स्वर्गमर्त्यपाताललक्षणां त्रस्ते तदुपचाराद्भुवनत्रयगतान् भव्यसत्त्वान् त्रातुं परिरक्षितुं प्रभवे कृतोपक्रमे सति । कस्माद्दोषत्रयात्सन्निपातपरेणाख्या द्रागद्वेषमोहरूपात् यैकेन प्राकारेण अल्पतरारातित्रयमाक्रान्ता त्रिजगती युगपत्परित्रातुं शक्यते तस्मिन्नैश्वर्यमेव प्राकारत्रयनिर्मितिरिति ॥ ५ ॥

तथा—

अधोमुखा कण्टका स्युर्धात्र्यां विहरतस्तव ।
भवेयुः सम्मुखीना किं,तामसास्तिग्मरोचिषः?।६।

अनु०—पृथ्वीतल पर आपे विहार कर्ये छते कण्टको—कांटाओ अधोमुखवाळा थई जाय छे सूर्य उदय पामे त्यारे घुवड अथवा अंधकारना समूह शुं टकी शके खरा ? (६)

अव०—अधो० हे वीतराग ! तव धात्र्यां पृथ्व्यां विहरतः, कण्टकाः पदपीडिनो दुर्मना अप्यधोमुखा—न्यग्मुखाः

स्युः । दृष्टान्तमाह । तिग्मरोचिषो रवेस्तामसास्तमसां समूहा अन्धारकारिणो घूकादयो वा किं संमुखा भवेयुः?, अपि तु न भवन्त्येव ॥ ६ ॥

वि०-हे मर्दितकषायकण्टक ! तव धान्या सकलमङ्गलालिङ्गितायामिलाया ससारचारकगतान् भव्यसत्त्वान् उन्मोचयितु विहरत, कण्टका ग्रामराष्ट्रकाष्ठास्थिलोहादिमया जगतोऽपि निर्निमित्तमेव निर्मितव(त)रमात्मनो मर्मवेधदु कृतमनुस्मृत्य विश्वजनीनस्य तव स्व मुख दर्शयितुमशक्ता इवाधोमुखा· प्रवेष्टुमिव पातालमवाङ्मुखा· स्युर्भवेयु· । अत्रैवार्थान्तरन्यासमाह-युक्तमेवैत त्तामसास्तमसा समूहास्तिग्मरोचिष खररश्मेः संमुखीना· किं क्वचिद्देशे काले वा भवेयु ?, नैवेति भावः । किञ्च—

केशरोमनखश्मश्रु, तवावस्थितमित्ययम् ।
बाह्योऽपि योगमहिमा, नाप्तस्तीर्थकरैः परैः ॥७॥

अनु०-आपना केश, रोम, नख अने श्मश्रु-दाढी मूछना वाळ अवस्थित-दीक्षा ग्रहण अवसरे जेटला होय छे तेटला ज रहे छे. आ प्रकारनो बाह्य पण योगनो महिमा हरिहरादि अन्य देवोए प्राप्त कर्यो नथी. (७)

अव०-केश० हे वीतराग ! केशाः शिरोरुहाः, रोमा-

व्यपरोपाङ्गसम्भवानि, नखाः करचरणभवाः, श्मश्रु–कूर्चः समाहारद्वन्द्वः, तत् केशरोमनखश्मश्रु अवस्थितं दीक्षाग्रहणावसरे यथा समारचितं भवति तथैवावतिष्ठते–न वर्द्धत इत्यर्थः। इत्यथ बाह्योऽपि योगमहिमा परैस्तीर्थकृद्भिर्हरिहरादिभिर्नाप्तः नासादितः। अन्तरङ्गस्तु सर्वाभिमुख्यमेत्यादिस्तवोक्तो दूरे ॥७॥

वि०–हे अममेयमहिमन्! भगवन्! परैरसर्वज्ञत्वेन त्वद्व्यतिरिक्तैः कुतीर्थिकशिरस्कैः यावदाभ्यन्तर सर्वाभिमुख्यतादिर्महिमप्रकर्षस्तावत् पूर्वोपवर्णितस्तत्र योगमहिमा, यावदयं बाह्योऽपि न प्राप्तः । अथ क इव ?, स इत्याह—केशरोमनखश्मश्रु तथावस्थितमिति। केशाः–शिरोरुहाः, रोमाण्यङ्गरुहाणि नखाः करचरणाङ्गुलिप्रभवाः, श्मश्रु–कूर्चम्। एतच्च तथावस्थितं यावन्मात्रं सर्वविरतिप्रतिपत्तिप्रस्तावेऽवस्थितं तावन्मात्रमेव न पुनर्न्यूनाधिकम्। अथ चाभ्यासीकरदिस्समाश्रयत्वेन बाह्य एव योगमहिमा, किन्तु परैः मलिक्षणोपचीयमानापचीयमानकेशादिकत्वर्बिसैर्न प्राप्तः। कुतः पुनरान्तरस्य त्वद्योगमहिम्नस्तेषां प्राप्तिसम्भावनैव। ननु यदि भगवतो योगमहिम्ना केशादीनां यथावदवस्थानं तर्हि क्रिमस्यातिशयस्य सुरकृतातिशयेषु भणनम् ?, न पुनः कर्मक्षयजेषु ?; सत्यम् न खलु भगवद्योगमहिम्ना केशादीनां यथावदवस्थिति; किन्तु सर्वविरत्यवसरे पुरन्दरमेरितवम्मोलिविद स्थितोद्धृतिशक्तीनां तेषाममुष्य इति सुरकृत एवायमतिशय । ननु यद्येवं तदा तथात्वमपि योगमहिमा परैर्नाप्त इति किमर्थं स्तुतिकृताभिदधे ? उच्यते—यत्किल पौलोमीपति परमेष्ठिनः किङ्कर इव केशादिष्ववस्थापन विधत्ते स भगवत एव योगमहिमेति समञ्जसम्।

अन्यच्च—

शब्दरूपरसस्पर्शगन्धाख्याः पञ्च गोचराः ।
भजन्ति प्रातिकूल्यं न, त्वदग्रे तार्किका इव ॥८॥

अनु०-आपनी आगळ बौद्ध, नैयायिकादि तार्किकोनी जेम शब्द, रूप, रस, स्पर्श; अने गन्ध-रूप पांचे इन्द्रियोना विषयो प्रतिकूलपणाने भजता नथी, किन्तु अनुकूळताने धारण करे छे. (८)

अव०–शब्द० हे वीतराग ! शब्दरूपरसस्पर्शगन्धाख्याः पञ्च गोचरा विषयास्त्वदग्रे तार्किका इव–बौद्धनैयायिकादय इव प्रातिकूल्यं–विपरीतभावं न भजन्ति ॥८॥

त्रि०–हे वागगोचरचरित्रपवित्र ! स्वामिन्नमी पञ्चापि गोचरास्त्वदग्रे त्वत्सन्निधौ प्रातिकूल्य प्रतिकूलता न भजन्ति, प्रत्युतानुकूलतामेव श्रयन्ते । के त इत्याह–शब्दरूपरसस्पर्शगन्धाख्या यथाक्रम श्रोत्रनेत्ररसनस्पर्शनघ्राणादीन्द्रियविषया । किमुक्त भवति–यत्र हि त्रिजगद्गुरुर्विहरति तत्र वेणुवीणामृदङ्गमधुरगीतध्वनिजयजीवनन्देतिप्रमुखा' सुखदा एव शब्दाः श्रुतिपथमवतरन्ति, न पुनः खरकरभकाकरवकरुणक्रन्दितादय । तथा रूपाण्यपि रमणीयनरनारीनृपतिविभूतिदिव्यविमानप्रासादसफलारामपूर्णसर पुष्करिणीप्रभृतीन्येव नयनगोचरमवतरन्ति, न पुनर्मलविलीनव्याधितमृतादीनि । तथा रसा अपि मृद्वी-

कापशर्कराखर्जूरमाक्षिकेक्षुसहकारनारङ्गकदलीदाडिमीफलादीनां परिणमन्ति, न पुनः पिचुमन्दघोषातक्यादीनाम् । तथा स्पर्शा अपि मृदुदुकूलपिहितशुचिहंसतूलीकलितकामिनाङ्गावयवाद्यो, न पुनः खरशर्कराकठिनाश्मकण्टकादीनाम् । तथा गन्धा अपि घनसारागरुमृगमदमलयजमन्दारपारिजातकमलकुवलयचम्पककुङ्कुमकनककेतकमालतीपाटलादीनामेव प्रापुटसन्तर्प्यणपटिष्ठा न पुनः शवकलेवरलशुनादीनाम् । एवममी पञ्चापि विषयाः स्वामिसंनिधौ प्रतिकूलतां त्यजन्ति । के इव ?, तार्किका इव । यथा—भगवद्रोचरोपगताः सौगतसांख्यशैवमीमांसकलोकायतकाः (नैयायिकाः) पञ्चापि प्रामाणिकाः प्रतिहतप्रातिभत्वेन विगलन्मदाः प्रतिकूलतां मुञ्चन्ति, सद्वदेतेऽपीति भावः ।

त्वत्पादावृतवः सर्वे, युगपत्पर्युपासते ।
आकालकृतकन्दर्प—साहायकभयादिव ॥ ९ ॥

अनु०—अनादि कालथी कामदेवने करेली सहायना भयथी ज जाणे होय नहि तेम सघळी ऋतुओ एक साथे आवीने आपना चरणोनी सेवा करे छे (९)

अव०—त्वत्पा०—हे वीतराग ! त्वत्पादौ सर्वे वसन्ताद्या ऋतवो युगपदेकवारं पर्युपासते आश्रयन्ति, समवसरणसमीपस्थवनेषु सर्वऋतुनां पुष्पफलसम्भवात् पुष्पप्रकरे सर्वर्तु

१ × × × सर्वर्तुकपुष्पसम्भवात् इति प्रत्यन्तरे ।

कपुष्पसम्भवाद्वा । कुतः ?, आकालमासंसारं तैः कृतं यत्कन्दर्पस्य भगवत्प्रतिपक्षस्य साहाय्यकं माहाय्य तेन यद्भयं तस्मादिव । श्लोकद्वयेन एकोऽतिशयः ॥ ९ ॥

वि०–हे विश्वोपास्य ! भगवन् ! त्वत्पादौ त्वच्चलननलिने ऋतवः सुरभिग्रीष्मवर्षाशरद्धेमन्तशिशिराख्या. सर्वे षडपि पर्युपासते–सेवन्ते । ननु ऋतुभिरवसरप्राप्तैर्जगदपि सेव्यत एव किमधिक स्वामिन ?, इत्याह–युगपत्समकालम् । साम्प्रतमृतूपासने स्तुतिकृत् कारणमुद्भावयन्नाह–आकालेत्यादि । आकालमाससार कृत निर्मित भगवन्निग्राह्यस्य कन्दर्प्पस्य कामस्य यत्साहाय्यक साहाय्यम् , उद्दीपनविभावा हि वसन्तादय' स्मरविकाराणामतस्तद्भयादिव । किमुक्त भवति–किल न खलु भक्त्या भगवन्तमृतव समुपासते, किन्तु यथानेन महामोहोन्माथिना सपदि मन्मथ' प्रमथितस्तथा मा नामास्मानपि तद्गृह्यान्निग्रहीष्यतीति भीतभीता इव स्वस्वोचितप्रसूनदलफलपटलोपायनपाणयस्ते स्वामिनमुपासते ।

तथा यत्र किलार्हदवस्थान भवति तत्र त्रिदशाः सुरभिसलिल प्रसूनपटल च मुञ्चन्तीत्येतदेव स्तुतिकृद्भङ्ग्यन्तरेणाह–

सुगन्ध्युदकवर्षेण, दिव्यपुष्पोत्करेण च ।
भाविवत्पादसंस्पर्शां, पूजयन्ति भुवं सुराः ॥१०॥

अनु०–भविष्यमां आपना चरणनो स्पर्श थवानो छे एम जाणी ते भूमिने देवताओ सुगन्धि जलनी वृष्टिवडे पूजे छे. (१०)

कासर्करामर्जूरनालिकेरेक्षुसहकारनारङ्गकदलीदाडिमीफलादीनां परिणमन्ति, न पुन पिचुमन्दघोषातक्यादीनाम् । तथा स्पर्शा अपि मृदुदुकूलपिहितशुचिहंसतूलीकलितकल्पाङ्गावयवादयो, न पुन खरशर्कराकठिनाश्मकण्टकादीनाम् । तथा गन्धा अपि घनसारागरुमृगमदमलयमन्दारपारिजातकमलकुवलयचम्पकबकुलकन्दकेतकमालतीपाटलादीनामेव प्राणपुरसन्तर्पणपटिष्ठा न पुनर्मृतकलेवरलशुनादीनाम् । एवममी पञ्चापि विषया स्वामिसन्निधौ प्रतिकूलतां त्यजन्ति । के इव ?, तार्किका इव । यथा—भगवत्प्रोच्चैरोपगता सौगतसाङ्ख्यशैवमीमांसककौलायताः (नैयायिकाः) पञ्चापि प्रामाणिकाः प्रतिहतमातिमत्त्वेन विगतमन्यता प्रतिकूलतां मुञ्चन्ति, तद्वदेतेऽपीति भाव ।

त्वत्पादावृतवः सर्वे, युगपत्पर्युपासते ।
आकालकृतकन्दर्प—साहायकभयादिव ॥ ९ ॥

अनु०—अनादि कालथी कामदेवने करली सहायना भयथी ज जाणे होय नहि तेम सघळी ऋतुओ एक साथे आवीने आपना चरणोमां सेवा करे छे (९)

अव०—त्वत्पा०—हे वीतराग ! त्वत्पादौ सर्वे वसन्ताद्या ऋतवो युगपदेकवारं पर्युपासते आश्रयन्ति, समवसरणसमीपस्थवनेषु सर्वऋतूनां पुष्पफलसम्भवात् पुष्पप्रकरे सर्वर्तु

१ × × × सर्वर्तुकुसुमसम्भवात् इति प्रत्यन्तरे ।

अव०–जगत्प्र० हे जगत्प्रतीक्ष्य !, त्रैलोक्यपूज्य !, पक्षिणो जम्बूचाषमयूराद्या अज्ञाना अपि प्रदक्षिणं दक्षिणावर्त्तं यथा सुशकुनमित्यर्थः त्वाम् यान्ति; तेनेति गम्यं तेषां मानुष्यविवेकशास्त्रादिना महता का गतिर्नरकगतानां तेषां निर्गमोऽसम्भाव्य इत्यर्थः । ते के ?, ये त्वयि वामवृत्तयः वामा प्रतिकूला वृत्तिर्वर्त्तनं येषां ते प्रतिपक्षा इत्यर्थः ॥११॥

त्रि०–हे जगत्प्रतीक्ष्य !, भुवनमहनीय !, भवन्तमासता सुरासुरनरा, किन्तु पक्षिण.–शकुना अपि प्रदक्षिणीकृत्य यान्ति–व्रजन्ति। ये तु पक्षिणामपेक्षया मनुष्यजन्मना स्पष्टेन्द्रियतया ज्ञानविज्ञानशालितया च महान्तोऽपि जगद्वत्सले त्वय्यपि वामवृत्तय प्रतिकूलाचरणास्तेषा का गति ? । इदमत्रहृदयम्–किल नरकगतिस्तावत्सर्वजघन्या, पर तत्रापि गताना त्वत्प्रातिकूल्यकारिणा तस्मादेनसो मुक्तिरसम्भाव्या, न चान्या तदधिका दुर्गतिरस्तीत्यहो तेषामधमत्वम् ।

तथा भगवतो हि विहरत. पवनः पृष्ठप्रतिष्ठ एव सञ्चरतीत्येतदेव भङ्ग्याऽभिदधाति—

पञ्चेन्द्रियाणां दौःशील्यं, क भवेद्भवदन्तिके ।
एकेन्द्रियोऽपि यन्मुञ्चत्यनिलः प्रतिकूलताम्॥१२॥

अनु०–आपनी आगळ पञ्चेन्द्रियोनुं दुष्टपणुं तो होय ज क्यांथी ?, कारण के एकेन्द्रिय एवो वायु पण आपनी आगळ प्रतिकूलपणानो त्याग करे छे. (१२)

अव०–सुग०–हे वीतराग ! माविस्वस्पादसंस्पर्शां भावी तव पादयोः स्पर्शो भ्यास्याऽवसरे षड्घटिकावधि यस्यास्तां सुवं सुराः पूजयन्ति केन ?, सुग० सुरभिजलवर्षणेन, पुनः केन ?, दिव्य० स्वस्तिकश्रीवत्साविरचनाविन्यासेन दत्ते रचि तस्ताद्दिव्यो यः पञ्चवर्णपुष्पप्रकरस्तेन, अतिशयद्वयम् ।

वि०–हे स्वामिन् ! सुरा शुभाशुभस्तावदास्ताममर्त्यपतिपूजितं भवन्तम्, यावद्भूमपि पूजयन्त्यर्चयन्ति, केन ?, सुगन्धिभिः सौरभ्य सम्भृतमाणपुटस्योदकस्य सलिलस्य वर्षेण वर्ष सेकस्तेन । तथा दिव्यानि मन्दारपारिजातादीनि पुष्पाणि सुमनांसि तदुत्करेण प्रकरेण । कां भुममित्याह–माविस्वत्पादसंस्पर्शां भावी भविष्यंस्त्व त्पादसंस्पर्शो यस्यां सा तथा । अयमाशय –किम 'भवध्या- सितमर्हद्भिस्तद्धि तीर्थं प्रचक्षत " इतिन्यायाद्भगवच्च्यासिता भूस्तीर्थं तदर्चनीयैवेत्यहो ! प्रिदशानां भगवति भक्त्यतिशय ।

तथा भगवन्तमवनौ विहरन्तं पक्षिण प्रदक्षिणयन्तीत्येतदेव युक्त्या स्तुतिकृदाह—

जगत्प्रतीक्ष्य ! त्वां यान्ति, पक्षिणोऽपि प्रदक्षिणम्।
का गतिर्महता तेषां, त्वयि ये वामवृत्तयः ? ॥११॥

अनु०–हे जगत्पूज्य ! पक्षिओ पण आपने प्रदक्षिणा आपे छे, तो पछी आपना प्रत्ये प्रतिकूळ वर्तन राखनारा मोटा गणाता एवा वापडा मनुष्योनी शी गति समजवी ? (११)

तास्तरवो वृक्षा मूर्ध्ना-शिरसा नमन्ति, विहारावसरे एकेन्द्रियाणामपि भयरागादिसंज्ञावच्चमत्कारोऽपि सुसम्भवस्ततस्तेषां शिरः शिखरं कृतार्थं कृतकृत्यमस्ति, मिथ्यादृशां पुनः शिरः-शीर्षं व्यर्थमकार्यकरम् ॥ १३ ॥

वि०-हे भुवनमूर्द्धन्य !, स्वामिन्नासतां विकस्वरविवेकाः सुरनरादयः, किन्तु मुकुलितविशिष्टचैतन्यास्तरवः पादपा अपि मूर्ध्ना-उत्तमाङ्गेन प्रस्तावाङ्कवन्त नमन्ति-प्रणमन्ति उत्प्रेक्षते । तव सम्बन्धिना लोकोत्तरेण माहात्म्येन परमार्हन्त्यलक्षणेन चमत्कृता विस्मेरविस्मया इव । अतस्तेषामीषद्विवेकानामपि तत्रिभुवनप्रणते त्वयि प्रणतिपरं शिरः कृतार्थं नमस्यनमस्करणादेव कृतकृत्यम्, मिथ्यादृशां मिथ्यात्वमोहोपहतमतीनां पुनस्त्वय्युत्तानितशिरसां तद्व्यर्थं निरर्थकमेव, वनपादपेभ्योऽपि निर्विवेकास्ते मुधैव मस्तकशून्या भुवि भ्राम्यन्ति ।

जघन्यतः कोटिसङ्ख्यास्त्वां सेवन्ते सुरासुराः ।
भाग्यसम्भारलभ्येऽर्थे, न मन्दा अप्युदासते॥१४॥

अनु०-हे प्रभु ! जघन्यथी एक क्रोड देवो अने असुरो आपनी सेवा करे छे, कारण के भाग्यना समूहथी प्राप्त थयेल पदार्थने विषे मन्द आत्माओ पण उदासीनता धारण करता नथी. (१४)

अव०-जघ०-हे वीतराग !, सुरासुरा जघन्यतोऽपि

अव०–पञ्चे० भवत्समीपे पञ्चेन्द्रियाणां सज्ञानानां मनुष्यादीनां दौःशील्यं दुःस्थं क भवेत्?, न भवेदितिभाव यतः कारणादेकेन्द्रियोऽप्यनिलो वातः प्रतिकूलतां मुञ्चति दुःस्थतःस्फुरयेन ॥ १२ ॥

वि०–हे निर्मलन्यायमनिलय! भगवन्!, भवदन्तिके खलु पान्ते हेयोपादेयकृत्याकृत्यविचारविशेषपुष्पवृक्षपीकपाटवानां पञ्चेन्द्रियाणां तिर्यग्नरामराणां दौःशील्य–दुःशीलता प्रातिकूल्यं क भवेत्–कथं भावेत!। यतस्मादेकेन्द्रियत्वेनैव विशिष्टविचारविकलोऽनिलोऽपि प्रतिकूलतां सम्मुखापातित्वं मुञ्चति–परिहरति । किमुक्तं भवति–किल येन भगवत्प्रभावेणैकेन्द्रिया अपि विनयं भावन्ते तस्य पञ्चेन्द्रियप्रातिकूल्यत्यागन समीचीनमेव ।

तथा भगवति विहरति दिव्यप्रभावादरवः शिरो नमयन्ती त्येतदेव युक्त्या व्यनक्ति—

मूर्ध्ना नमन्ति तरवस्त्वन्माहात्म्यचमत्कृताः ।
तत्कृतार्थं शिरस्तेषां, व्यर्थं मिथ्यादृशां पुन ॥१३॥

अनु –हे प्रभु ' आपना माहात्म्यथी चमत्कार पामेला वृक्षो पण आपने मस्तकवडे नमस्कार करे छे ते कारणे तेओना मस्तक कृतार्थ छे किन्तु आपने नहि नमनारा मिथ्यादृष्टिओना मस्तक व्यर्थ छे (१३)

अव०–मूर्ध्ना० हे वीतराग!, त्वन्माहात्म्यचमत्कृ

अनु०—हे नाथ! भ्रमरोना शब्दवडे जाणे गायन करतो होय, चञ्चल पांदडओवडे जाणे नृत्य करतो होय, तथा आपना गुणोवडे जाणे रक्त-रातो वन्यो होय, तेम आ अशोक(चैत्य)वृक्ष हर्ष पामे छे. (१)

सुरकृतातिशयैकोनविंशतिमध्ये चतुर्दश व्याख्याय शेषाः पञ्च प्रतिहार्यान्तर्भूता अतस्तान्येवाहुः—

अव०-गाय०—हे वीतराग ! चैत्यपादपोऽशोको जिन-तनुमानाद् द्वादशगुणस्कन्धो मोदते हृष्यतीव, अलिविरुतैः कुसुमसौरभलुभ्यद्भ्रमररवैर्गायन्निव, चलैर्वातान्दोलितैर्दलैः पत्रैर्नृत्यन्निव नाटकं कुर्वन्निव, तव गुणैर्गुणरागैरिव रक्तः। एतानि हि प्रमोदलक्षणानि ॥ १ ॥

वि०—किल त्रिविष्टपसदो विष्टपत्रयपते पूजार्थमष्टौ प्राति-हार्याणि सङ्घटयन्ति, तेषु चाशोकतरुः पुरःसरः, स च जम्बूरिव जम्बूद्वीपस्य भवभयार्त्तसत्त्वशरणस्य मध्येऽर्हद्देहायामाद् द्वादश-गुणायाम , परिमण्डलाकारेणायोजनं विष्वग् विस्तृतं समवसृति-लक्ष्मीलीलानीलातपत्रमिव व्यन्तरामरैर्विरच्यते । तमेवाह—हे समुद्धृतसंश्रितसत्त्वास्तोकशोक ! स्वामिंस्त्वदुपरि सुरविरचितोऽसा-वशोकपादपः कङ्केल्लितरुर्मोदते । कुतः ?, किलायमेव भगवांस्ता-वत्कषायतपनोपतप्तदुरन्तसंसृतिकान्तारपरिभ्रान्तिश्रान्तानां भव्यस-त्त्वानामश्रमतरुर्यदि वाऽहमस्यापि क्षणमाश्रमद्रुमतामाकलयामि — तत् किमितोऽप्यधिकं जगति प्रार्थयितव्यमित्युत्कर्षाद्धर्षप्रकर्षमुद्ध-

कोटिसङ्ख्याः कोटिमानास्त्वां सेवन्ते, हेतुमाह—भाग्य०
पुण्यातिशये प्राप्ये पदार्थे मन्दा मूर्खा अपि नोदासते—नाल
स्यमादधते किम्पुनर्ज्ञानसारासारविचारा विबुधा इति ॥१४॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे चतुर्थप्रकाशावचूर्णिः ।

वि०—हे भुवनमहनीय !, यदि वा पवनानुकूल्यतरुप्रणामा दिक त्वयि किमदेतद् । यत्र सुरासुरा ऊर्ध्वाधस्तिर्यग्लोकवासिनो ऽपि त्वां सरभसं सेवन्ते । कियन्त इत्याह—कोटिसङ्ख्याः—कोटि परिमिता । कथं ?, जघन्यतः सामान्यतोऽपि; विशेषे तु कोट्या कोटिभिमिता अप्यमर्त्यास्त्वामुपासते । अत्रैवार्थान्तरमाह—भाग्य इत्यादि भाग्यसम्भारलभ्ये अगण्यपुण्यप्रचयप्राप्ये अर्थे प्रयोजने साव दासतामतिनिपुणमलम किन्तु मन्दा स्वल्पमेधसोऽपि नोदासते। विरचितसुकृतसन्ततिप्राप्य च भगवदुपासनमतस्तत्र नाविर्भूरिभद्रः क इवोदास्त इति ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे सुरकृतातिशयवर्णनस्य चतुर्थप्रकाशस्य पद्ययोजना ।

एवं कतिचित्सुरकृतातिशयानभिधाय पुनः प्रातिहार्यरूपांस्ता नेवाभिधित्सु पञ्चमप्रकाश प्रस्तावयन्नाह—

गायन्निवालिविरुतै,—र्नृत्यन्निव चलैर्दलैः ।
त्वद्गुणैरिव रक्तोऽसौ, मोदते चैत्यपादपः ॥१॥

भुवि सुमनसो देवा, सुमनसः पुष्पाणि किरन्ति--विक्षिपन्ति। यदि पुन पुरोभाग एव भगवत इत्याह—आयोजन धर्मदेशनावनीमभिव्याप्य। तर्हि विरलविरला एव विस्तारिता भविष्यन्तीत्याह—जानुदघ्नीर्जानूत्सेधाः। एवमपि कठिनवृन्तघट्टितपदतला स्युरित्याह—अधस्तान्निक्षिप्तबन्धना. उपरि प्रेङ्खोलद्दलपटला न्यक्कृतवृन्ताश्च। न च तावत्प्रमाणानामपि तासा कोटाकोटिप्रमितस्वच्छन्दसञ्चरदमरनरपादोपमर्दनवेदना मनागपि भवतीत्यहो प्रभावातिशय. प्रभोरिति।

तथा धर्मोपदेशावसरे हि भगवान् स्वभावसुभगभविष्णुना श्रोतृजनश्रोत्रपुटप्रविशत्पीयूषकुल्यातुल्येन निरायासप्रवृत्तेनैव स्वरेण देशना विधत्ते, किन्तु वृत्तिकृत इव सूत्र सुरास्तमेव स्वरमायोजनं विष्वग् विस्तारयन्ति। अतो देवकृतत्वात् स दिव्यध्वनिरभिधीयते,

तमेवाह—

मालवकैशिकीमुख्य,—ग्रामरागपवित्रितः।
तव दिव्यो ध्वनिः पीतो, हर्षोद्ग्रीवैर्मृगैरपि ॥३॥

अनु०—मालकोश विगेरे ग्रामरागथी पवित्र थयेलो आपनो दिव्यध्वनि हर्षवडे ऊंची ग्रीवावाळा बनेला हरणीयाओद्वारा पण पीवायो छे. (३)

अव०—माल० हे वीतराग० तव देवैर्वेणुवीणाद्युपकरणश्रुतिधरणेन विस्तारितत्वाद्दिव्यो ध्वनिर्हर्षोद्ग्रीवैर्विस्मयो-

इति । ननु किमस्य भगवतः प्रमोदचिह्नमुपलक्ष्यम् ?, उच्यते–गीतनृत्यानुरागप्रकटनानि हि प्रमोदचिह्नानि, तानि चास्य स्फुटान्युपलभ्यन्ते; तथाहि–किं कुर्वन्नसौ शोभत इत्याह–गायतिवालिविरुतैः अलिविरुतैः सौरभलोभोद्भ्रान्तभ्रमद्भ्रमरमधुरझङ्कारैस्तद्गुणान् गायन्निव । तथा चलदुपवनमेजोऽल्पचलैर्दलैस्तत्पुरो नृत्यन्निव, तथा यदि निसर्गत एव रक्तस्तथापि सम्भाव्यते । त्रिजगज्जनमनोरञ्जनीयाद्गुणैस्तद्गुणैरिव रक्त । सम्भवितं चास्य त्रिजगदुपरिवर्तिन स्तवाप्युपरि वर्तमानस्य प्रमोदमेदुरत्वम् ।

द्वितीयमातिशयमाह–

आयोजन सुमनसोऽधस्तान्निक्षिप्तबन्धना ।
जानुदघ्नी सुमनसो, देशनोर्व्यां किरन्ति ते ॥२॥

अनु०–हे नाथ ! एक योजन सुधी जेनां बींटडां नीचां छे एवा जानुप्रमाण पुष्पोने देवताओ आपनी देशनाभूमिमां विष वरसावे छे (२)

अव०–आयो०–हे वीतराग !, ते तव देशनोर्व्यां समवसरण सुमनसः सुरा अध० अधःकृतवृन्ता जानुदघ्नीः जानुप्रमाणा सार्धहस्तोच्छ्रिता सुमनसः पुष्पाण्यायोजनं यावत् किरन्ति–आस्तृणन्ति ॥ २ ॥

वि०–हे त्रिभुवनमहनीय !, ते तव देशनोर्व्यां समवसरण

१–'मृदु' इत्यत आरभ्य तथा इति यावत् पाठः प्रथममुद्रितपुस्तके नास्ति ।

भुवि सुमनसो देवा, सुमनसः पुष्पाणि किरन्ति--विक्षिपन्ति। यदि पुन पुरोभाग एव भगवत इत्याह—आयोजनं धर्मदेशनावनीमभिव्याप्य। तर्हि विरलविरला एव विस्तारिता भविष्यन्तीत्याह—जानुदघ्नीर्जानूत्सेधा। एवमपि कठिनवृन्तघट्टितपदतला. स्युरित्याह—अधस्तान्निक्षिप्तवन्धना' उपरि प्रेङ्खोलद्दलपटला न्यक्कृतवृन्ताश्च। न च तावत्प्रमाणानामपि तासा कोटाकोटिप्रमितस्वच्छन्दसञ्चरदमरनरपादोपमर्द्दनवेदना मनागपि भवतीत्यहो प्रभावातिशय प्रभोरिति।

तथा धर्मोपदेशावसरे हि भगवान् स्वभावसुभगंभविष्णुना श्रोतृजनश्रोत्रपुटप्रविशत्पीयूषकुल्यातुल्येन निरायासप्रवृत्तेनैव स्वरेण देशना विधत्ते, किन्तु वृत्तिकृत इव सूत्र सुरास्तमेव स्वरमायोजनं विष्वग् विस्तारयन्ति। अतो देवकृतत्वात् स दिव्यध्वनिरभिधीयते,

तमेवाह—

मालवकैशिकीमुख्य,—ग्रामरागपवित्रितः।
तव दिव्यो ध्वनिः पीतो, हर्षोद्ग्रीवैर्मृगैरपि ॥३॥

अनु०—मालकोश विगेरे ग्रामरागथी पवित्र थयेलो आपनो दिव्यध्वनि हर्षवडे ऊंची ग्रीवावाळा बनेला हरणीयाओद्वारा पण पीवायो छे. (३)

अव०—माल० हे वीतराग० तव देवैर्वेणुवीणाद्युपकरणश्रुतिधरणेन विस्तारितत्वाद्दिव्यो ध्वनिर्हर्षोद्ग्रीवैर्विस्मयो-

न्मुखैर्मृगैरपि पीतः सस्पृहमाकर्णित , मृगग्रहण ध्वनिप्रिय त्वात् । अपिशब्दात् सुरनरतिर्यग्भिरपि । ध्वनिः किं विशिष्टः?, मालव० मालवकैशिकी वैराग्यव्यञ्जकोऽखिलरसो रागविशेषः, तन्मुख्यास्तदादयो ये ग्रामावसाना रागास्तैः पवित्रितः ॥३॥

वि०–हे मध्यस्थमुनिमूर्धन्य !, भगवस्तव समान्यी दिव्यो ऽमानवो ध्वनिर्मन्थाचलमथ्यमानदुग्धजलधिध्वानगभीरो धर्मदेशना नादस्त्वावदास्वाममन्दानन्दकन्दलितमनोभिरमरनरनिकरैः, किन्तु निस्तुषसुश्लोकर्षनिमीलितनेत्रविभागैर्मृगैरपि पीत सस्पृहमाकर्णित । किं विशिष्टर्धर्मेवृमीबै मीस्तुत्कन्धरैः, तथा श्रवणे हेतुमाह—मालवेत्यादि । मालवकैशिकी मुख्यो येषां ते मालवकैशिकीमुख्यास्ते च ते ग्रामरागाश्च मालवकैशिकीमुख्यग्रामरागास्तै पवित्रित पूत संवलितः । अत एव सस्पृहसर्वसत्त्वसाधारणेऽपि तत्पाने मृगैः पीत इत्युक्त विशेषेण गीतप्रियत्वान्मृगजाते ।

तथा भगवान् समवसरणोपविष्ट क्षितितलविहारी च सुरा सुरैर्निरन्तरं चामरैर्वीज्यत इत्येतदेवाह—

तवेन्दुधामधवला, चकास्ति चमरावली ।
हंसालिरिव वक्त्राब्ज–परिचर्यापरायणा ॥ ४ ॥

अनु०–चन्द्रमी कान्ति समान उज्ज्वळ एवी चामरोनी श्रेणि आपना मुखकमलनी सवामां तत्पर थयेली हंसनी श्रेणि न होय, तेम शोभे छे (४)

अव०–तवे० हे वीतराग !, तव चमरावली चमराले-न्दुधामधवला चन्द्रकिरणशुभ्रा चकास्ति–शोभत इवोत्प्रेक्षते–हंसालिर्हंसश्रेणी कथम्भूता ?, वक्त्रा प्रभुवदनकमलसेवापरा॥४॥

वि०–हे जगत्साम्राज्यदीक्षित !, स्वामिंस्तव पुरः सुरासुरैः सरभस दोधूयमाना चमरावलिर्वालव्यजनपद्धतिश्चकास्ति–शोभते। किं विशिष्टा ?, इन्दुधामधवला शरच्छशधरकरप्रकरगौरा। केव ?, हंसालिरित्यादि। तत्र कोमलकण्ठनालोपेतत्वेन ललिताधरदलपरिकलितत्वेन दशनांशुकेशरराजिविराजितत्वेन अक्षरोलम्बपरिचुम्बितत्वेन स्वभावसुरभित्वेन लक्ष्मीनिवासत्वेन च भगवद्वक्त्रमब्जमिवाब्ज तस्य परिचर्यापरायणा–समुपास्तितत्परा हंसालिरिव मरालमण्डलीव। समुचिता च सितपत्रिणा शतपत्रसेवा।

किञ्च—

मृगेन्द्रासनमारूढे, त्वयि तन्वति देशनाम्।
श्रोतुं मृगास्समायान्ति, मृगेन्द्रमिव सेवितुम्॥५॥

अनु०–देशना देवा माटे आप सिंहासन पर आरूढ थये छते आपनी देशना श्रवण करवा माटे हरणीयाओ आवे छे, ते जाणे पोताना स्वामी मृगेन्द्रनी सेवा करवा माटे आवता होय तेम लागे छे. (५)

अव०–मृगे० हे वीतराग !, त्वयि मृगेन्द्रासनमारूढे

अव०—दुन्दु० हे विश्वविश्वेश !, सर्वजगन्नायक !; दुन्दुभिर्भेरीविशेषो देवतासम्बन्धी व्योम्नि गगनस्थः पुरोऽग्रे प्रतिध्वनन् स्वयं धर्म्यं कुर्वञ्जगत्याप्तेषु सर्वदेवेषु प्राज्यं प्रकृष्टं साम्राज्यमैश्वर्यं ते तव शंसति कथयतीव, इत्युत्प्रेक्षायाम्॥७॥

वि०—हे विश्वविश्वेश ! समस्तभुवनस्वामिंस्ते तव पुरोभागे दुन्दुभिर्व्योम्नि विभर्ति सरभसमिदक्षकरसङ्कताडित प्रतिध्वनन् बाधास्थिरोधोऽन्तराले नादमुद्गिरन्नुल्लेख्यते । जगति विश्वे आप्तानां आप्तजननिर्दिष्टिपुरमवेक्षस्वेम त्वच्छासनमुद्बहतां तव सम्बन्धि धर्म्यं परिपूर्णं साम्राज्यं धर्मचक्रवर्तित्वं शंसति कथयतीव तदाकर्णने हि तेषाममन्दानन्दोत्पत्तेः । न च दुन्दुभिनादमन्तरेण जगज्जनानां युगपदभीष्टार्थकथनं शक्यमिति ।

तथा परमार्हन्त्यपदमधिवसत्सु स्वामिन शिरसि सुरा देवातपत्रत्रयीं धारयन्तीत्येतदेवाष्टमप्रातिहार्यं स्तुतिकृद् युक्त्या स्मरति—

तवोर्ध्वमूर्ध्वं पुण्यर्द्धि,—क्रमसब्रह्मचारिणी ।
छत्रत्रयी त्रिभुवन,—प्रभुत्वप्रौढिशंसिनी ॥ ८ ॥

अनु०—चढती जती एवी आपनी पुण्य ऋद्धिना क्रम समान उपराउपरी रहेलां त्रण छत्रो जाणे त्रण भुवनने विषे रहेली आपनी प्रभुतानी प्रौढताने कही रह्यां छे (८)

अव०–तवो० हे वीतराग !, तव शिरसीति गम्यम् । छत्रत्रय्यूर्ध्वमूर्ध्वमुपर्युपरि व्यवस्थिता, त्रिभु० त्रिभुवनस्य यत्प्रभुत्वं तस्या या प्रौढिः प्रकर्षस्तच्छंसिनी ज्ञापिकाऽस्ति । कथम्भूता ?, पु० पुण्यस्यर्द्धिस्तस्याः क्रमः, प्रथमं सम्यक्त्वम्, ततो देशविरतिस्ततः सर्वविरतिरित्यादिस्तस्य सब्रह्मचारिणी सदृशी नैर्मल्यादिना ॥ ८ ॥

वि०–हे त्रिभुवनमौलिमाणिक्य !, प्रभो !, तव मौलौ छत्रत्रयी शोभते । कथम् ?, ऊर्द्ध्वमूर्द्ध्वं उपर्युपरि व्यवस्थिता अत एव पुण्यर्द्धिक्रमसब्रह्मचारिणी तवैव पुण्यसम्पत्प्रकर्षसदृशी । तथाहि–प्रथम सम्यक्त्वप्रतिपत्तिस्ततो देशविरतिरनन्तर सर्वविरतिस्ततश्चार्हदादिस्थानासेवनमनन्तरं तथात्वेनोत्पत्ति । पुन' समये सर्वविरति. क्रमादपूर्वकरणक्रमेण क्षपकश्रेणिस्तत शुक्लध्यानमितो घातिकर्मक्षयस्ततः केवलोत्पत्तिरनन्तर परमार्हन्त्यसम्पदुपभोगस्तत सनातनपदावाप्तिरित्युत्तरोत्तरस्ते पुण्यर्द्धिक्रमस्तद्वदातपत्रत्रयी । पुन किं विशिष्टा ?, त्रिभुवनेत्यादि भूर्भुवःस्वःस्वरूप त्रिभुवनं तस्य प्रभुत्वप्रौढि प्राभवोत्कर्षस्ता शसतीत्येवंशीला । किमुक्त भवति–य किलैकस्य भुवनस्य प्रभुस्तस्यैकमातपत्रम्, यस्तु भुवनद्वयस्य तस्य द्वे, भगवतस्तु भुवनत्रयस्वामिभि सरभसमुपास्यमानत्वेन विश्वत्रयपते. समुचितैव शिरसि श्वेतातपत्रत्रयीति ।

एवं प्रतिहार्याण्यभिधाय तद्वक्तव्यतामुपसहरन्नाह—

उपविष्टे देशनां-धर्मोपदेशं तन्वति-ददति सति श्रोतुमाकर्ण-यितुं मृगाः समायान्त्यागच्छन्तीत्युत्प्रेक्ष्य मृगेन्द्र-सिंहासन सिंह सेवितुम्, आस्यैकपक्ष मृगेन्द्रमिति साभिप्रायम्, यो यषामिन्द्रः स तैस्सेव्य इति ॥ ५ ॥

वि०-हे प्रमदकुवादिकरीन्द्र पारीन्द्र ! स्वामिंस्त्वयि मृगेन्द्रा-सन सिंहासनमारूढे देशनां भवविरागपरमपदानुरागजननीं धर्मकथां प्रथयति विशुद्धतत्त्वावबोधसमृद्धमनसो भवमर्त्यामर्त्याः श्रोतुमुपम न्ति तत्र चित्रम्, यत्तु तद्विलक्षणा मृगा पशवोऽपि तां श्रोतु मृगेन्द्रासनोपविष्टत्वेन च स्वस्वामिन मृगेन्द्रमिव भवन्तमुपासितु समायान्ति स तवैव भुवनाद्भुतप्रभावपरिमल इति ॥ ५ ॥

अन्वय—

भासां चयैः परिवृतो, ज्योत्स्नाभिरिव चन्द्रमा ।
चकोराणामिव दृशां, ददासि परमां मुदम् ॥६॥

अनु०-ज्योत्स्नावडे वींटायेलो चन्द्रमा जेम चकोर पक्षिआना नत्रोमे आनन्द आपे छे, तेम तेज ना पुजस्वरूप भामण्डलवडे वींटायला आप सज्ज नोनी चक्षुओने परम आनन्द आपो छो (६)

अव०-भासां० हे वीतराग ! त्वं भासां चयैर्भा-मण्डलेन परिवृतः सहितः भुवनदृशां परमां मुदं ददासि,

ईव यथा चन्द्रमा ज्योत्स्नाभिर्वृतश्चकोराणा पक्षिविशेषाणां मुदं ददाति ॥ ६ ॥

वि०—हे निरुपमलवणिमजलनिलय !, स्वामिस्त्वं दृष्टमात्र एव त्रिसुवनजनदृष्टा परमा वागगोचरामनुभवैकगम्यां मुदं ददासि प्रीतिं प्रयच्छसि। किं विशिष्टः ?, भासा चयैः परिवृत., प्रतिप्रतीकं समुल्लसदुद्वेललवणिमजलोत्पीलपरिप्लुत. । क इव ?, चन्द्रमा इव । यथा चन्द्रमा सुधारकश्चकोरपक्षिणा ज्योत्स्नाजीवातूना मुदमुद्द्वयति । किं विशिष्ट ?, ज्योत्स्नाभिः परिवृत' कौमुदीभि कन्दलित-स्तद्वत्त्वमपीति भाव ।

तथा भगवतः समवसृतौ विहारावसरे च देवा सदैव दिवि देवदुन्दुभिं वादयन्त्येतदेव भङ्ग्यन्तरेणाह—

दुन्दुभिर्विश्वविश्वेश !, पुरो व्योम्नि प्रतिध्वनन् ।
जगत्याप्तेषु ते प्राज्यं, साम्राज्यमिव शंसति ॥७॥

अनु०—हे सर्व विश्वना ईश ! आकाशमां आपनी आगळ पड्घो पाडतो देवदुन्दुभि, जाणे जगतने विषे आप्त पुरुषोमां आपनुं साम्राज्य छे; एम कहेतो न होय तेम ध्वनित करे छे. (७)

१–' इव ' इत्यत आरभ्य ' ददाति ' इतियावत् पाठ प्रथममुद्रित-पुस्तके नास्ति ।

अव०–दुन्दु० हे विश्वविश्वेश !, सर्वजगन्नायक !; दुन्दुभिर्भेरीविशेषो देवतासम्बन्धी व्योम्नि गगनस्थः पुरोऽग्रे प्रतिध्वनन् स्वयं शब्दं कुर्वञ्जगत्याप्तेषु सर्वदेवेषु प्राज्यं प्रकृष्टं साम्राज्यमैश्वर्यं ते तव शंसति कथयतीव, इवोत्प्रेक्षायाम्॥७॥

वि०–हे विश्वविश्वेश ! समग्रभुवनस्वामिंस्ते तव पुरोभागे दुन्दुभिर्व्योम्नि वियति सरभसमिदसफरसफ्ताविरत प्रतिध्वनन् बाधाविरहितोदोन्तरात्र नावमुद्भिरन्नुत्प्रेक्ष्यते । जगति विश्वे आप्तानां आसन्ननिर्वृतिपुरमवेक्षत्वेन स्वच्छासनमुद्वहतां तव सम्बन्धि प्राज्यं परिपूर्णं साम्राज्यं धर्मचक्रवर्तित्वं शंसति कथयतीव तदाकर्णने हि तेषाममन्दानन्दोत्सवो । न च दुन्दुभिनादमन्तरेण जगज्जनानां युगपदमीष्टार्थकथनं शक्यमिति ।

तथा परमार्हन्त्यपदमधिरूढस्य स्वामिनः शिरसि सुराः श्वेतातपत्रत्रयी धारयन्तीत्येतदेवाष्टममातिहार्यं स्तुतिकृद् युक्त्या व्यनक्ति—

तवोर्ध्वमूर्ध्वं पुण्यर्द्धि,–क्रमसब्रह्मचारिणी ।
छत्रत्रयी त्रिभुवन,–प्रभुत्वप्रौढिशंसिनी ॥ ८ ॥

अनु०–चघती जती एवी आपनी पुण्य महिमा क्रम समान उपराउपरी रहेलां त्रण छत्रो जाणे त्रण भुवनने विषे रहेली आपनी प्रभुतानी प्रौढताने कही रह्यां छे (८)

अव०–तवो० हे वीतराग !, तव शिरसीति गम्यम् । छत्रत्रय्यूर्ध्वमूर्ध्वमुपर्युपरि न्यवस्थिता, त्रिभु० त्रिभुवनस्य यत्प्रभुत्वं तस्या या प्रौढिः प्रकर्षस्तच्छंसिनी ज्ञापिकाऽस्ति । कथम्भूता ?, पु० पुण्यस्पर्द्धिस्तस्याः क्रमः, प्रथमं सम्यक्त्वम्, ततो देशविरतिस्ततः सर्वविरतिरित्यादिस्तस्य सब्रह्मचारिणी सदृशी नैर्मल्यादिना ॥ ८ ॥

वि०–हे त्रिभुवनमौलिमाणिक्य !, प्रभो !, तव मौलौ छत्रत्रयी शोभते । कथम् ?, ऊर्द्ध्वमूर्द्ध्वं उपर्युपरि न्यवस्थिता अत एव पुण्यर्द्धिक्रमसब्रह्मचारिणी तवैव पुण्यसम्पत्प्रकर्षसदृशी । तथाहि–प्रथम सम्यक्त्वप्रतिपत्तिस्ततो देशविरतिरनन्तर सर्वविरतिस्ततश्चार्हद्वादिस्थानासेवनमनन्तर तथात्वेनोत्पत्ति । पुन समये सर्वविरतिः क्रमादपूर्वकरणक्रमेण क्षपकश्रेणिस्तत शुक्लध्यानमितो घातिकर्मक्षयस्तत केवलोत्पत्तिरनन्तर परमार्हन्त्यसम्पदुपभोगस्तत सनातनपदावाप्तिरित्युत्तरोत्तरस्ते पुण्यर्द्धिक्रमस्तद्वदातपत्रत्रयी । पुन किं विशिष्टा ?, त्रिभुवनेत्यादि भूर्भुवःस्वःस्वरूप त्रिभुवनं तस्य प्रभुत्वप्रौढि प्राभवोत्कर्षस्ता शसतीत्येवंशीला । किमुक्त भवति–य किलैकस्य भुवनस्य प्रभुस्तस्यैकमातपत्रम्, यस्तु भुवनद्वयस्य तस्य द्वे, भगवतस्तु भुवनत्रयस्वामिभि सरभसमुपास्यमानत्वेन विश्वत्रयपतेः समुचितैव शिरसि श्वेतातपत्रत्रयीति ।

एव प्रतिहार्याण्यभिधाय तद्भक्तन्यतामुपसहरन्नाह—

अव०–दुन्दु० हे विश्वविश्वेश !, सर्वजगन्नायक !; दुन्दुभिर्भेरीविशेषो देवतासम्बन्धी व्योम्नि गगनस्थः पुरोऽग्रे प्रतिध्वनन् स्वयं शब्दं कुर्वञ्जगत्याप्तेषु सर्वदेवेषु प्राज्यं प्रकृष्टं साम्राज्यमैश्वर्यं ते तव शंसति कथयतीव, इत्युत्प्रेक्षायाम्॥७॥

वि०–हे विश्वविश्वेश ! समग्रभुवनस्वामिंस्ते तव पुरोभागे दुन्दुभिर्व्योम्नि वियति सरभसत्रिदशकरतलताडितः प्रतिध्वनन् द्यावाक्षितिरोदोन्तराले नादमुद्गिरन्नुत्प्रेक्ष्यते । जगति विश्वे आप्तानां आप्तत्वनिर्णीतिपुरस्सरत्वेन स्वच्छासनप्रवृत्तानां तव सम्बन्धि प्राज्यं परिपूर्णं साम्राज्यं धर्मचक्रवर्तित्वं शंसति कथयतीव, तदाकर्णने हि तेषाममन्दानन्दोत्सवे । न च दुन्दुभिनादमन्तरेण जगज्जनानां युगपदभीष्टार्थकथनं शक्यमिति ।

तथा परमार्हन्त्यपदमधिरूढस्य स्वामिनः शिरसि सुरा श्वेतातपत्रत्रयीं धारयन्तीत्येतदेवाष्टमप्रातिहार्यं स्तुतिरूपेण युक्त्या व्यनक्ति—

तवोर्ध्वमूर्ध्वं पुण्यर्द्धि,–क्रमसब्रह्मचारिणी ।
छत्रत्रयी त्रिभुवन,–प्रभुत्वप्रौढिशंसिनी ॥ ८ ॥

अनु०–वधती जती एवी आपनी पुण्य ऋद्धिना क्रम समान उपराउपरी रहेलां त्रण छत्रो आपनी त्रण भुवनने विषे रहेली आपनी प्रभुतानी प्रौढताने कही रह्यां छे (८)

अव०-तचो० हे वीतराग !, तव शिरसीति गम्यम् । छत्रत्रय्यूर्ध्वमूर्ध्वमुपर्युपरि व्यवस्थिता, त्रिभु० त्रिभुवनस्य यत्प्रभुत्वं तस्या या प्रौढिः प्रकर्षस्तच्छंसिनी ज्ञापिकाऽस्ति । कथम्भूता ?, पु० पुण्यस्पर्द्धिस्तस्याः क्रमः, प्रथमं सम्यक्त्वम्, ततो देशविरतिस्ततः सर्वविरतिरित्यादिस्तस्य सब्रह्मचारिणी सदृशी नैर्मल्यादिना ॥ ८ ॥

वि०-हे त्रिभुवनमौलिमाणिक्य !, प्रभो !, तव मौलौ छत्रत्रयी शोभते । कथम् ?, ऊर्ध्वमूर्ध्वं उपर्युपरि व्यवस्थिता अत एव पुण्यर्द्धिक्रमसब्रह्मचारिणी तवैव पुण्यसम्पत्प्रकर्षसदृशी । तथाहि-प्रथम सम्यक्त्वप्रतिपत्तिस्ततो देशविरतिरनन्तरं सर्वविरतिस्ततश्चार्हद्वादिस्थानासेवनमनन्तरं तथात्वेनोत्पत्ति । पुन समये सर्वविरति. क्रमादपूर्वकरणक्रमेण क्षपकश्रेणिस्तत शुक्लध्यानमितो घातिकर्मक्षयस्तत केवलोत्पत्तिरनन्तर परमार्हन्त्यसम्पदुपभोगस्तत सनातनपदावाप्तिरित्युत्तरोत्तरस्ते पुण्यर्द्धिक्रमस्तद्वद्धातपत्रत्रयी । पुन किं विशिष्टा ?, त्रिभुवनेत्यादि भूर्भुवःस्वःस्वरूप त्रिभुवनं तस्य प्रभुत्वप्रौढि प्राभवोत्कर्षस्ता शसतीत्येवंशीला । किमुक्त भवति-य किलैकस्य भुवनस्य प्रभुस्तस्यैकमातपत्रम्, यस्तु भुवनद्वयस्य तस्य द्वे, भगवतस्तु भुवनत्रयस्वामिभि सरभससमुपास्यमानत्वेन विश्वत्रयपतेः समुचितैव शिरसि श्वेतातपत्रत्रयीति ।

एवं प्रतिहार्याण्यभिधाय तद्भक्तन्यतामुपसंहरन्नाह—

एतां चमत्कारकरीं, प्रातिहार्यश्रियं तव ।
चित्रीयन्ते न के दृष्ट्वा, नाथ! मिथ्यादृशोऽपि हि॥९

अनु०–हे नाथ ! चमत्कारने करनारी आपनी आ प्रातिहार्य लक्ष्मीने जोईने मिथ्यादृष्टि–आत्माओ पण आश्चर्य नथी पामता ?, अर्थात् सौ कोई आश्चर्य पामे छे (९)

अव०—हे वीतराग ! हे नाथेतां प्रत्यक्षां पूर्वोक्तां चमत्कारकरीं तव प्रातिहार्यश्रियं दृष्ट्वा के मिथ्यादृशोऽपि न चित्रीयन्ते–नाश्चर्य कुर्वन्ति ?, अपि तु सर्वेऽपि प्रातिहार्याण्यति शयविशेषाः । नन्वतिशयाश्चतुस्त्रिंशदुक्ता ?, न; अनन्तातिशय त्वाचस्य चतुस्त्रिंशत्सङ्ख्यान बालावबोधाय ॥ ९ ॥

इति पञ्चमप्रातिहार्यस्तवस्यावचूर्णि ।



वि०—हे केवलश्रीसनाथ ! नाथ ! तव सम्बन्धिनीमेतां पूर्वोपवर्णितस्वरूपां चमत्कारकरीमलौकिकाश्चर्यचर्याकारिणीं प्राति-हार्यश्रियमशोकादिलक्षणां लक्ष्मीं दृष्ट्वा विलोक्य तावदासतां सुदृशः, किन्तु मिथ्यादृशोऽपि तत्त्वदर्शनं प्रति विपरीतदृष्टयोऽपि के नाम न चित्रीयन्ते ! माश्चर्यमुद्वहन्ति ! । इदमत्र हृदयम्–किल यद्यपि तेषामज्ञानोपहतत्वेन भगवतो यथावद्वीतरागत्वादिरर्हत्स्वानवबोधस्त-थापि भुवनाद्भुतप्रातिहार्यदर्शनाद्विस्मेरविस्मयमानामन्दानन्दपीयूष

पानमनागुपशान्तमिथ्याविषाणा भवत्येव बोधेराभिमुख्यमित्यहो स्वामिनः सर्वोपकारितेति ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे पञ्चमस्य प्रातिहार्यस्तवस्य पदयोजना ।



एवं भावार्हद्रूपस्य परमात्मनो भुवनातिशयहेतूनतिशयानभिधाय साम्प्रतं तदतिशयलेशेनापि वञ्चितानचिद्रूपान् देवाभासास्तत्तुलायामारोप्य तस्मिन् भगवति ये विपक्षतामुपक्षिपन्ति तान्निरसिसिषुर्विपक्षनिरासस्तव स्तुतिकृदाह—

लावण्यपुण्यवपुषि, त्वयि नेत्रामृताञ्जने ।
माध्यस्थ्यमपि दौःस्थ्याय, किं पुनर्द्वेषविप्लवः ।१।

अनु०—नेत्रोने अमृतना अंजन तुल्य अने लावण्यवडे पवित्र शरीरवाळा एवा आपने विषे मध्यस्थपणुं धारण करवुं, ए पण दुःखने माटे छे, तो पछी द्वेषभाव धारण करवो, ए माटे तो कहेवुं ज शुं ?(१)

यथा चक्रवर्त्तिनश्चक्रादिचतुर्दशरत्नादिसामग्रीसम्भवे वैरिजयायोत्साह । एवं प्रभोरपि धर्मचक्रादि प्रदर्श्य प्रतिपक्षनिरासमाह—

अव०—लाव० हे वीतराग ! त्वयि लावण्यं लवणिमा तेनाभिलषणीयकाये नेत्राणां नयनानाममृताञ्जनवत्प्रकाशकरे दृष्टे इति गम्यम्, माध्यस्थ्यमुदासीनतापि दौःस्थ्याय—दुःखाय स्यात् । यथा चिन्तामणिं वीक्ष्यानादृतवतो नरस्य मतिमद्भिर्निर्दैवोऽयमित्यपवादः । पुनर्द्वेषविप्लवो द्वेषेणेर्ष्यया विप्लवोऽ-

सद्द्रूपणोद्घोषणम् । किं तेन ?, अनिर्वाच्यं किञ्चिच्चमत्कारादि प्राप्स्यन्तीत्यर्थः ॥ १ ॥

वि०—हे भगवानन्दकन्द ! भगवंस्त्वयि अवध्यपुण्यवपुषि निरुपाधिमधुरनिसर्गस्वभावमधुरपविभगात्रे तत एव नेत्रामृताञ्जने सकललोकस्येक्षमामृतवर्तिप्रतिमे । यद् कैश्चिदनभिगृहीतमिथ्यात्वमुकुलितविशेषविचारैर्माध्यस्थ्यमितरदेवसाधारणा देवबुद्धिर्विमते । तदपि तावत्सद्गुणग्रामो हत भूत न महते दोषाय मनःखेदाय जायते । यत्तु तेभ्योऽप्यतिमूढैः कैश्चित्त्वय्यपि सिद्धमलीने द्वेषविप्लवो मत्सरोपप्लवः प्रवर्त्यते स त्वदभेदविशेषविदां सततामरुन्तुद । यदि वा त्वयि पूर्वोपर्व

मिथ्यात्वोन्मथितसदसद्विवेका माध्

त्वय्यौदासीन्यधारणमेव तावद् दो

प्रद्वेषप्लुतस्य

तिमाव ।

एवं

देव

न्तीमत स्या

मयापि प्र

अनया

१ यदि

पाठ.

अनु०—आपने पण पति-पक्ष-दुश्मन छे अने ते पण कोपादिथी व्याप्त छे. आ जालिनी किं वद-न्ती-कुत्सित वार्ता सांभळीने विवेकी पुरुषो शुं प्राण धारण करी शके?, न ज करी शके. (२)

अव०—तवा० हे वीतराग ! तवापि निष्कारणनिखिल-वत्सलस्यापि प्रतिपक्षो रिपुरस्ति, सोऽपि प्रतिपक्षः कोपादिभिः क्रोधादिभिर्विप्लुतो व्याप्तः । अनया किं वदन्त्यापि वार्तयापि किमिति पृच्छायां विवेकिनो ज्ञातारो जीवन्ति ? अपि तु न, अश्रव्यश्रवणात् प्राणत्यागोऽपि वरम् ॥ २ ॥

त्रि०—परमकारुणिकत्वेन वीतरागकत्वेन सर्व्वज्ञत्वेन परमार्हन्त्यसम्पदुद्भासितत्वेन च जगद्विलक्षणस्य तवापि किं कोऽपि प्रतिपक्षोऽस्ति ?। अपि तु सर्वथैवानुपपन्न । कदाचित्त्वद्विध एव स्यादित्याह—सोऽपि त्वद्विपक्षतया स्थितोऽपि कोपादिभि क्रोधकामलोभादिभि. प्राकृतजनेभ्योऽप्यतितरा विप्लवमस्वास्थ्यमापादित.। अस्य चार्थस्य साक्षात्करण तावद् दूरत एव, किन्त्वनया त्वद्विपक्षास्तित्वप्रतिबद्ध्या किं वदन्त्यापि विमूढलोकोक्त्यापि विवेकिनस्तव त्वदितरदेवाना च पृथग्भावज्ञा किं कदापि जीवन्ति ?। किमुक्त भवति—किल तथाविधसामग्रीवैकल्यादेवमसमञ्जसप्रलापिनो यदि निग्रहीतुमशक्तास्तत्किं स्वायत्तान् प्राणानपि ते मोक्तु न क्षमा.?,

---

१ ‘अथ च’ इत्यत आरभ्य ‘प्राणन्ति’ इतियावत् पाठ प्रथममुद्रितपुस्तके नास्ति ।

प्रमोदन्मार्गभ्रंशनात् प्राणत्याग° प्रयानेव । अथवा किं जीवन्ति कुत्सितं जीवन्ति किन्त्वाधीक्षितमानमहाताबाधास्तावित्तलक्षिता सह सैव यद्यपि जीवितमुन्मीलुमक्षमास्तथापि तत्तस्य प्राणधारणेन निन्दित प्राणन्तीति भावः । पूर्वोक्तमेवार्थं पुनर्दृष्टान्तेन स्पष्टयन्नाह—

विपक्षस्ते विरक्तश्चेत्, स त्वमेवाथ रागवान् ।
न विपक्षो विपक्षः किं, खद्योतो द्युतिमालिनः ? ॥३॥

अनु०–आपनो विपक्ष जो विरक्त छे, तो ते आपज छो अने जो रागवान् छे तो ते विपक्ष ज नथी शुं सूर्यनो प्रतिस्पर्द्धि आगीयो होई शके ? (३)

विपक्षो विरक्तः स्याद्रागवान् वेति मनसि विकल्प्यो चरयन्ति—

अव०–विप० हे वीतराग ! ते तव विपक्षो वैरी चेद्यदि विरक्तो रागरहितोऽस्ति तदा स त्वमेव, वीतरागाणां सर्वेषामैक्यात् । अथ स वैरी रागवानस्तीति विपक्षस्तर्हि स न विपक्षस्तव । कुत ?, द्युतिमालिनः सूर्यस्य खद्योतः–पतङ्गः किं विपक्षो भवति ?, अपि तु न । एवं रागवानपि तवाग्रे पतङ्गप्राय एव ॥ ३ ॥

वि०–हे भवीपान्तरविपक्ष ! प्रेक्षावद्भिर्निपुणमपि निरीक्ष्यमाणैस्त्वद्विपक्षः क्वापि न मैक्षि । तथाहि—यदि तावत्ते विपक्षो

विरक्तस्तदा नून न विपक्षः, किन्तु वीतरागत्वेन स त्वमेव । अथ रागावाँस्तथाप्यवीतरागत्वेनैव त्वत्तोऽत्यन्तविसदृशत्वान्न विपक्षः । समानशीलपराक्रमयोरेव प्रायः सपक्षविपक्षतोपपत्तेः । अथ दृष्टान्तमाह—विपक्ष किं खद्योतो द्युतिमालिनः[१], खद्योतः—कीटविशेषो, द्युतिमालिनः—सहस्रभानो किं क्वचिद्देशे काले वा विपक्षो भवेत्[१] । एव यथा ज्योतिरिङ्गणस्य गभस्तिमालिना तुला दुर्लभा, तथा सरागस्य वीतरागेणेतिभाव ।

ननु योगोपनिषन्निषेवणाद्भगवतस्तावदेव महिमा ततस्तदभ्यसनेन परेऽपि तथा भविष्यन्तीत्याशङ्क्याह—

स्पृहयन्ति त्वद्योगाय, यत्तेऽपि लवसत्तमाः ।
योगमुद्रादरिद्राणां, परेषां तत्कथैव का ? ॥४॥

अनु०—आपना योगनी स्पृहा लवसत्तम—अनुत्तरविमानवासी देवो पण करे छे योगनी मुद्रावडे पण रहित एवा परदर्शनीओने विषे ते योगनी कथा—वार्ता पण शानी होय ?, न ज होय. (४)

अव०—स्पृह० हे वीतराग ! त्वद्योगाय तव मार्गाय तेऽपि लवसत्तमाः सप्तलवमानायुरभावेनानुत्तरगता अपि देवा अपि स्पृहयन्ति—वाञ्छन्ति । त्वत्तो योगमुद्रादरिद्राणां—बाह्यरजोहरणमुखपोतादियत्नोपकरविकलाना परेषा माङ्क्षया-

१—खद्योतस्य ।

विस्वस्प्रतिपक्षाणां तस्य योगस्य कथैव वार्तैव का ?, न क्वापि, योगमार्गे आसनमोऽपि नास्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

वि०–सिद्धानुत्तमयोग ! भगवस्त्वद्योगात्म तव योगोपमिषदे भासतामप्यविमाविमहर्षयः, किन्तु तेऽपि परमपदोपकण्ठप्रतिष्ठ स्यसमुमा अनुत्तरसुराः स्पृहयन्ति । यदुताहो मन्दसाम्नामाम स्माक सप्तक्षन्यूने पूर्वमायुषि वीतरागोपमा योगसमृद्धिर्न सह टिता कदा पुनरिमां प्राप्स्याम इत्यहरहः स्पृहामावहन्ति । तस्यैव विभस्य स्वयोगस्य परेषां कथापि वार्तापि का कौतस्कुती ?, किंविशिष्टानां ?, बहिर्देहसंस्थानरूपया योगस्य मुद्रया दरिद्राणां निःस्वानाम् । तथा चायमेव स्तुतिकृत् स्तुत्यन्तरे माह—" वपुश्च पर्यङ्कशयं श्लथं च दृशौ च नासानियते स्थिरे च । न शिक्षितेयं परतीर्थनाथैर्जिनेन्द्र ! मुद्रापि तवान्यदास्ताम् ॥ १ ॥ " इति एव योगमुद्रयापि दरिद्राणां तेषां तपस्विनां कुतस्तत्प्रियतति ।

एव च स्थिते यद्विधेयं तदाह—

त्वां प्रपद्यामहे नाथं, त्वां स्तुमस्त्वामुपास्महे ।
त्वत्तो हि न परस्त्राता, किं ब्रूमः ?, किमु कुर्महे ?,।५।

अनु०—आपने अमे नाथ तरीके स्वीकारीए छीए, आपनी अमे स्तुति करीए छीए अने आपनी अमे उपासना करीए छीए; कारण के आपनाथी अधिक बीजो कोई रक्षक नथी, आपनी स्तुतिथी अधिक

बीजुं कांई बोलवालायक नथी अने आपनी उपासनाथी अधिक बीजुं कांई करवालायक नथी. (५)

अथ कवयः संसाररूपैकस्थानस्थितत्वेऽप्यात्मनस्तेभ्यः पृथक्त्वं दर्शयन्ति—

अव०–त्वां प्र० हे वीतराग ! वयं त्वां नाथं योगक्षेमकर प्रपद्यामहे–स्वीकुर्मः वयं त्वां स्तुमः, वयं त्वामुपास्महे–सेवामहे, यतस्त्वत्तोऽपरोऽन्यः न त्राता न रक्षकः। तव स्तवादपर किम्ब्रूमः ? स्तुतिमात्रफलत्वाद्वचनस्य, तव सेवनादपर किमु कुर्म्महे सृजामः. परिचर्यामात्रफलत्वान्नृजन्मः, अपरमित्यर्थवशाद्विभक्तिलिङ्ग(वि)परिणामोक्तिर्द्वयेऽपि ॥५॥

वि०–अत्राद्यपदत्रयमुत्तरपदत्रयेण यथाक्रम योज्यम्। तथाहि-हे विश्ववत्सल ! यत एतदेवमतो वयमान्तरारातिपरित्रस्तास्त्वामेव यथार्थं नाथ प्रपद्यामहे शरणमिति शेष । यस्मादस्मिन् जगति अस्माद्भयात्त्वदपर कोऽपि न परित्राता इत्युत्तरेण योगः। तथा त्वामेव समस्तस्तुत्यगणाग्रेगण्यमन्वर्थाभि' स्तुतिभि. स्तुम.। अत एव तव स्तवादधिक किमन्यद् ब्रूमस्तन्मात्रफलत्वाद्वाग्मित्वस्य। तथा त्वामेव विश्वोपास्यैरपि सरभसमुपास्य वयमुपास्महे। अत एव सकलसत्कर्म्ममौलिभूतत्वात्त्वदुपासनस्यैतद्व्यतिरिक्त किमन्यत् कुर्महे। कृतेऽस्मिन् कृतान्येव निखिलान्यपि सत्कर्माणि। अत्र च शरणार्थितावकोपासकाना बहुत्वात्तदुक्तौ बहुवचनम्। भगवतस्त्वद्वितीयत्वेन त्वामित्येकवचन स्तुतिकर्त्तुर्नौचिर्ती मुञ्चति। एवमन्यत्राऽपि द्रष्टव्यम्।

विस्वप्रतिपक्षाणां तस्य योगस्य कथैव वार्तैव का ?, न क्वापि, योगमार्गे आसन्नोऽपि नास्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

वि०–सिद्धामृतयोग ! भगवंस्त्वद्योगाय तव योगोपनिबद्धे मायतामणिमादिमहर्द्धय, किन्तु तेऽपि परमपदोपकण्ठप्रतिष्ठा स्वसदृशा प्रभुत्वरसुरा: स्पृहयन्ति । मधुवाहो मन्दमाग्यानाम स्माक ससंकल्पवन्मूने पूर्वभवस्तुति वीतरागोपमा योगसमृद्धिर्न सह टिवा कदा पुनरिमां प्राप्स्याम इत्यहरह: स्पृहामावहन्ति । तस्यैवं-विपस्य त्वद्योगस्य परेषां कथापि वार्तापि का कौतस्कुती ?, किंविशिष्टानां ?, बहिर्देहसंस्थानक्रमया योगस्य मुद्रया दरिद्राणां नि:स्वानाम् । तथा चायमेव स्तुतिकृत् स्तुत्यन्तरे प्राह—" वपुश्च पर्यङ्कशयं श्लथं च दृशौ च नासानियते स्थिरे च । न शिक्षितेयं परतीर्थनाथैर्जिनेन्द्र ! मुद्रापि तवान्यदास्ताम् ॥ १ ॥ " इति एवं योगमुद्रयापि दरिद्राणां तेषां तपस्विनां कुतस्त्वद्विपक्षतेति ।

एवं च स्थिते यद्विधेयं तदाह—

त्वां प्रपद्यामहे नाथ, त्वां स्तुमस्त्वामुपास्महे ।
त्वत्तो हि न परस्त्राता, किं ब्रूमः ?, किमु कुर्महे ?,।५।

अनु०–आपने अमे नाथ तरीके स्वीकारीए छीए, आपनी अमे स्तुति करीए छीए अने आपनी अमे उपासना करीए छीए कारण के आपनाथी अधिक बीजो कोई रक्षक नथी, आपनी स्तुतिथी अधिक

बीजुं कांई बोलवालायक नथी अने आपनी उपासनाथी अधिक बीजुं कांई करवालायक नथी. (५)

अथ कवयः संसाररूपैकस्थानस्थितत्वेऽप्यात्मनस्तेभ्यः पृथक्त्वं दर्शयन्ति—

अव०–त्वां प्र० हे वीतराग ! वयं त्वां नाथं योगक्षेमकर प्रपद्यामहे–स्वीकुर्मः वयं त्वां स्तुमः, वयं त्वामुपास्महे–सेवामहे, यतस्त्वत्तोऽपरोऽन्यः न त्राता न रक्षकः । तव स्तवादपर किम्ब्रूमः ? स्तुतिमात्रफलत्वाद्वचनस्य, तव सेवनादपर किमु कुर्म्महे सृजामः, परिचर्यामात्रफलत्वान्नृजन्मः, अपरमित्यर्थवशाद्विभक्तिलिङ्ग(वि)परिणामोक्तिर्द्वयेऽपि ॥५॥

वि०–अत्राद्यपदत्रयमुत्तरपदत्रयेण यथाक्रम योज्यम् । तथाहि–हे विश्ववत्सल ! यत एतदेवमतो वयमान्तरारातिपरित्रस्तास्त्वामेव यथार्थं नाथ प्रपद्यामहे शरणमिति शेष । यस्मादस्मिन् जगति अस्माद्भयात्त्वदपर कोऽपि न परित्राता इत्युत्तरेण योग' । तथा त्वामेव समस्तस्तुत्यगणाग्रेगण्यमन्वर्थाभि स्तुतिभि' स्तुम' । अत एव तव स्तवादधिक किमन्यद् ब्रूमस्तन्मात्रफलत्वाद्वागिन्द्रियस्य । तथा त्वामेव विश्वोपास्यैरपि सरभससमुपास्य वयमुपास्महे । अत एव सकलसत्कर्म्ममौलिभूतत्वात्त्वदुपासनस्यैतद्व्यतिरिक्त किमन्यत् कुर्महे । कृतेऽस्मिन् कृतान्येव निखिलान्यपि सत्कर्माणि । अत्र च शरणार्थितावकोपासकाना बहुत्वात्तदुक्तौ बहुवचनम् । भगवतस्त्वद्वितीयत्वेन त्वामित्येकवचन स्तुतिकर्त्तुर्नौचितीं मुञ्चति । एवमन्यत्राऽपि द्रष्टव्यम् ।

श्वित्वमतिपन्नानां तस्य योगस्य कथैव वार्तैव का ?, न क्वापि, योगमार्गे आप्तोऽपि नास्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

वि०—सिद्धानुष्ठयोग ! भगवंस्त्वद्योगाय तव योगोपनिषदे भासतामपिभाविमहर्षिभिः, किन्तु तेऽपि परमपदोपकण्ठप्रतिष्ठा स्वसदृशा अनुत्तरसुरा स्पृहयन्ति । अनुत्तरो मन्दभाग्यानाम स्माकं सहस्रमन्यूने पूर्वमप्युपि वीतरागोपमा योगसमृद्धिर्न सह टिता कदा पुनरिमां माप्स्याम इत्यहरहः स्पृहामावहन्ति । तस्यैवं विधस्य त्वद्योगस्य परेषां कथापि वार्तापि का कौतस्कुती ?, किंशिश्रियतां ?, वहिर्वैहसंस्थानस्वरूपा योगस्य मुद्रया वरिवस्यां नि स्थानाम् । तथा चायमेव स्तुतिकृत् स्तुत्यन्तरे माह—" वपुश्च पर्यङ्कशयं श्लथं च दृशौ च नासानियते स्थिरे च । न शिक्षितेयं परतीर्थनाथैर्जिनेन्द्र ! मुद्राऽपि तवान्यदास्ताम् ॥ १ ॥ " इति एव योगमुद्रयापि वरिवस्यां तेषां तपस्विनां कुतस्त्वद्विपक्षतेति ।

एवं च स्थिते भक्तिपेशलं तदाह—

त्वां प्रपद्यामहे नाथ, त्वां स्तुमस्त्वामुपास्महे ।
त्वत्तो हि न परस्त्राता, किं ब्रूम ?, किमु कुर्महे ?,।५।

अनु०—आपने अमे नाथ तरीके स्वीकारीए छीए, आपनी अमे स्तुति करीए छीए अने आपनी अमे उपासना करीए छीए; कारण के आपनाथी अधिक बीजो कोई रक्षक नथी, आपनी स्तुतिथी अधिक

**बीजुं कांई बोलवालायक नथी अने आपनी उपास-
नाथी अधिक बीजुं कांई करवालायक नथी. (५)**

अथ कवयः संसाररूपैकस्थानस्थितत्वेऽप्यात्मनस्तेभ्यः पृथक्त्वं दर्शयन्ति—

अव०—त्वां प्र० हे वीतराग ! वयं त्वां नाथं योगक्षेमकर प्रपद्यामहे—स्वीकुर्मः वयं त्वा स्तुमः, वयं त्वामुपास्महे—सेवामहे, यतस्त्वत्तोऽपरोऽन्यः न त्राता न रक्षकः। तव स्तवादपर किम्ब्रूमः ? स्तुतिमात्रफलत्वाद्वचनस्य, तव सेवनादपर किमु कुर्म्महे सृजामः, परिचर्यामात्रफलत्वान्नृजन्मः, अपरमित्यर्थवशाद्विभक्तिलिङ्ग(वि)परिणामोक्तिर्द्वयेऽपि ॥५॥

वि०—अत्राद्यपदत्रयमुत्तरपदत्रयेण यथाक्रम योज्यम्। तथाहि-हे विश्ववत्सल ! यत एतदेवमतो वयमान्तरारातिपरित्रस्तास्त्वामेव यथार्थं नाथ प्रपद्यामहे शरणमिति शेष.। यस्मादस्मिन् जगति अस्माद्भयात्त्वदपर कोऽपि न परित्राता इत्युत्तरेण योग.। तथा त्वामेव समस्तस्तुत्यगणाग्रेगण्यमन्वर्थाभि' स्तुतिभि स्तुम'। अत एव तव स्तवादधिक किमन्यद् ब्रूमस्तन्मात्रफलत्वाद्वाग्मित्वस्य। तथा त्वामेव विश्वोपास्यैरपि संरमसमुपास्य वयमुपास्महे। अत एव सकलसत्कर्म्ममौलिभूतत्वात्त्वदुपासनस्यैतद्व्यतिरिक्त किमन्यत् कुर्महे। कृतेऽस्मिन् कृतान्येव निखिलान्यपि सत्कर्माणि। अत्र च शरणार्थितावकोपासकाना वहुत्वात्तदुक्तौ वहुवचनम्। भगवतस्त्वद्वितीयत्वेन त्वामित्येकवचन स्तुतिकर्तुर्नौचितीं मुञ्चति। एवमन्यत्राऽपि द्रष्टव्यम्।

त्रिरत्नप्रतिपन्नानां तस्य योगस्य कथैव वार्तैव का ?, न कापि, योगमार्गे आसक्तोऽपि नास्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥

वि०–सिद्धानुसयोग । मरावस्त्वपोसाम तव योगोपनिषदे आसत्तामपिमादिमहर्द्धय', किन्तु तेऽपि परमपदोपकण्ठप्रतिष्ठा समसत्तमा अनुत्तरसुरा स्पृहयन्ति । यदुताहो मन्दभाग्यानाम स्माक सत्तसन्न्यूने पूर्वभवायुषि वीतरागोपमा योगसमृद्धिर्न सङ्घटिता कदा पुनरिमां प्राप्स्याम इत्येवं स्पृहामावहन्ति । तस्यैव विषस्य स्वयोगस्य परेषां कथापि वार्तापि का कौतस्कुती ?, किंविशिष्टानां ? बहिर्वेहसंस्थानरूपया योगस्य मुद्रया दरिद्राणां निःस्वानाम् । तथा चायमेव स्तुतिकृत् स्तुत्यन्तरे प्राह—" वपुश्च पर्यङ्कशयं श्लथं च दृशौ च नासानियते स्थिरे च । न शिक्षितेयं परतीर्थनाथैर्जिनेन्द्र ! मुद्राऽपि तवान्यदास्ताम् ॥ १ ॥ " इति एव योगमुद्रयापि दरिद्राणां तेषां तपस्विनां कुतस्त्वद्विपक्षतेति ।

एवं च स्थिते यद्विधेयं तदाह—

त्वां प्रपद्यामहे नाथ, त्वां स्तुमस्त्वामुपास्महे ।
त्वत्तो हि न परस्त्राता, किं ब्रूमः ?, किमु कुर्महे ?,।५।

अनु०–आपने अमे नाथ तरीके स्वीकारीए छीए, आपनी अमे स्तुति करीए छीए अने आपनी अमे उपासना करीए छीए; कारण के आपनाथी अधिक बीजो कोई रक्षक नथी, आपनी स्तुतिथी अधिक

बीजुं कांई बोलवालायक नथी अने आपनी उपास-
नाथी अधिक बीजुं कांई करवालायक नथी. [५]

अथ कवयः संसाररूपैकस्थानस्थितत्वेऽप्यात्मनः
पृथक्त्वं दर्शयन्ति—

अव०–त्वां प्र० हे वीतराग ! वयं त्वां नाथं योग-
क्षेमकरं प्रपद्यामहे–स्वीकुर्मः वयं त्वां स्तुमः, वयं त्वामुपा-
स्महे–सेवामहे, यतस्त्वत्तोऽपरोऽन्यः न त्राता न रक्षकः। तव
स्तवादपरं किम्ब्रूमः? स्तुतिमात्रफलत्वाद्वचनस्य, तव सेव-
नादपरं किमु कुर्म्महे सृजामः, परिचर्यामात्रफलत्वान्नृजन्मनः,
अपरमित्यर्थवशाद्विभक्तिलिङ्ग(वि)परिणामोक्तिर्द्वयेऽपि ॥५॥

वि०–अत्राद्यपदत्रयमुत्तरपदत्रयेण यथाक्रमं योज्यम्। तथाहि-
हे विश्ववत्सल ! यत एतदेवमतो वयमान्तराराातिपरित्रस्तास्त्वामेव
यथार्थं नाथं प्रपद्यामहे शरणमिति शेषः। यस्मादस्मिन् जगति
अस्माद्भयात्त्वदपरः कोऽपि न परित्राता इत्युत्तरेण योगः। तथा
त्वामेव समस्तस्तुत्यगणाग्रेगण्यमन्वर्थाभिः स्तुतिभिः स्तुमः। अत
एव तव स्तवादधिकं किमन्यद् ब्रूमस्तन्मात्रफलत्वाद्वाग्मित्वस्य।
तथा त्वामेव विश्वोपास्यैरपि सरभसमुपास्य वयमुपास्महे। अत एव
सकलसत्कर्म्ममौलिभूतत्वात्त्वदुपासनस्यैतद्व्यतिरिक्तं किमन्यत् कु-
र्महे। कृतेऽस्मिन् कृतान्येव निखिलान्यपि सत्कर्माणि। अत्र च
शरणार्थितावकोपासकानां बहुत्वात्तदुक्तौ बहुवचनम्। भगवत-
स्त्वद्वितीयत्वेन त्वामित्येकवचनं स्तुतिकर्त्तुर्नौचित्यं मुञ्चति। ए-
मन्यत्राऽपि द्रष्टव्यम्।

एवं स्वामिनः शरणगमनस्वपनोपासने स्वयं कृतकृत्योऽपि स्तुतिकृत् कुतीर्थिकैर्वञ्च्यमानं जगदवलोक्य सनिर्वेदमिदमाह—

स्वयं मलीमसाचारे, प्रतारणपरे परे ।
वञ्च्यते जगदप्येतत्कस्य पूत्कुर्महे पुरः ? ॥६॥

अनु०—स्वय मलिन आचारवाळा अने परने ठगवामां तत्पर एवा अन्य देवोवडे आ जगत् ठगाई रह्यु छे हे नाथ! कोनी आगळ अम पोकार करीए! ६

अथ " मधुरपि नतिस्तुतिवचनं, तदभिमत प्रेम तदू क्तिपि प्रेयः । दानमुपकारकीर्तनममूलमन्त्रं वशीकरणम् " इत्युक्तः प्रभुमेवाधि प्रेम सूचयन्तः प्रोचुः—

अव०—स्वय० स्वयमात्मना मलीमसाचारैर्मलिनाचारैः प्रतारणपरैर्लोकानां विप्रलम्भप्रगुणैः परैर्ब्रह्मादिभिर्देवैर्यज्ञा दिरतैर्गुरुभिश्चैतज्जगदपि वञ्च्यते तत्र वयं त्वां विनाऽन्यस्य कस्य पुर पूत्कुर्महे पूत्कारं कुर्मः ॥६॥

वि०—हे कृपाकूपार! परैरसर्वज्ञोपज्ञकृतागमविप्रतारितमतिभि(र्न तावत् केवलमस्मास्वेव वञ्चितं किन्त्वेतज्जगदपि,)रात्मा तावत् दूषित एव केवलमेतज्जगदपि, तस्मै तदुपचारात्वं जगज्जनोऽपि क्रयपथमवर्तनेन वञ्च्यते । यदि पुनस्ते स्वयं सदाचारा भविष्य न्तीत्याह—स्वयं मलीमसाचारैः स्वयमात्मना पापप्रवृत्त्या मलिन-

चेष्टितै । तथाविधा अपि कदाचिदाश्रितान् सदाचारे नियोजयेयु-रित्याह– । प्रतारणपरैः सञ्चितविचित्रवञ्चनप्रपञ्चैरेवंविधैस्तैर्जगदिदं वञ्च्यते । इदं च जगद्वञ्चनासमञ्जसं परमकारुणिकं सर्ववेदिनं च भवन्तमन्तरेण वयमन्यस्य कस्य पुरः पूत्कुर्महे', अद्य श्वो वा भव्या-क्षिवर्गोऽयं त्वयैव कुमतपङ्कादुद्धर्त्तव्यस्तत्किमुपेक्षसे इतिभावः ।'

न चायं जगज्जनः परै परिभूयेत यद्यन्तश्चेतनो भवेदित्याह–

नित्यमुक्तान् जगज्जन्मक्षेमक्षयकृतोद्यमान् ।
वन्ध्यास्तनन्धयप्रायान् ,को देवाँश्चेतनः श्रयेत्॥७॥

अनु०–नित्यमुक्त अने जगत्‌नी उत्पत्ति स्थिति तथा प्रलय करवामा उद्यमी एवा वन्ध्याना पुत्र समान एवा देवोने कयो सचेतन आश्रय करे ?, अर्थात् नज करे. (७)

अव०–नित्य० तथा हे वीतराग ! कश्चेतनः सुधीः देवांस्त्वदन्यान् श्रयेत् । कथंभूतान् ?, नित्यमुक्तान्सर्वदापि कर्म्मरहितान्, पुनः किंविशिष्टान् ?, जग० जगतो जन्मोत्पा-दनम्, स्थेम पालनम्, क्षयः संहारस्तेषु कृत उद्यम उपक्रमो यैस्तान्, यदि नित्यमुक्तास्तर्हि कथं जगद्व्यापारपरा इत्येवं विरोधः । अत एव कथम्भूतान् ? वन्ध्यासुतसदृशानसत इत्यर्थः ॥ ७ ॥

---

१ प्रवर्त्तयेयु , इति प्रत्यन्तरे ।

वि०—हे स्वामिन्नेवंविधान् देवान् चेतनो विशिष्टचित्तचैतन्यवान् पुमान् निःश्रेयसकामः कः श्रयेत् ?, किं विशिष्टान् ?, नित्यमुक्तान्, विशिष्टयमनियमप्राणायामतप कष्टाद्विनिर्मुक्तकर्मतया जन्मजन्मन्यपि नित्यमुक्तान् स्वभावमुक्तस्वरूपान् इत्येक तावद् घटम्। एवंविधा अपि यदि निरुपाधिमधुरा एव भवेयुस्तदा किम् अपि घटेतापीत्याह—जगज्जन्मस्थेमक्षयकृतोद्यमान् जगतश्चराचरस्य जन्मस्थेमक्षयेषु सृष्टिपालनप्रलयेषु कृतोद्यमान् किंवैकः कश्चिज्जग त्सृजत्यन्यः पालयत्यपरः संहरतीत्याद्यविचित्रकर्तृत्वान्। अतो यदि ते नित्यमुक्तास्तत्कथं जगज्जन्मादिविघ्नपराः, अथ जगत्कर्तृत्वादि कण्डूलमनसस्तर्हि नित्यमुक्ताः कथम् ?, मुक्ता चैकस्वभावास्तेषां च यथाकर्म रज सत्त्वतमोगुणोदयानां जगतः सर्गस्थितिसंहृतिमयत्वेन मुग्धमुखैव भिन्नस्वभावतेति यत्किञ्चिदेतत्। यथा च जगत्कर्तृत्वमप्रामाणिकं तथा सर्वं जगत्कर्तृत्वनिरासस्तवे पुरस्ताद्विस्तरतो व्याख्यास्यते। अत एव वन्ध्यास्तनन्धयप्रायान् सर्वथैवालौकिकत्वेन वन्ध्यापुत्रोपमान्, सीमिमार्थ च स्तनन्धयपदोपादानम्, यतो वन्ध्यानां पालितकादिपुत्रसद्भावेऽपि स्तनन्धयत्व मनुपपन्नम्। एवंविधांश्च देवाभासान् सचेतन क इव भजेत कोऽपीतिमावः।

ये तु मोहोपहतमतित्वेन तानपि देवान् प्रतिपद्य तदन्या

१–' सामिमार्थं च ' इत्यत आरभ्य ' स्तनन्धयत्वमनुपपन्नम् ' इतियावत् पाठ. प्रथमसुद्रितपुस्तके नास्ति ।

निह्नवनेन च कृतमौना एव तिष्ठन्ति तेऽपि वरम्। परं तदपि दुर्धियो न विदधतीत्याह—

कृतार्था जठरोपस्थ,–दुःस्थितैरपि दैवतैः ।
भवादृशान्निह्नुवते, हा हा ! देवास्तिकाः परे ॥८॥

अनु०–जठर–उदर अने उपस्थ–इन्द्रियवर्गथी विडम्बित थयेला देवोथी कृतकृत्य बनेला अन्य देवास्तिको–अमे देवने माननारा छीए एवी बुद्धि धारण करनारा कुतीर्थिको–आपना जेवानो अपलाप करे छे, ए खरेखर अत्यंत दुःखनो विषय छे. (८)

अथ श्लोकद्वयेन तद्भक्तस्वरूपमाह–

अव०–कृता० हे वीतराग ! जठरमुदरमुपस्थ इन्द्रियवर्गस्ताभ्यां दुःस्थितैर्विह्वलैरपि दैवतैः कृतार्थाः कृतार्थमन्या अज्ञा जना भवादृशान् त्वत्सदृशान् गुणैरुत्कृष्टान् निह्नुवतेऽपलपन्ति। हा हा इति खेदे, परे द्विजादयो देवास्तिका देवविषयास्तावन्त इत्युपहासः ॥ ८ ॥

चि०–हे भगवन् ! परे कुमतकल्पितत्त्वधियो जठरोपस्थदुःस्थितैरनर्गलरसनस्पर्शनादीन्द्रियविकारविडम्बितैरपि दैवतैः कृतार्थाः कृतकृत्यमात्मानं मन्यमाना, हा हा इति खेदे, भवादृशान् समूलोन्मूलितसकलेन्द्रियविकारमूलबीजमहामोहानत एव चिदानन्दरूपे परमे ब्रह्मणि विलीनानपि निह्नुवते, न किञ्चिदमीभिरिति सोत्मा-

सहासं प्रकम्पन्ति । एतदप्युचितं स्वीकृतमसत्स्वदुष्कृतानां नास्तिकानाम् । एते तु हताशास्सैरेव देवैर्वास्तिकास्त्वाद्दशानिह्नुवत इत्यहो मोहविलसितम्—

परमतानि च माम सर्वाण्यसदुत्प्रेक्षणपराण्यप्रामाणिकानि च केवलं वृथतैव गल्लगर्जितं कुर्वन्तीत्याह ।

सपुष्पप्रायमुत्प्रेक्ष्य, किञ्चिन्मानं प्रकल्प्य च ।
सम्मान्ति देहे गेहे वा, न गेहेनर्दिनः परे ॥९॥

अनु०—आकाशना पुष्पना जेवी कोई वस्तुनी कल्पना करीने अने तेने सिद्ध करवा कोई प्रमाणने आगळ धरीने गेहेनर्दी-घरमां शूरवीर एवा पर तीर्थिको पोताना देहमां के घरमां माता नथी-अमारो ज धर्म श्रेष्ठ छे एम मानी फोगट फुलाय छे (९)

अव०—खपु० हे वीतराग ! परे परवादिनः खपुष्प प्रायमाकाशकुसुमकल्पमुत्प्रेक्ष्य स्वचेतसि विचार्य " एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः " इत्यादि किञ्चि मानं प्रमाणं स्वचिन्तितसाधकं प्रकल्प्य प्रकाश्य च गहेनर्दिनो गहशूराः सन्तो गह स्वदर्शने देहेऽपि मदोद्रेकेण न सम्मान्ति ॥ ९ ॥

वि०—हे जगदीश ! परे स्वदाशावशानपरा किञ्चित् मत्य ससुमानहेतुदृष्टान्तागमगोचरमत एव सपुष्पप्रायमाकाशकुसुमम

सहशमुत्प्रेक्ष्य स्वचेतसैव सवाद्य, [1]यथा–' एक एव हि भूतात्मा देहे देहे व्यवस्थित ' इत्यादि, तस्यैव च साधक तद्विधमेव द्विन्यवयवादिक मान प्रमाणमुपकल्प्य, [2]यथा–' एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत्' इत्यादि, तेनैव च स्वमतिप्रत्ययेनोत्तानशिरसः साध्वस्माभिरेवेद तत्त्वमुपलब्धमिति प्रमोदान्न स्वदेहे न च गेहे सम्मान्ति। केवलमसकलज्ञक्लृसकदागमविमुग्धा गेहेनर्दिन एव ते, न तु चतुरङ्गवादविजयगर्जद्यशसः । यदि वा—

कामरागस्नेहरागावीषत्करनिवारणौ ।
दृष्टिरागस्तु पापीयान्, दुरुच्छेदः सतामपि ॥१०॥

अनु०–कामराग अने स्नेहरागनुं निवारण सुकर छे, किन्तु पापिष्ठ एवो दृष्टिराग सज्जन पुरुषोने पण दुरुच्छेद छे. (१०)

अव०–काम० हेतुमाह–हे वीतराग! यतः कामरागः स्त्र्यादिविषयः, स्नेहरागः पुत्रादिविषयः, तौ ईषत्करनिवारणौ–सुखनिवार्यौ । तु पर दृष्टिरागो मदीयमिदमितिलक्षणः पापीयान् क्लिष्टतरः सतामपि दुरुच्छेदः–कष्टपरिहार्यः ॥१०॥

वि०–हे स्वामिन्नमी परदर्शनिनो मुधैवास्माभिरुपालभ्यन्ते,

१–२–'यथा' इत्यत आरभ्य इत्यादि' इतियावत् पाठौ प्रथममुद्रित–पुस्तके न स्त ।

यतो न मन्त्रमीपामसमञ्जसमप्रवृत्ति सामर्थ्या, किन्तु रागायत्ता। रागश्च त्रिविधः कामरागः स्नेहरागो दृष्टिरागश्च। तत्र दम्पत्योः परस्परं भावबन्धना प्रीतिः कामरागः, अपत्यादिषु पित्रोरत्यन्तवत्स लता स्नेहरागः, मनागपि भवेऽम्यासाभ्यासस्तेषु सौगतादिदर्शनेषु गाढाभिष्वङ्गो दृष्टिरागः। येनोन्मत्तकरसेनैवान्तःपरिणतेन नेन्दु काष्ठादिषु कनकबुद्धिरिवातत्त्वेषु तत्त्वबुद्धिरुपजायते। तत्रादिमौ कामस्नेहरागौ अनित्यत्वैकत्वान्यत्वादिशुभभावनाभ्यासमसृणसितासु सज्ञानगर्भवैराग्यवशविरक्तिममत्वैः पुम्भिरीषत्करनिवारणौ सुकरो च्छेदौ। अयं तु दृष्टिरागो मौक्तिकानेकहेतुदृष्टान्तविवेचितस्त्वा-तत्त्वानां सतामपि मनसो दुरुच्छेदो दुर्निवारस्य। अत एव पापमनु ष्यत्वमूलत्वात् पापीयानेवंविधेन दृष्टिरागेण म्लेच्छकन्नेमेव दुर्वासिते मनसि कथमर्हदुपदेशपरिमलः प्रतिष्ठताम्।

ननु यदि तर्हा दृष्टिरागेणान्तरिता विचारदृष्टिर्भगवतो वीत रागतादिरहस्य न पश्यति तर्कि स्थूलार्थदर्शिनी चर्मदृष्टिरपि तदीयं बहिस्तत्त्वमात्रमपि न पश्यति येन ते तस्मिन्नुदासत इत्येतदेवाह–

प्रसन्नमास्य मध्यस्थे, दृशौ लोकम्पृण वच ।
इति प्रीतिपदे बाढ, मूढास्त्वय्यप्युदासते ॥११॥

अनु०–प्रसन्नमुख, मध्यस्थ लोचन अने लोक प्रिय वचनने धारण करनारा एवा अत्यंत प्रीतिना स्थानरूप आपने विषे पण मूढ लोको उदासीनता धारण करे छे। (११)

अथ परदेवानां तद्भक्तानामपि मौढ्यं दर्शयन्ति–

अव०–प्र० हे वीतराग !, तवास्यं वदनकमलं प्रसन्न-मस्ति, दृशौ मध्यस्थे रागद्वेशाविप्लुते स्तः, वचो वचनं लोकम्पृणं लोकप्रियमस्ति हितसत्यत्वात् । इत्यमुना प्रकारेण प्रीतिपदे प्रेमस्थानेऽपि त्वयि बाढमत्यर्थः मूढाः–परतीर्थिका उदासतेऽनादृतवन्तः ॥ ११ ॥

वि०–हे स्वामिस्तव तावत्सुकृतिना नेत्रयो प्रथमप्रियातिथि-प्रतिममास्यमाननं प्रसन्न कोपादिकेतुरहितम्, तथा दृशौ नीलोत्प-लदलदीर्घे लोचने मध्यस्थे अरक्तद्विष्टे। तथा पञ्चत्रिंशद्गुणोपेत सर्व-भाषापरिणत समग्रसशयहर च तव वचोऽपि लोकम्पृण भव्याङ्ग-भाजामन्तःकरणप्रीणनपटिष्ठम् इत्युक्तप्रकारेण प्रीतिपदे विश्वा-नन्ददायिनि प्राकृतजनवत्त्वय्यपि केचिदुदासते, यतो बाढमत्यर्थं तेनैव दृष्टिरागेण मूढा मोहितमनसः । यच्च तेषा भगवत्यौदासीन्यं तद्दिवाभीताना भास्वददर्शनमिव तद्व्यतिरेकेण कस्यान्यस्य क्षतिं विधत्ते ?, अथवा—

तिष्ठेद्वायुर्द्रवेदद्रिर्ज्वलेज्जलमपि क्वचित् ।
तथापि ग्रस्तो रागाद्यैर्नाप्तो भवितुमर्हति ॥१२॥

अनु०–कदाच वायु स्थिर थई जाय, पर्वत गळी जाय अने जल जाज्वल्यमान बनी जाय, तो पण रागादिकथी ग्रस्त पुरुष आप्त थवाने योग्य नथी. (१२)

स्वहृदयनिर्णयमाह–

अव०–तिष्ठे० कश्चिद्वायुस्तिष्ठेत्स्थिरीभवेदद्रिर्द्रवत्–द्रवतां भजति, जलमपि ज्वलेदग्निवद्दहति तथापि रागाद्यैर्ग्रस्त आक्रान्त आप्तः–सम्यक्कृतमज्ञो भवितु नार्हति । त्वां विनाऽन्यदेवेषु रागादिरहितदेवस्य नास्तीति भावः ॥ १२ ॥

इति पञ्चमविपक्षनिरासप्रकाशावचूर्णिः ।

वि०–हे विवेकमित्र ! किमत्र परगततत्त्वचिन्ताप्रकारोपणेन स्वान्तःकरणमकल्पैरिव खेदनीयम् । यत सम्यगुपलब्धप्रकाम विनिश्चयो भवतु कस्मिंश्चिद्देशे काले वा अविसंवादिसद्गुरूपदेशसमभ्यस्तशारीरमरुत्सञ्चारक्रमपरिपक्वप्राणायामाभ्यासस्य कस्यचिद्योगिनः कुम्भकप्रयत्या विषादिवशेन वा वायु सततगतिरपि तिष्ठेत् निश्चलतामालम्बेत् । तथा तथाविधाचिन्त्यवस्तुवीर्यमहौषधप्रयोगात् स्वाराधितदेवताविभवाद्वा अद्रिर्गिरिरपि द्रवेत द्रवरूपतामापद्येत । तथा अचिन्त्यमहिममणिमन्त्रादिमाहात्म्यात्तीर्थमहिम्ना वा कदाचि जलं सलिलमपि ज्वलेत् ज्वालामालाकुलतामालम्बेत । तथाऽपि दुर्घटघटेऽस्मिन् घटितेऽपि रागाद्यै रागद्वेषमोहैर्ग्रस्त स्वस्वरूपं त्याजित आप्तो नाप्तो भवितुमर्हति उपायशतैरप्याप्तत्वं न भजते । इयमत्र भावना महाबलस्तम्भनादिप्रायसाध्यत्वाल्लोकादपि रक्तद्विष्टमूढपूर्वपुरुषादिवा सत्येऽप्याप्तत्वस्थापने प्रत्यायितुं दुष्कराः । श्रूयते च “ सिर्मैजैमिनिकणभक्षाक्षपादकन्दाक (वेदान्ति)कपिलसुरगुरुभिजगदेकमतीकर्तुं न पार्यते भवतु किमनेनेति । ”

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे विपक्षनिरासपञ्चमप्रकाशस्य योजना ॥

१–गुरु ।

वि०–इह हि केचिन्महामोहोपहतमतयः पुण्यपापैरस्पृष्टान-शरीरिणः स्वयम्भुवः स्वभावमुक्तस्वरूपान् किल स्वयं कृतकृत्यानपि भुवनजनानुग्रहाय हितोपदेशकान्निजाप्तान्मन्यन्ते तच्च स्तुतिकृत् प्रत्यक्षानुपपत्त्या विसंवादयन्नाह—

धर्माधर्मौ विना नाङ्गं, विनाङ्गेन मुखं कुतः ।
मुखाद्विना न वक्तृत्वं, तच्छास्तारः परे कथम् ?॥१॥

अनु०–धर्म अने अधर्म विना शरीर नथी, शरीर विना मुख नथी, अने मुख विना वक्तृत्व नथी; तो पछी धर्माधर्म अने शरीरादिथी रहित अन्य देवो शास्ता–उपदेशदाता केवी रीते घटे ? (१)

अन्यदप्यसङ्गतं तेषु वह्निति दर्शयन्ति—

अव०–धर्मा० धर्माधर्मौ पुण्यपापे विनाङ्गं शरीरं न स्यात्, अङ्गेन विना मुखं कुतः स्यात् ?, न स्यादेव; मुखाद्विना न वक्तृत्वं स्यात्तत्तस्मात्कारणात्परे देवाः कथं शास्तारः-शास्त्रकर्त्तारः-उपदेशदातारो वा ?, 'विना ते तृतीया च' इति सूत्रेण (२-२-११५) द्वितीयातृतीयापञ्चम्यः ॥ १ ॥

वि०–हे विदितसमस्ततत्त्व ! भगवन् ! विमुक्तविपक्षविक्षेपोऽहमपक्षपातेन स्वामिन विज्ञपयामि, यदुतामी तावदास्तिकदर्शनिनः सर्वेऽपि दुर्मोच्यमपि गृहवासपाशमुच्छिद्य कुगतिपातभीरवः परमपदाध्वनि स्वस्वागमप्रामाण्येन प्रवर्त्तन्ते । आगमश्चाप्तोक्तयः । ये च तैराप्तत्वेन प्रतिपन्नास्तेषामागमप्रणेतृत्वमनुपपन्नम् । कुतः ?

आगमा हि वचनरूपा वचनानि च वक्तारमन्तरेण न सम्भवन्ति, वक्तुश्च वक्तृत्वं वदनाविनाभूतम्, वदनं चाप्तसत्तमस्य च धर्माधर्मौ विना नोपपद्यते । ततस्ते यथादित एव पुण्यपापविनिर्मुक्तास्तथा मुक्तमशरीरिण शरीरविरहिताश्च नियतममुक्ता निर्मुक्ताश्च स्तम्भकुम्भोदकादिवत् परोपदेशाय इति यत्किञ्चिदेतत् ।

तथास्य जगतः सृष्टिसंहारावपि पुरुषविशेषकर्तृकाविति केचिद् ब्रुवते च "ब्राह्मेण मानेन वर्षशतान्ते वर्तमानस्य ब्रह्मणोऽपवर्गकाले संसारे खिन्नानां प्राणिनां निशि विश्रामार्थं सकलभुवनपतेर्महेश्वरस्य सञ्जिहीर्षासमकालं शरीरेन्द्रियमहाभूतोपनिबन्धकानां सर्वात्मगतानामदृष्टानां वृत्तिनिरोधे सति महेश्वरेच्छाणुसंयोगजकर्मभ्य शरीरेन्द्रियकारणाणुविभागेभ्यस्तत्संयोगनिवृत्तौ तेषामापरमाण्वन्तो विनाशः । तथा पृथिव्युदकज्वलनपवनानामपि महाभूतामनेनैव क्रमेणोत्तरस्मिन्नुत्तरस्मिन् सति पूर्वस्य पूर्वस्य विनाशः, तत प्रविभक्ताः परमाणवोऽवतिष्ठन्ते धर्माधर्मसंस्कारानुविद्धा आत्मानस्तावन्तमेव कालम् । तत प्राणिनां भोगभूतये महेश्वरस्य सिसृक्षानन्तरं सर्वात्मगतवृत्तिलब्धादृष्टापेक्षेभ्यस्तत्संयोगेभ्य पवनपरमाणुषु कर्मोत्पत्तौ तेषां परस्परसंयोगेभ्यो द्व्यणुकादिप्रक्रमेण महान् वायु समुत्पन्नो नभसि दोधूयमानस्तिष्ठति । तदनन्तरं तस्मिन्नेव आप्येभ्य परमाणुभ्यस्तेनैव क्रमेण महान् सलिलनिधिरुत्पन्नः पोप्लूयमानस्तिष्ठति । तदनन्तरं तस्मिन्नेव पार्थिवेभ्य परमाणुभ्यो द्व्यणुकादिप्रक्रमेण महापृथ्वी समुत्पन्ना संहताऽवतिष्ठते । तस्मिन्नेव महार्णवे तैजसेभ्य परमाणुभ्यो द्व्यणुकादिप्रक्रमेणोत्पन्नो महांस्तेजो-

राशिर्देदीप्यमानस्तिष्ठति । एवं समुत्पन्नेषु चतुर्षु महाभूतेषु महेश्वरस्याभिध्यानमात्रात्तैजसेभ्योऽणुभ्य॰ पार्थिवपरमाणुसहितेभ्यो महदण्डमारभ्यते, तस्मिंश्चतुर्वदनकमल सर्वलोकपितामह ब्रह्माण सर्वभुवनसहितमुत्पाद्य प्रजासर्गे विनियुङ्क्ते । स च महेश्वरेण विनियुक्तो ब्रह्मातिशयधर्म्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यसम्पन्न प्राणिना कर्मविपाक विदित्वा कर्मानुरूपज्ञानभोगायुष स्वसुतान् प्रजापतीन्मानसाश्च मनुष्यदेवर्षिपितृगणान्मुखबाहूरुपादतश्चतुरो वर्णानन्यानि चोच्चावचानि भूतानि सृष्ट्वा आशयानुरूपैर्धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यै सयोजयतीति तदेतत्सर्वमसङ्गत कथमित्याह—

अदेहस्य जगत्सर्गे, प्रवृत्तिरपि नोचिता ।
न च प्रयोजनं किंचित्, स्वातन्त्र्यान्न पराज्ञया ॥२॥

अनु०—शरीर रहितने जगतनुं सर्जन करवानी प्रवृत्ति पण घटती नथी. कृतकृत्य होवाथी सर्जन करवानुं कांई प्रयोजन नथी अने स्वतंत्र होवाथी पारकानी आज्ञाए पण प्रवर्त्तवानुं नथी. (२)

शास्त्राद्युपदेशं निषिध्य जगत्कर्तृत्वं निरस्यन्ति—

अव०—अदे० हे वीतराग ! अदेहस्याशरीरस्य जगत्सर्गे जगतः सृष्टौ प्रवृत्तिः प्रवर्त्तनमपि नोचिता स्वदेहानिष्पत्तेः । न च किञ्चित्प्रयोजन कार्यमस्ति, तेषा परवादिभिः कृतकृत्यत्वेन मन्यमानत्वात् । शिवास्तिकाः प्रोचुः—स भगवान्न पराज्ञया प्रवर्त्तते, किन्तु स्वातन्त्र्यात् स्वेच्छयैव ॥ २ ॥

वि०—यः किलास्य जगतो निर्माता स तावत्परैरशरीरित्वेनाभ्युपगतः, तस्य च स्वयमदेहस्य जगत्सर्गे विश्वनिर्माणे प्रवृत्तिरेव तावन्नोचिता, न हि स्वयमसिद्धः परान् साधयितुमलम्। न चैव वाच्यम्, यतस्य भगवतः सर्वज्ञामतिहता इच्छैव जगन्निर्माणे क्षमा, किमन्तर्गडुना देहेनेति। यत इच्छा अभिलाषरूपा, सा च शरीरवत् एवात्मनः समीचीना, सकलेच्छानामाकस्मिक्ये चाशरीरता तस्मात्सङ्गसमग्रविरहितस्यास्य जगन्निर्माणम्। ननु यदि पुनः किमपि प्रयोजनमभिलक्ष्यासौ जगत्सर्गे प्रवर्तते। नैवम् प्रेक्षावत्प्रवृत्तिरिष्टाधिगमार्था वा स्यादनिष्टपरिहारार्था वा न चेष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारार्थावपरे भावसमस्तकामे सम्भवतस्ततः किमस्य प्रयोजनम्। ननु कृतकृत्यस्यास्य मा भूत् प्रयोजनम्, न चासौ कश्चिदपि पराज्ञया प्रवर्तते, केवलमस्खलितमस्य जगति प्रभुत्वमतः "प्रभुः स्वातन्त्र्यमापन्नो यदिच्छति करोति तत्" ततः स्वातन्त्र्यादसौ जगत्सर्गसंहारैः क्रीडतीति। आचार्यः—

क्रीडया चेत्प्रवर्तेत, रागवान् स्यात् कुमारवत्।
कृपयाऽथ सृजेत्तर्हि, सुख्येव सकलं सृजेत्॥४॥

अनु०-क्रीडा माटे जो प्रवर्ते तो बाळकनी जेम रागवान् ठरे अने जो कृपाथी बनावे तो सकल जगतने सुखी ज बनावे (४)

इच्छाप्रवृत्तिरपि क्रीडया कृपया वा स्यादिति मनसि विकल्प्योत्तरयन्ति—

अव०–क्रीड० स शम्भुश्चेद्यदि क्रीडया प्रवर्त्तेत तदा रागवान् स्यात्कुमारवत्–बालकवत्, यथा शिशवो जलक्लिन्न-वालुकया देवकुलादि निर्माय क्षण क्रीडित्वा स्वयमेव सर्वं संहृत्य यथागतं यान्ति, अथ कृपया–दयया जगत्सृजेत्तर्हि सकल सुख्येव सुखामक्तमेव सृजेन्न चैवं दृश्यते ॥३॥

वि०–हहो ! यद्यसौ भुवनसृष्टिसहारेषु क्रीडया विनोदमात्रेण प्रवर्त्तेते तदा नियतं रागवान् स्यात्, क्रीडनविनोदनादीनि हि राग-निबन्धनान्येव, किं वत् ? कुमारवत्। यथाहि बाला प्रावृट्कालादौ शैवलिनीपुलिनादिषु जलक्लिन्नवालुकाभि प्राकारप्रासादमन्दिरारा-मादीनि विरचय्य क्षण प्रमुदितमनस क्रीडन्ति, कालान्तरे च स्व-यमेव सर्वमुपसहृत्य यथागत यान्ति, न च तत्प्रवृत्तिः प्रेक्षावतामभिमता, एव भवदाप्तस्यापीति। पर, यद्येव नासौ क्रीडया जगन्ति सृजति, किन्तु कृपया। आचार्य –भो ! पर ! इदमपि भवद्वि-कल्पित न प्रमाणपदवीमासादयति। पश्य ! यद्यसौ परमकारुणिकः कृपया करुणया सृजति तदा जगदप्यमन्दलक्ष्मीपरिस्पन्दसम्पद्य-मानसकलमनोभिलषितार्थसार्थसुस्थित सुख्येव किं न सृजेत् ?, न चैतदेवम्, ततश्च—

दुःखदौर्गत्यदुर्योनिजन्मादिक्लेशविह्वलम्।
जनं तु सृजतस्तस्य, कृपालोः का कृपालुता ?॥४॥

अनु०–दुःख, दौर्गत्य अने दुष्ट–योनिओने विषे

जन्मादिमां क्लेशावडे विह्वल एवा जगत्‌ने सर्जता ते कृपालुमां कृपालुता क्यां रही ? (४)

अव०–दुःख० एवं सति दुःखानि इष्टवियोगादीनि, दौर्गत्य–दारिद्र्यम्, दुर्योनयः–श्वानचाण्डालनरकादयः, जन्म जननावस्थावापमानात्यन्तकष्टमादिशब्दाज्जरामरणरोगादयः इतरेतरद्वन्द्वस्तैः कृत्वा च क्लेशस्तेन विह्वलं विधुरं जनम्, जगत्सैकवचनम् । तु पुनः सृजतः कुर्वतस्तस्येश्वरस्य कृपालोः कृपावतः क्व कृपालुता–दयामयता ?, न क्वापीत्यर्थः ॥ ४ ॥

वि०–दुःख दुःख–कष्टबाहुल्यानत्वम्, दौर्गत्य–दरिद्रता, दुर्योनि–तिर्यङ्नारकादिका, जन्ममरणसमये च दुरन्तो वेदनास मुद्भवस्त इत्यादिभिः क्लेशैर्विह्वलं विवशम् जन भुवनलोकम् कृपालोरपि तस्य सृजतः का नाम कृपालुता ?, प्रत्युत निर्मिमित निर्दयत्वमेवेति ।

पर०–नन्वयमपि प्राणिनां धर्माधर्मावपेक्ष्य कर्मानुरूपमेव फलं प्रदाप्यमन्यत् न पुनर्न्यूनाधिकम् । आचार्य –

कर्मापेक्षः स चेत्तर्हि, न स्वतन्त्रोऽस्मदादिवत् ।
कर्मजन्ये च वैचित्र्ये, किमनेन शिखण्डिना ? ॥५॥

अनु०–दुःखादि देवामां जो ते प्राणीओना कर्मनी अपेक्षा राखे छे, तो ते अमारी–तमारी जेम स्वतंत्र नथी अने जगतनुं वैचित्र्य जो कर्म जन्य छे तो

नपुंसक समान ईश्वरने वच्चे लाववानी पण शी जरूर छे ? (५)

पर आह—

अव०–कर्मा० तस्य भगवतः कृपालुतैवास्ति, परं येन यादृशं कर्म कृतं तदपेक्षयैव शुभाशुभं सृजति । एवं यदि स कर्मापेक्षस्तर्हि न स्वतन्त्रो न स्ववशोऽस्मदादिवत् । दूषणान्तरमाहुः–कर्म० वैचित्र्ये शुभाशुभसधननिर्धनादिलक्षणे कर्मजन्ये स्वस्वकर्मनिष्पादिते मन्यमाने, अनेन शिवेन शिखण्डिना–नपुंसकेनाकिञ्चित्करेणाजागलस्तनायमानेन किं ?, न किञ्चिदित्यर्थः ॥ ५ ॥

वि०–हे सरलस्वभाव !, चेद्यदि सोऽप्यतिशयज्ञानवैराग्यैश्वर्ययुक्तो भवदाप्त, प्राणिना शुभाशुभफलदानावसरे कर्मापेक्ष कर्मणो मुखमीक्षते, तर्हि शश्वत्कर्मपरतन्त्रोऽस्मदादिवन्न स्वतन्त्र , परायत्तस्य च किमीश्वरत्वम् ? । तदेवमस्मिन् जगति तिर्यङ्नारकनरामरसुखितदु खितसधननिर्धनसुभगदुर्भगस्वामिसेवकादिवैचित्र्ये निखिलेऽपि कर्मजन्ये कर्मोत्पाद्ये, अनेन भवदाहतेनेश्वरादिना शिखण्डिना सर्वथैवाकिञ्चित्करत्वात्तृतीयप्रकृतिना किम् ?, न किञ्चिदित्यर्थ । एवं च किमन्यान्यगवेषणया ?, सर्वत्र स्वातन्त्र्येण व्यवहरत कर्मण एव भवत्वप्रतिहत प्रभुत्वम् । पठन्ति च–"नमस्यामो देवान्ननु हतविधेस्तेऽपि वशगा , विधिवन्द्य सोऽपि प्रतिनियतकर्मैकफलद । फल कर्मायत्त यदि किममरै किञ्च विधिना, नम सत्कर्मभ्यो विधिरपि न येभ्य प्रभवति ॥ १ ॥"

पर०—ननु किमनेन पृथगुक्तनोचितेमामपचापमेन ? स हि भगवान्महेश्वरस्ततोऽस्य विश्वनिर्माणादिका वृत्तिरेषा अवितर्क्या कथं किं निमित्तं वा जगन्त्यसौ सृजतीति न वितर्कणीया कुत ? स्वभावतः, जगत्कृतिसंहृतिरूप स्वभाव एवास्य, स च न पर्यनुयोगमर्हतीति । आशय —

अथ स्वभावतो वृत्तिरवितर्क्या महेशितुः ।
परीक्षकाणां तर्ह्येष, परीक्षाक्षेपडिण्डिमः ॥६॥

अनु०-अने जो महेश्वरनी आ प्रवृत्ति स्वभावथी छे किन्तु तर्क करवा लायक नथी, एम कहेशो तो ते परीक्षक-लोकोमां परीक्षा-करवानो निषेध करवानु डिंडिम-ढोल वगाडवा जेवु छे (६)

पुनः पर आह—

अव०-अथ० अथानन्तरं महेशितुरीश्वरस्य स्वभावतः स्वेच्छया वृत्तिर्जगत्कर्तृत्वादिका अवितर्क्या अविचार्या न वेदचरित पगदितिवचनात् । तर्ह्येष ईश्वरः परीक्षकाणां परीक्षाकर्तॄणां परीक्षाक्षेपडिण्डिमो विचारणानिरासपटहः, अतः परं कस्यापि वस्तुनः परीक्षा न कार्या यथेश्वरस्येत्यनिष्टप्रसञ्जनम् ॥६॥

वि०—हहो ! साधु समर्थमुत्तरं दत्तवानसि । परोपन्यस्तानां हि दुर्बलवादिनां स्वभावोक्तिमन्तरेण किमन्यदपयानद्वारम् । एव मम

दाप्तनिश्चितासत्वपरीक्षकाणामेष तत्स्वभावोक्तिलक्षणः परीक्षाक्षेपडिण्डिम., केनाप्यस्य परीक्षा न विधेयेति प्रतिषेधार्थं पटहघोष इव, स च तत्त्वतोऽकीर्तिपटहघोष एव। कुत ?, यत्किलैहिकाल्पप्रयोजनमात्रसाधक कनकाद्युपादीयते तदपि तदर्थिभिः कषतापताडनच्छेदादिपरीक्षापूर्वकमेव, यस्माच्च सर्वोत्तमा परमपदावाप्तिरिष्यते, स कथ प्रेक्षापूर्वकारिभिरपरीक्षित परिगृहीष्यत इति यत्किञ्चिदेतत्।

एव च यौक्तिकोक्तिनिरुत्तर परोऽभ्युपगमकाम इवाचार्यमाह। साधु भगवन्नविसवादसुन्दरेय भवद्भणितिरेनमेव चार्थमसद्वर्ग्या अपि पठन्ति "अत एव निरीक्ष्य दुर्घटम्, जगतो जन्मविनाशडम्बरम्। न कदाचिदनीदृश जगत्, कथित नीतिरहस्यवेदिभि इति तस्मादिदमिह रहस्यम्। यत् किलास्मत्प्रभुर्न खलु जगन्ति सृजति, किन्तु विशिष्टज्ञानबलाद्विश्वविश्वतत्त्व जानीते।

आचार्य –

सर्वभावेषु कर्तृत्वं, ज्ञातृत्वं यदि सम्मतम्।
मतं नः सन्ति सर्वज्ञा मुक्ताः कायभृतोऽपि च॥७॥

अनु०–सर्व पदार्थोनुं ज्ञातृत्व ए ज जो कर्तृत्व छे, तो ए वात अमने पण सम्मत छे; कारण के अमारो ए मत छे के सर्वज्ञ, मुक्त–अशरीरी (सिद्ध) छे अने शरीरधारी (अरिहंत) पण छे. (७)

वचनचातुरीप्रतिहते परे स्वयमाचार्य आह—

अव०—सर्व॰ यदि सर्वभावेषु पर्वतादिसकलपदार्थेषु ज्ञातृत्वमेव कर्तृत्वं सम्मतं तवाऽभीष्टम्, तर्हि नोऽस्माकं मतस्य सिद्धसाध्यता, न इति घण्टालालान्यायेनाग्रेऽपि सम्बध्यते, यतो नोऽस्माकमपि सर्वज्ञाः केवलालोकावलोकिताखिलसमावाः, मुक्ताः कर्मरहिताः, कायभृतो दग्धरज्जुप्राया युष्का(व्कस्या)दिना तद्भृतोऽपि सन्ति विजयन्ते कश्चित्कालमिति गम्यम् ॥ ७ ॥

साधु भोः !, सत्यमसि मेधापूर्वकारी !, यतो यदि भूभूधरादिषु सर्वेष्वपि चराचरेषु भावेषु भवतो निबाधस्य ज्ञातृत्वमेव कर्तृत्व संमतम्; ततोऽस्माकमेवमेवास्तुतरां संमतम्। यतोऽस्मदाप्ता अपि भगवन्तो विमलकेवलालोकदर्पणसंक्रान्तविश्वविश्वस्वरूपाव लोकिनस्तत्र सन्ति सर्वथा। भवबीजाङ्कुरजनकरागाद्यन्ताभावेन च मुक्ता तथाविधमघोपग्राहिकर्मचतुष्टयपारतन्त्र्यात् कश्चित्कालं का यभृतश्चेति न किञ्चिदसङ्गतम्।

एवं स्तुतिकृद्भगवद्गुणमहाद्रुन्मीलनदमकविवेकानभ्युपपत्तिपरान्परानाथाय प्रकृते वीतरागस्तवे योजयन्नाह—

सृष्टिवादकुहेवाकमुन्मुच्येत्यप्रमाणकम्।
त्वच्छासने रमन्ते ते, येषां नाथ! प्रसीदसि॥ ८॥

अनु०—हे नाथ! आप जेमना उपर प्रसन्न छो,

ते आत्माओ प्रमाण रहित एवा सृष्टिमर्जनवादना दुराग्रहने छोडीने आपना शासनने विषे रमण करे छे. (८)

उपसंहरन्त आहुः—

अव०—सृष्टि०हे वीतराग ! इति पूर्वोक्तप्रकारेणाप्रमाणकं युक्तिरहितम् । सृ० जगत्सर्गवादकदाग्रहमुन्मुच्य परित्यज्य, त्वच्छासने त्वदागमे, ते पुरुषा रमन्ते येषां त्व प्रसीदसि प्रसन्नोऽसीतिभावः ॥ ८ ॥

वि०—हे विहितकुमतप्रमाथ नाथ !, पूर्वोक्तप्रकारेण पुरुषविशेषकृताया सृष्टेर्वादः—सृष्टिवाद स एवासद्ग्रहरूपत्वेन कुहेवाककदभिनिवेशस्तमुन्मुच्य—परित्यज्य, किमित्याह—इति प्रागुक्तयुक्त्या, अप्रमाणक प्रमाणानुपपन्नम्, प्रमाणोपपन्नश्चतुर्दशरज्ज्वात्मकस्यापि लोकस्यायमेव वादो, यदुत "निष्पादितो न केनापि, न धृत केनचिच्च स । स्वय सिद्धो निराधारो, गगने किन्त्ववस्थित· ॥ १ ॥" इति । एवविधे च त्वच्छासने—त्वत्प्रवचने, त एव रमन्ते—इदमेव तत्त्वमिति स्वहृदा सवाद्य त एव मोदन्ते, येषा सुकृतप्राप्यप्रसादस्त्वं प्रसीदसि—प्रसादसुमुखो भवसि । इयता च सर्वात्मना त्वत्प्रसादलभ्या एव शुभसम्पदो भव्याङ्गभाजामित्यर्थापतितम् ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे जगत्कर्तृत्वनिरासस्य सप्तमप्रकाशस्य पदयोजना ।

इति सप्तमजगत्कर्तृत्वनिरासप्रकाशावचूर्णि· ।

ननु सिद्धं स्वयं सिद्धं जगत् तत्र किमेकान्तनित्यमुतैकान्तानित्यं नित्यानित्यं चेत्याशङ्कायामुभयकुले विपक्षिकुले स्तुतिकृदाह–

सत्त्वस्यैकान्तनित्यत्वे, कृतनाशाकृतागमौ ।
स्यातामेकान्तनाशेऽपि, कृतनाशाकृतागमौ ॥१॥

अनु०–पदार्थनु एकान्त नित्यपणु मानवामां कृतनाश अने अकृतागम नामना बे दोष छे एकान्त अनित्यपणु मानवामां पण कृतनाश अने अकृतागम नामना बे दोष रहेला छे (१)

अथ तद्वचनानामप्रामाण्यमाहुः—

अव०–सत्त्व–हे वीतराग ! त्वया सत्त्वं वस्तुतत्त्वं नित्यानित्यात्मकं स्याद्वादमयं केवलज्ञानेन दृष्टं तथैव चाऽभिहितम्, तस्य च साङ्ख्या एकान्तेन नित्यत्वमङ्गीकुर्वते, तथा सति कृतनाशाकृतागमनामानौ दोषौ स्याताम् । तथाहि–घटो यदि सर्वदा निष्पन्नसिद्धस्तदा कृतनाशः, कृत कुम्भकारस्य मृदानयनक्षेदनचक्रारोपणाद्युपक्रमस्तस्य नाशो नैरर्थक्यं भवति, घटस्य नित्यं निष्पन्नत्वात् । अथाकृतागमः, यथा–यदि सर्वं सर्वदापि नित्यम्, तदा घटाकारोऽपि नित्यः, तथा च सति मृत्पिण्डे पूर्वमदृष्टो घटाकारो नित्यत्वादकृत एवागतः, एवं चाकृतागमदूषणं स्यात् । तथा सत्त्वस्य द्रव्य

स्य बौद्धाः एकान्तनाशमेकान्तेन विनश्वरत्वं मन्यन्ते, एवमपि कृतनाशाकृतागमौ स्याताम् । यथैकस्मिन्क्षणे (यद्) मृत्पिण्डद्रव्यमभूत्तद् द्वितीयक्षणे सर्वथा विनष्टम्, ततः कुम्भकारेण तत्र कृतोऽपि घटाकारो नश्यति, इति कृतनाशः । तथा मृद्द्रव्यं यदि निःशेषं नष्टम्,तर्हि स्थासकोशकुशूलबुघ्नोदरकर्णादि कुलालेन क्रियते दृश्यते च चक्षुषा, अतोऽकृतागमः १

वि०—उत्पादव्ययध्रौव्यात्मक वस्तुतत्त्वं सत्त्वम्, तस्यैकान्तनित्यत्वेऽभ्युपगम्यमाने कृतनाशाकृतागमो स्याताम् । तथाहि—सा खयैरप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकस्वभाव कूटस्थनित्य वस्त्वभ्युपगम्यते । तच्च यद्येवं स्यात्तदा वस्तुनि घटादौ कुम्भकारादिकृताना पर्यायाणा सर्वथा नाश एव स्यात्, एतच्च प्रत्यक्षविरुद्धम् । यतः—कुम्भकारादिभिर्निर्मीयमाणा. स्थासकोशकुशूलपृथुबुघ्नोदराद्याकारा कृशाकृशरूपतया क्षणे क्षणे दरीदृश्यन्ते । अतस्तेषा पर्यायाणामाविद्वदङ्गनाप्रतीताना विनाश एव स्यात् । ते च यदि न कृतास्तदा घटोऽप्यकृत एव स्यात् । कृतेष्वेव च तेषु घटोऽपि कृत । एव च सति नित्यताक्षतिः । तथा अकृतागमसङ्गमोऽपि स्यात् । तथाहि—पर्यायास्तावत्तन्मते कूटस्थनित्यत्वादेव केनचिन्न कृता' । अकृता एव च समुपस्थिता. । यदि कृता. स्युस्तदा घटस्यापि कृतकत्वे नित्य(त्व) पक्ष—क्षति । एतच्चानुष्णोऽग्निरित्यादिवत् प्रत्यक्षविलक्षणमकृतागमस्वरूप क सुधीः श्रद्धीत । तथा ताथागतपरिकल्पिते स्वलक्षणस्य सर्वथा क्षणिकैकान्तपक्षेऽपि कृतनाशाकृतागमौ स्थिरस्थेमा-

ममवक्तव्यमानौ दुर्निवारावेव स्याताम् । यत—सर्वथैव सदमिमते वस्तुनि स्वीक्रियमाणे पर्यायाणां निराधारत्वेन स्यातुमशक्तौ घटादेरनुत्पाद एव मसज्येत । तथाहि—पूर्वक्षणे यद्वद् घटादिद्रव्यमासीत् तच्च द्वितीयक्षणे सर्वथा निर्हेतुक विनष्टमेव । तत् कस्य स्थासकोशकुशूलादिसंस्काराधाम विघातुमुचितम् ? । इत्यन्ते च प्रत्यक्षादि प्रमाणे संस्कारा, भवद्भन्मते कृता भप्यकृताः स्यु, तथा निरन्वयनश्वरे वस्तुनि संस्काराणामुत्पादयितुमशक्यत्वात् कुत स्थासादीनां पर्यायाणामवकाश ? अत प्रतीयते—तन्मतेऽनित्यमेव गमेपादिकान्यथायातुपनत एवाकृतागम । एव च स्वपरपक्षयोरपक्ष पातेनैव व्यवस्थित नित्यानित्यात्मकं वस्तुतत्त्वम् । प्रयोगश्चायम्—विवादास्पदीभूतं वस्तुतत्त्व नित्यानित्यात्मकम् कृतनाशाकृतागमादिदोषाभावस्यान्यथानुपपत्तेः । न च दृष्टान्तमन्तरेण हेतोर्न गमकत्वम्, अन्तर्व्याप्त्यैव; साध्यसिद्धेः । सात्मक जीवच्छरीरं प्राणादिमत्त्वात् इत्यादिवदिति ।

ननु भवतु नामवस्तु नित्यानित्यात्मकम् परमात्मतत्त्वमेव रूपमेवाभ्युपगम्यमानमौचितीमञ्चतीत्याशङ्क्याह—

आत्मन्येकान्तनित्ये स्यान्न भोगः सुखदुःखयोः ।
एकान्तानित्यरूपेऽपि, न भोगः सुखदुःखयोः ॥२॥

अनु०—आत्माने एकान्त नित्य मानवामां सुख दुःखनो भोग घटतो नथी एकान्त अनित्य स्वरूप मानवामां पण सुख दुःखनो भोग घटतो नथी (२)

एवं सामान्येन नित्यानित्यत्वमभिधायात्मनोऽपि तद्दर्शयति—

अव०—आत्म० हे वीतराग ! आत्मनि जीवे एकान्त-नित्येऽङ्गीक्रियमाणे सुखदुःखयोर्भोगो न स्यात्, कुतः ?, यदि सुखं भोक्तुमारब्धं तर्हि सर्वदापि सुखमेव; यदि दुःखं तदा तदेव भवेत्। अन्यथा सुखमुपभुज्य दुःखस्य, दुःखं चोपभुज्य सुखस्योपभोग्यात्मा सुखितया विनश्य दुःखि-तयोत्पन्नस्तया वा विनश्य सुखितयोत्पाद(सुखितयोत्पन्न) इति (न स्यात्)। एकान्तानित्यरूपेऽप्यात्मनि सुखदुःखयो-र्भोगो न स्यात्, उत्पत्त्यनन्तरं क्षणविनष्टत्वात्। सुखदुःखे तु चन्दनाङ्गनारोगकण्टकादिसाधनयोर्भोगोपभोगाभ्या बहु-क्षणनिर्वर्त्याभ्या साध्य इति ॥ २ ॥

वि०—एकान्तनित्यत्वे ह्यात्मन सत्यत्वेन मन्यमाने सुखदु ख-योर्भोगो न घटामटाट्यते। तथाहि—एकान्तनित्य स ह्यात्मा सुख-दु खे क्रमेण भुङ्क्ते युगपद्वा ?, न तावत्क्रमेण, नित्यत्वव्याघातात्, नहि येनैव स्वभावेन दु ख भुङ्क्ते, तेनैव सुखम्, तयोरेकत्वप्रसङ्गात्, स्वभावभेदे चैकस्वभावनित्यत्वक्षति (च नित्यैकस्वभावक्षति.) युग-पच्चेत् ?, तदपि न, नहि कदाचिदपि छायातपयोरिव परस्परपरि-हारविरोधव्याघ्राघातयो सुखदु खयोर्युगपदनुभव. सम्भवति। त-स्मादेकान्तनित्ये जीवस्वतत्त्वे न कदाचिदपि सुखदु खोपभोग·। यद्येव तर्ह्येकान्तानित्यात्मपक्षकक्षीकारबद्धकक्ष सुगतमतमेवानुमतम-

स्त्विति चेत् ?, तन्निराचिकीर्षुराह–एकान्तेत्यादि । एकान्तनित्य-स्वभावऽप्यात्मन्यभ्युपगम्यमाने सुखदुःखयोरभोगमात्त्वमेवास्य स्यात् । तथाहि–एकान्तक्षणिको ह्यात्मा क्रमेण चेत्सुखदुःखे भुङ्क्ते तदा क्षणिकत्वक्षतिः । क्रमो हि परिपाटी, सा च सातत्यमन्तरेण न सम्भवति, तदभिमतं च क्षणिकत्वमेकक्षणरूपम्, तत्र क्रमेण सुखदुःखोपभोगः । युगपच्चेत्तदा पूर्वविरोध एव बाधाविधायि । तस्मान्नित्यानित्यरूप आत्मा, सुखदुःखोपभोगान्यथानुपपत्तेरित्यनुमानान्नित्यानित्यात्मसिद्धि ।

किञ्चैकान्तनित्यैकान्तानित्यपक्षकक्षीकारसारमते यद् दूषणान्तरात्मनोऽवतरति तदाह—

पुण्यपापे बन्धमोक्षौ, न नित्यैकान्तदर्शने ।
पुण्यपापे बन्धमोक्षौ, नानित्यैकान्तदर्शने ॥ ३ ॥

अनु०–एकान्त नित्य दर्शनमां पुण्य पाप अने बन्ध मोक्ष घटतां नथी एकान्ते अनित्य-दर्शनमां पण पुण्य पाप अने बन्ध मोक्ष घटतां नथी (३)

दोषान्तरमाह—

अव०—हे वीतराग ! नित्यैकान्तदर्शने आत्मनि नित्यत्वाङ्गीकारसारमते पुण्यपापे बन्धमोक्षौ कर्मबन्धतत्क्षयौ च न स्युः । तथाहि–आत्मनो यदि पुण्यं तर्हि पुण्यमेव, यदि पापं तर्हि पापमेव, नित्यत्वात् । यथा–शशिन औज्ज्वल्यं तर्हि

न कदाचित् कालुष्यम्, राहोर्यदि कालुष्य तर्हि सर्वदापि तदेव। एवं यदि बन्धस्तर्हि बन्ध एव, यथा मेरोः पृथ्वीपीठेन सह। यदि मोक्षस्तर्हि स एव, न तु बन्धः। [1]तथाऽनित्यैकान्तदर्शने क्षणक्षयिजीवमतेऽपि पुण्यपापे बन्धमोक्षौ च न सम्भवन्ति, क्रमेण तेषा स्वीकारे चतुःक्षणस्थायित्वं स्यात्, युगपद्यदि तदा छायातपवज्जलाग्निवच्च विरुद्धानां तेषां कथमेकत्रात्मन्यवस्थानं स्यादिति ॥ ३ ॥

वि०—न तावन्नित्यैकान्तात्ममते पुण्यपापे सम्भवतः। यतो-नित्यो ह्यात्मा पुण्यपापानुपाती स्वभावभेदमन्तरा न सम्भवति। पुण्यपापाभ्या च पूर्व परिणाम परित्याज्योत्तरपरिणामवानात्मा निर्मीयते। परिणामानित्यत्व च नित्यत्वक्षतिकारि। "यदि पूर्वपरिणामपरिहारेणोत्तरपरिणामाश्रयण तदा किं नामात्मनो नित्यत्वव्यत्यासकरम्[?], परिणामयोरेवानित्यत्वात्। यद्यन्यस्या नित्यतयाऽन्यस्यानित्यत्वम्, तदा अन्यस्योत्पाटित चक्षुरन्यस्यान्धत्वमागतमित्यपि किं न स्यात्[?]" इति चेत्, तन्न, परिणामपरिणामवतो कथञ्चिदभेदात्। कथञ्चिदभेद एव कथमिति चेत्[?], एतद् ब्रूम.। परिणामपरिणामिनौ कथञ्चिदभिन्नौ, परिणामोपकारापकाराभ्या परिणामिनोऽप्युपकारापकारप्रवृत्त्युपपत्ते। तस्मान्नित्यैकान्तपक्षे न पुण्यपापोदयः समीचीनतामञ्चति। किञ्च–नित्यैकान्ते बन्धमोक्षावपि न युज्यते। यदि बन्धस्वभावमपहाय मुक्तिमाकलयति तदा स्वभावपरिभवे कथ

१ "यथा मनस उक्त च एवम्। "मन एकडवक्कडओ जइ कामइ थिर थाइ। चदिलिहा वउलीहडी तिदणि ऊभि बाहु ॥१॥" इति मुद्रितपुस्तकेऽधिक दृश्यते।

मानित्यता । यो हि बद्धः, स बद्ध एव, एवं सति सर्वदा मुक्तिनि स्यः एव । तथा च सति कः पापमपहाय पुण्यपण्यं नैपुण्येन संगृ ह्णीयात् । कथास्माराराममविरामविश्रामेण माध्यस्थ्यमवलम्ब्य सम्यक् तत्त्वोनिपातमद्वर्गित कुर्यात् । एवं च सति सर्वधर्मनिस्म एव । तथा च सर्वधाराम्भाविकुम्भसम्भवरामिर्मावो नित्यैकान्तवादिभिरेवोक्त स्यात् । तस्मादुक्तमेवाकम्– 'पुण्यपाप बन्धमोक्षौ न नित्यैकान्त दर्शने" इति । तथाऽनित्यैकान्तदर्शनेऽपि न पुण्यापुण्यसम्भवः । कथमिति चेत् ?, उच्यते-क्षणिको ह्यात्मा पुण्यापुण्यादिक क्रमेणाऽनुभवीत युगपद्वा ?, क्रमेण चेत्तदा यस्मिन् क्षणे पुण्यम्, तदा नापुण्यमाक्रान्तम् एव च क्षणिकत्वक्षतिः; द्वितीयमगपुण्यक्षण मावदात्मनोऽनवस्थानात् । युगपत्पक्षस्तु विरोधबाधाविधुर एव । एवं बन्धमोक्षावप्येकान्तानित्यपक्षे विचार्यमाणौ विशीर्येते । अत एकान्तनित्यानित्यपक्षौ न क्षेमङ्करौ तस्मान्नित्यानित्य आत्मा, पुण्यपापबन्धमोक्षायन्यथानुपपत्तेरिति ।

एव च सत्त्वस्यैकान्तनित्यतायामेकान्तानित्यतायां च न केवलं कृतनाशाकृतागमसन्निपातविनिपात एव । किन्त्वात्मनोऽपि तथात्वाभ्युपगमे न केवलं सुखदुःखभोगपुण्यपापबन्धमोक्षव्यतिरेव, मावन्नित्यस्याप्यात्मादिवस्तुस्तोमस्य नित्यानित्यतायामर्थक्रियमा नासामकाण्डकूष्माण्डोद्भवलोवरमनर्थान्तरमपि निपततीत्याह–

क्रमाक्रमाभ्यां नित्यानां, युज्यतेऽर्थक्रिया न हि ।
एकान्तक्षणिकत्वेऽपि, युज्यतेऽर्थक्रिया न हि ॥४॥

अनु०-नित्य पदार्थोने विषे क्रमथी के अक्रमथी अर्थक्रिया घटती नथी, अने एकान्त-क्षणिक-पक्षमां पण क्रमथी के अक्रमथी अर्थक्रिया घटती ज नथी. ४

अन्यत् किम् ?, जीवाजीवादिपदार्थानां नित्यानित्यतां विना अर्थक्रियैव न स्यादित्याह—

अव-क्रमा० हे वीतराग ! नित्यानां वस्तूनां क्रमाक्रमाभ्यामर्थक्रिया न युज्यते–न घटते, यथा–यदि घटो नित्यस्तदा जलाहरणं न करोति, कुतः ?, नित्य एकरूप एव; न तु रिक्तभृताद्यवस्थावैचित्र्यं भजते। तथा पदार्थानामेकान्तक्षणिकत्वे विनश्वरत्वेऽप्यर्थक्रिया जलाहरणादिका न घटते, बहुक्षणनिष्पाद्यत्वात्तस्याः; अर्थक्रियाया अभावे चासत्त्वमेव ॥४॥

एतदेव निगमयन्नाह—

वि०-अप्रच्युतानुत्पन्नस्थिरैकरूपाणा नित्याना क्रमेणाक्रमेणाप्यर्थक्रियाकारित्व न युज्यते। तथाहि—नास्ति नित्यैकरूप–आत्मादिरनर्थक्रियाकारित्वात्, यद्यदनर्थक्रियाकारि तत्तन्नास्तीत्युपलब्धम्, यथा–खपुष्पम्, अनर्थक्रियाकारी च नित्यैकरूप आत्मादि, तस्मान्नास्तीति निश्चीयते। न चानर्थक्रियाकारित्वादित्यय हेतुरसिद्धः। अर्थक्रियाकारित्व हि कार्यकर्तृत्वमुच्यते। तच्चात्मादेः क्रमेण यौगपद्येन वा ?, प्रकारान्तराभावात्। न तावत्क्रमेण घटते, क्रमो हि द्विधा, देशक्रम कालक्रमश्च। न तावद्देशक्रमेण कुर्यात्, देशक्रमो ह्येकत्र देशे कार्यमेक कृत्वा पुनर्देशान्तरेऽन्यकार्यकरण-

मुच्यते । न च नित्यैकस्वभावस्यैतत्सम्भूतः क्रम सम्भाव्यते, नित्यैकस्वभावताव्याघातप्रसङ्गात् । यदा ह्येकत्र देशे एक कार्यम्, अपरं नान्यत्र करोति, तदा पूर्वस्मिन् देशे पूर्वकार्यकरणसामर्थ्यमेव (पूर्वकार्यकरणस्यैव सामर्थ्यम्) नोत्तरकार्यकरणसामर्थ्यम्, अन्यथा पूर्वस्मिन्नेव देशे तस्याऽप्युत्पत्तिप्रसङ्ग, तथा च पूर्वोत्तरदेशयोः स्वभावभेदान्नित्यैकरूपताव्याघातो भवेदेव । ननु नित्यैकस्वभावस्य पदार्थस्यैकत्र देशे सर्वकार्योत्पादनसामर्थ्यसद्भावेऽपि नोत्तरोत्तरदेशभाविकार्यं भवेत् । सहकारिकारणाभावादिति चेत् ?, उच्यते–सहकारिणः किं तस्योपकारकत्वेनैकार्थकारित्वेन वा ? । प्रथमपक्षे किम सावुपकारस्ततोऽव्यतिरिक्तः, व्यतिरिक्तः कथञ्चिद्व्यतिरिक्तो वा ?; नाद्यस्तदन्तराभावात् । यद्यव्यतिरिक्तस्तदा नित्यताहानि । न सदुपकारादनित्यादभिन्नस्य भावस्य नित्यत्वं नाम, तत्स्वरूपवत् । नैवैकान्तवादाभावश्च योगस्य । अथ व्यतिरिक्तो विधीयते, तर्हि तस्येति व्यपदेशाभाव सम्बन्धाभावात् । न च सम्बन्धाभावोऽसिद्धः । स हि संयोगलक्षणस्तादात्म्यलक्षणः समवायलक्षण उपकार्योपकारकभावलक्षणोऽदृष्टलक्षणो वा । न तावत्संयोगः, तस्य गुणत्वेन द्रव्यवृत्तित्वात् 'द्रव्ययोरेव संयोग' इतिवचनात् । नापि तादात्म्यम् तस्यानभ्युपगमादन्यथा अनेकान्तवादप्रवेशो योगस्य । नापि समवायलक्षणः, स ह्येक सर्वगतश्च परैरिष्यते । कथ तद्व्यापारेव तस्य भाव नान्यत्रेति । अथ समवायस्य सर्वगतत्वाविशेषेऽपि समवायिनां प्रतिनियमः प्रत्यासत्तिविशेषसद्भावादिष्यते स कोऽन्योऽन्यत्र कथञ्चित्तादात्म्यात् । नाप्युपकार्योपकारकलक्षण., उपकारकेण ह्युप

कार्यस्योपकार' क्रियमाणोऽव्यतिरिक्तो व्यतिरिक्तो वा ?, अव्यतिरेके नित्यत्वमपि(नित्यस्यापि) कार्यत्वम्, व्यतिरेके सम्बन्धासिद्धिः। अथोपकारेणाप्युपकारान्तरं विधीयते, तर्हि तेनाऽप्यपर तेनाऽप्यपरमित्यनवस्था। नाप्यदृष्टलक्षण., तस्य सम्बन्धरूपताऽभावात्। तन्न व्यतिरेकपक्षेऽपि घटते। कथञ्चित्पक्षोऽपि न श्रेयान्, उभयपक्षनिक्षिप्तदोषानुषङ्गात्। तन्नोपकारकत्वेन सहकारिण' स्यु, नाप्येकार्थकारित्वेन, न खलु स्वरूपेणाकारक पररूपेण कारकम्, स्वयमकारकस्य पररूपेणाप्यकारकत्वात्, न हि गोधूमबीज स्वय यवाङ्कुरस्याकारक यवसहितमपि तस्य कारक नाम। किञ्च—यदि सहकारिभिर्नित्यस्य न किञ्चित्क्रियते, तर्हि कथ तेषामपेक्षा, अनुपकारिणामपेक्षाऽयोगात्। ननु न नित्यस्य सहकारिभि' किञ्चित्क्रियते, तेन वा तेषाम्, किन्तु सह मिलित्वा कार्यमेव विधीयते। 'सह कुर्वन्ति' सहकारिण इति व्युत्पत्तेरिति चेत् ?, उच्यते—व्यस्ताना तेषा कार्यकारणसामर्थ्यमस्ति न वा ?, यद्यस्ति, समुदिता एव कुर्वन्तीति नियमो न लभ्यते, व्यस्ता अपि कुर्वन्ति। अथ नास्ति कुतस्तद्भवेत्, कारणाभावात्; अन्यथाऽनित्यत्वप्रसङ्गात्। ननु न नित्यस्य पदार्थस्य कुतश्चित्कार्यकरणसामर्थ्यमुपजायते, येन तस्यानित्यत्वमापद्यते, किन्तु तस्येत्थम्भूतस्वभावो येन सहकारिसहित एव कार्यं करोति, नान्यदिति चेत् ?, स स्वभावस्तस्य भावस्य निर्हेतुक सहेतुको वा ?, प्रथमपक्षे—नियते देशे नियते काले च तस्य सद्भावो न स्यात्, न खल्वाकस्मिकस्य तथासद्भाव, कारणाधीनत्वात्तथाभावस्य। अथ सहेतुक, स यदि

सहकारिभ्योऽन्यतो वा भवेत्, स चेत्तस्मात्तदनर्थान्तरम्, तदा तस्यानित्यत्वम् । अर्थान्तरपक्षस्य कथञ्चित्पक्षस्य च पूर्वमेव निराकृतत्वात् । किञ्च–सहकारिणः किं नित्या अभ्युपगम्यन्ते, अनित्या, नित्यानित्यरूपा वा ? । प्रथमे विकल्पे नित्यवत् प्रसङ्गः द्वितीये कार्यवैचित्र्यम्, तृतीयस्तु न श्रेयान्, अनभ्युपगमात्, तत्र नित्यस्य पदार्थस्य देशक्रमेण कार्यकारित्वं घटते । नापि कालक्रमेण, कालक्रमस्यापि नित्यैकस्वभावस्य भावस्यासम्भवात् । स ह्येकदा काले कार्यं कृत्वा पुनः कालान्तरे कार्यकरणमुच्यते । न च नित्यैकस्वभावस्य भावस्यैवम्भूतः कालक्रमो घटते, सर्वथा नित्यत्वस्याभावप्रसङ्गादिति कालक्रमेणापि न कार्यकारित्वं घटते । नापि यौगपद्येन, यौगपद्य ह्येकस्मिन् क्षणे कालान्तरभाविसकलकार्यकारित्वम्, तत्र च क्रमेण कार्योपलम्भो न स्यात्, अस्ति च कार्योपलम्भः, तथाहि–अन्तस्तावदात्मनः स्रक्चन्दनवनितादिसामग्रीसन्निपाते सुखलक्षणं कार्यमुपलभ्यते अहिकण्टकविषादिसन्निधौ तु दुःखम् न पुनर्यस्मिन्नेव क्षणे सौख्यं तस्मिन्नेव क्षणे दुःखम् तथोपलम्भाभावात्, उभयसामग्र्यसन्निधाने त्वौदासीन्यम् । तथा बहिरपि मृत्पिण्डात् कुम्भकारव्यापारचक्रचीवरादिसामग्रीसन्निपाते घटस्ततो घटी ततः कालान्तरे करकादिकमिति, न पुनरेकस्मिन्नेव क्षणे सर्वम्, तथोपलम्भाभावात् । किञ्च–यदि यौगपद्येन कार्यं करोति तर्हि कस्मिंश्चन समये सकलस्य कार्यकदम्बकस्य निष्पादितत्वात् द्वितीयादिक्षणे कार्याकर्तृत्वेन अवस्तुत्वं स्यात् । ननु च पुरुषस्य चेतनैवार्थक्रिया न पुनः तद्व्यतिरिक्तस्य प्रमाणप्रमितिलक्षणस्य

कार्यस्य अन्यस्य वा अयनादिलक्षणस्य कर्तृत्वमिष्यते, तस्य प्रधानहेतुकत्वात्। न च चेतना पुंसोऽर्थान्तरमेव, तस्य चेतनालक्षणत्वात्। चैतन्य स्वरूप पुरुषस्य इति वचनात्, न चानित्या चेतना पुरुषस्वभावस्तन्नित्यत्ववत् (?), सा नित्या तस्या प्रधानस्वभावत्वेन पुरुषकल्पनावैफल्यप्रसङ्गात् तदनित्यत्वप्रसङ्गाच्च सुखादिवत् (?)। न च नित्यायाश्चेतनाया' परस्यार्थक्रियात्व विरुध्यते, धात्वर्थरूपाया क्रियाया' प्रतिघाताभावात्, सत्त्वावत्। ततोऽर्थक्रियास्वभावत्वादात्मनो वस्तुत्वमेव। न ह्यर्थक्रियाकारणस्यैव वस्तुत्वम्, अर्थक्रियाया' स्वयमवस्तुत्वापत्ते, तत्रार्थक्रियान्तराभावात्. अन्यथाऽनवस्थाप्रसङ्गात्। स्वतोऽर्थक्रियाया वस्तुत्वस्वभावत्वे पुरुषस्यापि स्वत सततमर्थक्रियास्वभावत्वान्नित्य वस्तुत्वमस्तु, क्रियाविरहेऽपि नित्यकारकत्वस्यापि घटनादिति साङ्ख्य कश्चित्। सोऽपि न दक्षः, प्रमाणविरोधात्। अध्यक्षतो लिङ्गजादेर्वा नित्यार्थक्रियायाः कदाचिदपरिवेदनात्। स्वसंवेदनमेव नित्यचेतनार्थक्रियां परिच्छिनत्ति, इति चेत् ?, न, तथा तद्बुद्ध्याऽनध्यवसायात्। न खलु बुद्ध्याऽनध्यवसिता चेतना पुरुषश्चेतयते, बुद्धिपरिकल्पनावैयर्थ्यप्रसङ्गात्। सर्वस्य शब्दादेर्विषयस्य बुद्ध्यध्यवसितस्यैव पुंसां संवेद्यत्वसिद्धे, स्यान्मतम् !, न चेतना नाम विषयभूताऽर्थान्तरमात्मनोऽस्ति या बुद्ध्याऽध्यवसीयते, तस्यास्तत्स्वरूपत्वात्, स्वत'-प्रकाशनाच्चेति, तदप्यनुपपन्नम्, तदर्थक्रियाकारित्वायोगात्, न ह्यर्थक्रियावत् स्वरूपमेव सदवस्थाप्यर्थक्रिया प्रसिद्धाऽस्ति (?)। तस्याः पूर्वाकारपरित्यागेनोत्तराकारोपादानेन च तस्मिन् परत्र च प्रतीतेः।

सोऽयं पूर्वापरस्वभावपरिहारावाप्तिलक्षणार्थक्रियां कौटस्थ्येऽपि ब्रुवाणः कथमनुन्मत्तः स्यात् ? । तत एकान्तनित्यत्वे प्रेक्षावद्भिरर्थक्रियासमर्थत्वं यथा यथा विचार्यते तथा तथा विशीर्यते । अथ बौद्धा आहुः–नित्यैकान्ते पूर्वोक्तप्रकारेणार्थक्रियाकारित्वस्यासम्भवादस्मत्पक्षः एव क्षणिकैकान्तलक्षणः श्रेयान्, तदपि न तत्रापि तस्यासिद्धेः । तथाहि–नास्ति क्षणिकैकान्तोऽनर्थक्रियाकारित्वात्, यदनर्थक्रियाकारि तन्नास्तीत्युपलब्धम्, यथा ब्रह्माद्वैतम्, अनर्थक्रियाकारी च क्षणिकैकान्त, तस्मान्नास्तीति निश्चीयते । न चानर्थक्रियाकारित्वादित्ययं हेतुरसिद्धः, यतः क्षणिकैकान्ते (सत्त्व क्षणिकैकान्ते) विषमानत्वात्, तथाहि–यद्यसौ क्षणिकः पदार्थः स्वासाधनिकां क्रमेण करोति, यौगपद्येन, उभयरूपेण वा ?; न तावत्क्रमेण क्षणस्यैव वा स्वं कार्यं कर्तुमलम्, तस्याक्रमत्वात्, न चाक्रमस्यापि क्रमेण कार्यकारित्वं घटते सर्वथा नित्यवत् । नापि यौगपद्येन, एकस्मिन्नेव क्षणे सकलकार्यकरणस्वभावस्य निष्पादितत्वात् द्वितीयादिक्षणे क्षणिकस्य तस्यासत्त्वात्सकलशून्यता स्यात्, न चैवम् । किञ्च यदि यौगपद्येन कार्यं करोति तर्हि क्रमेण कार्योपलम्भो न स्यात्, अपि च कुम्भकार एकस्मिन् क्षणे घटं कुर्वन्नुपलभ्यते, द्वितीयादौ च पटादिकमिति । नाप्युभयरूपेण, उभयपक्षनिक्षिप्तदोषानुषङ्गात् । करोतु वा यथा कथञ्चित् किं विद्यमानोऽविद्यमान उभयरूपो वा करोति ? न तावद्विद्यमानः क्षणमात्रस्थायित्वात् । किञ्च–यदि तत्रैव क्षणिकः पदार्थः कार्यं करोति तर्हि सर्वोऽप्ययमेकक्षणवर्ति स्यात्, करणकाल एव सकलस्यापरापरसन्तानस्य भवनात्, तेन

च सन्तानाभावः स्यात् । नाप्यविद्यमानश्चिरतरविनष्टवत्, नाप्युभयरूपः, उभयपक्षनिक्षिप्तदोषानुषङ्गात् । एवमेकान्तक्षणिकत्वपक्षेऽपि नार्थक्रियाकारित्व घटाकोटिसटङ्कमाटीकते । तस्मादेकान्तमभिनिवेश परतीर्थिकाना कदाशापाश एव ।

एतदेव निगमयन्नाह—

यदा तु नित्यानित्यत्वरूपता वस्तुनो भवेत् ।
यथात्थ भगवन्नैव, तथा दोषोऽस्ति कश्चन ॥ ५ ॥

अनु०-हे भगवन् ! आपे कही छे ते रीते जो वस्तुनी नित्यानित्यस्वरूपता होय, तोज कोई पण प्रकारनो दोष आवतो नथी. (५)

पूर्वोक्तमेव निगमयन्त आहुः—

अव०-यदा० यदा तु पुनः स्तम्भकुम्भाम्भोरुहादेर्वस्तुनो नित्यानित्यत्वरूपता कथञ्चिन्नित्यकथञ्चिदनित्यस्वभावता भवेत्, तदा कश्चन दोषो विरोधादिर्नैव नास्त्येव हे भगवन् ! यथा त्वमात्थ कथितवांस्तथैव, न दोष इत्यर्थः ।

वि०—यदा पुनर्वस्तुनो विवादास्पदीभूतस्य स्तम्भकुम्भरम्भाम्भोरुहादेर्नित्यानित्यरूपता भवेत्, तदा नैव दोषः कालुष्य[1]लक्ष्यता काचन । ननु नित्यानित्यत्व को वै न मन्यते । परमाणुरूपतया

---

१ —'लक्षता' इति प्रत्यन्तरे । २ – सामान्यविशेषात्मकस्य वस्तुनः प्रमाणगोचरतया मीमांसकैरभ्युपगमात् ।

नित्यस्य, कार्यरूपतया चानित्यस्य स्तम्भादेर्वस्तुनो वैशेषिकै परस्परनिरपेक्षतया मीमांसकैश्चाभ्युपगमात्, अस्त्येवमिति चेदित्या शङ्कामपाकर्तुं भगवन्त साक्षात्कृत्वेव प्राह–यथैत्यादि । हे भगवान् ! यथैव त्वमात्थ ब्रूषे वस्तुनो नित्यानित्यत्वं तथैव न दोष, अन्येषां नानादोषकल्मषमषीकलुषितत्वात् ।

एतदवष्टम्भाय दृष्टान्तमाह—

गुडो हि कफहेतु स्यान्नागरं पित्तकारणम् ।
द्वयात्मनि न दोषोऽस्ति, गुडनागरभेषजे ॥ ६ ॥

अनु०–गोळ ए कफनो हेतु छे अने सूठ ए पित्तनु कारण छे ज्यारे गोळ अने सूठ बन्ने एकत्र मळे छे त्यारे दोष रहेतो नथी, किन्तु भेषज–औषधरूप बनी जाय छे (६)

निगदसिद्धोऽयम् । एतदवष्टम्भाय दृष्टान्तमाह—

अव०–गुडो॰ यथैकाकी गुडः कफस्य श्लेष्मणो हेतु स्यात् नागरं शुण्ठी पित्तस्य कारणम्, द्वयात्मनि द्वयोर एकत्र करणेन कृते गुडनागरभेषज गुडिकाविशेष उन्मीलनी नाम्नि न दोषः, पित्तादिः, किन्तु प्रत्युत पुष्ट्यादिगुणः स्यात् तस्मात् ॥ ६ ॥

---

१ उन्मीलनी बुद्धिबलेन्द्रियाणां निर्मूलनी पित्तकफानिलानाम् नाग प्रधाना प्र नागर ।

वि०—ननु नित्यानित्यभेदाभेदसत्त्वासत्त्वसामान्यविशेषात्मकाभिलाप्यानभिलाप्यात्मके तत्त्वे मन्यमाने दुर्धरविरोधगन्धविधुरता धुरन्धरतां धारयति। तथाहि—यदि भेदस्तर्ह्यभेदः कथम् ?, अभेदश्चेत्तर्हि भेदः कथ स्यादिति विरोधः 1। तथा यदि भेदस्याधिकरण तर्ह्यभेदस्य न भवेत्, अथाभेदस्य तर्हि भेदस्य न स्याच्छीतोष्णस्पर्शवत्, नहि तदेव धूपदहनादिक शीत तदेवोष्णमुपलभ्यते, तथाप्रतीतेरभावादिति वैयधिकरण्यम् 2। तथा येन रूपेण भेदस्तेनाभेदोऽपि, येनाभेदस्तेन भेदोऽपि स्यात्, इति व्यतिकर· "परस्परविषयगमन व्यतिकर." इतिवचनात् 3। तथा येन रूपेण भेदस्तेनाभेदो येन चाभेदस्तेन भेदोऽपि स्यात्, (येन रूपेण भेदस्तेन भेदोऽभेदोऽपि, येन चाभेदस्तेनाभेदो भेदोऽपि) इति सङ्कर·। "सर्वेषा युगपत्प्राप्ति· सङ्कर·" इतिवचनात् 4। तथा येन रूपेण भेदस्तेनाभेदोऽपि येन चाभेदस्तेन भेदोऽभ्युपगन्तव्य· (येन रूपेण भेदस्तेन भेदाभेद, येन चाभेदस्तेनापि भेदाभेदोऽभ्युपगन्तव्यः) अन्यथा सर्वमनेकान्तात्मकमित्यस्य विरोधानुषङ्गात्। तथा च भेदाभेदावपि प्रत्येक भेदाभेदात्मकौ स्याताम्। तत्रापि प्रत्येक भेदाभेदात्मकत्वपरिकल्पनामनवस्था स्यात् 5। तथा केन रूपेण भेदः केन चाभेद इति सशय (भेदाभेदात्मकत्वे वस्तुनोऽभेदात्मकमिद भेदात्मक वेति निर्णयाभावात् सशयः) 6। तथा भेदरूपमभेदरूप वा दृष्ट वस्तु नाभ्युपगम्यते, अदृष्ट च भेदाभेदात्मक परिकल्प्यते, इति दृष्टहानिरदृष्टकल्पना च स्यात् 7। तथा च परिकल्पितस्य वस्तुनोऽभाव एव युक्तः 8। किञ्च—किं नाना-

वस्तुधर्मापेक्षया सधर्मनेकान्तात्मकम्, उत तन्निरपेक्षतया प्रत्येक सर्व वस्त्विति ? । प्रथमपक्षे सिद्धसाध्यता, द्वितीयपक्षेऽपि विरोधा विरोध 9 । किञ्च–किं क्रमेण सधर्ममेकान्तात्मकमभ्युपगम्यते यौगपद्येन वा ? । प्रथमपक्षे सिद्धसाध्यता, द्वितीयपक्षे तु स एव दोष इति 10 । किञ्चानेकधर्मान् वस्तु किमेकेन स्वभावेन नाना स्वभावैर्वा व्याप्नुयादिति । यद्येकेन, तदा तेषामेकत्वं वस्तुनो वा नानात्वं स्यात्, एकस्यैकत्व (?) मवेतादिति । अथ नानास्वभावै र्तर्हि तानपि नानास्वभावान् किमेकेन स्वभावेन व्याप्नुयात् नाना स्वभावैर्वा ? । यद्येकेन, तदा सर्वधर्माणामेकत्वं वस्तुनो वा नानात्वं स्यात्, अथ नानास्वभावैस्तर्हि तानपि किमेकेन स्वभावेन नानास्वभावैर्वा व्याप्नुयादित्यादि सर्व–मनवस्था च 11 । किञ्च–यदि सर्वं वस्त्वनेकान्तात्मकमभ्युपगम्यते, तर्हि जला- देरप्यनलादिरूपता अनलादेर्वा जलादिरूपता भवेत्, तथा च जलार्थिनो जलादावनलार्थिनश्चानलादौ प्रवृत्तिन स्यात्, अन्यो न्यविरुद्धस्यापि धर्मस्य सद्भावात् । को हि नाम विवक्षितार्थे विव क्षितार्थक्रियाकारिरूपमिवाविवक्षितार्थक्रियाकारिरूपमुपलभमानोवि- वक्षितार्थक्रियार्थी तत्र प्रवर्तेत प्रेक्षापूर्वकारी । न चैव ! विवक्षितार्थे विवक्षितार्थक्रियाकारिण्येव विवक्षितार्थक्रियार्थिन प्रवृत्तिदर्शनात्12। किञ्च । प्रमाणमप्यप्रमाणमप्रमाणं प्रमाणं वा भवेत्, तथा च सर्व जनप्रसिद्धप्रमाणाप्रमाणव्यवहारविलोपो भवेत् 13 । किञ्च–सर्व ज्ञोऽप्यसर्वज्ञ स्यात् 14 । किञ्च–सिद्धस्याप्यसिद्धत्व स्यात्, 15 ।

१ स्वभावेन ।

किञ्च । येन प्रमाणेन सर्वस्यानेकान्तरूपता प्रसाध्यते तस्य कुतो नैकान्तरूपतासिद्धिः ?, यदि स्वतः, तर्हि सर्वस्यापि तथा भविष्यति, किं प्रमाणपरिकल्पनाया । अथ परतस्तर्ह्यनवस्था 16 । किञ्चानेकान्तबाधक प्रमाणमस्ति, तथाहि-भेदाभेदिकौ धर्मौ नैकाधिकरणौ परस्परविरुद्धधर्मत्वात्, शीतोष्णस्पर्शवदति 17 । तस्मादेकान्तरूपमेव वस्त्विति स्थितम्, विरोधादीनाशङ्क्य तान्निराकुर्वन्नाह—

द्वयं विरुद्धं नैकत्राऽसत्प्रमाणप्रसिद्धितः ।
विरुद्धवर्णयोगो हि, दृष्टो मेचकवस्तुषु ॥ ७ ॥

अनु०-एज प्रमाणे एक वस्तुने विषे नित्यत्व अने अनित्यत्वादि बे विरुद्ध-धर्मोनुं रहेवुं ए पण विरुद्ध नथी, प्रत्यक्षादि कोइ पण प्रमाणथी तेमां विरोध सिद्ध थई शकतो नथी; कारण के मेचक=कावर-चीतरी वस्तुओने विषे विरुद्ध-वर्णोनो संयोग प्रत्यक्ष देखाय छे. (७)

दृष्टान्तोपनयनमाहुः—

अव०-द्वयं० द्वयं नित्यानित्यलक्षणमेकत्र घटादौ न विरुद्धमयुक्तम्, कुतः ?, असत्प्रमाणप्रसिद्धितः सतां विद्यमानाना प्रमाणानां युक्तीनामभवात्; ताः काश्चन युक्तयो न

सन्ति—याभिर्नित्यानित्ये विरोधादयः साध्यन्ते। विरु० हि च त्वाद्विरुद्धानां कृष्णश्वेतादीनां वर्णानाम्, योगः—सङ्करः, मेचकेषु—शबलेषु, वस्तुषु पटादिषु, दृष्टः—प्रत्यक्षेणोपलब्धः ॥७॥

वि०—एकस्मिन् पृथ्वीपृथ्वीधरादौ वस्तुनि नित्यानित्यात्मकरूप द्वय न विरुद्धम्। न च विरोधोपलक्षितवैयधिकरण्यादिदोषकलुषम्। कथमिति चेदित्याह—प्रसल्पमानप्रसिद्धेः, किमपि न लभमान प्रामाणिकम्मन्यैः प्रमाणीक्रियते, येन विरोधादीनां सिद्धिः साध्यते। तथाहि—यथा यदुक्तम्—विरोधो नामक स्यादिति, तदयुक्तम्। पर्यायरूपतया भेदोऽभ्युपगम्यते, द्रव्यरूपतया चाभेदः, तयोश्चैकरूपरसयोरिव सत्त्वासत्त्वयोरिव चाऽविरोधसिद्धेः प्रतीयमानयोश्च कथं विरोधो नाम, स ह्यनुपलम्भसाध्यः यथा वन्ध्यागर्भे स्तनन्धयस्य। ननु सत्त्वासत्त्वयोरिवेति दृष्टान्तोऽप्यसिद्ध इति चेत्, तन्न स्वद्रव्यक्षेत्रकालभावापेक्षया सत्त्वरूपस्य, परद्रव्यक्षेत्रकालभावापेक्षया चासत्त्व(रूप)स्यैकस्मिन् क्षणे सर्वस्य पदार्थस्य प्रत्यक्षादिमुखेन प्रतिभासनात्। न खलु पदार्थस्य सर्वथा सत्त्वमेव स्वरूपम्, स्वरूपेणेव पररूपेणापि सत्त्वप्रसङ्गात्। नाऽप्यसत्त्वमेव, पररूपेणेव स्वरूपेणाऽप्यसत्त्वप्रसङ्गात्। न च स्वरूपेण सत्त्वमेव पररूपेणासत्त्वम्, पररूपेण चाऽसत्त्वमेव स्वरूपेण सत्त्वम्, तदपेक्ष्यमाणनिमित्तभेदात्। स्वद्रव्यादिकं हि निमित्तमपेक्ष्य सत्त्वप्रत्ययं जनयति पदार्थः। परद्रव्यादिकं त्वपेक्ष्यासत्त्वप्रत्ययम्। इत्येकत्वद्वित्वादि

१–'भाव' इत आरभ्य 'प्रसङ्गात्' इतिपर्यन्तः पाठः प्रथममुद्रितपुस्तके नास्ति।

सङ्ख्यावदेकस्मिन्पदार्थे सत्त्वासत्त्वयोर्भेद'। न चैकस्मिन् वस्तुनि वस्त्वन्तरमपेक्ष्य द्वित्वादिसङ्ख्या प्रकाशमाना स्वात्ममात्रापेक्षैकत्वसङ्ख्यातो नान्या प्रतीयते। नापि सा स्वरूपात् तत्त्वतो भिन्नैवास्यासङ्ख्येयत्वप्रसङ्गात्। सङ्ख्यासमवायाचत्त्वमित्यप्ययुक्तम्, कथञ्चित्ताढात्म्यव्यतिरेकेण समवायस्यासम्भवात्। तस्मात् सिद्धोऽपेक्षणीयमेदात् सङ्ख्यावत्सत्त्वासत्त्वयोर्भेद'। तथाभूतयोश्चानयोरेकस्मिन् पदार्थे प्रतीयमानत्वात् कथ विरोधः?, यतो दृष्टान्तो न स्यात्। भ्रान्तेयं प्रतीतिरित्यापि मिथ्या, बाधकस्याविद्यमानत्वात्, विरोधो बाधक इत्यप्यसत्यम्, इतरेतराश्रयानुषङ्गात्। सति हि विरोधे तेनास्या बाध्यमानत्वाद् भ्रान्तत्वम्, ततश्च तद्विरोधसिद्धिरिति। विरोधश्चाविकलकारणस्यैकस्य भवतो द्वितीयसन्निधानेऽसत्त्वान्निश्चीयते, यथोष्णसन्निधाने शीतस्य। न च पर्यायरूपेण मेदस्य सन्निधाने द्रव्यरूपेणामेदस्याभाव उपलभ्यते। किञ्चानयोर्विरोध किं सहानवस्थानस्वभाव, परस्परपरिहारस्थितिस्वभावो वध्यघातकस्वभावो वा?, तत्र न तावत्सहानवस्थानस्वभावो घटते?, मृद्द्रव्यलक्षणे पदार्थे मृद्द्रव्यरूपतयाऽमेदस्य घटादिपर्यायरूपतया(च) मेदस्याध्यक्षबुद्धौ प्रतीयमानत्वात्। न च तथाप्रतीयमानयोरप्येकत्र तयोर्विरोधो युक्त', रूपरसयोरपि तत्प्रसङ्गात्। परस्परपरिहारस्थितिस्वभावस्तु विरोधो घटादौ मेदामेदयो सत्त्वासत्त्वयोर्वा रूपरसयोरिव सतोरेव नासतोर्नापि सदसतो सम्भवति। वध्यघातकस्वभावोऽपि विरोधोऽहिनकुलयोरिव बलवदबलवतो, न च मेदामेदयो सत्त्वासत्त्वयोर्वा बल-

---

१—'सारूप्यात्तद्वतो' इति प्रत्यन्तरे।

बध्यघातकभावो दृश्यते। नहि यथा नकुलेन बलवता सर्पस्य विघातः क्रियमाणो दृश्यते तथा भेदेनाभेदस्याभेदेन च भेदस्य विघातो दृश्यते, तथाप्रतीतेरभावात्। भवतु वा कश्चिद्विरोध इति, तथाप्यसौ सर्वथा कथञ्चिद्वा स्यात्, गत्यन्तराभावात्। न तावत् प्रथमपक्षो घटते, शीतोष्णस्पर्शयोरपि प्रमेयत्वादिना विरोधासिद्धेः। एकाधारत्वेन चैकस्मिन्नपि हि धूपदहनादिभाजने कस्मिंश्चित् प्रदेशे शीतस्पर्शः कस्मिंश्चिच्चोष्णस्पर्शः प्रतीयत एव, अथानयोः प्रदेशयोर्भेद एवेष्यते, भवतु नामानयोर्भेदः, धूपदहनाद्यवयविनस्तु न भेदः, न चास्य शीतोष्णस्पर्शाधारता नास्तीति वक्तुं युक्तम्, अध्यक्षविरोधात्। तस्मान्न सर्वथा भावानां विरोधो घटते। कथञ्चिद्विरोधस्तु सर्वभावेषु तुल्यो न बाधकः। यथोक्तम्-वैयधिकरण्यं स्यादिति तदप्यसत्यम्। निर्बाधं प्रत्यक्षबुद्धौ[1] भेदाभेदयोरेकाधिकरणत्वेन प्रतिभासनात्। न खलु तथाप्रतीयमानयोर्वैयधिकरण्यम् रूपरसयोरपि तत्प्रसङ्गात्। उभयदोषोऽपि न घटते प्रतीयमाने कथमुभयदोषो नाम?, मामादोषोऽपि न स्यात्। यथैव हि घटादौ भेदोऽनुभूयते तथाऽभेदोऽपीति क्व नामासम्भवः? अत एव सङ्करव्यतिकरावपि न स्तः। भेदाभेदयोरेकस्मिन् पदार्थे स्वरूपेण प्रतीयमानत्वात्। यथोक्तमनवस्था स्यात्। तदप्यनुपपन्नम्, वस्तुन एव भेदाभेदात्मकत्वाभ्युपगमात्। न पुनर्भेदाभेदयोर्धर्मयोः पदार्थस्य तु भेदो धर्मः तथाभेदस्तु धर्मेति कथमनवस्था? न चैकान्ताभ्युपगमो दोषाय, सम्यग्नयविषयस्य भेदाभेदस्य च स्याद्वादिभिरभ्युपगतत्वात्।

१ निर्बाधप्रत्यक्षे बुद्धौ इति प्रत्यन्तरे।

संशयोऽपि न युक्तः, भेदाभेदयोः स्वरूपेण प्रतीयमानत्वात्, एकस्मिन् भेदाभेदाप्रतीतौ हि संशयो युक्त., क्वचित् प्रदेशे स्थाणुपुरुषत्वाप्रतीतौ तत्सशयवत्। चलिता च प्रतीति' संशयः, न चेयं चलिता। तथा दृष्टहानिरदृष्टकल्पना च न स्यात्। भेदाभेदात्मकस्य वस्तुन. प्रत्यक्षादिप्रमाणबुद्धौ प्रतीयमानत्वात्, तत एवाभावोऽपि न युक्त। यच्चोक्तम्—नानावस्तुधर्मापेक्षयेत्यादि, तदसत्यम्, न खलु नानावस्तुधर्मापेक्षयैकस्यानेकान्तात्मकत्वमङ्गीक्रियते; येन सिद्धसाधन स्यात्। अपि त्वेकस्यैव वस्तुन स्वधर्मापेक्षया। न च तत्र विरोधादिदोषानुषङ्गस्तस्य प्रागेव निराकृतत्वात्। यच्चोक्तम्—क्रमेणेत्यादि न तद्युक्तम्। क्रमेणाक्रमेण चानेकान्तस्याभ्युपगतत्वात्। क्रमभाविधर्मापेक्षया हि क्रमेणाक्रमभाविधर्मापेक्षया चाक्रमेणेति। यच्चोक्तम्—अनेकधर्मान् वस्तु किमेकेन स्वभावेन व्याप्नुयान्नानास्वभावैर्वेत्यादि। तत्र नैकेन स्वभावेन नानास्वभावैर्वा भिन्नवस्तु भिन्नान् स्वभावान् स्वतो व्याप्नुयादिति जैनो मन्यते, किं तर्हि स्वस्वकारणकलापादनेकस्वभावात्मक मतमिति। यच्चोक्तम्—"जलादेरप्यनलादिरूपता स्यादित्यादि," तदप्यनुपपन्नम्। जलादेर्हि स्वरूपापेक्षया जलादिरूपता, न पररूपापेक्षया, ततो न जलादौ जलार्थिनोऽनलादिरूपस्य दर्शनम्, यतस्तत्र प्रवृत्तिर्न स्यात् प्रेक्षापूर्वकारिण इति। यच्चोक्तम्—" प्रमाणमप्यप्रमाण स्यादित्यादि," तदपीष्टमेव। प्रमाणस्य स्वरूपापेक्षया प्रमाणरूपतायाः, पररूपापेक्षया चाप्रमाणरूपतायाः, स्याद्वादिनामिष्टत्वात्। ततो न लोकप्रसिद्धप्रमाणाप्रमाणव्यवहारविलोप स्यात्, उक्तन्यायेन प्रमाणाप्र-

मानम्यवहारस्य लोके प्रमाणेऽपि सुप्रसिद्धत्वादिति । यच्चोक्तम्-"सिद्धोऽप्यसिद्धः स्यादित्यादि", तदपीष्टमेव । पररूपापेक्षया सिद्धस्याप्यसिद्धरूपतायाः अभ्युपगतत्वादिति, यच्चोक्तम्-"सर्वज्ञोऽप्यसर्वज्ञः स्यादिति", तदपीष्टमेव । असर्वज्ञरूपेण सर्वज्ञस्याप्यसर्वज्ञताया अभ्युपगतत्वात् इति प्रकारान्तरेण च तस्यासर्वज्ञता न संभवत्येव प्रमाणबाधनादिति यच्चोक्तम्-" येन प्रमाणेन सर्वस्यानेकान्तरूपता प्रसाध्यते तस्य कुतोऽनेकान्तरूपतासिद्धिः स्यादित्यादि" । तत्रोच्यते-प्रमेयं हि द्विविधमचेतनं चेतनं च, तत्राचेतनं स्वपराध्यवसायविकलं न स्वस्यैकान्तरूपतामनेकान्तरूपतां च परिच्छेत्तुम् अलम् । चेतनेन तत्रानेकान्तरूपता परिच्छिद्यते । चेतनं तु स्वस्याप्यनेकान्तरूपतां परिच्छेदयितुं समर्थम् न च तत्रापरं प्रमाणमपेक्ष्यते येनानवस्था स्यात् । तथाहि-भिन्नरूपं वस्तु येन प्रत्यक्षेणानुमानेन वा परिच्छिद्यते तत् स्वरूपापेक्षयासमा भाव पररूपापेक्षया चाभावम् परिच्छिनत्ति अन्यथा यथावदसङ्कीर्णसत्त्वरूपस्य ग्राहकं न स्यात् न चैवम् स्यात्तदाऽप्यावृतत्वस्वरूपस्य प्रमाणस्य सिद्धरूपत्वादिति । यस्य तु कस्यचित् तत्रापि स्वतुरागमादिहितवासनाव शादेकान्तसमारोप., सोऽपि तस्य न्यायान्तरान्निराकर्तव्य । तथाहि धूमादिलिङ्गस्य यथा स्वसाध्यं प्रति गमकत्वम्, तथा साध्यान्तरं प्रत्यपि उतान्यथेति । यदि गमकत्वमयाङ्गीक्रियते तदा साध्यान्तरस्यापि तत एव सिद्धेर्लिङ्गान्तरकल्पनावैफल्यं स्यात् तत्र सर्वस्यापि साध्यस्य सिद्धेरिति । उतान्यथा तर्हि यथैकं लिङ्गं गमकत्वागमकत्वरूपेणानेकान्तरूपम्, तथा सर्वं वस्तु स्वपरकार्यकरणसामर्थ्या-

सामर्थ्येनानेकान्तरूपमस्तु, विशेषाभावादिति। यदप्युक्तम्–बाधकं प्रमाणमस्ति–भेदाभेदौ नैकाधिकरणावित्यादीति, तदप्यनुपपन्नम्, पक्षस्य प्रत्यक्षेण बाध्यमानत्वाद्धेतोश्च कालात्ययापदिष्टत्वात्, अनुष्णोऽग्निर्द्रव्यत्वाज्जलवदित्यादिवदिति। भेदाभेदयोरेकाधिकरणत्वेन प्रत्यक्षबुद्धौ प्रतिभासनात् न चानयोर्विरुद्धधर्मयोरपि सतो क्वापि क्षतिरीक्ष्यत इति पर्यालोच्य स्तुतिकृदपि विरोधाभावमाह–विरुद्धेत्यादि। हि यस्माद्विरुद्धवर्णसम्बन्धो मेचकवस्तुषु मिश्रवर्णपदार्थेषु दृष्ट, पर न तत्रैतद् दूषणकणघोषणान्वेषणापि कर्तुं पार्यते। यदि तत्रापि वाग्डिण्डिमाडम्बरप्रचण्डपाण्डित्यपाटवनाट्यशीलैः प्रत्यक्षादिप्रमाणोपपन्ने क्वापि युक्ति प्रपञ्च्यते, तदा एवमप्यस्तु। अनुष्णोऽग्निर्द्रव्यत्वात् जलवत्। अथैतत्प्रत्यक्षबाधितपक्षानन्तर निर्दिश्यमानत्वेन कालात्ययापदिष्टम्। आ परमबन्धो! पिब पीयूषयूषम्, वयमपि हस्तमुत्क्षिप्य एवमेव वदाम–मेचकवस्तुवत्प्रत्यक्षोपपन्नेऽप्यनेकान्ते का कुयुक्तिनिरुक्तिप्रपञ्चचातुरी[2], तस्माद्विरोधादिदूषणवारणगणाघर्षणीय परा प्रौढिरूढि प्रपन्नोऽनेकान्तकेशरी।

ननु भो! सभ्या[1] निभालयन्तु कौतुकम्। एते बौद्धादय स्वयमभ्युपगम्यापि स्याद्वादवाद निराकुर्वन्त किं न कुर्वन्ति स्वाधिरूढशाखामोटनन्यायम्[2], एतदेव पराभ्युपगतानेकान्तवादसंवादद्वारेण दृष्टान्तयुक्त्या स्पष्टयन्नाह—

विज्ञानस्यैकमाकारं, नानाकारकरम्बितम्।
इच्छंस्तथागतः प्राज्ञो, नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्॥८॥

अनु०-नाना-विचित्र-आकार सहित विज्ञान एक आकारवाळुं छे, एम स्वीकारतो प्राज्ञ बौद्ध अनेकान्तवादनुं उत्थापन करी शकतो नथी (८)

प्रभोः पुरः परतीर्थिकानां यथास्थितं विज्ञप्य "कुद्रः प्रसृद्विषो सेवकानामपि न हित" इति पुनः प्रसादनाय प्रकारान्तरेण विज्ञपयति—

अथ० विज्ञा०-विज्ञानस्यैकमाकारं स्वरूपम्, नाना-विचित्रा च आकारा घटादीनां तैः करम्बितं मिश्रमिच्छन्नभिलषन्, तथागतो बौद्धोऽनेकान्तं-स्याद्वादम् न प्रतिक्षिपेन्नोत्थापयेत्। कथम्भूतः? प्राज्ञो ज्ञाता, प्रकर्षेणाज्ञो मूर्खोऽपि यतः स्याद्वादं स्वीकुर्वंस्त्वां नोपास्ते ॥ ८ ॥

वि०-विज्ञानस्य संवित् एकमेव स्वरूपं नानाचित्रपटाद्यनेकाकारमिश्रं समभिलषन् बौद्धो नानेकान्तं निराकुर्यात्, अत एव प्राज्ञः "ज्ञानाद्वैतवादिनां हि मते एकमेव चित्रज्ञानं ग्राहकं तस्य भासा ग्राह्या इत्येकस्यैव ग्राह्यत्वं ग्राहकत्वं चाभ्युपगच्छन् कथमनेकान्तवादं निराकुर्यात्"। यदि प्रकर्षेणाज्ञो न स्यात्। अत एकत्र चित्रपटीज्ञाने नीलानीलयोः परस्परविरुद्धयोरप्यविरोधेनोररीकारात्। तस्मात्तथागतैरभ्युपगत एव स्याद्वादः।

नैयायिकवैशेषिकयोरपि सम्मतिं प्रतिपत्तिमाह—

चित्रमेकमनेकं च, रूपं प्रामाणिकं वदन्।
योगो वैशेषिको वाऽपि, नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत् ॥९॥

अनु०-एक चित्ररूप अनेक रूपवाळुं प्रमाण-सिद्ध छे एम कहेनारो योग (नैयायिक) के वैशेषिक पण अनेकान्तवादनुं उत्थापन करी शकतो नथी. (९)

अव०-चित्रं०-एकं चित्रं रूपमनेकमनेकाकारमयम् । प्रामाणिकं प्रमाणसिद्धम, वदन्-कथयन्, योगो नैयायिको, वैशेषिकोऽप्यनेकान्त न प्रतिक्षिपेत् ॥ ९ ॥

वि०-एक चित्र रूप तत्रैव चानेकाकाररूप प्रमाणोपपन्न वदन्तावक्षपादकणादौ न स्याद्वाद निराकुरुत । तेषा हि मते मेचकज्ञानमेकमनेकाकारमुररीक्रियते, यतस्तेषामेव सिद्धान्तसिद्धिः, ' एकस्यैव चित्रपटादेश्चलाचलरक्तारक्तावृतानावृताद्यनेकविरुद्धधर्मोपलम्भेऽपि दुर्लभो विरोधगन्ध ', तस्मादस्मद् वद् यौगिकवैशेषिकावप्यनेकान्तमतानुमतिं वितन्वन्तौ ।

तथा कापिलोऽपि न स्याद्वादवादापलापचापलपापमवाप्नुयादित्येतदेव स्तुतिकृत्प्रथयन्नाह—

इच्छन् प्रधानं सत्त्वाद्यैर्विरुद्धैर्गुम्फितं गुणैः ।
साङ्ख्यः सङ्ख्यावतां मुख्यो नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत् १०

अनु०-सत्व रजस् आदि विरुद्ध गुणो वडे गुम्फित एक प्रधानप्रकृतिने इच्छतो एवो विद्वानोमां मुख्य सांख्य पण अनेकान्तवादने उत्थापी शकतो नथी. (१०)

अव०–इच्छन्०–तथा हे वीतराग ! प्रधानं प्रकृतिम्, सत्त्वाद्यैः-सत्त्वरजस्तमोलक्षणैर्विरुद्धैर्गुणैर्गुम्फितं मिश्रितमिच्छन् सङ्ख्यावतां-विदुषां मुख्यः साङ्ख्योऽनेकान्तं न प्रतिक्षिपेद् ॥१०॥

वि०–हे वीतराग ! सङ्ख्यावतां मुख्यो मुख्यामिधेयनामधेय साङ्ख्य प्रधानं प्रकृतिं महदाद्युत्पादमूलहेतु सत्त्वरजस्तमोभिर्गुणै-रन्योन्यविरोधवद्भिरपि ग्रथितमविरुद्धतयाभिदधानः स्वात्मनो नानेकान्तमतवैमुख्यमास्थाति, तन्मते हि प्रकृतिरेका महदाद्यात्मिका अनेकाकारा अभ्युपपद्यते (अभ्युपगम्यते)। ततस्साङ्ख्योऽप्यनेकान्तमतसम्मुख एव ।

ननु भो ! क एष आर्हतमतपाण्डित्यविशेषमाविष्कुर्वन् दुर्गसंयोगनायकीकृतचिदंशमागादिदृष्टान्तावष्टम्भेन स्याद्वादवादं साह सत्ताचष्टे ?, प्रथमं तावज्जीव एव नास्ति क तदाश्रितभेदोऽभेदो ऽनेकान्तमतस्वर्गापवर्गसर्गसङ्कथा; तथाहि–सकलेऽप्यस्मिन्निखिले जीवलोके न खलु भूतचतुष्टयव्यतिरिक्तं किमपि वस्त्वन्तरमस्ति, प्रत्यक्षप्रमाणगोचरातिक्रान्तत्वात्, यद्वदेवं तन्नास्ति, यथा सुराङ्ग मोचमाङ्गशृङ्गम्। न च वाच्यम्–प्रतिप्राणिप्रसिद्धस्य चैतन्योपलम्भस्यान्यथानुपपत्त्या तद्धेतु कश्चिदात्मा परिकल्पनीयः । भूतचतुष्टधर्मत्वेन तदुद्भूतत्वेनाविगानात्। अत्रैतमाचक्षीथाः।–कथं अज्ञानरूपाणि भूतानि तद्विलक्षणं बोधरूपं चैतन्यं जनयेयुरिति । तदपि न, न खल्वेकान्तेन कारणमात्ररूपमेव कार्यमुत्पद्यते, असमनुरूपस्यापि दर्शनात् यथा मद्याङ्गेभ्यो मदशक्ति । एवं च भूतपरिणतामि

महद्भूतान्येव स्वस्वरूपजडस्वभावव्यतिरिक्तं चैतन्यमुद्बोधयन्ति, तच्च कायाकारविवर्तेष्ववतिष्ठते, तदभावे पुनर्भूतेष्वेव लीयते, इति न कश्चिद्भूतोद्भूतचैतन्यव्यतिरिक्तश्चैतन्यहेतुतया परिकल्प्यमानः परलोकयायी जीवोऽस्ति, दृष्टहान्यदृष्टपरिकल्पनाप्रसङ्गात् । एवं च सति परलोकोऽपि प्रत्युक्त एवावगन्तव्य । परलोकयायिनोऽभावे परलोकस्यानुपपन्नत्वात्, सति हि धर्मिणि धर्माश्चिन्त्यमाना समीचीनतामुपचिन्वन्ति । किञ्च–परलोकयायिजीवसुखदुःखनिबन्धनौ धर्माधर्मावप्याकाशकुशेशयविकाशनीकाशौ । तथा तत्फलभोगभूमिप्रतिमस्वर्गनरकादिकल्पनमप्यलीकसङ्कल्पविलसितम् । विना हि धर्माधर्मौ कुतस्तत्फलभोगभूमिसम्भव । यच्चैवमप्यैकान्तिकपुण्यपापक्षयोत्थमोक्षपक्षपातिता सा विगलितदृशश्चित्रशालोपवर्णनमिव कस्य नाम न हास्यावहेति यत्किञ्चिदेतत् । अत्र प्रतीविधीयते–योऽयमतिप्रमाणप्रवीणेन भवता आत्मनिरासाय प्रत्यक्षप्रमाणगोचरातिक्रान्तत्वादिति हेतुरुपन्यस्त, स एव तावदसिद्ध, जीवस्य स्वसंवेदनप्रत्यक्षविषयत्वात्, तथाहि–सुख्यहं दुःख्यहमित्यादिस्वसम्बद्धस्वसंवेदनप्रत्यक्षेणावगम्यते जीव.। सर्वकाल निर्बाधत्वेन च नाय प्रत्ययो भ्रान्त । "चैतन्यान्वितदेहलक्षणपुरुषगोचरत्वेऽपि गौरोऽहं स्थूलोऽहमित्यादिप्रत्यय सङ्गच्छते, अत कृत कायातिरिक्तात्मकल्पनाक्लेशेनेति चेत्?" न, भूताना स्वसंवेदनगोचरत्वे बहिर्मुखैव स्वसंवित्तिर्भवेत्, यथा पटोऽयमिति बहिर्मुख प्रत्यय, तथा सुख्यहमित्यादिरपि, यदि शरीरगोचरो भवेत्, ततोऽयं सुखीत्येव बहिर्मुख स्यात्, अन्तर्मुखंश्चायमनुभूयते ।

नहि कोऽप्यहं सुखीत्यादिप्रत्ययं देहे विधत्ते, किन्तु देहातिरिक्ते कस्मिंश्चित्, इत्यतः प्रतीयते—सुख्यहमित्याद्यन्तर्मुखप्रत्ययो जीव गोचर एव, न भूतगोचर ; बहिर्मुखत्वेनानवभासात् । यच्चोक्तम्—वपूरूपपरिणतानि महाभूतान्येव चैतन्यमुद्बोधयन्तीत्यादि । तदप्य विकलविकल्पताविलसितम् । यतः—यदि " हि महाभूतेभ्य एव चैतन्यमुन्मीलतीत्यापसञ्जितसञ्जतमपि स्वेच्छाचरन्यायेनान्यथानुपपत्ति प्रतिहतेन भवता कल्पनीयम्", तदा—"चैतन्यमेव च भवान्तरादुत्प विस्थानमागत्य चतुर्भूतप्रमाथायिदेहमुत्पादयेत्, भूयो भवान्तर गामुकं सत्तत्यजेत्, तेन चाधिष्ठितं स्वेच्छाविहारादिक्रियां कुर्यात्, तद्विनिर्मुक्तं भूयो दारुवदासीत, इत्यात्ममन्यमेव वपु न पुनरात्मा भूतसमुदयसंयोगजन्यदेहजन्य " इत्यकाल्पनिकमेवावरीक्षुदारतरं विभावयामः । यचेतनस्यात्मन कर्मविघटनसताऽन्याऽन्यभवभ- मान्यान्यदेहसम्पादनमोर्घटनाघटितत्वात् । यचेत्थमभिदधीथा — जन्मान्तराद्युत्पत्तिप्रदेशमागच्छन्नात्मा न प्रत्यक्षेण लक्ष्यते । नन्वेव 'वपूरूपधारणद्वारेण भूतान्यपि चैतन्यमुन्मीलयन्ति न साक्षाल्लक्ष्यन्ते' इति भवत्पक्षेऽपि पक्षपात विना सामान्यम् । भूतेषु वपूरूपपरिण- तेष्वेव चैतन्यमुपलभामहे नान्यदेत्यन्यथानुपपत्त्या भूतजन्यमेव चैतन्य कल्पयाम इति चेत् ! तर्हि—कथ मृतावस्थायां भूतेषु तदवस्थेष्वेव चैतन्य मोपलभ्यते । वपूरूपविवर्तस्य कादाचित्कत्वा न्यथानुपपत्त्याऽस्य कारणान्तरापेक्षीत्यतस्तत्सम्पादनसमर्थं जन्मा न्तरापातात्मलक्षण चैतन्यमेव मन्महे । अ—यच—आत्मा तावत्पूर्व- शुभाशुभचैतन्ययोगाद्देहसम्पादनायोत्तिष्ठते, इति सौहृदमहमेव ।

महद्भूतानि पुनः किं रूपाणि चैतन्य कर्तुमारभेरन् । चैतन्यवन्ति तद्विनाकृतानि वा ?, यदि प्रथम पक्षस्तदा विकल्पद्वयमुदयते, तेभ्यस्तच्चैतन्य व्यतिरिक्तमव्यतिरिक्त वा, व्यतिरिक्त चेत् ?, ततो न शरीरेष्विव महद्भूतेष्वप्यवस्थितम् भूतविसदृशमेव स्वहेतुमवस्थापयति, इति स्ववचसैवात्मानमनुमन्यमान. किमिति कुविकल्पकल्पनेन स्व क्लेशयसि । अथाव्यतिरिक्तम्, एव सति सर्वमहद्भूतान्येकता धारयन्ति, एकचैतन्याभिन्नत्वान्निजस्वरूपवत् । अथ पृथक्स्वस्वचैतन्याभिन्नाना तेषा नाय प्रेरणावकाश इति मन्येथा', तदपि न । यतस्तज्जन्यनरशरीरेऽपि भूतोत्पाद्यश्चैतन्यचतुष्टयप्रसङ्ग । अथ चत्वार्यप्येकीभूय बहवस्तन्तव इव पट महत्तरचैतन्यमुत्पादयेयुरिति ब्रूषे, तदा तच्चैतन्यं किं भूतसयोग उत तज्जन्यमन्यदेव किञ्चिदिति वाच्यम् । भूतसयोगश्चेत् ?, तदयुक्तम्, चैतन्यानामन्योन्यसयोगासिद्धे., अन्यथा प्रचुरतरचैतन्यान्येकीभूय महत्तम चैतन्य जनयेयुः । न चैतद् दृष्टमिष्टं वा । अथ भूतोत्पाद्यमन्यदेव किञ्चिदित्येतस्मिन्नपि किं तेषामन्वयोऽस्ति न वा ?, अस्ति चेत् ?, तदा पूर्ववत् भूतजन्यचैतन्यचतुष्टयतापत्तिः, अथ नास्ति, तदप्यसङ्गतम्, निरन्वयोत्पत्तेर्युक्तिरिक्तत्वात् । तस्मान्न सचैतन्यानि चैतन्यमुत्पादयेयुर्भूतानि । न च तद्विनाकृतानि, तेषामत्यन्तविसदृशत्वेन चैतन्योत्पत्तिविरुद्धत्वात्, अन्यथा सिकताभ्योऽपि तैलमुत्पद्येत । अन्यच्च--भूतनिचयमात्रजन्य चैतन्यं तत्परिणतिविशेषजन्यं वा स्याद् ?, न तावत्प्रथमः पक्ष. क्षोदक्षम, अवनिजीवनपवनदहनयोजनेऽपि चैतन्यानुपलम्भात् । द्वैतीयिकपक्षे पुनः, क परिणामविशेष इति पृच्छामः ।

वपूरूपपरिणतिं चेत्, तत् सा सर्वकालं कस्मान्न स्यात्, किमपि कारणान्तरमाश्रित्योत्पद्यत इति चेत्, तदा तत्कारणमान्तरं जन्मान्तरागतमात्मचैतन्यमिति वितर्कयाम, तस्यैव वपूरूपपरिणतिमच्चैतन्यानुरूपोपादानकारणत्वात्, तदभावे वपूरूपपरिणतौ सत्यामपि मृतदशायां मृतस्यायेन चलनादिक्रियाऽनुपलम्भात्। तन्न वपूरूपपरिणतिमच्चैतन्यम् किन्तु सैव तज्जन्येति क्षोदक्षमं लक्षणाम:। अथ न प्रत्यक्षादन्यत् प्रमाणम्। न च तेनागमनगमनादिक यथान्तराच्चैतन्यस्योपलम्भामहे, तेन तत्स्वरूपाण्येव भूतानि संवेद्यतया निर्दिशाम इति तदप्यसत्। यत केवलप्रत्यक्षाश्रयेण देशकालस्वभावविप्रकृष्टानां मेरुप्रपितामहपरमाण्वादीनामप्यभावप्रसङ्ग:, तेन च भवतादीनामप्यनुपपत्ति: इत्यतो बलात्कारेणैवानुमानादीनि प्रमाणानि प्रतिपत्तव्यानि। सन्ति चानुमानान्यनेकश:, तथाहि—अस्ति कश्चिद्देहव्यतिरिक्तश्चेतन: सुखदु:खादिमित्याद्यनुभवस्यान्यथानुपपत्ते:। यदि च स न स्यात् तदा सुखाद्यनुभवोऽपि न भवेत् यथा मृतशरीरे। तथा हिताहितप्राप्तिपरिहारचेष्टा प्रयत्नपूर्विका विशिष्टक्रियात्वात् रथक्रियावत्। यश्चास्य प्रयत्नस्य कर्ता सोऽयमस्मत्सम्मतश्चेतन:। न च निरुक्तियुक्तिप्रतिहतेन मनसा इह मन एव देहातिरिक्त कश्चिदस्ति न त्वमुष्मिन्निति विप्रतिपत्तव्यम्, जन्मान्तरागामुकत्वेनैवास्य प्रमाणप्रतिष्ठितत्वात्। तथाहि—तदहर्जातबालकस्याद्यस्तन्याभिलाष: पूर्वाभिलाषपूर्वक:, अभिलाषत्वात् द्वितीयदिवसादिस्तन्याभिलाषवत्। तदिदमनुमानमाद्यस्तन्याभिलाषस्याभिलाषान्तरपूर्वकत्वमनुमापयदर्थापत्त्या परलोकागामिजीवमाक्षिपति, तज्जन्मस्य

मिलाषान्तराभावात् । किञ्च–यदुक्तम्–एतावता धर्माधर्मावपि नभोम्भोजनिभौ मन्तव्याविति, तदप्यपाकृतम् । तदभावे सुखदु खयोर्निर्हेतुकत्वात् अनुत्पाद एव स्यात् । अनुत्पाद एव स्यात् । स च प्रत्यक्षविरुद्धः । तथाहि–मनुजत्वे समानेऽपि दृश्यन्ते केचन स्वामित्वमनुभवन्तोऽपरे पुनस्तत्प्रेष्यभावभाविभ्राणा', एके च लक्षमम्भरयोऽन्ये तु स्वोदरदरीपूरणेऽप्यनिपुणाः, एके देवा इव निरन्तरसरसविलाससुखशालिन , इतरे नारका इवोन्निद्रदु.खविद्राणचित्तवृत्तयः, इत्यतोऽनुभूयमानसुखदु.खनिबन्धनौ धर्माधर्मौ स्वीकर्त्तव्यौ। तदङ्गीकरणे च विशिष्टयोस्तत्फलयोर्भोगभूमी स्वर्गनरकावपि प्रतिपत्तव्यौ, अन्यथाऽर्द्धजरतीयन्यायप्रसङ्गः स्यात् । एव च पुण्यपापकर्मक्षयोत्थमोक्षपक्षोक्तदूषणमप्यननुगुण गणनीयम् । न च वाच्यम्, "यदुत ' बन्धः कर्मजीवसंयोगलक्षणः' स आदिमान् आदिरहितो वा ?, तत्र यदि प्रथमो विकल्पः, ततो विकल्पत्रयप्रसङ्ग', किं पूर्वमात्मनः प्रसूतिः पश्चात् कर्मण', यदि वा पूर्वं कर्मण' पश्चादात्मन', आहोस्वित् युगपदुभयस्येति, किञ्चातः ?, सर्वत्रापि दोषः । तथाहि–न तावदात्मन' पूर्वं प्रसूतिः, निर्हेतुकत्वात् व्योमकुसुमवत्, नापि कर्मणः प्राक् प्रसूति , कर्तुरभावात्, न चाकृत कर्म भवति, युगपत्प्रसूतिरप्ययुक्ता कारणाभावात् । न चानादिमत्यात्मनि बन्धो घटामटाट्यते बन्धकारणाभावात् गगनस्येव, इत्थं चैतदङ्गीकर्त्तव्यमन्यथा मुक्तस्यापि बन्धप्रसङ्गो विशेषाभावात्, तथा च सति नित्यमुक्तत्वात् मोक्षानुष्ठानवैयर्थ्यमिति । अथ द्वितीय' पक्षस्तर्हि नात्मकर्मवियोगो भवेदनादित्वादात्माकाशसंयोगवदिति मोक्षानुपपत्ति-

रिति" । यतो जीवोऽनादिनिधनः सत्त्वे सत्यहेतुकत्वात्, कर्मापि प्रवाहतोऽनादिमत्, ततो जीवकर्मणोरनादिमानेव संयोगो धर्मास्तिकायाकाशसंयोगवदिति प्रथमपक्षोक्तदूषणानवकाशः । योऽपि द्वितीय पक्षोऽभिहितोऽनादित्वात् संयोगस्य वियोगाभाव इति, सोऽप्य समीचीनः, तथाऽदर्शनात् यथा च काञ्चनोपलयो संयोगोऽनादिसन्ततिगतोऽपि क्षारमृत्पुटपाकादिसामग्रीसंयोगोपायतो विघटमानो दृष्टस्तथा जीवकर्मणोरपि ज्ञानदर्शनचारित्रोपायतो वियोग इति न कश्चिद्दोष । अथ यदनादि सर्वं कर्म ततस्तस्य जीवकृतत्वानुपपत्तिर्जीवकृतत्वेऽनादित्वविरोधात् तदसम्यक्, वस्तुतत्त्वानवबोधात्, तथाहि—जीवेन यदा यदा मिथ्यादर्शनादिसव्यपेक्षेण तदा तदुपादीयते कर्म यथा तेन जीवेन कृतमित्युच्यते । तच्च तथाप्रवाहापेक्षया चिन्त्यमानमनादिविकल्पमित्यनादि । निदर्शनं चात्र कालः यथाहि यावान् अतीतकालस्तेनाशेषेण वर्तमानत्वमनुभूतम् अथ चासौ प्रवाहतोऽनादि एव कर्मापीति । यदप्युक्तम्—मुक्तस्यापि च बन्धप्रसङ्गो विशेषाभावादिति तदप्ययुक्तम् विशेषाभावासिद्धेः । तथाहि—संसारी जीवः कषायादियुक्तस्तद्युक्तश्च कर्मणो योग्यान् पुद्गलानादत्त इति तस्य कर्मबन्धोपपत्तिः । मुक्तस्तु कषायादिपरिणामविकल शुक्लध्यानमाहात्म्यतस्तेषां समूलमुन्मूलित्वात् ततः मुक्त्यवस्थायां कर्मबन्धाप्रसङ्गः । न च वाच्यमेवं सति तर्हि निरन्तरमुक्तिगमनतो भव्यानामुच्छेदप्रसङ्गोऽनन्तानन्तसङ्ख्योपेतत्वात् । इह यद्यदनन्तसङ्ख्योपेतं तत्तत्प्रतिसमयमेकद्वि

१ सर्वे इति ग्रन्थान्तरे । २ तथा इति ग्रन्थान्तरे ।

त्रयादिसङ्ख्यया5पगच्छदपि न कदाचन निर्लेपीभवति, यथा अनागतकालः, तथा चानन्तानन्तसङ्ख्योपेता भव्या., इत्यनुच्छेदः। एवं च सत्प्रमाणप्रतिष्ठितेष्वात्मतत्त्वतदाश्रितश्रेयोऽश्रेयोऽनेकान्तमतस्वर्गापवर्गादिषु कुग्रहग्रहिलतयैवाप्रतिपद्यमान चार्वाकमवज्ञोपहतमेव कुर्वाण स्तुतिकृदाह—

विमतिस्सम्मतिर्वापि, चार्वाकस्य न मृग्यते।
परलोकात्ममोक्षेषु, यस्य मुह्यति शेमुषी ॥११॥

चार्वाक–नास्तिकनी विमति छे के सम्मति छे, ते जोवानी कांई जरुर नथी, कारण के जेनी (चार्वाकनी) बुद्धि परलोक–आत्मा–मोक्षने विषे मुंझाय छे; तेनी विरुद्धता के सम्मतिनी जरुर ज नथी. (११)

अव०–विम०। हे वीतराग ! चार्वाकस्य–नास्तिकस्य, विमतिर्विरुद्धप्रतिपत्तिः, सम्मतिः–सम्यक्प्रतिपत्तिर्वा, न मृग्यते–न विचार्यते, कुतः ?,–यस्य चार्वाकस्य शेमुषी–बुद्धिः, परलोकात्ममोक्षेषु परलोके जीवे मोक्षे च, मुह्यति मूढा स्यात् यो बालगोपालप्रसिद्धं जीवाद्यपि न जानाति तस्य का विमतिः सम्मतिर्वेत्यर्थः ॥ ११ ॥

वि०–तस्य सर्वापलापलोलुपस्य चार्वाकस्य विप्रतिपत्तिर्वा न विलोक्यते। यस्य परभवभवभृदपुनर्भवेषु सर्वमतसन्मतेष्वपि मति-

र्मुखयति । मीमांसामांसलमतिर्मीमांसकोऽपि सर्वज्ञापलापं प्रकपन् संशयमज्ञानमेकमनेकाकारं प्रतिमानानो नानेकान्त प्रतिक्षिपति । नास्तिकस्तु महापापी, तस्कथयाप्यल कल्मकौशलशालिनाम् ।

ननु तामागतादीनामुपपत्त्या साम्यस्य चार्वाकस्य तु वराकस्योपेक्षामुपक्षिप्तवान्, तत्र मीमांसामांसलमतेर्मीमांसकस्य किमिति कामपि चर्चां नाकरोदाचार्य, उच्यते–समस्तमतविशेषेण स्वयमेव प्रकारान्तरेणानेकान्तमर्थं प्रतिभ्रमान त प्रति मतिपस्युपपत्ति पिष्टमेव पिनष्टीति नास्ति पर्यनुयोगावसरः । ततः सिद्ध सर्वमत सम्मतमनेकान्तम् । यस एव चानेकान्तात्मक वस्तूपपत्तिश्रम तत स्तत्सत्त्वमप्यनेकान्तात्मकमेवेति उत्पादयन् (उपपादयन्) अधुना सर्वमतप्रपञ्चानेकान्तयुक्त्या वस्तुम परमार्थसत्त्वमाह—

तेनोत्पादव्ययस्थेमसम्मिश्र गोरसादिवत् ।
त्वदुपज्ञ कृतधियः, प्रपन्ना वस्तुतस्तु सत् ॥१२॥

ते कारणथी बुद्धिमान पुरुषो सत पदार्थ मात्रने आपना कथा मुजब गोरसनी जेम उत्पाद, व्यय अने ध्रौव्यथी सम्मिश्र–मळेला माने छे (१२)

विशेषार्थः–

" उत्पाद व्यय ध्रौव्ययुक्त सत् "
। तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम् ।

विश्वना पदार्थ मात्र अनेकान्तनी अपेक्षाए उत्पाद, व्यय अने ध्रौव्यथी युक्त छे. आथी दूध दूधरूपे व्यय थई, दहीं रूपे उत्पाद थाय छे, अने गोरसरूपे ध्रौव्य रहे छे; ते वातने अध्यात्मोपनिषद्मां उपाध्यायजी श्रीयशोविजयजी महाराज जणावे छे के—

"उत्पन्नं दधिभावेन नष्टं दुग्धतया पयः ।
गोरसत्वात् स्थिरं जानन् स्याद्वादविज्जनोऽपि कः ?" ॥१॥

दुध खावाना नियमवाळो दहीं खातो नथी, दहीं खावाना नियमवाळो दुध खातो नथी; अने गोरस खावाना व्रतवाळो बन्ने (दहीं-दुध) खातो नथी एम नहिं अर्थात् बन्ने खाय छे. आथी दूधरूपे नष्ट थएलुं, अने दहींरूपे उत्पन्न थएलुं गोरसज गणाय; माटेज जेने गोरसना आहारनो त्याग होय ते जेम दूधनो आहार न करे तेम दहींनो पण आहार न ज करे । ते माटे शास्त्रवार्तासमुच्चयमां भगवान् श्रीहरिभद्रसूरि जणावे छे के—

"पयोव्रतो न दध्यत्ति न पयोऽत्ति दधिव्रतः ।
अगोरसव्रतो नोभे तस्माद्वस्तु त्रयात्मकम् ॥"

आथी ए सिद्ध थयु के कोई पण पदार्थ सर्वथा नाश पण पामतो नथी, तेम सर्वथा नवीन पण बनतो नथी, पण ते पदार्थ परिणामान्तरने पामे छे; जेम—सुवर्ण विगेरेना आभूषणवत्। आथी स्वच्छ बुद्धिमान पदार्थ मात्रने उत्पाद, व्यय, ध्रौव्य युक्त माने छे, ते माटे काशीना मर्हुम महामहोपाध्याय राममिश्रशास्त्रीजी वि० अनेकान्त माटे पोतानो उत्तम-अभिप्राय दर्शावे छे

अवतरणार्थे कूटक आदु —

अत्र०-ननो० । हे वीतराग ! तव शासने च तथा हेतुविधा प्रामाण्यमूलं तथैव प्रथमद्रव्यं वस्तु तत् सामान्यस्य प्रतिमा —स्याद्वादरूपं वस्तु किं विशिष्टम् ?, उत्पा० उत्पत्तिविनाशस्थितिविषयं द्विविधं [illegible] । यथा [illegible] [illegible] त्रिरूपं [illegible] त्रिवृत्ति० । १२ ।

भवितुमर्हन्ति, तस्मादुत्पादादिमत्त्व सत्त्वम्। यदुवाच वाचकमुख्यः—"उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं (वस्तु) सत्"। पारमर्षमपि—'उप्पन्नेइ वा विगमेइ वा धुवेइ वा' इति। तत्र द्रव्यपर्यायात्मकमितिभणनेन द्रव्यैकान्तपर्यायैकान्तवादिपरिकल्पितविषयव्युदासः। आत्मग्रहणेन चात्यन्तव्यतिरिक्तद्रव्यपर्यायवादिकणादयोगाभ्युपगतवस्तुनिरासः। यत श्रीसिद्धसेनः—"दोहिं वि नएहिं नीय। सत्थमुलूएण तह वि मिच्छत्त। ज सविसयप्पहाणत्तणेण अन्नुन्ननिरविक्खा ॥ १ ॥" इति। अथेत्थमाचक्षीथाः न द्रव्यपर्यायात्मक परमार्थसत्, एकान्तनित्यानित्यवस्तुवदनर्थक्रियाकारित्वात्, तेन च किम्, यतः—अर्थक्रियार्थी सर्वोऽपि विपश्चित्, एतच्चार्थक्रियाकारित्व नित्यानित्यात्मकेऽपि न घटासटङ्कमारोहति, यत—"प्रत्येक यो भवेद्दोषो द्वयोर्भावे कथ न स" तस्मादुत्पादव्ययस्थैममहिमाऽनर्थक्रियाकारित्वेन न वस्तुनि वास्तवी" इति चेत् ?, न, पूर्वोत्तराकारपरिहास्वीकारस्थितिलक्षणपरिणामेनास्य नित्यानित्यात्मकस्य वस्तुनोऽर्थक्रियोपपत्तेः। यत्तोऽस्मन्मते न कूटस्थनित्यस्वरूपद्रव्यरूपं वस्तु नाप्येकान्तानित्यपर्यायरूप नोभयरूप वस्तु, येन पक्षद्वयभाविदोपावकाशशङ्का, किन्तु स्थित्युत्पादव्ययात्मक शबलं जात्यन्तरमेव वस्तु, तेन तत्तत्सहकारिसन्निधाने क्रमेण युगपद्वा ता तामर्थक्रिया कुर्वत्सहकारिकृतासुपकारपरम्परामुपजीवच्च जैनमतानुसारिभिरनुश्रियते। तत सिद्धमुत्पत्तिव्ययध्रौव्ययुक्तमर्थक्रियाकारि वस्तु। ननु कथ वस्तुन्येकसामयिकमन्योन्यविरुद्ध परिकल्पयितु न्याय्यमित्याशङ्कायां वदन्ति सूरय.—गोरसादिवदिति। यथा गोरसे

स्थायिनि पूर्वोत्तरपरिणामविनाशोत्पादविभावोत्पादौ सम्भवन्तौ प्रत्यक्षादिप्रमाणबलेनोपलभ्यौ, तौ च कथमपह्नोतुं पार्येते । यदुक्तम्—"पयोव्रतो न दध्यत्ति, न पयोऽत्ति दधिव्रतः । अगोरसव्रतो नोभे, तस्माद्वस्तु त्रयात्मकम्" ॥१॥ 'तथा ! घटमौलिसुवर्णार्थी, नाशोत्पत्तिस्थितिष्वयम् शोकप्रमोदमाध्यस्थ्य, जनो याति सहेतुकम् ॥२॥" यथा च एकस्या अङ्गुल्यां स्थायिन्यां पूर्वस्थितिसरलभावाभावो वक्रतासम्भवश्च एव त्रिभुवनभवनोदरविवरवर्तिपदार्थसार्थे उत्पादव्ययध्रौव्यभाव पश्यन्तु शेमुषीमुख्याः । तत सिद्धं त्रयात्मकं वस्तु तत्त्वम् । तथा च प्रयोग विवादास्पद वस्तु, नित्यानित्यसदसत्त्वसामान्यविशेषाभिलाप्यानभिलाप्याद्यात्मकम्, तथैवास्खलत्प्रत्ययेन प्रतीयमानत्वात् । यद्[1] यथैवास्खलत्प्रत्ययेन प्रतीयमान तत्तथैव तत्त्वम् यथा घटो घटरूपतया प्रतीयमानो घट एव, न पट तथैव चास्खलत्प्रत्ययेन प्रतीयमान वस्तु, तस्मान्नित्यानित्याद्यात्मकम् । न चात्र स्वरूपासिद्धो हेतुः तथैवास्खलत्प्रत्ययेन प्रतीयमानत्वस्य सर्वत्र वस्तुनि विद्यमानत्वात् नहि स्वरूपपररूपाभ्यां भावाभावात्मकत्वेन द्रव्यपर्यायरूपादिभिर्नित्यानित्याद्यात्मकत्वेन सर्वस्मिन्पदार्थे प्रतिभासः कस्यचिदसिद्ध । तत एव न सन्दिग्धासिद्धोऽपि न सत्यभावरूपतया प्रतीयमानस्य वस्तुन सन्दिग्धत्वं नाम । नापि विरुद्ध-, विरुद्धार्थसंसाधकत्वाभावात् न चैकान्तेऽपि तथैवास्खलत्प्रत्यय प्रतीयमानत्वमास्ते येन विरुद्धः स्यात् । नापि पक्षस्य प्रत्यक्षादि

---

१ 'यद् इतत आरभ्य प्रतीयमानत्वस्य इतिपर्यन्तः पाठः प्रथममुद्रितपुस्तके नास्ति ।

बाधा, येन हेतोरकिञ्चित्करत्व स्यात्, नापि दृष्टान्तस्य साध्यविकलता वा, न खलु घटे नित्यानित्याद्यात्मकत्व तथैवास्खलत्प्रत्ययप्रतीयमानत्व वाऽसिद्धम्। तस्मादनवद्यं प्रयोगयोगमुपश्रुत्य किमित्यनेकान्तो नानुमन्यते।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे एकान्तनिरासस्तवस्याष्टमप्रकाशस्य पदयोजना।

इति अष्टमप्रकाशस्यावचूर्णि।



एवमेकान्तमततिमिरनिरसनप्रवणानेकान्तामृताञ्जनविशददृश. समस्तास्तिकदर्शनिनो विधाय स्तुतिकृत् प्रस्तुतामेव वीतरागस्तुतिं कलिकालोपबृंहणद्वारेण प्रस्तावयन्नाह—

यत्राऽल्पेनाऽपि कालेन, त्वद्भक्तेः फलमाप्यते।
कलिकालः स एकोऽस्तु, कृतं कृतयुगादिभिः॥१॥

ज्यां अल्पकालमां पण आपनी भक्तिनुं फल प्राप्त कराय छे, ते एक कलिकालज स्पृहणीय हो, कृतयुगादि अन्य युगोवडे सर्युं. (१)

इत्थं प्रतिपक्षक्षेपमाख्याय वीतरागस्य धर्मचक्रवर्तिनः कालसौष्ठवज्ञापनपूर्वमेकच्छत्रता प्रकटयन्ति—

अव०–यत्र०। हे वीतराग! यत्राल्पेनापि कालेन त्व-

त्पकेः फलमाप्यते—आसाद्यते । यतः उक्त—"कृते वर्षसहस्रेण, त्रेतायां हायनेन च । द्वापरे यच्च मासेन, अहोरात्रेण तत्कलौ ॥ १ ॥" इत्यतः स एकः कलिकालोऽस्तु, कृतयुगादिभिः कृत—सृतम् ॥ १ ॥

वि०—हे कलिकालदर्पदलन ! स्वामिन् ! अस्मिन् जगति स एवैक कश्चिदुःषमाख्य काल—समयोऽस्तु, कृतयुगादिभि सुष मादिभिस्तु कृत—पर्याप्तम् । किमित्याह—यत्रेत्यादि । यत्र यस्मिन् कलौ त्वद्भक्ते—सम्यग्ज्ञानदर्शनचारित्रासेवनरूपायाः फलमनन्तरित स्वर्गादि परम्परितमपवर्गोऽवाप्यते । ननु कृतयुगादिष्वपि समान मेवविरत्याह—अल्पेनापि कालेन—स्वल्पेनापि समयेन । किमुक्तं भवति—किल सुषमादौ त्वद्भक्तेर्मार्गमात्रं फलं पूर्वकोटिमितेनायुषा माप्यते दुःषमायां सत्काळप्रमित त्वद्भक्तेः फल वर्षशतप्रमाणे-माप्यायुषा लभ्यत इति कृतयुगादिभ्यः कथ कश्चिर्मे स्पृहणीय इति ।

तथा—

सुषमातो दुःषमायां, कृपा फलवती तव ।
मेरुतो मरुभूमौ हि, श्लाघ्या कल्पतरो स्थितिः ॥२॥

सुषमाकाल करतां दुःषमा कलिकालमां आपनी कृपा अधिक फळवती छे, मेरुपर्वत करतां मरुभूमिमां कल्पतरुनी स्थिति वधारे प्रशंसापात्र छे.(२)

अव०—सुष० । हे वीतराग ! सुषमातः—कृतयुगादितः,

दुःषमायां कलौ, तव कृपा प्रसक्तिः फलवती–फलदायिनी । दृष्टान्तमाहुः–हि यस्मात्कारणान्मेरुतो मरुभूमौ-वृक्षमात्ररहिते देशे, कल्पतरोः स्थितिरवस्थानम्, श्लाघ्या–शोभनतरा ॥२॥

वि०–हे प्रक्षीणाशेषदुःख ! भगवन् ! सुषमात' सुषमारकात् दु.षमाया दु षमारके तव सम्बन्धिनी कृपा सर्वसत्त्वसाधारणी करुणा फलवती सविशेषफला भवति । अत्रार्थान्तरमाह–कल्पतरो.–कल्पपादपस्य स्थितिरवस्थान मेरुत. सुरभूधरात् मरुभूमौ-जाङ्गलावनितले श्लाघ्या–प्रशस्या । इदमुक्त भवति–भूरिभूधरे हि सर्वत्रापि सुलभसुरभूरुहि नः कल्पविटपिनोऽवस्थान न तथा विस्मय जनयति यथा करीरकरवीरादिभिरपि विरहिते मरुस्थले । एव सुषमादौ पदे पदे सुलभेषु विशिष्टज्ञानभानुषु पुरुषेषु भगवत्कृपा धर्मतीर्थप्रवर्त्तनादिरूपा न तथोपयोगिनी यथा सर्वातिशयशून्ये दु षमासमय इति ।

किञ्च–

श्राद्धः श्रोता सुधीर्वक्ता, युज्येयातां यदीश ! तत् !
त्वच्छासनस्य साम्राज्यमेकच्छत्रं कलावपि ॥३॥

हे इश ! श्रद्धावान् श्रोता अने बुद्धिमान् वक्ता, ए बेनो योग थाय तो आ कलिकालमां पण आपना शासननुं साम्राज्य एकछत्रपणे वर्ते छे. (३)

अव०–श्राद्धः० । हे ईश !, श्रोता–त्वद्वचनाकर्णयिता, श्राद्धः–परमश्रद्धावान्, वक्ता–प्ररूपकः, सुधीस्त्वदागमरहस्य-

श्रः, यद्युभावेतौ युज्येयातां मिलतस्तर्हि त्वच्छासनस्य कलावप्यतिविषमरहितेऽपि काले साम्राज्यमेकच्छत्रमेकातपत्रं सार्वत्रिकमित्यर्थः । श्रोत्रा कुमारपालेनात्मना च प्ररूपकत्वे नाऽनुभवसिद्धं कथैवेयमिदम् ॥ ३ ॥

वि०—हे जगदीश ! त्वच्छासनस्य तवाप्रमेयप्रभावस्य प्रवचनस्य कलौ—दुःषमायामपि साम्राज्य—चक्रवर्तित्वं भवेत । किं विशिष्ट ?, एकच्छत्रमेकातपत्रम् । यदि किं ?, यदि युज्येयातां युक्तौ भवेताम्, कौ श्रोता वक्ता च ?, किं विशिष्ट श्रोता ?; श्राद्ध—निरुपाधिविशुद्ध श्रद्धापन्नुरान्तःकरण । वक्ता तु सुधी शोभना समस्तशास्त्रार्थेर हस्यनिस्यन्दावगाहविशदा धीस्तत्त्वानुगामिनी मतिर्यस्य स तथा । दुर्लभश्च प्रायेणैतद्विषयो श्रोतृवक्त्रोर्योग । यदि च दैवात्संयुज्येयातां तदा नियतमर्हच्छासनस्य साम्राज्यमेकच्छत्रं रचयेताम् । इह च स्तुतिकर्तुरनुभवसुभग एव समाति—निरवधिनय विक्रमवशवर्ती कृतसकलक्ष्मापालचक्रवालः श्रीकुमारपालदेव श्राद्धः श्रोता, युगान्त वर्तिसकलवाङ्मयपारावारपारीणमति श्रीहेमचन्द्रसूरि सुधीर्वक्ता, तथाविधविधियोगाच्चानयो समजनि संयोगः, इत्थ च कलावपि श्रीजिनशासनसाम्राज्यमाभ्यामिति स्थाने स्वानुभवसुभगमिदमुदीरितमिति ।

किञ्च—

युगान्तरेऽपि चेन्नाथ !, भवन्त्युच्छृङ्खलाः खला ।
वृथैव तर्हि कुप्यामः, कलये वामकेलये ॥ ४ ॥

हे नाथ ! अन्य कृतयुगादिने विषे पण गोशाळा जेवा उच्छृंखल पुरुषो होय छे तो पछी वामकेलि-अयोग्य क्रीडावाळा आ कलिकालना उपर अमे फोगटज कोप करीए छीए. (४)

एवमेकच्छत्रराज्यमधितिष्ठन्प्रभुः पिशुनापराधदर्शनान्मा कुप्यत्वित्याहुः—

अव०-युगा० । हे नाथ ! युगान्तरेऽपि कृतयुगादावपि खला दुर्जनाः, उच्छृङ्खला उद्धताश्चेद्यदि भवन्ति, तर्हि वामकेलये सज्जनानुचितचरिताय, कलये-कलियुगाय, वयं वृथैव निरर्थकं कुप्यामः । यतो न कदाचिदनीदृशं जगदिति ॥४॥

वि०-हे प्रणयप्रणमदमरनाथ ! वयमियन्ति दिनानि कलियुगेन सम कलिकामा इव सासूयमवस्थिता । कुत ?, किलैतद्बललब्धसामर्थ्यै कुतीर्थिभिस्तीर्थनाथादिविरहादनाथा इव वय कदर्थ्यामहे । साम्प्रत त्वान्तरदृशा विमृशतामस्माकमिदमवस्थित हृदि, यदुत-युगान्तरे साक्षादर्हद्विहारादिविक्षिप्तविपक्षे सुषमादावपि चेद्यदि मङ्खलिसुतादय खला उच्छृङ्खला उन्मर्यादा सञ्जज्ञिरे, तद्वयमस्मै वामकेलये प्रकृतिप्रतिकूलविलसिताय कलये-दु.षमासमयाय वृथैव निरर्थकमेव कुप्याम । सर्वथा न कश्चित् कलेरपराध', केवल परगुणासहिष्णूनां प्रकृतिरेवेय स्वभावदु शीलाना खलानामिति ।

अपरं च—

कल्याणसिद्धयै साधीयान्, कलिरेव कषोपलः।
विनाऽग्निं गन्धमहिमा, काकतुण्डस्य नैधते ॥५॥

कल्याणनी सिद्धि माटे आ कलिकालरूपी कसोटीनो पत्थर एज श्रेष्ठ छे अग्नि विना काकतुण्ड=अगरु-धूपना गन्धनो महिमा वधतो नथी (५)

अथ श्लोकचतुष्टयेन कलिदोषमपनयति—

अव०-कल्या०। हे वीतराग! कल्याणसिद्धयै शुभसम्प्राप्त्यै, कलिरेव साधीयान्-साधुतरः, कषोपलः-कषपट्टः, कल्याणं श्रेयः कनकमपि, भव्यानामिति गम्यम्। यथा काकतुण्डस्यागुरोरग्निं विना गन्धमहिमा नैधते-न वर्धते ॥ ५ ॥

वि०-हे अतुल्यकल्याणनिलय! भगवन्नैवयुगीनभव्यानां कल्याणसिद्धयै शुभसम्भारसम्प्राप्त्यै कलिर्युगमेव साधीयान्-प्रधानतमः कषोपलः-कषपाषाणः। किमुक्तं भवति-किल सकलशुभसामग्रीसंवर्गितेषु सुषमादियुगेषु भव्यानां सुकरैव सुकृतसंसिद्धिः, येषां तु सामग्रीविरहेऽपि कल्याणकृत्संसिद्धिनिमित्तमुपक्रमस्तेषां सत्त्वकाञ्चनपरीक्षायां कलिरेव कषोपलः। अथ च कल्याणस्य-सुवर्णस्यापि सिद्धिः परीक्षा कषपाषाणाधीनैव। अत्रैवार्थान्तरमाह—विनेत्यादि। काकतुण्डस्य-कृष्णागुरोर्गन्धमहिमा परिमलप्रभावोऽग्निं-वैश्वानरं विना नैधते-न वृद्धिमुपयाति, अतो यथा कृष्णागुरुपरिमलमग्निरेध(य)ते तथा सत्त्ववतां सत्त्वमकर्षं कलिरुत्कर्षयतीति भावः।

अन्यच्च—

निशि दीपोऽम्बुधौ द्वीपं, मरौ शाखी हिमे शिखी।
कलौ दुरापः प्राप्तोऽयं, त्वत्पादाब्जरजःकणः ॥६॥

रात्रिने विषे दीपक, सागरने विषे द्वीप, मारवाडने विषे वृक्ष; अने शियाळामां वह्निनी जेम कलिकालमां दुःखे करीने आ त्हारा चरणकमळना रजकण प्राप्त कर्या. (६)

अव०-निशि०। हे वीतराग! अयं त्वत्पादाब्ज०=त्वच्चरणरेणुकणः, कलौ दुरापो दुर्लभः प्राप्तः, यथा रात्रौ प्रदीपः, समुद्रे द्वीपम्, मरुभूमौ वृक्षः, शीतकाले शिखी–अग्निः ॥६॥

वि०-हे विश्वैकवत्सल! कलौ–कलियुगेऽय त्वत्पादाब्जरजःकणस्त्वच्चरणसरोजनिश्छद्मसेवालवः कथङ्कथमपि मया प्राप्तः। यतो दुराप अगण्यपुण्यप्रचयमन्तरेण दुर्लभः। अमुमेवार्थं दृष्टान्तचतुष्टयेन स्पष्टयति–निशीत्यादि। यथा–केनचित्कार्यार्थिना निशितमस्विन्या प्रदीपः प्राप्यते, यथा च कस्यचिद्गाधजलधिमध्यपतितस्य द्वीपः सङ्घटते, यथा केनचिन्मरुपान्थेन खरतरखरांशुकरालांशुजालज्वलितगात्रेण शाखाशतस्फीतः शाखी लभ्यते, यथा च हिमे महति हिमानीसम्पाते केनचिच्छिखी ज्वलन प्राप्यते, तथा मया कलौ त्वत्पादाब्जरजःकणः प्राप्त इति। समुचिता सेयं दृष्टान्तचतुष्टयी स्वामिनः, तथाहि–मिथ्यात्वनिश्यज्ञानान्धतमसि मोहितमनसा केवलालोकप्रदीपो भगवान्, भवाब्धौ च निमज्जतामाश्वा-

कल्याणसिद्ध्यै साधीयान्, कलिरेव कषोपलः।
विनाऽग्निं गन्धमहिमा, काकतुण्डस्य नैधते ॥५॥

कल्याणनी सिद्धि माटे आ कलिकालरूपी कसोटीनो पत्थर एज श्रेष्ठ छे अग्नि विना काकतुंड=अगरु-धूपना गन्धनो महिमा वधतो नथी (५)

अथ श्लोकचतुष्टयेन कलिदोषमपनयति—

अव०-कल्या०। हे वीतराग! कल्याणसिद्ध्यै शुभसम्भारसम्पत्त्यै, कलिरेव साधीयान्-साधुतरः, कषोपलः-कषपट्टः, कल्याणं श्रेयः कनकमपि, भव्यानामिति गम्यम्। यथा काकतुण्डस्यागुरोरग्निं विना गन्धमहिमा नैधते-न वर्धते ॥ ५ ॥

वि०-हे अतुल्यकल्याणनिकाय! भगवन्नैदंयुगीनभव्याङ्गिनां कल्याणसिद्ध्यै शुभसम्भारसम्पत्त्यै कलियुगमेव साधीयान्-प्रधानतमः कषोपलः-कषपाषाणः। किमुक्तं भवति-किल सकलशुभसामग्रीसंवर्गितेषु सुषमादियुगेषु भव्यानां सुकरैव शुभत्वसंसिद्धिः, येषां तु सामग्रीविरहेऽपि कल्याणकलससिद्धिनिमित्तमुपक्रमस्तेषां सत्त्वकाञ्चनपरीक्षायां कलिरेव कषोपलः। अथ च कल्याणस्य-सुवर्णस्यापि सिद्धिः परीक्षा कषपाषाणाधीनैव। अत्रैवार्थान्तरमाह—विनेत्यादि। काकतुण्डस्य-कृष्णागुरोर्गन्धमहिमा परिमलप्रभावोऽग्निं-वैश्वानरं विना नैधते-न वृद्धिमुपयाति, यतो यथा कृष्णागुरुपरिमलमग्निरेव(ध)ते तथा सत्त्ववतां सत्त्वमपि कलिरुत्कर्षयतीति भावः।

अन्यच्च—

निशि दीपोऽम्बुधौ द्वीपं, मरौ शाखी हिमे शिखी।
कलौ दुरापः प्राप्तोऽयं, त्वत्पादाब्जरजःकणः ॥६॥

रात्रिने विषे दीपक, सागरने विषे द्वीप, मारवाडने विषे वृक्ष; अने शियाळामां वह्निनी जेम कलिकालमां दुःखे करीने आ त्हारा चरणकमळना रजकण प्राप्त कर्या. (६)

अव०–निशि०। हे वीतराग! अयं त्वत्पादाब्ज०=त्वच्चरणरेणुकणः, कलौ दुरापो दुर्लभः प्राप्तः, यथा रात्रौ प्रदीपः, समुद्रे द्वीपम्, मरुभूमौ वृक्षः, शीतकाले शिखी–अग्निः ॥६॥

वि०–हे विश्वैकवत्सल! कलौ–कलियुगेऽय त्वत्पादाब्जरजःकणस्त्वच्चरणसरोजनिश्छद्मसेवालवः कथङ्कथमपि मया प्राप्तः। यतो दुराप अगण्यपुण्यप्रचयमन्तरेण दुर्लभः। अमुमेवार्थं दृष्टान्तचतुष्टयेन स्पष्टयति–निशीत्यादि। यथा–केनचित्कार्यार्थिना निशितमस्विन्या प्रदीप प्राप्यते, यथा च कस्यचिदगाधजलधिमध्यपतितस्य द्वीपः सङ्घटते, यथा केनचिन्मरुपान्थेन खरतरखरांशुकरालांशुजालज्वलितगात्रेण शाखाशतस्फीतः शाखी लभ्यते, यथा च हिमे महति हिमानीसम्पाते केनचिच्छिखी ज्वलन. प्राप्यते, तथा मया कलौ त्वत्पादाब्जरजःकणः प्राप्त इति। समुचिता सेयं दृष्टान्तचतुष्टयी स्वामिन., तथाहि–मिथ्यात्वनिश्यज्ञानान्धतमसि मोहितमनसा केवलालोकप्रदीपो भगवान्, भवाब्धौ च निमज्जतामाश्वा-

कल्याणसिद्ध्यै साधीयान्, कलिरेव कषोपलः।
विनाऽग्निं गन्धमहिमा, काकतुण्डस्य नैधते ॥५॥

कल्याणनी सिद्धि माटे आ कलिकालरूपी कसोटीनो पत्थर एज श्रेष्ठ छे अग्नि विना काकतुंड=अगरु-धूपना गन्धनो महिमा वधतो नथी (५)

अथ श्लोकचतुष्टयेन कलिदोषमपनयति—

अव०-कल्या०। हे वीतराग ! कल्याणसिद्ध्यै शुभसम्प्राप्त्यै, कलिरेव साधीयान्-साधुतरः, कषोपलः-कषपट्टः, कल्याणं श्रेयः कनकमपि, भव्यानामिति गम्यम्। यथा काकतुण्डस्यागुरोरग्निं विना गन्धमहिमा नैधते-न वर्धते ॥ ५ ॥

वि०—हे अनुत्तमकल्याणनिलय ! भगवत्कैर्युगीनभव्यानां कल्याणसिद्ध्यै शुभसम्भारसम्पत्त्यै कलिर्युगमेव साधीयान्-प्रधानतम कषोपलः-कषपाषाणः। किमुक्तं भवति-किल सकलशुभसामग्रीसंवलितेषु सुषमादियुगेषु भव्यानां सुकरैव सुकृतसंसिद्धिः, येषां तु सामग्रीविरहेऽपि कल्याणकृत्यसिद्धिनिमित्तमुपक्रमस्तेषां सत्त्वकाञ्चनपरीक्षायां कलिरेव कषोपलः। अत्र च कल्याणस्य-सुवर्णस्यापि सिद्धिः परीक्षा कषपाषाणाधीनैव। अत्रैवार्थान्तरमाह—विनेत्यादि। काकतुण्डस्य-कृष्णागुरोर्गन्धमहिमा परिमलप्रभावोऽग्नि-वैश्वानरं विना नैधते—न वृद्धिमुपयाति, अतो यथा कृष्णागुरुपरिमलमग्निरेध(य)ते तथा सत्त्ववतां सत्त्वमकर्षं कलिरुत्कर्षयतीति भावः।

अन्यञ्च—

निशि दीपोऽम्बुधौ द्वीपं, मरौ शाखी हिमे शिखी।
कलौ दुरापः प्राप्तोऽयं, त्वत्पादाब्जरजःकणः ॥६॥

रात्रिने विषे दीपक, सागरने विषे द्वीप, मारवाडने विषे वृक्ष; अने शियाळामां वह्निनी जेम कलिकालमां दुःखे करीने आ त्हारा चरणकमळना रजकण प्राप्त कर्यां. (६)

अव०–निशि०। हे वीतराग! अयं त्वत्पादाब्ज०=त्वच्चरणरेणुकणः, कलौ दुरापो दुर्लभः प्राप्तः, यथा रात्रौ प्रदीपः, समुद्रे द्वीपम्, मरुभूमौ वृक्षः, शीतकाले शिखी–अग्निः ॥६॥

वि०–हे विश्वैकवत्सल! कलौ—कलियुगेऽयं त्वत्पादाब्जरजःकणस्त्वच्चरणसरोजनिश्छद्मसेवालवः कथङ्कथमपि मया प्राप्तः। यतो दुरापः अगण्यपुण्यप्रचयमन्तरेण दुर्लभः। अमुमेवार्थं दृष्टान्तचतुष्टयेन स्पष्टयति–निशीत्यादि। यथा–केनचित्कार्यार्थिना निशि तमस्विन्या प्रदीपः प्राप्यते, यथा च कस्यचिदगाधजलधिमध्यपतितस्य द्वीपः सङ्घटते, यथा केनचिन्मरुपान्थेन [illegible] लांशुजालज्वलितगात्रेण शाखाशतस्फीतः शाखी [illegible] हिमे महति हिमानीसम्पाते केनचिच्छिखी [illegible] मया कलौ त्वत्पादाब्जरजःकणः प्राप्त इति [illegible] न्तचतुष्टयी स्वामिन्, तथाहि–मिथ्यात्व [illegible] तमनसा केवलालोकप्रदीपो भगवान्, [illegible]

समाश्रीप , चान्तरारातिसमोपद्रवानां च विश्रामधात्री, निबिड ममोहचरित्रमगलपिशानां च क्षिती चेति समञ्जसम् ।

तथा स्वकार्यतात्पर्येण हि प्रायः धर्मवस्यत एव सवसद्विचारस्तत एव स्वाधिकारनिरुपकारियुगान्तरपरिहारेणोपकारिणं कलिं पद्यच्छन्दसाह—

युगान्तरेषु भ्रान्तोऽस्मि त्वद्दर्शनविनाकृत ।
नमोऽस्तु कलये यत्र त्वद्दर्शनमजायत ॥ ७ ॥

त्हारा दर्शन रहित कृतयुगादिमां हुं भमेलो छुं, जेथी करीने जेमां त्हारुं दर्शन थयेलुं छे एवा आ कलिकालने नमस्कार थाओ (७)

अव०–युगा० । हे वीतराग ! अस्म्यहं त्वद्दर्शनविना कृतस्त्वच्छासनरहितः कृतयुगादिषु भ्रान्त्वा संसारारण्ये, तेन कलये नमोऽस्तु यत्र त्वद्दर्शनमजायत त्वं दृष्ट इत्यर्थः ॥७॥

वि०–हे विश्वजनीन ! कृतपियस्तपद्युपोपबृंहणेन सुषमादियुगानां गौरवमारोपयन्तु मम तु कस्मिन्नतिरिक्तेषु युगान्तरेषु उदासीनमेव मन । किमित्था—यतस्तेष्वहमनन्तसमयेष्वहं भ्रान्त्वा पर्यटितोऽस्मि । किम्भूतः ? त्वद्दर्शनविनाकृतः तव सम्बन्धि–दर्शनं तत्त्वरूपस्वरूपनिरूपं त्वद्दर्शनं तेन विनाकृतो वर्जितः । अतः कृतयुगादिभिः परविभूतिपरिस्पन्दैरिव सुषमोदारैरप्यनुपयोगिभिः किं ? यद्वा आस्तां तावदव सेवाफलम्, किन्तु त्वद्दर्शनमात्रमपि मम नो

पपन्नम् । अस्मै तु कलये सकलदोषकलुषायापि नमोऽस्तु-नमस्कारोऽस्तु, यत्र यस्मिन् भवशतसहस्रदुर्लभ सुकृतशतप्राप्यं मम त्वद्दर्शनमजायत । अयमाशयः-किल यदि युगान्तरेषु मम त्वद्दर्शनमभविष्यत् तदा न खल्वहमियन्त कालं भवभ्रमणमकरिष्यमिदानीं तु प्राप्ते त्वद्दर्शने दत्तो दीर्घभवभ्रमणाय मया जलाञ्जलिरिति ।

न च कृतयुगादिभ्य एव कलि कमनीयः, किन्तु भगवतोऽपीति सोपहासमाह—

बहुदोषो दोषहीनात्त्वत्तः कलिरशोभत ।
विषयुक्तो विषहरात् फणीन्द्र इव रत्नतः ॥ ८ ॥

अढार दोष रहित एवा त्हाराथी-घणा दोषवाळो कळिकाळ शोभी रह्यो छे. जेवी रीते विषवाळो विषधर सर्प विषने हरण करनार मणिथी शोभे छे, तेवी रीते आ कळिकाळ शोभे छे. (८)

अव०-बहु० । हे वीतराग ! अष्टादशदोषरहितात् त्वत्तो बहुदोषोऽसत्यमात्सर्यादियुक्तः कलिरशोभत इव यथा विषयुक्तो भुजगेशो विषहराद्रत्नात् शोभते ॥ ८ ॥

वि०-हे जगल्ललाम ! त्व तावज्जगत्यपि सर्वोत्तमत्वेन शोभसे । अय तु कलिस्त्वत्तोऽप्यशोभत । यदि पुनर्गुणाधिकः स्यादित्याह-बहुदोषो निखिलदोषास्पदम् । त्वत्तः, किंविशिष्टात् ?, दोषहीनाद्दोषाणुनाप्यस्पृष्टात्, दोषोत्कर्षेणैव च तस्य त्वत्तः समुत्कर्षः ।

इदमेव दृष्टान्तेन स्पष्टयति–विषेत्यादि । यथा फणीन्द्र[1]–भुजगपतिः शोभते । किं विशिष्टो ?, विषयुक्तः गरलस्फारकलितः; कस्मात् ?, रत्नतः स्वमौलिमणेः; किंविशिष्टात् ?, विषहरात्–विषदोषनिग्राहकात् । न च फणमणेः फणी कदाचिदप्यधिकः, तथैव स्तवः कलिः, केवलमस्मिंस्त्वद्दर्शनलाभो ममाभूदिति निर्गुणस्याप्युपकारिणोऽस्य मया सह विरुद्धे व्यतिरेके तु कृतघ्नत्वं स्यात् । एतत्पक्षपातहेतुविचारणायां च स्तुतिकर्तुस्तत्त्वतो भगवद्गुणपक्षपात एवेति समाधानम् । यदि वा बहुदोषोऽपि स्तव एव हेतुभूतात् कलिः शोभत, यतः किम्भूतात्स्तवात् ?, दोषहीनात् दोषकलङ्कविनिर्मुक्तात् । यथा फणवान् विषयुक्तोऽपि तद्दोषनिग्राहकाभिरमौलिमणेरेव शोभत इति ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे नवमस्य कलिस्तवस्य पदयोजना ।

इति नवमप्रकाशस्यावचूर्णिः ।



जगत्प्रतिकूलमप्येवं भगवद्दर्शनदानानुकूलं कलिमुपश्लोक्याश्रुतस्तवं स्तुतिकृत् प्रस्तावयन्नाह—

मत्प्रसत्तेस्त्वत्प्रसादस्त्वत्प्रसादादियं पुनः ।
इत्यन्योन्याश्रयं भिन्धि, प्रसीद भगवन्मयि ॥१॥

१–'यदि वा' इत आरभ्य 'शोभत' इति इति यावत् पाठः प्रथमपुस्तके नास्ति ।

हे भगवन्! म्हारा मननी प्रसन्नताथी त्हारी प्रसन्नता, अने त्हारी प्रसन्नताथी म्हारा मननी प्रसन्नता ए प्रकारे उत्पन्न थतो आ अन्योन्याश्रय तुं भेदी नांख, अने म्हारा उपर महेरबानी कर. (१)

अथ सोपचारवचांस्याहुः—

अव०–मत्प्र०। हे भगवन्! मत्प्रसत्तेर्मम मनःप्रसन्नतानुसारेण त्वत्प्रसादः स्यात्। तदनुसारेण च मे मनःप्रसत्तिः। इत्यमुना प्रकारेणोत्पन्नमन्योन्याश्रयं भिन्धि–स्फोटय मयि–मद्विषये प्रसीद, तुच्छां मत्प्रसत्तिमवगणय्य प्रागेव प्रसादं कुरु, त्वयि प्रसन्ने मत्प्रसत्तिरवश्यं भविष्यतीत्यर्थः ॥१॥

वि०–हे भगवन्! परमैश्वर्यसम्पन्न! किल यस्मादैहिकमल्पमात्रमपि फलमिष्यते सोऽपि तदर्थिभिराभिमुख्यमानीय प्रसाद्यते, मया तु त्वत्त सर्वोत्तम परमपदमभिलषता त्व सविशेष प्रसादनीयः, स च त्वत्प्रसादः प्रथम मत्प्रसत्तिमपेक्षते। किल यदाहमरक्तद्विष्टेन परमसमभावभावितेन मनसा त्वदाज्ञा सम्यगाराधयामि तदा त्वं प्रसीदसि, सा च परमसाम्यरूपा मत्प्रसत्तिस्त्वत्प्रसादानुभाविनी त्वय्येव प्रसन्ने भवति, एव चेतरेतराश्रयदोष., स चानुगृहीतो निरङ्कुश प्रसरन्नुभयोरप्यभावाय प्रभवति। तस्माद् भुवनवत्सल! त्वमेनमन्योन्याश्रय भिन्धि–व्यपनय। तदपनयने उपायमाह–प्रसीद मयीति। किमुक्त भवति–महेच्छतुच्छयोर्मतङ्गजमशक्योरिव

इत्यमेव दृष्टान्तेन स्पष्टयति–विपेत्यादि । यथा फणीन्द्रः–नागपतिः शोभते । किं विशिष्टो ?, विषयुक्त मपस्मारलक्षितः; कस्मात् ?, रत्नस्य स्वमौलिमणेः; किंविशिष्टात् ?, विषहरात्–विषदोषनिग्राहकात् । न च फणममणे फणी कदाचिदप्यधिक, सर्वैव स्वतः फणि, केवलमस्मिंस्त्वद्दर्शनलाभो ममामुदिति निर्गुणस्याप्युपकारिणोऽस्य प्रशंसा विदधे, व्यतिरेके तु कृतघ्नत्वं स्यात् । एतस्यापि हेतुविचारणायां च स्तुतिकर्तुस्त्वत्तो भगवद्गुणपक्षपात एवेति समञ्जसम् । यदि वा मद्गुणोऽपि त्वत एव हेतुभूतात् कलिरपो मत, यत किम्भूतात्त्वत्तः ?, दोषहीनात् दोषकलुष्यविनिर्मुक्तात्; यथा फणवान् विषयुक्तोऽपि तद्दोषनिग्राहकात्स्वमौलिमणेरेव शोभत इति ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे नवमस्य कलिस्तवस्य पदयोजना ।

इति नवमप्रकाशस्यावचूर्णिः ।



जगत्प्रतिकूलमप्यथ भयपदर्शनदानेनानुकूलं कलिमुपश्लोक्याद्भुतस्तवं स्तुतिकृत् प्रस्तावयन्नाह—

मत्प्रसत्तेस्त्वत्प्रसादस्त्वत्प्रसादादियं पुनः ।
इत्यन्योन्याश्रयं भिन्धि, प्रसीद भगवन्मयि ॥१॥

१–'यदि वा' इत्यत आरभ्य 'शोभत इति' इति यावत् पाठः प्रथमप्रतिपुस्तके नास्ति ।

म्वनिधनो लोकोत्तरज्ञानदर्शनवैराग्यैश्वर्यप्रमुखान्
न्तु सहस्रजिह्वो दशशतरसनोऽपि वक्तु
या न शक्तः, निरवधित्वात् तेषाम् ।
ग स्यात् तस्याः समाप्तिर्यदि
स्यात् गणेयनिःशेषगुणोऽपि

—

णामपि ।
ः स्तुत्योऽस्ति वस्तुतः ॥ ३

विमानवासियोना संदेहोने
आप दूर करो छो, आथी आ
थी बीजो एवो कोई पण गुण
प्रशंसवा योग्य नथी. (३)

०–संज्ञा० । हे नाथ ! त्वमिहस्थ एवानुत्तरस्वर्गि-
योजनैः सिद्धैरर्वाक्स्थितानामपि संशयान्–सन्देहान्
। अतः संशयापनोदात् परोऽन्योऽपि कोऽपि गुणो
त–परमार्थतः, स्तुत्यः–स्तवनयोग्यः, किमस्ति ?,
तीत्यर्थः ॥ ३ ॥

वि०–हे सुरासुरनरनाथ !, नाथ !, यदि त्वमीषदूनसप्तरज्जु-
प्रमितक्षेत्रस्थितानामप्यनुत्तरस्वर्गिणा पञ्चोत्तरसुराणामिह स्थित एव

सुदूरमन्तरम्, ततस्त्व मदिच्छतया निसर्गस्वरूपविकल्पेन च तुच्छे मत्सदृशमवगणय्य ममैव प्रसादसुमुखो भव, प्रसादे च त्वय अवश्यम्भाविनी मत्सदृशैरेव पान्थान्याभयोऽपि दूरावपात इति न किञ्चिदप्युत्तरम् ।

तथा—

निरीक्षितु रूपलक्ष्मीं सहस्राक्षोऽपि न क्षम ।
स्वामिन् सहस्रजिह्वोऽपि शक्तो वक्तुं न ते गुणान् ॥२॥

हे स्वामिन् ! तारी रूपलक्ष्मीने जोवामे हजारो आंखवाळो पण समर्थ नथी, अने त्हारा गुणोतुं वर्णन करवाने हजारो जिह्वावाळो पण समर्थ नथी (२)

अव०—निरी० । हे स्वामिन् ! ते तव रूपलक्ष्मीं निरीक्षितुं सहस्राक्षोऽपि—सहस्रनयनोऽपि न क्षमः—न शक्तः, ते गुणान् वक्तुं सहस्रजिह्वोऽपि न समर्थः ॥ २ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! सर्वाद्भुतनिधान ! तव किमेकमद्भुतं वर्ण्यताम् । तथाहि—तव रूपलक्ष्मीमनुत्तरसुरैरपि सहस्रांशेनापि मामनुपाधिमधुरां शरीरशोभामासतां तावद् द्विनयनीतुल्याः सुरासुरनरादयः किन्तु सहस्राक्ष—सहस्रलोचन शक्रोऽपि निरीक्षितुं यथावत्परिच्छेत्तुं न क्षमो न समर्थः निरुपमत्वात्तस्याः । सूयते चागमोक्तिषु "सव्वसुरा जइ रूवं अंगुट्ठपमाणयं विउव्वेज्जा । जिण पायंगुट्ठं पइ न सोहए तं जहिंगालो" इति [आव नि गा०

५६९] तथा तव सम्बन्धिनो लोकोत्तरज्ञानदर्शनवैराग्यैश्वर्यप्रमुखान् गुणानास्तामेकजिह्वः, किन्तु सहस्रजिह्वो दशशतरसनोऽपि वक्तुं निःशेषतया वर्णयितुं परिमातुं वा न शक्तः, निरवधित्वात् तेषाम्। पठन्ति च–"यदि त्रिलोकी गणनापरा स्यात् तस्याः समाप्तिर्यदि नायुषः स्यात्। पारेपरार्द्ध्यं गणितं यदि स्यात् गणेयनिःशेषगुणोऽपि स स्यात्" इति।

तेषां गुणानामेव वर्णिकामात्रमुपक्षिपन्नाह—

संशयान्नाथ ! हरसेऽनुत्तरस्वर्गिणामपि ।
अतः परोऽपि किं कोऽपि गुणः स्तुत्योऽस्ति वस्तुतः॥३

हे नाथ! अनुत्तर विमानवासियोना संदेहोने अहीं रह्या थका आप दूर करो छो, आथी आ संशय दूर करवाथी बीजो एवो कोई पण गुण वस्तुतत्त्वथी प्रशंसवा योग्य नथी. (३)

अव०–संश०। हे नाथ! त्वमिहस्थ एवानुत्तरस्वर्गिणां द्वादशयोजनैः सिद्धेरर्वाक्स्थितानामपि संशयान्–सन्देहान् हरसे। अतः संशयापनोदात् परोऽन्योऽपि कोऽपि गुणो वस्तुतः–परमार्थतः, स्तुत्यः–स्तवनयोग्यः, किमस्ति?, नास्तीत्यर्थः॥ ३॥

वि०–हे सुरासुरनरनाथ!, नाथ!, यदि त्वमीषदूनसप्तरज्जुप्रमितक्षेत्रस्थितानामप्यनुत्तरस्वर्गिणां पञ्चोत्तरसुराणामिह स्थित एव

संशयान्=जीवादितत्त्वगोचरान् सन्देहान् हरसे—स्मपनयसि। श्रूयते हि किलानुत्तरसुराः समुत्पन्नसंशयास्तत्रस्था एव मनसा स्वामिनं पृच्छन्ति, भगवांस्तु विमलकेवलालोकावलोकितार्थ तदनुग्रहाय स्वममसि तदुत्तरं धारयति, ते च सम्भिन्नां लोकनालिमवधिज्ञानेनावधिना पश्यन्त स्वामिनो रूपिमनोगतमुत्तरं मतिपद्य प्रमोदमेदुरा सम्पद्यन्ते। भवतस्त्वामन्तरेण कस्यापरस्येममनुत्तरसुरसन्देहमपोहितुं क्षणं क्षणा शक्ति। कस्मात् परोऽपि तव गुणो वस्तुतः—परमार्थतः स्तुत्यः, भवस्यैव सर्वोत्तमत्वादिति।

किञ्च—

इदं विरुद्धं श्रद्धत्तां कथमश्रद्दधानकः ।
आनन्दसुखसक्तिश्च विरक्तिश्च समं त्वयि ॥४॥

हे वीतराग! त्हारा लोकोत्तर चारित्रमां अश्रद्धा करनारो आ बन्ने विरुद्धनी=परस्परविरुद्धनी केवी रीते श्रद्धा करे एक एकी साथे अनन्तानन्त सुखमां लीनता अने बीजुं सर्वसंगथी विरति (४)

अद्भुतचरितं प्रकटयन्ति—

अय०—इद०। हे वीतराग! अश्रद्धानकस्तत्र लोकोत्तरचारित्रानभिज्ञ इदं विरुद्धं परस्परामिलद् इयं कथं श्रद्धत्ताम्—मन्यताम्?, इदं किम्? त्वयि समं युगपदानन्दसुखसक्ति रनन्तानन्दरूपे सुखे सक्तिर्लीनता विरक्ति सर्वसङ्गविरतिश्च तः। चकारस्तुल्यकक्षतार्थ ॥ ४ ॥

वि०—हे श्रद्धेयसकलाद्भुतचरित्र ! स्वामिन् ! इदं वक्ष्यमाणमश्रद्दधानकः श्रद्धावन्ध्यहृदयः कथ—केन प्रकारेण श्रद्धया तथेति प्रतिपद्यताम् । यतो विरुद्धमयौक्तिकमिव तदेवाह—आनन्देत्यादि । त्वयि विषये आनन्दसुखसक्तिर्विरक्तिश्च, तत्र सुखसक्तिः—सङ्गरूपा विरक्तिश्च सङ्गत्यागरूपा, एतयोश्च परस्परविरुद्धयोः शीतभानुभानुप्रभयोरिव कथमेकत्र वासः?, यदि पुनः पर्यायेण भविष्यत इत्याह—सम—युगपत् । अथ च परानन्दरूपे सुखे सक्तिर्ज्ञानगर्भवैराग्यरूपा विरक्तिर्भगवति वीतरागे युगपदवस्थितैवेति न कश्चिद्विरोधः । एवमप्यश्रद्दधानान्निजेनाबोधेनैव निहतास्तपस्विनः कः प्रत्याययतु ।

किञ्च—

नाथेयं घट्यमानापि दुर्घटा घटतां कथम् ।
उपेक्षा सर्वसत्त्वेषु परमा चोपकारिता ॥ ५ ॥

हे नाथ ! आ बन्ने घटवावाळी छतां पण दुःखे करीने केवी रीते घटे छे ?, एक सर्व जीवोने विषे माध्यस्थ्यता, अने बीजी सर्व जीवोने विषे उत्कृष्ट-उपकारिता. (५)

अव०—नाथे० । हे नाथ ! इयं द्वयी घट्यमानापि त्वयि प्रत्यक्षेण दर्शनान्मन्यमानापि दुर्घटाऽन्यत्र क्वाप्यदर्शनात् कथं घटतां कथमस्तु !, इयमिति किम् ?, सर्वसत्त्वेषु—सकलजीवेषूपेक्षा—माध्यस्थ्यं रागद्वेषाभावेन परमा प्रकृष्टा च पुनरुपकारिता ज्ञानादिदर्शनेन वत्सलताऽस्ति ॥ ५ ॥

संशयान्=जीवादितत्त्वगोचरान् सन्देहान् हरसे-अपनयसि । श्रूयते हि किलानुत्तरसुराः समुत्पन्नसंशयास्तत्रस्था एव मनसा स्वामिनं पृच्छन्ति, भगवांस्तु विमलकेवलालोकतत्त्वार्थं तदनुग्रहाय स्वमनसि तदुत्तरं धारयति, ते च सम्भिन्नलोकनालिप्रमितविषयेनावधिना स्वस्थ स्वामिनो रूपिमनोगतमुत्तरं प्रतिपद्य प्रमोदमेदुराः सम्पद्यन्ते । अतस्त्वामन्तरेण कस्यापरस्येयमनुत्तरसुरसन्देहापोहलक्षणा जगद्विलक्षणा शक्तिः । कस्मात्? परोऽपि स एव गुणो यस्तव-परमार्थतस्तस्य ? अस्यैव सर्वोत्तमत्वादिति ।

किञ्च—

इदं विरुद्धं श्रद्धत्तां कथमश्रद्दधानकः ।
आनन्दसुखसक्तिश्च विरक्तिश्च समं त्वयि ॥४॥

हे वीतराग! त्हारा लोकोत्तर चारित्रनी अश्रद्धा करनारो आ बने विरुद्धमी=परस्परविरुद्धमी केवी रीते श्रद्धा करे एक एकी साथे अनन्तानन्त सुखमां लीनता अने बीजुं सर्वसंगनी विरति (४)

अद्भुतचरितं प्रकटयन्ति—

अश्र०—इदं० । हे वीतराग! अश्रद्दधानकस्तव लोकोत्तरचरितानभिज्ञ इदं विरुद्धं परस्परामिलद् द्वयं कथं श्रद्दधीतां-मन्यताम् !, इदं किम् ? त्वयि समं युगपदानन्दसुखसक्तिरनन्तानन्दरूपे सुखे सक्तिर्लीनता विरक्तिः सर्वसङ्गविरतिश्च । चकारस्तुल्यकक्षतार्थः ॥ ४ ॥

वि०—हे श्रद्धेयसकलाद्भुतचरित्र ! स्वामिन् ! इदं वक्ष्यमाणमश्रद्दधानकः श्रद्धावन्ध्यहृदयः कथ—केन प्रकारेण श्रद्दधा तथेति प्रतिपद्यताम् । यतो विरुद्धमयौक्तिकमिव तदेवाह—आनन्देत्यादि । त्वयि विषये आनन्दसुखसक्तिर्विरक्तिश्च, तत्र सुखसक्तिः—सङ्गरूपा विरक्तिश्च सङ्गत्यागरूपा, एतयोश्च परस्परविरुद्धयोः शीतभानुभानुप्रभयोरिव कथमेकत्र वास. ?, यदि पुन पर्यायेण भविष्यत इत्याह—समं—युगपत् । अथ च परानन्दरूपे सुखे सक्तिर्ज्ञानगर्भवैराग्यरूपा विरक्तिर्भगवति वीतरागे युगपदवस्थितैवेति न कश्चिद्विरोधः । एवमप्यश्रद्दधानान्निजेनाबोधेनैव निहतास्तपस्विनः कः प्रत्याययतु ।

किञ्च—

नाथेयं घट्यमानापि दुर्घटा घटतां कथम् ।
उपेक्षा सर्वसत्त्वेषु परमा चोपकारिता ॥ ५ ॥

हे नाथ ! आ बन्ने घटवावाळी छतां पण दुःखे करीने केवी रीते घटे छे ?, एक सर्व जीवोने विषे माध्यस्थ्यता, अने बीजी सर्व जीवोने विषे उत्कृष्ट-उपकारिता. (५)

अव०—नाथे० । हे नाथ ! इयं द्वयी घट्यमानापि त्वयि प्रत्यक्षेण दर्शनान्मन्यमानापि दुर्घटाऽन्यत्र क्वाप्यदर्शनात् कथं घटतां कथमस्तु !, इयमिति किम् ?, सर्वसत्त्वेषु—सकलजीवेषूपेक्षा—माध्यस्थ्यं रागद्वेषाभावेन परमा प्रकृष्टा च पुनरुपकारिता ज्ञानादिदर्शनेन वत्सलताऽस्ति ॥ ५ ॥

वि०–हे त्रिजगतीनाथ ! नाथ ! इयमपि द्वयी विविधविधि-मिषखमानापि खवपरस्मिन् पात्रे कथ केन प्रकारेण घटतां संव यद्य । यतो दुर्घटा अर्थात्मक्षा विसंवादिनी, तामेवाह–उपेक्षे त्यादि । उपेक्षा उपकारिता च । तत्र उपेक्षा–औदासीन्य, उपका-रिता–प्रियकारित्वम् । असो च विरुद्धोपेक्षक स कथमुपकारीति दुर्घटत्वम् । मत्ते तु भगवतां श्रीमदर्हतां वीतरागत्वस्वभावादेवो-पकारानुपकारार्थाविषु सर्वेष्वपि सत्त्वेषु रागद्वेषाभावेन माध्यस्थ्यमु पेक्षा धर्मतीर्थप्रवर्तनेन च तेष्वेव परमा सर्वोत्तमा भावोपकाररूपा उपकारिता न चैतदेष्वनुपपन्नमिति ।

अपरं च—

द्वय विरुद्ध भगवस्तव नान्यस्य कस्यचित् ।
निर्ग्रन्थता परा या च या चोच्चैश्चक्रवर्तिता ॥६॥

हे भगवन् ! त्हारे आ बन्ने विरुद्धपणे वर्ते छे, पण ते बन्न बीजा कोइ अन्य देवने होती ज नथी; एक उत्कृष्टपणे वर्तती निर्ग्रन्थता अने बीजी अति शयपणे वर्तती धर्मचक्रवर्तिता (६)

अव०–द्वय० । हे भगवन् ! तव द्वय विरुद्धमन्यस्य कस्यचित् हरादेर्नवास्ति । तद् द्वयं किमित्याह:–नि० । या परोत्कृष्टा निर्ग्रन्थता निरीहता एकतः । अपरतश्चोच्चैरतिशयेन धर्मचक्रित्वमिति ॥ ६ ॥

वि०–हे अप्रमेयमहिमन्! भगवन्! इदमपि द्वयं विरुद्धं स्थूलदृष्ट्या परस्परविसदृशं तवैव दृश्यते, न पुनरन्यस्य त्वद्विधादितरस्य कस्यचिदपि। किं तदित्याह–निर्ग्रन्थतेत्यादि। या परा निर्ग्रन्थता या चोच्चैश्चक्रवर्त्तिता। तत्र निर्ग्रन्थता सर्वसङ्गपरित्यागेनाकिञ्चन्यं चक्रवर्त्तिता च धर्मसम्राट्पदवी, अतो यस्यैव यदैव निर्ग्रन्थता तस्यैव कथं चक्रवर्त्तितेति विरुद्धम्। परिहारे तु स्वामिनः सर्वविरतिप्रतिपत्तिप्रस्तावे पटप्रान्तविश्रान्ततृणवदवगणितधनधान्यकलत्रपुत्रराज्यराष्ट्रदेशकोशादिपरिग्रहस्यासामर्थ्यलभ्यैव निर्ग्रन्थता, तथा वीतरागत्वेन विलीनप्रभुत्वाभिलाषस्यापि परमार्हन्त्यप्रभावादुपनतश्वेतातपत्रत्रयचामरमृगेन्द्रासनकनककमलधर्मचक्रमहेन्द्रध्वजकोटाकोटीप्रमितसुरासुरनरोपास्तिव्यक्ता धर्मचक्रवर्त्तितापि भगवतः सङ्गतैव। केवलमरतिरतिकारणयोर्निर्ग्रन्थत्वचक्रवर्त्तितयोः सद्भावेऽपि स्वामिनः सैव परमसाम्यलीलेति न किञ्चिदसमीचीनम्।

अन्यच्च—

नारका अपि मोदन्ते यस्य कल्याणपर्वसु।
पवित्रं तस्य चारित्रं को वा वर्णयितुं क्षमः ॥७॥

जेना कल्याणकारि–च्यवन–जन्म–दीक्षा–केवल–मोक्षकल्याणक–पर्वोमां सर्वदा दुःखि–नारकियो पण हर्ष पामे छे, तेना पवित्र–चारित्रनुं वर्णन करवाने कोण समर्थ छे? (७)

अव०–नार०। हे वीतराग! येऽहर्निशं कर्मवशतो वर्ष-

कोटाकोटीरसङ्ख्या दुःखमनुभवन्ति, न कदाचिद्विश्रामः। ते नारका अपि यस्य तव कल्याणपर्वसु च्यवनादिकल्याणकेषु मुहूर्तंमुपोतवेदनोपशमेन मोदन्ते–हर्षमनुभवन्ति, तस्य–तव शुचि चारित्रं–चरितं वर्णयितुं–व्याकर्तुम्, को बृहस्पत्यादि रपि क्षमः–समर्थः ? ॥ ७ ॥

वि०–हे सकलमध्यार्यचर्यामित्र्य ! यस्य तव कल्याणपर्वसु गर्भावतारजन्मनिष्क्रमणज्ञाननिर्वाणोत्सवेषु तावदासतां सम्यक्सुखानुभवा सुरनरादयः, किन्तु निरन्तरदुर्वारदारुणवेदमोदवार्दिता नारका अपि मोदन्ते–सुखलवानुभवेन मुदमुद्वहन्ति। तस्य विवेकमित्रस्य पवित्रमनुस्मरणमात्रेणैव पावनं चारित्रं–मुक्ताफुव परि भाविसम को नाम सहजनिजमशावशातवाचस्पतिमतिविभवोऽपि वर्णयितुमुपस्तोतुं क्षमः–समर्थः ?, न कोऽपीति भावः।

एवं च—

शमोऽद्भुतोऽद्भुतं रूपं सर्वात्मसु कृपाद्भुता ।
सर्वाद्भुतनिधीशाय तुभ्यं भगवते नमः ॥ ८ ॥

साश्चर्यकारि–समता, अद्भुतरूप, अने सर्व जीवोने विषे आश्चर्यकारि–दया, एवा सर्व–आश्चर्योना भंडाराधिपति–भगवन्त–तमोने नमस्कार थाओ (८)

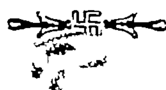
अव०–शमो० । हे वीतराग !, बहु किम् ?, तव शमः

समता आश्चर्यकारी, रूपमद्भुतम्, सर्वजीवेषु दया-कृपा अद्भुता सर्वेषामद्भुतानामाश्चर्याणां निधीशाय-महानिधानाय भगवते ऐश्वर्यादिषट्कवते तुभ्यं नमोऽस्तु ॥ ८ ॥

वि०-हे समस्ताद्भुतभवन ! भगवन् ! कियद्वा तवाद्भुतमस्माभिरभिधीयते, यतस्तावत्त्रिजगताप्यतुलिते बले सत्यपि उपद्रवत्सु च क्षुद्रात्मसु सम्परायपराजयजन्मा मिथ्याभिनिवेशोपशमसमुत्थश्च तव शम -प्रशमोऽद्भुत सर्वातिशायी । तथा रूपं स्वभाविक शरीरसौन्दर्यं तदपि प्रागुक्तयुक्त्यैवाद्भुत निरुपमम् । तथा सर्वेष्वप्यात्मसु चराचरेष्वपक्षपातेन साधारणा कृपा-करुणाप्यद्भुता लोकोत्तरा । एवं प्रकाराणामन्येषामपि कल्याणरूपाणा सर्वाद्भुताना ये निधय -सेवधयस्तेषामीशाय स्वामिनेऽत एव भगवते-परमैश्वर्यनिलयाय तुभ्य-भुवनोत्तमाय नमो नमस्कारोऽस्तु त्वा प्रति त्रिकरणशुद्ध्या प्रयत प्रणमामीति ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे दशमस्याद्भुतस्तवस्य पदयोजना ।

इति दशमप्रकाशस्यावचूर्णिः ।



एवमद्भुतस्तवमभिधाय साम्प्रतं मन्मूकान्यमून्यद्भुतानि एवैव परमात्मनो माहात्म्य महिमस्तवेन प्रस्तावयन्नाह—

निघ्नन् परीषहचमूमुपसर्गान् प्रतिक्षिपन् ।
प्राप्तोऽसि शमसौहित्य, महतां कापि वैदुषी ॥१॥

हे नाथ ! परीषहोनी सेनाने हणता तथा उपसर्गोनो तिरस्कार करता एवा आप ममतारूप अमृतनी तृप्तिने पाम्या छो अहो ! मोटाओनी चातुरी खरेखर कोई अद्भुत होय छे (१)

अथाचिन्त्यमाहात्म्यमाहुः—

अव० निघ्नन्०—हे वीतराग ! त्वं ' परि समन्तात् त्रिकरणशुद्धया सह्यन्ते साधुभिः ' इति परीषहाः, तेषां चमूं श्रेणीं निघ्नन्–निराकुर्वन् । उपसृज्यन्ते सत्त्वात् प्रच्याव्यन्ते कातरा नरा एभिरित्युपसर्गास्तान् प्रतिक्षिपन् दूरे निरस्यन्, शमसौहित्य शमामृततृप्तिं प्राप्तोऽसि, अतः कारणात् महतां वैदुषी चतुरता काऽप्यपूर्वाऽस्ति ॥ १ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! असि भवान् शमसौहित्य प्राप्त' प्राप्त शमामृततृप्तिमवाप्तवान् । ननु तथाविधविघ्नविक्षेपमन्तरेणानुदीर्ण सम्परायाणां सुकरमेव शमसौहित्यमित्याह–निघ्नन्नित्यादि । किं कुर्वन् त्वम् प्राप्त' ? परीषहचमूम् निघ्नन् परि सामस्त्येन त्रिकरण शुद्धया सह्यन्ते मुमुक्षुभिरिति परीषहाः, क्षुधादयो द्वाविंशतिस

-ड्क्यास्तेषा चमूं—श्रेणीं निघ्नन्—विनाशयन् सर्वोत्तमयाऽधिसहनशक्त्या विफलोदय कुर्वन्, तथा उपसर्गान् प्रतिक्षिपन्, उपसृज्यते सत्पथात् प्रच्याव्यते कातराणामन्तःकरणमेभिरित्युपसर्गाः प्रतिकूलानुकूलाः सुरासुरनरतिर्यगादिजनिता यातनाविशेषाः। यश्च कश्चिन्निहन्ति प्रतिक्षिपति वा तस्य कथ शमसौहित्यम्[१], भगवतश्च परीषहोपसर्गविजयेनैव तत्फलरूप शमसौहित्यमजायत। तस्मादहो महता महिमवती कापि लोकोत्तरा वैदुषी। इद हि महदेव वैदुष्यम्, यद्—विपक्षविक्षेपश्च विधीयते, चण्डोऽयमित्यात्मनो विगानं च गोपाय्यते। अत स्वामिनः परीषहोपसर्गवर्गविजयेऽपि शममुपेयुष स्थाने वैदुष्यमिति।

तथा—

अरक्तो भुक्तवान्मुक्तिमद्विष्टो हतवान्द्विषः।
अहो! महात्मनां कोऽपि महिमा लोकदुर्लभः॥२॥

हे नाथ! आप रागरहित छो छतां मुक्तिरूपी स्त्रीने भोगवो छो, अने द्वेषरहित छो छतां आंतरिक दुश्मनोने हणो छो. अहो! लोकने विषे महान् आत्माओनो दुर्लभ एवो महिमा कोई अद्भुत ज होय छे. (२)

अव० अर०—हे वीतराग! त्वमरक्तो रागरहितो मुक्तिकामिनीं भुक्तवानद्विष्टो द्वेषरहितस्त्वं द्विषः कषायादीन् हतवा-

---

१ प्रतिकूला ×××

भिरस्तवानहो इत्याश्चर्ये, महात्मनां-महानुभावानाम्, महिमा गुरुत्वम्, कोऽप्यपूर्वो लोकदुर्लभः-प्राकृतदेवैरप्राप्यः ॥ २॥

वि०—हे भुवनमहनीय ! स्वामिन् ! त्वं मुक्तिं मुक्तवान् निर्वृतिनितम्बिनीं सेवितवान् कथम्भूत ! अरक्तो विगतरागाभिष्वङ्गः । तथा द्विषो भावशत्रूनिहतवान् किं विशिष्टः ! अद्विष्टो द्वेषकालुष्यरहितः । अस्मारक्त स कथं कामिनीं कामयते ! । यस्माद्विष्ट स कथं द्विषो हन्ति ! । भगवांस्तु मत एवारक्तद्विष्टो भावारिगणं निजघान तत एव मुक्तिसीमन्तिनीमभजत । अत्रार्थान्तरमाह—अहो इत्यादि । अहो इति विस्मये, यतो महतां भुवनमहनीयमहसां कोऽपि वाग्गोचरातिक्रान्तो महिमा ममावस्थत एव लोकदुर्लभ पृथग्जनदुष्प्रापः, कथमन्यथा स्वामिना नीरागेण मुक्तिरुपभुज्यते निर्द्वेषेण चान्तरद्विषो विक्षिप्यन्त इति ।

किञ्च—

सर्वथा निर्जिगीषेण भीतभीतेन चागसः ।
त्वया जगत्त्रयं जिग्ये महतां कापि चातुरी ॥३॥

हे नाथ ! सर्वथा जीतवानी इच्छा नहिं होवा छतां, अमे पापथी अत्यंत भय पामेला होवा छतां, आपे त्रणे जगतने जीती लीधां छे महेश्वर महान् आत्माओनी चतुराइ कोई अद्भुत ज होय छे (३)

अव० सर्व०—हे वीतराग ! सर्वथा सर्वप्रकारैर्निर्जिगी

षेण परपराभवेच्छारहितेनागसः पापाद्भीतभीतेन बिभ्यता बिभ्यता त्वया जगत्त्रयं सुरासुरनरलक्षणं जिग्ये आज्ञां ग्राहितमित्यर्थः । महतां भवदृशां चातुरी काऽप्यपूर्वा ॥ ३ ॥

वि०-किल यो हि यस्य देशस्याधिपतिं जयति स तस्य देशमपि जयतीति वक्तव्यमेव , अतः स्वामिंस्त्वया त्रिभुवनैकमल्लं मोहमल्लमुन्मूल्य तद्भुज्यमान जगत्त्रयं जिग्ये शिरसि शासन निधायं सेवा कारितम् । किं विशिष्टेन सता ? सर्वथा मनोवाक्कायैर्निर्जिगीषेण–निःस्पृहेण । पुनः किं विशिष्टेन ? आगसः अपराधात् वाच्यताया इति यावत्, भीतभीतेन चकितचकितेन । यश्च निःस्पृहो भीरुश्च भवति स कथ जगन्ति जयति । भगवांश्च यत एव निःस्पृहः पापभीरुश्च तत एव जगद्विलक्षणैः स्वगुणैर्जगदजैषीत् । तस्मादहो महता भुवनगुरूणा कापि लोकोत्तरा चातुरी दक्षता । विना हि चातुर्यं कथं निःस्पृहैर्भीरुभिश्च भुवन जीयत इति ।

अपरं च—

दत्तं न किञ्चित्कस्मैचिन्नात्तं किञ्चित्कुतश्चन ।
प्रभुत्वं ते तथाप्येतत् कला कापि विपश्चिताम् ॥४॥

हे नाथ ! आपे कोईने कांई (राज्यादि) आप्युं नथी, अने कोई पासेथी कांई (दंडादि) लीधुं नथी, तो पण आपनुं आ प्रभुत्व छे; तेथी एम लागे छे के कुशळपुरुषोनी कला कोई अद्भुत होय छे. (४)

एवमद्भुतस्तवमभिधाय साम्प्रतं कन्नूकान्यमून्यमृतानि एवैव परमात्मनो माहात्म्य महिमस्तवेन मस्तावयन्नाह—

निघ्नन् परीषहचमूमुपसर्गान् प्रतिक्षिपन् ।
प्राप्तोऽसि शमसौहित्यं, महतां कापि वैदुषी ॥१॥

हे नाथ ! परीषहोनी सेनाने हणता तथा उपसर्गोनो तिरस्कार करता एवा आप समतारूप अमृतनी तृप्तिने पाम्या छो अहो ! मोटाओनी चातुरी खरेखर कोई अद्भुत होय छे (१)

अथाचिन्त्यमाहात्म्यमाह—

अव० निघ्नन्०—हे वीतराग ! त्वं ' परि समन्तात् त्रिकरणशुद्ध्या सह्यन्ते साधुभिः ' इति परीषहाः, तेषां चमूं सेनां निघ्नन्-निराकुर्वन् । उपसृज्यन्ते सत्पथात् प्रच्याव्यन्ते कातरा नरा एभिरित्युपसर्गास्तान् प्रतिक्षिपन् दूरे निरस्यन्, शमसौहित्यं शमामृततृप्तिं प्राप्तोऽसि, अतः कारणात् महतां वैदुषी चतुरता काऽप्यपूर्वाऽस्ति ॥ १ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! असि भवान् शमसौहित्यं प्राप्तः प्रशमामृततृप्तिमवाप्तवान् । ननु तथाविधविपक्षविक्षेपमन्तरेणानुत्तरं सम्पद्यमाना सुखमेव शमसौहित्यमित्याह-निघ्नन्नित्यादि । किं कुर्वन् नाम प्राप्त ! परीषहचमूं निघ्नन् परि सामस्त्येन त्रिकरणशुद्ध्या सह्यन्ते मुमुक्षुभिरिति परीषहाः, क्षुदादयो द्वाविंशतिः

षेण परपराभवेच्छारहितेनागसः पापाद्भीतभीतेन बिभ्यता बिभ्यता त्वया जगत्त्रयं सुरासुरनरलक्षणं जिग्ये आज्ञां ग्राहितमित्यर्थः। महतां भवदशां चातुरी काऽप्यपूर्वा ॥ ३ ॥

वि०-किल यो हि यस्य देशस्याधिपतिं जयति स तस्य देशमपि जयतीति वक्तव्यमेव, अतः स्वामिंस्त्वया त्रिभुवनैकमल्लं मोहमल्लमुन्मूल्य तद्भुज्यमान जगत्त्रयं जिग्ये शिरसि शासनं निधायं सेवा कारितम्। किं विशिष्टेन सता [1] सर्वथा मनोवाक्कायैर्निर्जिगीषेण-निःस्पृहेण। पुनः किं विशिष्टेन [2] आगसः अपराधात् वाच्यतायां इति यावत्, भीतभीतेन चकितचकितेन। यश्च निःस्पृहो भीरुश्च भवति स कथ जगन्ति जयति। भगवांश्च यत एव निःस्पृहः पापभीरुश्च तत एव जगद्विलक्षणैः स्वगुणैर्जगदजैषीत्। तस्मादहो महता भुवनगुरूणा कापि लोकोत्तरा चातुरी दक्षता। विना हि चातुर्यं कथ निःस्पृहैर्भीरुभिश्च भुवन जीयत इति।

अपर च—

दत्तं न किञ्चित्कस्मैचिन्नात्तं किञ्चित्कुतश्चन।
प्रभुत्वं ते तथाप्येतत् कला कापि विपश्चिताम् ॥४॥

हे नाथ! आपे कोईने कांई (राज्यादि) आप्युं नथी, अने कोई पासेथी कांई (दंडादि) लीधुं नथी, तो पण आपनुं आ प्रभुत्व छे; तेथी एम लागे छे के कुशळपुरुषोनी कला कोई ... छे. (४)

अव० दत्त०—हे वीतराग ! त्वया किञ्चिद् ग्राम प्रासादि कस्मैचित्सेवकाय न दत्त–नार्पितम्, कुतश्चन किञ्चिद्दण्डादि न गृहीतम्, तथापि ते प्रभुत्वमैश्वर्यमेतत्समव सरणादिलक्ष्मीदर्शनेन वचनातिगमतो विपश्चितां–विदुषां कला काऽप्यपूर्वा ॥ ४ ॥

वि०—इह हि लोके प्रभुत्व तस्यैव भवति यस्य आशा आशङ्का वा स्यात्, तत्रायमिद मह्य दास्यतीत्याशा, अयमिदं मत्तो हठेन ग्रहीष्यतीत्याशङ्का । त्वया तु भगवद्गुरो ! किञ्चिद्ग्राम धान्यादिक कस्मैचिदाश्रिताय न दत्त निर्ग्रन्थत्वात् । तथा किञ्चन धनादिक कुतश्चन कुतोऽपि हि वा मार्ग–न गृहीत मि सहत्वात् । तथाप्येव सत्यपि तवास्मिन् जगति अमतिहत प्रभुत्वम् । अत एव विपश्चितां मनस्विनां काप्यमन्यसदृशी कला । विना हि लोके कशाकोशस्मभुपकारिभिरर्निर्ग्रन्थपरैर्वा न जगति प्रभुत्वमुपलभ्यत इति ।

किञ्च—

यद्देहस्यापि दानेन सुकृत नार्जित परैः ।
उदासीनस्य तन्नाथ !, पादपीठे तवालुठत् ॥५॥

हे नाथ ! देहमा पण दानथडे बीजाओए जे सुकृत प्राप्त न कर्युं, ते सुकृत उदासीनभावे रहेला आपना पादपीठमां आळोटपु छे (५)

अव० यद्दे०—हे नाथ ! यत्सुकृत परैः सुगतादिभिः शरीरवितरणेनापि नोपार्जितम्, तदुपकारित्वलक्षणमुदासीनस्य मध्यस्थस्यापि तव पादपीठेऽलुठत्–आतत् । पादपीठ इत्यवज्ञादर्शनं तथाविधोग्रतपःक्षमादमादीनां प्रभौ सद्भावात् ॥ ५ ॥

वि०—हे विहितान्तरारातिप्रमाथ ! नाथ ! परैः सम्यक्सुकृतोपायपरिज्ञानवन्ध्यैर्बोधिसत्त्वादिभिरास्ता विविधतपोऽध्यात्मादिविधानेन, किन्तु देहस्यापि दानेन यत्सुकृत सकलक्लेशजालसमूलोन्मूलनलक्षण नार्जित न स्वायत्तीकृतम्, तत्तव पादपीठे त्वच्चरणसरसिजोपान्ते स्वयमप्रार्थितमेव लुलोठ । यदि पुनस्तदर्थं तव सुगतादिभ्योऽपि महानुपक्रमो भविष्यतीत्याह—कथम्भूतस्य तव उदासीनस्य अपुनर्भवे भवे च तुल्यमनस' । श्रूयते हि—क्षुधाविधुरितशरीरया केशरिण्या पुर· परमकारुणिकतया कृमिकुलाकुलं स्वकलेवरममुच्यत सुगतेन । न च सा पारमार्थिकी करुणा, अतस्तथाविधस्वदेहोपहारसाहसेनापि यत्तेषा सुकृत दुरापम्, तत्तवाप्रार्थितमेवोपनतमित्यहो त्वन्महिमातिशय' ।

तथा—

रागादिषु नृशंसेन सर्वात्मसु कृपालुना ।
भीमकान्तगुणेनोच्चैः साम्राज्यं साधितं त्वया ॥६॥

हे नाथ ! रागादिने विषे दया विनाना, अने

सर्व प्राणीओने विषे दयावाळा; एवा आपे भया नकता अने मनोहरतारूपी बे गुणवडे मोटु साम्राज्य मेळव्युं छे (६)

अव० रागा०—हे वीतराग ! त्वया रागादिषु नृशंसेन-निर्दयेन, सर्वस्मिन्-सर्वजीवेषु, कृपालुना-दयावता, भीमाः-प्रतापादयः, कान्ताः-प्रभावादयस्ते गुणा यस्य तेनो भयैरपि साम्राज्यं साधितं-स्वीकृतम् ॥ ६ ॥

वि०—हे त्रिभुवनपते ! त्वया साम्राज्यं धर्मचक्रवर्तित्वं साधितं वशीकृतम् । किं विशिष्टेन ? भीमकान्तगुणेन भीमा अधृष्यत्वहेतवः प्रतापपराक्रमादयः, कान्ताश्चाभिगम्यत्वहेतवः प्रशमप्रभावादयस्ते च ते गुणाश्च भीमकान्तगुणास्ते विद्यन्ते यस्य स तथा तेन । तानेव विषयविभागेन व्यनक्ति—किं विशिष्टेन त्वया ?, रागादिषु रागद्वेषमोहप्रभृतिषु नृशंसेन—निर्दयहृदयेन मुक्तिपथप्रतिपन्थित्वेन वध्यत्वात्तेषाम् तथा सर्वस्मिन् सर्वसत्त्वेषु कृपालुना निष्कृत्रिमकरुणारसपेशलमनसा भगवताऽवर्जितत्वेन तेषामनुकम्प्यत्वात् । एवं त्वया उभयैः सर्वाद्भुतं साम्राज्यमर्जितम् । भवन्ति च सम्राजोऽपि भीमकान्तगुणाः ।

अपरं च—

सर्वे सर्वात्मनाऽन्येषु दोषास्त्वयि पुनर्गुणाः ।
स्तुतिस्तवैव चेन्मिथ्या तत्प्रमाणं सभासदः ॥७॥

हे नाथ! हरिहरादि अन्य देवोने विषे सर्व प्रकारे सर्व दोषो रहेला छे अने आपने विषे सर्व प्रकारे सर्व गुणो रहेला छे. आपनी आ स्तुति जो मिथ्या होय तो सभासदो प्रमाणभूत छे! अर्थात्, आ वात जो असत्य होय तो ते सभासदो ज बोले. (७)

अपर च—

अव० सर्वे—हे वीतराग! सर्वे दोषाः सर्वात्मनाऽन्येषु हरादिषु सन्ति, त्वयि पुनर्गुणाः सर्वे सर्वात्मना सन्ति। इयं स्तुतिस्तव चेद्यदि मिथ्याऽसत्या स्यात् तर्हि सभासदः—सभ्याः प्रमाणम्। यद्यसत्यं स्यात्तदा त एव वदन्तु॥ ७॥

वि०—हे भुवनाद्भुतचरित्रपात्र! भगवन्! सर्वेऽप्येवप्रकारा भावा अन्येषु त्वद्विधादपरेषु कुतीर्थिकदैवतेषु ये दोषास्त एव त्वयि सर्वात्मना गुणा। तथाहि—यैव क्षमा परैः परिभवहेतुत्वेन कापुरुषचेष्टितमियमिति दोषतया प्रत्युक्ता सैव जगद्ध्वंसनरक्षणक्षमपराक्रमेणापि त्वया दुर्द्धरक्रोधयोधविध्वसनावन्ध्यप्रहरणमिदमिति सविशेषमादृता। यैव च निर्ग्रन्थता परैर्भिक्षुकवृत्तिरियमिति त्रपाहेतुत्वेन तिरस्कृता सैव निःस्पृहशिरोमणिना त्वया इयमेव सङ्गत्यागस्य मूलकारणमिति सादर पुरस्कृता। यदेव चोपकार्यकारिषु प्रसादाप्रसादाकरणमगुणज्ञत्वमिदमिति परैर्दूरादपास्तम्, तदेव त्वया इदमेव वीतरागत्वस्य मूलबीजमिति सुतरामुररीकृतम्। एव य एवान्येषु दोषास्त एव त्वयि गुणतया परिणमन्ति। इय च

स्तुतिः सद्भूतवस्तुतत्त्वप्रकटनेन यद्यपि यथार्था, तथापि केषाचि न्महामोहोपहतमतीनां मिथ्येयमिति चेन्मतिमुत्पादयति, तदा तन्मतेन मम वहिरागरक्ता इत्यप्रमाणम्, अस्मन्मतेन च ते मत्सरिणः पूर्वव्युद्ग्राहिता द्विष्टा इत्यप्रमाणम्, केवलं कुकुमाः क्षमावन्तः पर प्रपसम्मता प्रेक्षापूर्वकारिणः सकलशास्त्रार्थरहस्यनिःस्यन्दनिष्णातमतयस्तुलासमानाः समासद —सभ्या एवात्रार्थे प्रमाणम्। मध्यस्थपरीक्षया हि आत्यकाञ्चनात् युक्तिकनक पृथग् भवत्येव।

महीयसामपि महान् महनीयो महात्मनाम् ।
अहो ! मे स्तुवतः स्वामी स्तुतेर्गोचरमागमत् ॥८॥

मानवने आश्चर्य उत्पन्न करे एवा परस्पर विरुद्ध जणाता गुणोने धारण करनार प्रभुनी अद्भुत शक्तिने वर्णवता आचार्य आ स्तुतिवडे पोतानी आत्मने धन्य माने छे ! अहो ! आनन्दनी वात छे के:—मोटाथी पण मोटा अने महात्माओने पण पूजनीय, एवा स्वामी आजे मारी स्तुतिना विषयमां प्राप्त थया छे (८)

अव० मही०—अहो इत्याश्चर्ये ! स्तुवतो मे मम महत्तरेऽभ्योऽपि महानुभावः महात्मनामिन्द्रादीनां महनीयः—पूज्यः स्वामी स्तुतेर्गोचरं विषयमागमत् प्राप्तः ॥ ८ ॥

इति एकादशप्रकाशस्यावचूर्णिः ।

एवं च—

वि०—एवं ममाय स्वामी स्तुतेर्गोचरमियाय । किं विशिष्ट ?, तिर्यग्नराद्यपेक्षया सुरासुरपतिप्रभृतिदेवाना महीयसामपि मध्ये देवाधिदेवत्वेन महान् सर्वोत्कृष्टः । तथा महात्मनामन्तर्मुहूर्ते पदत्रयाधारेण विरचितद्वादशाङ्गानां गणभृता तदन्येषामपि विविधलब्धिमता मुनीनामपि गुणाधिकत्वेन महनीयः-पूजनीय' । अहो इति विस्मये । सोऽप्येवविध स्वामी परमात्मा पुरन्दरस्यापि गिरामगोचरस्तुतिः, ममाऽपि मन्दमेधसः स्तुवत' स्तोतुमुपक्रान्तस्य केनापि चिरसञ्चितसुकृतवशेन स्तुते.—स्तवनस्य विपयमागममदवततारेत्यहो ममाप्यगण्यपुण्यतेति ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे एकादशस्य महिमस्तवस्य पदयोजना ।



एव महिमस्तवमभिधाय साम्प्रत यन्मूलेयमर्हता वीतरागत्वख्यातिस्तदेव वैराग्यं वैराग्यस्तवेन स्तुतिकृत् प्रस्तौति—

पट्वभ्यासादरैः पूर्वं, तथा वैराग्यमाहरः ।
यथेह जन्मन्याजन्म, तत्सात्मीभावमागमत् ॥१॥

हे नाथ! पूर्व भवोमां आदरपूर्वकना सुंदर अभ्यासवडे आपे तेवा प्रकारना वैराग्यने प्राप्त कर्यो हतो, के जेथी आपने आ (चरम) भवमां जन्मथी ज ते वैराग्य सहजपणाने-एकमेकपणाने पाम्यो छे; सारांश के आप जन्मथी ज विरागी छो. (१)

प्रभोरियत्साम्यस्प्राप्युपाय प्रकटयन्ति—

अव० पद्ब०—हे वीतराग ! त्वं प्राग्भवे वैराग्य पटुभिः—स्पष्टैः, अभ्यासादरैः—सेवनासातत्यैस्तथा आत्मसात्कारमन्यानीतवान्, यथेह जन्मनि तीर्थङ्करभवे आजन्म वन नावपि, तद्वैराग्यं सात्मीभाव सहजभावमागमत्—प्रापत् ॥१॥

वि०—हे अमन्तुरवैराग्यसुभग !, भगवन् !, त्वं पूर्वे भवभवेषु पटुभिरमाविलैरभ्यासादरैरासेवनसातत्यैस्तथा कथमपि वैराग्यं विरागतामकर्षमाहर सम्यगात्मन्युपनीतवान्। यथेह अस्मिन्नर्हद्भवक्षणे तद्वैराग्य सात्मीभावमागमत् ऐकीभ्युपेयाय। अत एवाजन्म जन्मन प्रभृति 'यत्सहोत्पद्यते तदेव सात्म्यम्'; इत्युक्त भवति—किन्तु द्विविधो हि गुणः, औपाधिक सहोत्थश्च तत्रौपाधिको यथा—तिलतैलजस्यादिषु परगुणाभानेन सौरभ्यमुद्भाव्यते, सहोत्थश्च यथा—मलयजस्य तैस्य सौरभ्य च। एवं भगवतोऽपि वैराग्य न सत्त्वौपाधिकम् किन्तु जन्मन प्रभृति सहोत्थमेवेति सात्म्यमुपागमदित्युक्तम्।

तथात्र जगति किलेयं व्यवस्थितिर्यद्विष्टविभयोगानिष्टसंयोग बान्धवधनादिभ्रंशादिषु दुःखहेतुषूपनतेषु वैराग्यमाविर्भवति सुख हेतुषु तु राग एवोज्जागरतामेति भगवतस्तु जगद्विलक्षणस्य विपरीतमित्थम् तथाहि—

दुःखहेतुषु वैराग्य, न तथा नाथ ! निस्तुषम्।
मोक्षोपायप्रवी[illegible] यथा त सुखहेतुषु ॥ २ ॥

हे नाथ ! मोक्षप्राप्तिना उपायमां प्रवीण एवा आपने सुखना हेतुओमां जेवो निर्मळ वैराग्य होय छे, तेवो दुःखना हेतुओमां होतो नथी. दुःखगर्भित वैराग्य तो कपिनी जेम चपळ होय, पण ज्ञान-गर्भित वैराग्य तो पर्वतनी पेठे नक्कर अने अचळ होय छे आथी दुःखहेतुक वैराग्य परिणामे भवा-भिनन्दी-भववर्धक अने ज्ञानगर्भित वैराग्य आ-त्माभिनन्दी अने मोक्षसाधक होय छे. (२)

अव० दुःख०—हे वीतराग ! दुःखहेतुषु वियोगा-दिषु, वैराग्यं तव न तथा निस्तुषं निर्व्याजम्, मोक्ष० सम्य-ग्ज्ञानत्रयप्रवणस्य तव सुखहेतुषु यथा वैराग्य विशदं वर्त्तते। कोऽर्थः ?, यद्दुःखहेतुषु वैराग्यं तत्कपिरिव क्षणिकम्, यच्च सुखहेतुषु स्त्र्यादिषु तन्निश्चलत्वेन मोक्षसाधकम् ॥ २ ॥

वि०—हे वैराग्यभङ्गीसनाथ !, नाथ !, तव दुःखहेतुषु पूर्वो-दितेषु, तथा—तेन प्रकारेण, निस्तुष—निर्व्याजम्, न वैराग्यम्, यथा सुखहेतुषु पूर्वोक्तविपरीतेषु स्वाधीनेष्वपि सुतरामुल्लसति, तथात्वे हेतुमाह—यत किं विशिष्टस्य तव ?, मोक्षोपायप्रवीणस्य—परमपदो-पायप्रपञ्चनपञ्चमस्य। अयमाशय'—किल दु खहेतूद्भवे यद्वैराग्य तद्वानरवैराग्यमिव क्षणिकमेव, यत्तु सुखहेतूनामेकान्तानित्यत्वोद्भा-वनेन दृढतर वैराग्यमुद्भवति मोक्षाङ्गत्वेन तदेव प्रशस्यमिति भाव' ।

किञ्च—

प्रमोरिपस्सम्परप्राप्तुपाय प्रकटपन्ति—

अथ० पद्म०—हे वीतराग ! त्वं प्रागभवे वैराग्यं पटुभिः-स्पष्टैः, अभ्यासाद्यैः-सेवनासात्म्यैस्तथा आदरात्मात्मन्यानीतवान्, यथेह जन्मनि तीर्थङ्करभवे आजन्म जन नावधि, तद्वैराग्य सात्मीभाव सहभमावमागमत्-प्राप्त् ॥१॥

वि०—हे भगवत्वैराग्यसुभग !, भगवन् !; त्वं पूर्वे प्राग्भवेषु पटुभिरमाविलैरभ्यासाद्वैरासेवनसात्म्यैस्तथा कथमपि वैराग्यं विरागतामकर्षमाहर सम्यगात्मन्युपनीतवान् । यथेह जन्मन्यर्हद्भवक्षणे तद्वैराग्य सात्मीभावमागमत् चैतन्यमुपेयाम । अत एवाजन्म अन्मन प्रभृति मत्सहोत्पन्नते तदेव सात्म्यम् '; इदमुक्तं भवति-किल द्विविधो हि गुणः, औपाधिकः सहोत्थश्च, तत्रौपाधिको यथा-तिलतैलजलादिषु परगुणाधानेन सौरभ्यसम्पत्तिः, सहोत्थश्च यथा-मृगमदस्य चैत्य सौरभ्यं च । एव भगवतोऽपि वैराग्य न त्वौपाधिकम् किन्तु जन्मनः प्रभृति सहोत्थमेवेति सात्म्यमुपागमदित्युक्तम् ।

तथाच जगति किलेम स्यवहतिर्यविद्यविभयोगानिष्टसंयोग मान्त्वधमादिप्रशादिषु दुःखहेतुपूपनतेषु वैराग्यमाविर्भवति सुख हेतुषु तु राग पवोज्जागरतामेति भगवतस्तु जगद्विलक्षणस्य विप रीतमिदम्, तथाहि—

दुःखहेतुषु वैराग्य, न तथा नाथ ! निस्तुषम् ।
मोक्षोपायप्रवीणस्य, यथा ते सुखहेतुषु ॥ २ ॥

हे नाथ ! मोक्षप्राप्तिना उपायमां प्रवीण एवा आपने सुखना हेतुओमां जेवो निर्मळ वैराग्य होय छे, तेवो दुःखना हेतुओमां होतो नथी. दुःखगर्भित वैराग्य तो कपिनी जेम चपळ होय, पण ज्ञानगर्भित वैराग्य तो पर्वतनी पेठे नक्कर अने अचळ होय छे आथी दुःखहेतुक वैराग्य परिणामे भवाभिनन्दी-भववर्धक अने ज्ञानगर्भित वैराग्य आत्माभिनन्दी अने मोक्षसाधक होय छे. (२)

अव० दुःख०—हे वीतराग ! दुःखहेतुषु वियोगादिषु, वैराग्यं तव न तथा निस्तुषं निर्व्याजम्, मोक्ष० सम्यग्ज्ञानत्रयप्रवणस्य तव सुखहेतुषु यथा वैराग्यं विशदं वर्त्तते । कोऽर्थः ?, यद्दुःखहेतुषु वैराग्यं तत्कपिरिव क्षणिकम्, यच्च सुखहेतुषु स्त्र्यादिषु तन्निश्चलत्वेन मोक्षसाधकम् ॥ २ ॥

वि०—हे वैराग्यभङ्गीसनाथ !, नाथ !; तव दु खहेतुषु पूर्वोदितेषु, तथा–तेन प्रकारेण, निस्तुष–निर्व्याजम्, न वैराग्यम्, यथा सुखहेतुषु पूर्वोक्तविपरीतेषु स्वाधीनेष्वपि सुतरामुल्लसति, तथात्वे हेतुमाह–यत. किं विशिष्टस्य तव ?, मोक्षोपायप्रवीणस्य–परमपदोपायप्रपञ्चनपञ्चमस्य । अयमाशय –किल दु खहेतूद्भवे यद्वैराग्य तद्वानरवैराग्यमिव क्षणिकमेव, यत्तु सुखहेतूनामेकान्तानित्यत्वोद्भावनेन दृढतरवैराग्यमुद्भवति मोक्षाङ्गत्वेन तदेव प्रशस्यमिति भाव. ।

किञ्च—

विवेकशाणैर्वैराग्यशस्त्रं शातं तथा त्वया ।
यथा मोक्षेऽपि तत्साक्षादकुण्ठितपराक्रमम् ॥२॥

हे नाथ ! विवेकरूपी शराणवडे वैराग्यरूपी शस्त्रने आपे तेवा प्रकारे घसीने तीक्ष्ण कर्युं छे के जेथी मोक्षने विषे पण ते वैराग्यरूपी शस्त्रनु पराक्रम साक्षात् अकुंठित-हणाया विनानु रह्यु (२)

अव० विवे०—हे वीतराग ! त्वया विवेकशाणैर्वैराग्यरूपं शस्त्रं तथा शातं-तीक्ष्णीकृतम्, " शाणस्तु निकषः पुंसि स्त्र्यप्यसि शराणपर्वे " यथा मोक्षे-मोक्षविषये पक्षेऽप्यापारेऽपि तदकुं० अप्रतिहतसामर्थ्यमभूत् ॥ २ ॥

वि०—हे समग्रोपायप्रवीण ! स्वामिन् ! त्वया विवेकलक्षणासु शाणासु वैराग्यमेवाप्रतिरागनिग्रहे निरवग्रहं शस्त्रं तथा कथमपि शातं तीक्ष्णतामापादितम् यथा तथाविधास्त्रान्तरवत् किन्त्वत्यन्तदुर्भेदे साक्षान्मोक्षे महानन्देऽप्यकुण्ठितपराक्रममप्रतिहतसामर्थ्यमजायत । अन्यान्यपि शस्त्रं सर्वेणापि निपुणेन शाणासु तीक्ष्णीकृतं भवति तदसत्कर्मोन्मूलनेऽपि कुण्ठतामापद्यत इति ।

साम्प्रतं भगवतः सर्वास्ववस्थासु वैराग्यमुद्भावयन्नाह—

---

१ xxx शार्ते इति पाठोऽस्माभिरादृतः सम्मतोऽपि प्रतिभाति । किन्तु xx शातो इति प्रथम-मुद्रित पुस्तके ॥

यदा मरुन्नरेन्द्रश्रीस्त्वया नाथोपभुज्यते ।
यत्र तत्र रतिर्नाम, विरक्तत्वं तदापि ते ॥ ४ ॥

हे नाथ ! ज्यारे आप पूर्वभवमां देवऋद्धिनो अने मनुष्यभवमां राज्यऋद्धिनो उपभोग करो छो, त्यारे पण ज्यां त्यां आपनी रति जणाय छे ते पण विरक्तिरूप होय छे; कारण के ते ते ऋद्धिने भोगवतां पण आप भोगफळवाळुं कर्म विना भोगवे क्षय नहि पामे, एम विचारीने अनासक्तपणे ज भोगवो छो. आ श्लोकमां पूर्वभव अने राज्यावस्थाना वैराग्यनी दशानुं वर्णन छे. (४)

अव० यदा०-हे नाथ ! त्वया यदा सुरराज्यादिलक्ष्मीर्भुज्यते, नामेति कोमलामन्त्रणे, यत्र तत्र तव रतिः । कोऽर्थः ?, यत्र यथैव स्थितस्तत्र तथैव रतिः समाधिस्तदापि ते तव विरक्तत्वम्-साध्वियं श्रीरुपनता (?) उपस्थितं कर्म ममेदं भोगं विना न क्षीयत इत्यादिप्रकारेण ॥ ४ ॥

वि०-हे परमार्हन्त्यश्रीसनाथ !, नाथ !, तीर्थकृन्नामकर्मोपनिबन्धबन्धुरस्य नरभवस्यायुषि प्रक्षीणे तथाविधशुभसम्भारवशादुपनता मरुता देवाना श्रीर्लक्ष्मीर्यदा त्वयोपभुज्यते, यदा च स्थितिक्षयात्ततश्च्युतेनार्हद्भवे भोग्यफलकर्मोपनीता नरेन्द्रश्रीश्च त्वयोपभुज्यते, तदाप्यस्ति तव विरक्तत्वम्, कथमित्याह-यत्र तत्र रतिर्नाम यत्रैव यथैव स्थितस्तत्रैव तथैव रतिः । किमुक्त भवति-मरुन्नरे-

न्द्रभियोरुपभोगावसरेऽपि भगवानेव चिन्तयति, यथा–साधियमुप भक्ता श्री, यदि कथमपि न वियुज्यते तदा सुन्दरं स्यादिति, केवलमिदमेव विभावयति–'यावदुपस्थित ममेव भोग्यफल कर्म, न च वेदनमन्तरेणेव क्षीयत इति स्वमतिकारभिया अनासक्त एव भुङ्क्ते। तथा च पठन्ति– 'नाभुक्तं क्षीयते कर्म, कल्पकोटिशतैरपि। अवश्यमेव भोक्तव्यम्, कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥१॥' इति, अतस्तदाप्यस्त्येव तस्यत्रभिभगवतोर्वैराग्यमिति।

निस्य विरक्त कामेभ्यो यदा योगं प्रपद्यसे।
अलमेभिरिति प्राज्य तदा वैराग्यमस्ति ते ॥५॥

हे नाथ! जो के आप कामभोगोथी सदा विरक्त छो, तो पण ज्यारे आप रत्नत्रयीरूप योगने स्वीकारो छो, त्यारे 'आ विषयोथी सर्यु' एवो विशाळ–वैराग्य आपमामां होय छे आ श्लोकमां भगवानमी दीक्षा यथा भाव छद्मस्थ दशाना वैराग्यनु वर्णन छे (५)

अव० निस्य–हे वीतराग! त्वं नित्यं दीक्षाग्रहणात्प्रागपि कामेभ्यो विषयेभ्यो विरक्तो यदा योगं ज्ञानदर्शनचारित्ररूपम्, प्रपद्यसे–गृह्णासि, तदा ते तव प्राज्य प्रभूत वैराग्यमस्ति–एभिर्विषयैर्भुक्तभोग्यस्वादस्य–यतमिति प्रकारवान्॥५॥

१ हितविचोऽन्न प्रकरणे।

वि०—यदा च त्वं भोग्यफलकर्मणः क्षये, नित्यमेकान्ततः कामेभ्यः पञ्चप्रकारेभ्यो विरक्तो विरागपमुपगतः सन्, योगं—ज्ञान-दर्शनचारित्ररूपं प्रपद्यसे—स्वीकरोषि, तदाप्येभिरत्यन्तदुरन्तविपाकैः कामभोगैरलं पर्याप्तमिति विभावयतस्तवास्त्येव प्राज्यमभङ्गुरं वैराग्यमिति। किञ्च—

सुखे दुःखे भवे मोक्षे यदौदासीन्यमीशिषे।
तदा वैराग्यमेवेति कुत्र नासि विरागवान्?॥ ६॥

ज्यारे आप सुखने विषे, दुःखने विषे, संसारने विषे अने मोक्षने विषे उदासीन—मध्यस्थभाव धारण करो छो, त्यारे पण आपने वैराग्यज होय छे, तेथी आप क्यां अने क्यारे विरागवाळा नथी?, अर्थात् सर्वत्र विरागीज छो. आ श्लोकमां भगवाननी कैवल्यदशा तथा सिद्धदशाना वैराग्यनुं वर्णन छे. (६)

अव० सुखे—सुखे दुःखे भवे मोक्षे यदा त्वमौदासीन्यं माध्यस्थ्यमीशिषे—करोषि, तदापि तव वैराग्यमेवास्तीति हेतोस्त्वं कुत्र विरागवान्नासि?, अपि तु सर्वत्र॥ ६॥

वि०—यदा च योगप्रतिपत्तेरनन्तरं क्षणे क्षणे विशुद्ध्यमानाध्यवसायः परिपाकोन्मुखे योगसमृद्धिफले सुखे—साते, दुःखे —असाते, भवे—संसारे, मोक्षे-महोदये, औदासीन्यमीशिषे सुखदुःख-भवमोक्षेषु—तथा वीतरागत्वस्वभावादेव समानमानसो भवसि, तदा

त्मकमेव तव वैराग्यमित्येव कुत्र कस्मिन्नवस्थान्तरे विरागवानसि ?, सर्वत्र विरक्त एवेति भाव: ।

ननु परपरिगृहीतेष्वपि दैवतेष्वस्त्येव वैराग्यं किमधिकं वीतरागस्येति चेदाह–

दुःखगर्भे मोहगर्भे वैराग्ये निष्ठिताः परे ।
ज्ञानगर्भं तु वैराग्य त्वय्येकायनतां गतम् ॥७॥

हे भगवन् ! परतीर्थिको दुःखगर्भित अने मोह गर्भित वैराग्यमां स्थित थयेला छे, परन्तु ज्ञानग र्भित वैराग्य तो केवळ आपनामां ज एकीभावने पामेल छे (७)

आ श्लोकवडे आचार्यश्री प्रभुमां एकीभावने पामेला ज्ञानगर्भित वैराग्यने वर्णवे छे दुःखगर्भित वैराग्य, मोहगर्भित वैराग्य अने ज्ञानगर्भित वैरा ग्य आ प्रमाणे छेः—धाम धरा, धन अने यौवना आदिनी विरह थवाथी अथवा प्रियभोग-विषयोनी प्राप्ति न थवाथी संसारथी कटाळी, संसारने त्याग करे अने कहे केः-"संसार असार छे" (पेला शियाळीयानी जेम कहे के "द्राक्ष खाटी छे" The grapes are sour) पुनः संसारनी वस्तुनो इच्छित वस्तुनो योग थवा प्रयत्न अने झम्पना करे अने प्राप्त थये छते जे वैराग्यनो विनिपात थाय ते

दुःखगर्भित वैराग्य। कुशास्त्रना अभ्यास ने श्रवणथी संसारनी विचित्रता जाणी, योगी बनी अज्ञानी बनी तपश्चर्या आदरे अने जनरंजनार्थे अधिक क्रिया करे अने पोतानी शक्ति करतां अधिक कष्ट कायाने आपे, वळी पोतानी मतिकल्पना प्रमाणे शास्त्रना पण अर्थनो अनर्थ करे, स्वच्छन्दपणे वर्ते; अने गुणीजनोनो संग त्यजे विगेरे-मोहगर्भित वैराग्य। सम्यक्त्वने जाणनार, स्याद्वाद-ज्ञानवाळो, मोक्षना उपायने दृष्टिपथमां राखनार, विश्वजनहितचिन्तक, क्रियाने विषे अत्यन्त आदरवाळो, लोकोने धर्म विषे जोडवावाळो; अने संपूर्ण वैभव विगेरे जे संसारने त्यजी प्रभुमार्गने आदरे ते ज्ञानगर्भित वैराग्य। अधिक जाणवाना अर्थिए अध्यात्मसार ग्रन्थथी जाणी लेवुं.

अव० दुःख-हे वीतराग ! दुःखगर्भे-स्त्रीविरहादिभवे, मोहगर्भे—कुशास्त्रप्रणीताध्यात्मलवश्रवणाद्राज्यत्यागादिरूपे वैराग्ये, परे-परतीर्थिका निष्ठिताः-निलीनाः तु पुनर्ज्ञानगर्भे-यथास्थितसंसारस्वरूपावगमोद्भवं वैराग्यं त्वय्येकायनतामेकीभावं गतं-प्राप्तम् ॥ ७ ॥

वि०-हे निरवग्रहवैराग्यपरभाग !, भगवन् !, परपरिगृहीतासाना स्त्रीगस्त्राक्षसूत्ररागाधङ्ककलङ्कितवपुषामसभावनैव वैराग्यस्य।

अमैवमभ्युपपद्यते तदा, परे त्वदितरे देवास्यो दुःखगर्भे मो
गर्भे च वैराग्ये निष्ठिता, तथाहि प्रियोमानिष्टयोगादिदुःखहेतुभ्यो
यद् क्षणिकं वैराग्यं तद् दुःखगर्भम्, यच्च कुशास्त्रसम्पर्क
स्वत्वभवनेन केषाञ्चिद्राज्यादिपरित्यागिनां यमनियमादिविधायिनां च
भवति तदप्यसर्वज्ञोपज्ञत्वेन मुक्तेरहेतुत्वेन च मोहगर्भमज्ञानमूल
मेव वैराग्यम्, यत्तु सम्भूततत्त्वज्ञानसमुद्भूतमनित्यतादिभ
भावनानिरूपितविषयकं सर्वसङ्गपरित्यागप्रवृत्तितोत्साहं त्रिभुवनवर्ती
समागमेऽप्यक्षुब्धं ज्ञानगर्भं वैराग्यं तद् त्वय्येव भगवति वीतरा
गे एकायनतामेकविभावमुपगतम्, एकमेव वीतरागसम्यग्भाव
स्यते इति एकायनस्तस्य भाव एकायनता तां न पुनरन्येष्विति।

औदासीन्येऽपि सतत विश्वविश्वोपकारिणे ।
नमो वैराग्यनिघ्नाय तायिने परमात्मने ॥ ८ ॥

१ उदासीनभावमां पण निरन्तर समस्त-विश्व
न उपर उपकार करनार, वैराग्यमां तत्पर, सर्वना
क रक्षक परब्रह्म स्वरूप एवा परमात्माने अमारो
मा नमस्कार थाओ (८)

त्या औदा –हे वीतराग ! माध्यस्थ्येऽपि नित्य
शिपा उपकारकें तायिन–पालकाय, परमात्मने–परमब्रह्म
The 8 वैराग्यतत्पराय, तुभ्यं नमोऽस्तु ।
इच्छित ति द्वात्रिंशत्प्रकाशस्यावचूर्णि
अने

वि०—एव विधाय परमात्मने नमोऽस्तु, किं विशिष्टाय?, औदासीन्येत्यादि। य' किलोदासीन' स कथमुपकारीत्युक्तमेव, भगवतस्तु वीतरागत्वसहचरिते औदासीन्ये माध्यस्थ्ये सत्यपि, विश्वस्यापि विश्वस्य कृत्स्नस्यापि जगतो धर्मतीर्थप्रवर्त्तनेन उपकारिणे विहितभावोपकराय। तथा वैराग्यनिघ्नाय ज्ञानगर्भेण वैराग्येण सह समरसीभूताय, अत एव तायिने भवभयार्त्तसत्त्वपालकाय, तुभ्य भगवते, परमात्मने—चिदानन्दस्वरूपाय, नम'—प्रणामोऽस्तु किमन्यप्रणमनेनेति भाव।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे द्वादशस्व वैराग्यस्तवस्य पदयोजना।



इह हि सदेवदानवमानवस्य कृत्स्नस्यापि जगतः प्रवृत्ति' प्रायः सहेतुकैव, सैव च फलवती, विपरीता त्वनिष्टफला विफला वा। जगद्विलक्षणस्य भगवतः श्रीमदर्हतस्तु प्रवृत्तिः कियत्यपि निर्हेतुका, तथापि सर्वोत्तमफलवती। एतदेव स्तुतिकृद्धेतुनिरासस्तवेन प्रस्तावयन्नाह—

अनाहूतसहायस्त्वं त्वमकारणवत्सलः।
अनभ्यर्थितसाधुस्त्वं त्वमसम्बन्धबान्धवः ॥१॥

हे भगवन्! मोक्षमार्गमां प्रयाण करनारा प्राणीओने आप बोलाव्या विनाज सहाय करनारा छो, अकारणवत्सल छो, प्रार्थना कर्या विनाज परनुं कार्य करनारा छो; तथा संबंध विनाज जगतना

वापरेल छे आ श्लोकथी प्रथमादि साते विभक्तिनो उपयोग करेला छे (१)

सर्वत्र स्वेच्छावृत्तिं दर्शयन्ति प्रभोः–

अन्व० अना०–हे वीतराग ! त्वं मुक्तिपथि(मुक्तिपथे) यातां जीवानामनाहूतसहायोऽनाकारित एव सखा, त्वमका॰ स्वार्थं विना हितकरः, त्वमाभ्यर्थित एव साधुः परकार्यकरः, तथा सम्बन्धं स्वामन्यं विना बान्धवोऽसि ॥ १ ॥

वि०–अत्र च प्रकाशे प्रथमश्लोके सर्वाण्यपि भगवद्विशेषणानि प्रथमैकवचनान्तानि, द्वितीये द्वितीयैकवचनान्तानि एवं यावत्सप्तमे सप्तम्येकवचनान्तानि । तत्र प्रथमं प्रथमैकवचनान्तान्याह–हे जगदीश !, त्वमेवास्मिन् जगत्येवंविधो नान्यः !, किं विध ? इत्याह–अनाहूतसहायः किल यो यस्य यस्मिन्नर्थे सहायो भवति, स प्रायस्तेन सादरं समाहूत एव स्यात् त्वं तु मुक्तिपथप्रस्थितानां भव्यात्मनां तदुपायरत्नत्रयोपदर्शनादनाहूत एव सहायः, तदियं निर्हेतुकापि भगवत्प्रवृत्तिः सर्वोत्तमफलैव । एवमन्यत्रापि योज्यम् । तथा त्वमस्य जगतः कारणं विनैव वत्सलः, कारणे हि वत्सलत्व वात्सल्यभावो व्यवहारिणामपि भवत्येव भगवांस्तु परमकारुणिकत्वे नाकारणेऽपि वत्सलः । तथा यो हि यस्य व्यवहारमात्रेण भूयसीं प्रयच्छति, स तस्य साधुः स च प्रायः सविनयमभ्यर्थित एव तस्य तां ददाति त्वं तु भव्यात्मनां परमपदैश्वर्यमभिलषतां ज्ञानादिभूत-नीतीमनभ्यर्थित एव ददासीत्यनभ्यर्थितसाधुः । तथा बान्धवो हि

प्रायः पितृपितृव्यादिसबन्धेन भवति, त्व तु सबन्धमन्तरेणैव भुवनजनस्य बन्धुकृत्यकरणात् निर्बन्धनबान्धव इति ।

द्वितीयैकवचनान्तानि विशेषणान्याह–

अनक्तस्निग्धमनसममृजोज्ज्वलवाक्पथम् ।
अधौतामलशीलं त्वां शरण्यं शरणं श्रये ॥२॥

हे नाथ ! ममतारूपी चीकाशथी चोपडाया विनाज स्निग्ध मनवाळा, मार्जन कर्या विना ज उज्जवळ वाणीने उच्चारनारा तथा धोया विनाज निर्मळ शीलने धारण करनारा आप छो, माटे शरण करवा लायक आपनुं हुं शरण अंगीकार करूं छुं. २

अव० अन०–अनक्तस्निग्धमनसं ममत्वस्नेहेनादिग्धं स्निग्धं मनो यस्य तम् । मृजामुद्योतनं विनोज्ज्वलो वाक्पथो वाक्प्रचारो यस्य तम्, अधौतमक्षालितमेवामलं शीलमाचारो यस्य तम्, शरण्यं शरणाय हितम्, त्वां शरणमहं श्रये–गच्छामि ॥ २ ॥

वि०–हे विश्वजनीन ! त्वामह शरण श्रये । किं विशिष्टं त्वाम् [१], अनक्तस्निग्धमनसं किल स्नेहाद्यभ्यञ्जनेन प्रायः स्निग्धत्वं भवति, त्वा तु ममत्वरूपस्नेहेन अनक्तमपि स्निग्धमनस अरूक्षहृदयम्, श्रये इति सर्वत्र योज्यम् । तथा मार्जितमेव वस्तु प्रायेण

१–'स्निग्ध' इति पाठ प्रत्यन्तरे नास्ति ।

बांधव छो आ श्लोकथी प्रथमादि साते विभक्तिनो उपयोग करला छे (१)

सर्वत्र स्वेच्छावृत्ति दर्शयन्ति प्रभोः–

अव० अना०–हे वीतराग ! त्वं मुक्तिपथि(मुक्तिपथे) यातां जीवानामनाहूतसहायोऽनाकारित एव सखा, त्वमका° स्वार्थं विना हितकरः, त्वमाप्रार्थित एव साधुः परकार्यकरः, तथा सम्बन्धं स्वाजन्य विना बान्धवोऽसि ॥ १ ॥

वि०–अत्र च प्रकाशे प्रथमश्लोके सर्वाण्यपि भगवद्विशेषणानि प्रथमैकवचनान्तानि, द्वितीये द्वितीयैकवचनान्तानि, एवं यावत्सप्तमे सप्तम्येकवचनान्तानि । तत्र प्रथमं प्रथमैकवचनान्तान्याह–हे जगदीश !, त्वमेवास्मिन् जगत्येवंविधो मान्यः; किं विध ! इत्याह–अनाहूतसहाय किल यो यस्य यस्मिन्नर्थे सहायो भवति स प्रायस्तेन सादरं समाहूत एव स्यात्, त्वं तु मुक्तिपथप्रस्थितानां भव्यात्मनां तदुपायरत्नत्रयोपदर्शनादनाहूत एव सहायः तथैव निर्वृतिकापि भगवत्प्रवृत्ति सर्वोत्तमफलैव । एवमन्यत्रापि योज्यम् । तथा त्वमस्य जगतः कारणं विना वत्सल कारणे हि वत्सलत्व चापत्यादौ व्याघ्रादीनामपि भवत्येव भगवांस्तु परमकारुणिकत्वे नाकारणेऽपि वत्सल । तथा यो हि यस्य व्यवसायार्थं मूल्यनीवीं प्रयच्छति स तस्य साधु, स च प्राय सविनयमभ्यर्थित एव तस्य तां ददाति, त्वं तु भव्यात्मनां परमपदैश्वर्यनिबन्धनां ज्ञानादिमूल-नीवीमनभ्यर्थित एव ददानोऽनभ्यर्थितसाधु । तथा बान्धवो हि

प्रायः पितृपितृव्यादिसबन्धेन भवति, त्वं तु सबन्धमन्तरेणैव भुवनजनस्य बन्धुकृत्यकरणात् निर्बन्धनबान्धव इति ।

द्वितीयैकवचनान्तानि विशेषणान्याह–

अनक्तस्निग्धमनसममृजोज्ज्वलवाक्पथम् ।
अधौतामलशीलं त्वां शरण्यं शरणं श्रये ॥२॥

हे नाथ ! ममतारूपी चीकाशथी चोपड्या विनाज स्निग्ध मनवाळा, मार्जन कर्या विना ज उज्जवळ वाणीने उच्चारनारा तथा धोया विनाज निर्मळ शीलने धारण करनारा आप छो, माटे शरण करवा लायक आपनुं हुं शरण अंगीकार करूं छुं. २

अव० अन०–अनक्तस्निग्धमनसं ममत्वस्नेहेनादिग्धं स्निग्धं मनो यस्य तम् । मृजामुद्योतनं विनोज्ज्वलो वाक्पथो वाक्सञ्चारो यस्य तम्, अधौतमक्षालितमेवामलं शीलमाचारो यस्य तम्, शरण्यं शरणाय हितम्, त्वां शरणमहं श्रये–गच्छामि ॥ २ ॥

वि०–हे विश्वजनीन ! त्वामहं शरणं श्रये । किं विशिष्टं त्वाम्[1], अनक्तस्निग्धमनसं किल स्नेहाद्यभ्यञ्जनेन प्रायः स्निग्धत्वं भवति, त्वां तु ममत्वरूपस्नेहेन अनक्तमपि स्निग्धमनसं अरूक्षहृदयम्, श्रये इति सर्वत्र योज्यम् । तथा मार्जितमेव वस्तु प्रायेण

१–'स्निग्ध' इति पाठः प्रत्यन्तरे नास्ति ।

बांधव छो आ श्लोकथी प्रथमादि साते विभक्तिनो उपयोग करेला छे (१)

सर्वत्र स्वेच्छावृत्ति वर्णयन्ति प्रभोः—

अव० अना०—हे वीतराग ! त्वं मुक्तिपथि (मुक्तिपथे) यातां जीवानामनाहूतसहायोऽनाकारित एव सखा, त्वमका० स्वार्थं विना हितकरः, त्वमनभ्यर्थित एव साधुः परकार्यकरः, तथा सम्बन्ध स्वामन्य विना बान्धवोऽसि ॥ १ ॥

वि०—अत्र च प्रकाशे प्रथमश्लोके सर्वाण्यपि भगवद्विशेषणानि प्रथमैकवचनान्तानि, द्वितीये द्वितीयैकवचनान्तानि, एवं यावत्सप्तमे सप्तम्येकवचनान्तानि । तत्र प्रथमं प्रथमैकवचनान्तान्याह—हे जगदीश ! त्वमेवास्मिन् जगत्येवंविधो नान्यः, किंविधः ? इत्याह—अनाहूतसहाय किल यो यस्य यस्मिन्कार्ये सहायो भवति स नामन्त्रेण सादरं समाहूत एव स्यात्, त्वं तु मुक्तिपथप्रस्थितानां भव्यात्मिना तदुपायरत्नत्रयापवर्गमार्गेऽनाहूत एव सहायः, तदिदं निर्गुणस्यापि भगवत्प्रवृत्ति सर्वोत्तमरूपेण । एवमन्यत्रापि योज्यम् । तथा त्वमस्य जगतः कारणं विनैव वत्सलः कारणे हि वत्सलत्व र्दापत्यादौ व्याघ्रादीनामपि भवत्येव भगवांस्तु परमकारुणिकत्वे नाकारणेऽपि वत्सलः । तथा यो हि यस्य व्यवसायार्थं भूरिशोऽर्थी प्रयच्छति स तस्य साधुः, स च याच सविनयमभ्यर्थित एव तस्य ना ददाति त्वं तु भव्यात्मिनां परमपदधर्मनिबन्धनां ज्ञानादिमूत नीरीमतनभ्यर्थित एव ददासीत्यनभ्यर्थितसाधुः । तथा बान्धवो हि

प्रायः पितृपितृव्यादिसंबन्धेन भवति, त्वं तु संबन्धमन्तरेणैव भुवनजनस्य बन्धुकृत्यकरणात् निर्बन्धनबान्धव इति ।

द्वितीयैकवचनान्तानि विशेषणान्याह-

अनक्तस्निग्धमनसममृजोज्ज्वलवाक्पथम् ।
अधौतामलशीलं त्वां शरण्यं शरणं श्रये ॥२॥

हे नाथ ! ममतारूपी चीकाशथी चोपड्या विनाज स्निग्ध मनवाळा, मार्जन कर्या विना ज उज्जवळ वाणीने उच्चारनारा तथा धोया विनाज निर्मळ शीलने धारण करनारा आप छो, माटे शरण करवा लायक आपनुं हुं शरण अंगीकार करूं छुं. २

अव० अन०-अनक्तस्निग्धमनसं ममत्वस्नेहेनादिग्धं स्निग्धं मनो यस्य तम् । मृजामुद्योतनं विनोज्ज्वलो वाक्पथो वाक्सञ्चारो यस्य तम्, अधौतमक्षालितमेवामलं शीलमाचारो यस्य तम्, शरण्यं शरणाय हितम्, त्वां शरणमहं श्रये-गच्छामि ॥ २ ॥

वि०-हे विश्वजनीन ! त्वामहं शरणं श्रये । किं विशिष्टं त्वाम्[१], अनक्तस्निग्धमनसं किल स्नेहाद्यभ्यञ्जनेन प्रायः स्निग्धत्वं भवति, त्वा तु ममत्वरूपस्नेहेन अनक्तमपि स्निग्धमनसं अरूक्षहृदयम्, श्रये इति सर्वत्र योज्यम् । तथा मार्जितमेव वस्तु प्रायेण

१-'स्निग्ध' इति पाठ प्रत्यन्तरे नास्ति ।

उज्ज्वलं भवति, त्वां तु मूनां विनैव उज्ज्वलस्वभावमवधारयाम्यहम् । तथा धौतं प्रक्षालितमेव वस्त्रादि प्रायेणामलं भवति, त्वां तु अधौतमप्रक्षालितमप्रक्षालितनिर्मलस्वभावं मन्ये । अथवा-भगवतो मानसं वचनं शीलं च यथाक्रममभञ्जमभाषितमधौतमपि निसर्गतः स्निग्धमुज्ज्वलममलं चेति । एवं विध त्वामहमान्तरारातिग्रस्तः शरणं मन्ये, यत शरण्यं शरणं साध्विति ।

तृतीयैकवचनान्तानि विशेषणान्याचष्टे–

अचण्डवीरव्रतिना शमिना समवर्तिना ।
त्वया काममकुट्यन्त कुटिलाः कर्मकण्टकाः ॥१॥

क्रोध विनाज वीरव्रतवाळा–शुभवृत्तिवाळा, प्रशमरूपी अमृतना योगे विवेकयुक्त चित्तवाळा तथा सर्व प्रत्ये समानभाव भर्यु वर्तन करनारा एवा आपे कर्मरूपी कुटिलकंटकोने अत्यन्त कुटी नांख्या छे (१)

अव० अचण्ड०–हे वीतराग! चण्डत्वं–उग्रत्वं विना वीरव्रतिना पराक्रमवता, शमिना अक्रोधेन समवर्तिना

१ नस्य कोपस्यापूर्णोत्साभिविलप्रतिषु दत्ताची दस्यते तथापि प्रथमसूतिप्रपुस्तके वा अवमसुचिता तत्र प्राप्यते–अस्या अवचूर्णे स्थाने प्रथमसूचितपुस्तके अम्मुद्रित नवतरकोऽप्यवतरणिस्यते । ('अक्रोधेन वा प्रयत्नता नहुना इन्द्रियनोइन्द्रियविकारणमैव समप्रधानपरवपराभवेन परीषहोपसर्ग प्रथमकरवनिर्मज्जनाचारवादिना समभावमर्त्ते अपुनर्भवनतया कुटिला वक्रतया सवक्तव्यस्यभावस्थितिपातिनाद कर्मकण्टका निरकासन्त') ।

अयमेव(?) त्वया काममत्यर्थं कुटिलाः—अतिवक्राः कर्मकण्टका अकुट्यन्त मर्दिताः ॥ ३ ॥

वि०—हे जगदेकवीर !, त्वया कर्मकण्टका अकुट्यन्त । किं विशिष्टेन ? अचण्डवीरव्रतिना सुभटवृत्तिः सा विद्यते यस्य स तथा, यश्च वीरव्रती स कथमचण्डो भवति, त्वया त्वकोपनेनापि निर्व्याजवीरव्रतिना । पुनः किं विशिष्टेन ?, शमिना प्रशमामृतसिक्तविविक्तचेतसा । तथा समवर्तिना यश्च समवर्ती यमः किलानपकृतोऽपि समस्तलोकान्तकः स कथ शमी ?, अथवा समवर्तिना समतृणमणिलेष्टुकाञ्चनेन । यश्चाचण्ड शमी, समदृष्टिश्च स कथं कथमपि कुट्टयति, त्वया त्वेवविधेनापि कर्माणि ज्ञानावरणादीनि तान्येवारुन्तुदत्वेन कण्टका इव कण्टकास्ते काममत्यर्थमकुट्यन्त स्वात्मप्रदेशेभ्यः पृथगक्रियन्त । यतः कुटिला कुटिलवासनोत्पादकाः । कण्टकाश्च ऋजवोऽपि तावद्दुर्मोच्याः किं पुनः कुटिलाः ?, अतः स्थाने जगद्वीरेण स्वामिना अकुट्यन्तेति ।

चतुर्थ्येकवचनान्तानि विशेषणानि ब्रूते—

[1]अभवाय [2]महेशायाग[3]दाय [4]नरकच्छिदे ।
[5]अराजसाय [6]ब्रह्मणेकस्मैचिद्भवते नमः ॥ ४ ॥

भव–महादेव नहिं छतां महेश्वर, गदा नहिं

१–'यश्च' इत्यत आरभ्य 'समवर्त्तिना' इतियावत् पाठ प्रथममुद्रितपुस्तके नास्ति ।

छतां नरकने छेदनारा नारायण, रजोगुण नहिं छतां ब्रह्मा एवा कोई एक आपने नमस्कार थाओ (४)

आ श्लोकमां जणावेलां छए विशेषणो परस्पर विरोधी जेवां जणाय छे जे महेश–शंकर छे ते अभव केम होइ शके ?, कारण के महेशने लोको भव कहे छे; पण भगवाने तो भवनो नाश कर्यो एटले अभव अने महान् आर्हन्त्य ऐश्वर्यवाळा होवाथी महेश छे

तेमज जे नरकच्छिद–नारायण छे ते अगद केम होइ शके ?, कारण के नरकच्छिदने लोको गदाधर कहे छे; पण भगवानने तो सहजातिशयवडे अगद–रोगनो अभाव छे अने धर्मतीर्थ प्रवर्तावी भव्योमां नरकनो छेद करे छे एटले नरकच्छिद छे

तेमज जे ब्रह्मा ते अराजस केम होइ शके ?, कारण के ब्रह्माने राजस कहे छे, पण भगवान तो कर्मरूपी रज रहित होवाथी अराजस छे; अने पर ब्रह्म–मोक्षमां लय पामेला होवाथी ब्रह्मा छे आ सुखपर युक्तियुक्त विशेषणोथी हरि–हर ब्रह्मानुं निरसन कर्युं

अव०–अभ० हे वीतराग ! भवते तुभ्यम्, कस्मैचि दनिर्वाच्यस्वरूपाय नमोऽस्तु, यतः किं विशिष्टाय ?, अभवाय

महेशायातिसमृद्धाय पक्षे रुद्राय, अगदाय नीरोगाय पक्षे गदानामशस्त्ररहिताय, नरकच्छिदे पक्षे विष्णवे, रजोगुणरहिताय ब्रह्मणे पक्षे ज्ञानस्वरूपाय ॥ ४ ॥

वि०—एवंविधाय तुभ्य नमोऽस्तु, किं विशिष्टाय ? अभवाय महेशाय, अमूनि च षडपि पदानि परस्परविरुद्धानीव । यः किल महेशस्त्र्यम्बकः स कथमभव. ?, तस्य भवशब्दाभिधेयत्वात्, भगवास्तु भवावतारकारणभूताना कर्मणामात्यन्तिकक्षयेणाभव., तथा परमार्हन्त्यपरमैश्वर्यसमुपेतत्वेन च महेशस्तस्मै । तथा अगदाय नरकच्छिदे, यः किल नरकच्छिन्नारायणः स कथमगदः ?, गदाधरत्वात्तस्य, भगवास्तु सहजातिशयमहिम्नैव जन्मनः प्रभृति अगदो नीरुग्देह, तथा धर्मतीर्थप्रवर्त्तनेन भव्याङ्गिना नरकच्छेदी च, तस्मै । तथा अराजसाय ब्रह्मणे, य. किल ब्रह्मा विधि स कथमराजस ?, किल रजोगुणजुष्ट एव परमेष्ठी सृष्टिं घटयति, स्वामी तु कर्मरजोऽपगमादराजस, परमे च ब्रह्मणि लयमुपगतत्वाद् ब्रह्मा तस्मै । एवंविधाय हरिहरब्रह्मभ्यो व्यतिरिक्ताय । अत एव कस्मैचित् छद्मस्थानामगोचराय परमात्मने भगवते नमोऽस्त्विति ।

पञ्चम्येकवचनान्तानि विशेषणान्याह—

अनुक्षितफलोदग्रादनिपातगरीयसः ।
असङ्कल्पितकल्पद्रोस्त्वत्तः फलमवाप्नुयाम् ॥५॥

सर्व वृक्षो जळसिंचन करवाथी ज पोताना काळे फळने आपे छे, पडवाथी ज मोटा भारवाळा

छतां नरकने छेदनारा नारायण, रजोगुण नहिं छतां ब्रह्मा एवा कोई एक आपने नमस्कार थाओ (४)

आ श्लोकमां जणावेलां छए विशेषणो परस्पर विरोधी जेवां जणाय छे जे महेश-शंकर छे ते अभव केम होइ शके ?, कारण के महेशने लोको भव कहे छे; पण भगवाने तो भवनो नाश कर्यो एटले अभव अने महान् आइन्त्य ऐश्वर्यवाळा होवाथी महेश छे

तेमज जे नरकच्छिद्-नारायण छे ते अगद केम होइ शके ?, कारण के नरकच्छिदने लोको गदाधर कहे छे; पण भगवानने तो सहजातिशयवडे अगद-रोगनो अभाव छे अने धर्मतीर्थ प्रवर्तावी भव्योना नरकनो छेद करे छे एटले नरकच्छिद छे

तेमज जे ब्रह्मा ते अराजस केम होइ शके ?, कारण के ब्रह्माने राजस कहे छे, पण भगवान तो कर्मरूपी रज रहित होवाथी अराजस छे; अने पर ब्रह्म-मोक्षमां लय पामेला होवाथी ब्रह्मा छे आ सुसुन्दर युक्तियुक्त विशेषणोथी हरि-हर ब्रह्मानुं निरसन कर्युं

अव०-अभ० हे वीतराग ! भवते तुभ्यम्, कर्मच्छिदनिर्वाच्यस्वरूपाय नमोऽस्तु, यतः किं विशिष्टाय ?, अभवाय

पष्ठ्येकवचनान्तानि विशेषणान्याचष्टे—

असङ्गस्य जनेशस्य, निर्ममस्य कृपात्मनः ।
मध्यस्थस्य जगत्त्रातुरनङ्कस्तेऽस्मि किङ्करः ॥ ६ ॥

आ श्लोकमां परस्पर विरुद्ध विशेषणो बताव्या छे. संगरहित होय ते लोकना स्वामी न होय, ममता रहित होय ते कोईना उपर कृपा न करे; अने मध्यस्थ-उदासीन होय ते अन्यनुं रक्षण न करे. परन्तु आप तो सर्व संगना त्यागी होवा छतां जगतना लोकोथी सेव्य होवाना कारणे विश्व जनना स्वामी छो. ममता रहित होवा छतां पण जगतना सर्व प्राणीओ उपर कृपावाळा छो. रागद्वेषनो नाश करेलो होवाथी मध्यस्थ-उदासीन होवा छतांए एकान्त हितकर धर्मनो उपदेश देवाथी संसारथी त्रास पामेला जगतना जीवोना रक्षक छो. उपरोक्त विशेषणवाळा आपनो हुं चिह्न-कुग्रहरूपी कलंक रहित किंकर-नोकर छुं. (जे नोकर होय ते तरवार, बंदुक आदि कांई चिह्नोवाळो होय छे.) (६)

अव० असं०-हे वीतराग ! निर्मोहस्य निखिलनरस्वामिनः, निर्ममस्य दयावतः, मध्यस्थस्योदासीनस्य विश्वरक्षितुस्तवानङ्को निष्कलङ्कः, पक्षे ललाटादौ त्रिशूलाद्यङ्करहितः सेवकोऽस्मि ॥ ६ ॥

होय छे अने प्रार्थना करवाथी ज इच्छित वस्तु आपे छे, परंतु आप तो सिंचन कर्या विना ज उदग्र–परिपूर्ण फळने आपनारा, पड्या विना ज पदछे स्वस्वरूपमां रहेवाथी ज गौरवतावाळा तथा प्रार्थना कर्या विना ज इच्छितने आपनारा छो एवा (अपूर्व) कल्पतरुस्वरुप आपनाथकी हु फलने पामु छु (५)

अव०–अनु० हे वीतराग ! असक्तिफलपरिपूर्णा(त्) अनिपातेनाभ्रष्टतया, पक्षेऽपतनेन गरिष्ठादचिन्तितवाञ्छित प्रदकल्पद्रुमात् त्वत्तोऽहमैहिकामुष्मिकं फलमवाप्नुयां प्राप्नोमि ॥ ५ ॥

वि०–हे मणिकल्पद्रुम ! त्वत्तः सकलद्रुमधर्मविलक्षणात् कल्पद्रोरहं फलमवाप्नुयाम् । द्रुमधर्मवैलक्षण्यमेवाह–किंविशिष्ट-त्वत्त ! अनुक्षितफलोदग्रात्, द्रुमा हि निरन्तरोक्षणेन काले फल-मात्रं ददति त्वं पुनरनुक्षितादपि फलैरैहिकामुष्मिकसुखलक्षणै रुदग्रात् परिपूर्णात्, तथा पादपा हि निपातेन गरीयांसो गुरुभारा-स्तु त्वत्तस्तु स्वस्वरूपावस्थितादपि गरीयसो गुरुगौरवार्हात्, तथा कल्पतरव साहस्थिता। किंत फलं ददति त्वं पुनरसाहस्थितात् कल्पद्रोः निर्निदामा हि स्वामिन सेवा सविशेष फलमालिनी भवति तदेवविपास्यत्तोऽहं फलमद्भुतरूपमचिरात् माप्नुयां लभेयमिति ।

पष्ठ्येकवचनान्तानि विशेषणान्याचष्टे—

असङ्गस्य जनेशस्य, निर्ममस्य कृपात्मनः ।
मध्यस्थस्य जगत्रातुरनङ्कस्तेऽस्मि किङ्करः॥ ६ ॥

आ श्लोकमां परस्पर विरुद्ध विशेषणो बताव्या छे. संगरहित होय ते लोकना स्वामी न होय, ममता रहित होय ते कोईना उपर कृपा न करे; अने मध्यस्थ-उदासीन होय ते अन्यनुं रक्षण न करे. परन्तु आप तो सर्व संगना त्यागी होवा छतां जगतना लोकोथी सेव्य होवाना कारणे विश्व जनना स्वामी छो. ममता रहित होवा छतां पण जगतना सर्व प्राणीओ उपर कृपावाळा छो. रागद्वेषनो नाश करेलो होवाथी मध्यस्थ-उदासीन होवा छतांए एकान्त हितकर धर्मनो उपदेश देवाथी संसारथी त्रास पामेला जगतना जीवोना रक्षक छो. उपरोक्त विशेषणवाळा आपनो हुं चिह्न-कुग्रहरूपी कलंक रहित किंकर-नोकर छुं. (जे नोकर होय ते तरवार, बंदुक आदि कांई चिह्नोवाळो होय छे.) (६)

अव० असं०-हे वीतराग! निर्मोहस्य निखिलनरस्वामिनः, निर्ममस्य दयावतः, मध्यस्थस्योदासीनस्य विश्वरक्षितुस्तवानङ्को निष्कलङ्कः, पक्षे ललाटादौ त्रिशूलाद्यङ्करहितः सेवकोऽस्मि ॥ ६ ॥

वि०—हे विभो ! अहं तव किङ्करोऽस्मि । एतानि चाप्यपि विभक्त्यन्तपदानि परस्परविरुद्धानीव । कथम् ? इत्याह—किंविशिष्टस्य तव ? असङ्गस्य जनेशस्य, यतो य किलासङ्ग स कथं जनेश ?, भगवांस्तु सर्वसङ्गपरित्यागादसङ्गः परमार्हन्त्यप्रभावात्सङ्गमोऽपि त्रिभुवनजनसेव्यत्वेन जनेशश्च, तस्य । तथा निर्ममस्य कृपात्मन, य किल निर्मम स कथं कृपात्मा ?, जगद्गुरुस्तु वीतरागत्वस्वभावादेव ममत्वरहित, दुष्कर्मनिर्मथ्यमाने च त्रिभुवनजने कृपालुस्तस्य । तथा मध्यस्थस्य भगवतस्तु य किल मध्यस्थ उदासीन स कथं जगत्त्राता ?, स्वामी त्वरक्तद्विष्टत्वेन मध्यस्थोऽपि एकान्तहितधर्मोपदेशदानाद्दान्तरारातिभ्यस्तस्य जगत्त्राता । अत एवं विधस्य तवाहं किङ्कर-मेष्योऽस्मि । किं विशिष्टः ?, अनङ्कः, यश्च किङ्कर स कथमनङ्को भवति ?, जगद्गुरुस्तु द्विपवादिपरिग्रहरहितो न कमप्यक्षपातेन स्वीकरोति केवलमहं स्वकिङ्करत्वेनैवानङ्क —कुम्भ कलङ्करहित इति ।

सप्तम्येकवचनान्तानि विशेषणान्याह—

अगोपिते रत्ननिधावदृते कल्पपादपे ।
अचिन्त्ये चिन्तारत्ने च,त्वय्यात्माऽय मयार्पित ।७।

नहिं छीपावेला रत्नना निधि समान, कर्मरूपी वाडपी नहिं वींटायेला कल्पवृक्ष समान, अने अ-चिन्तनीय चिन्तामणि रत्न समान एवा आपने

विषे (आपना चरणकमळमां) में मारो आ आत्मा समर्पित कर्यो छे. (७)

अच० अगो०—हे वीतराग ! अभूमिनिहिते गुणरत्ननिधाने, कर्मवृत्तिरहिते कल्पतरौ, मोक्षफलप्रदत्वेन चिन्तातिगे चिन्तामणौ, त्वयि मयाऽयमात्मा अर्पितः। अत्र क्रमेण सप्तविभक्तिषु युष्मदो रूपाणि ज्ञातव्यानि ॥ ७ ॥

वि०—एवंविधे त्वयि मया आत्मा समर्पितः। अमून्यपि विरोधच्छायया पदानि। तथाहि—किं विशिष्टे त्वयि ?, रत्ननिधौ, किम्भूते ?, अगोपिते, यश्च रत्ननिधिः स कथमगोपितो भवति ?, भगवांस्तु ज्ञानादिरत्नानां निधिरक्षीणसेवधिः त्रिभुवनजनप्रकटश्च तस्मिन्। तथा अवृते कल्पपादपे, सामान्योऽपि फलपुष्पप्रधानः शाखी कण्टकादिवृत्याव्रियते किमुत कल्पद्रुः ?, स्वामी तु सकलप्रणयिजनमनःसङ्कल्पपादपोऽपि कर्मवृतिभिर्न वृत इत्यवृतः। अथवाऽवृतेऽप्यप्रार्थितेऽपि प्रणयिना कल्पद्रुकार्यकारिणि। तथा अचिन्त्ये चिन्तारत्ने च, यत्किल चिन्तारत्नं तच्चिन्तितमेव फलं वितरतीति कथमचिन्त्यम् ?, जगद्गुरुस्तु समस्ताचिन्तितार्थवितरणचिन्तामणिरपि अप्रमेयमहिमत्वेन वाक्कायमनसामगोचरत्वेनाचिन्त्यः। यदि वा चिन्तातिक्रान्तमोक्षफलप्रदत्वेनाचिन्त्यस्तस्मिन् एवंविधे त्वयि विश्वजनीने, मया आत्मा सर्वात्मना समर्पितस्त्वदायत्तः कृत इति।

वि०—हे विभो ! अहं तव किङ्करोऽस्मि । एतानि चाहमपि विभज्यन्नपदानि परस्परविरुद्धानीव । कथम् ? इत्याह—किंविशिष्टस्य तव ?, असङ्गस्य जनेशस्य, यतो य किञ्चासङ्गः स कथं जनेश ?, भगवांस्तु सर्वसङ्गपरित्यागादसङ्गः परमार्हन्त्यमहिमावस्थ्य मोऽपि त्रिभुवनजनसेव्यत्वेन जनेशश्च, तस्य । तथा निर्ममस्य कृपात्मन, य किञ्च निर्मम स कथं कृपात्मा ?, भगवांस्तु वीतरागत्वमहिमादेव ममत्वरहित, दुष्कर्मनिर्मथ्यमाने च त्रिभुवनजने कृपालुस्तस्य । तथा मध्यस्थस्य जगत्त्रातु, य किञ्च मध्यस्थ उदासीन स कथं जगत्त्राता ? स्वामी स्वरूपस्थितत्वेन मध्यस्थोऽपि एकान्तहितधर्मोपदेशदानाद्धानान्तरारातिभ्यस्तस्य जगत्त्राता । अत एव विधस्य तवाहं किङ्कर-मेव्योऽस्मि । किं विशिष्टः ?, अनङ्क यस्य किङ्कर स कथमनङ्को भवति ?, भगवांस्तु त्रिपदादिपरिभवरहितो न कमप्यङ्गपातेन स्वीकरोति केवलमहं तरिकङ्करत्वेनैवानङ्क —कुमतकलङ्करहित इति ।

सप्तम्येकवचनान्तानि विशेषणान्याख्याति—

अगोपिते रत्ननिधावपृते कल्पपादपे ।
अचिन्त्ये चिन्तारत्ने च,त्वय्यात्माऽयं मयार्पितः॥७॥

नहिं छीपावेला रत्नना निधि समान, कर्मरूपी वाडथी नहि वींटायेला कल्पवृक्ष समान, अने न चिन्तनीय चिन्तामणि रत्न समान एवा आपने

वि०-हे जगच्छरण्य ! त्व मयि प्रसीद, किं विशिष्टस्त्वं ?, फलमात्रतनुः फलमात्रा तनुर्यस्य स तथा, किल सङ्गत्यागदुस्तपतपोविधानकर्मनिर्मूलनकेवलोत्पादतीर्थप्रवर्त्तनादीनां सिद्धत्वमेव फलम्, साम्प्रत च त्व फलमात्रतनुः केवलज्ञानदर्शनानन्दवीर्यात्मा, अहं तु फलरूपस्य तवानुध्याने वन्ध्यो विफलप्रयत्नः 'अनुध्यानं हि दृष्टश्रुतानुभूतस्यैव वस्तुनो भवति' त्वं तु निरञ्जनपदस्थ. परमात्मस्वरूपः सर्वथैवाविषयो दर्शनादीनाम्, अतः किङ्कर्त्तव्यताया जडे अप्राप्तोपाये, मयि यत्कृत्यविधौ यन्मया विधेय तस्मिन्विधौ प्रकारे प्रसीद । किमुक्तं भवति ?, 'अह तावदवधीरितापरविधेयस्त्वदनुध्यान एव निलीनमानसः, त्वं तु फलमात्रतनु', फलं च सिद्धत्वम्, तच्च मनोऽनुध्यानस्यागोचरम्, अतस्तथा कथमपि प्रसीद यथा फलमात्रतनु त्वामहमालोकयामि, तच्च केवलिन एव सुलभम्, केवल च कर्मक्षयायत्तम्, तस्मात्तथा सानुग्रहो भव यथा सकलकर्मजालमहमपि त्वमिव लीलयोन्मूलयामीति भावः ॥८॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे त्रयोदशस्य हेतुनिरासस्तवस्य पदयोजना ।



अधुना यन्मूलेयमर्हता जगति विख्यातिस्तमेव योगं योगशुद्धिस्तवेन स्तुतिकृदुपस्तौति—

मनोवचःकायचेष्टाः, कष्टाः संहृत्य सर्वथा ।
श्लथत्वेनैव भवता, मनःशल्यं वियोजितम् ॥१॥

एवमात्मानं स्वामिनः स्वाधीनं विधाय किञ्चिदुचितं प्रार्थयन्नाह—

फलानुध्यानवन्ध्योऽहं, फलमात्रतनुर्भवान्।
प्रसीद यत्कृत्यविधौ, किङ्कर्तव्यजडे मयि ॥८॥

हे नाथ ! आप सिद्धत्वस्वरूप फळ मात्र शरीर वाळा छो हुं ज्ञानादिनुं फळ जे सिद्धत्व तेना यथावस्थित स्मरणथी पण रहित छुं, माटे मारे शुं करवुं ?, ए बाबतमां जड–मूढ बनेला मारा उपर कृपा करीने करवा लायक विधि बतावबा कृपा करो (८)

अव० फला०–हे वीतराग ! अहं फलानुध्यानवन्ध्यः, ज्ञानादीनां फलं सिद्धत्वम्, तस्यानुध्यानं यथावस्थिततया स्मरणम्, तस्मिन्वन्ध्योऽशक्तोऽस्मि, भवान् फलमात्रतनुः सिद्धत्वमात्ररूपोऽसि, न चान्या तव कापि तनुरस्ति, सिद्धत्वात् अतो मयि किं कर्तव्यं जडे, किं कर्तव्यं मयेति व्यामूढे सति कथं श्रेयो देव ?, यत्कृत्यविधौ यन्मया विधेयं तस्मिन्विधौ प्रकारे प्रसीद । कोऽर्थः ?, तथा प्रसादं कुरु यथाऽहमपि स्वामिव कर्मजालमुन्मूलयामीति भावः । अत्र सर्वत्र विरोधालङ्कारः ॥ ८ ॥

इति त्रयोदशप्रकाशस्यावचूर्णिः ।

---

१ 'सिद्धत्व' इत आरभ्य 'तनुरस्ति' इतियावत् पाठः प्रथम मुद्रितपुस्तके नास्ति ।

जह परिहाइ कमसो हुयासो वा। थोविंधणाऽवसेसो निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ १ ॥ तह विसयघणहीणो मणोहुयासो कमेण तणुयमि। विसइ्घणावसेसो निव्वाइ तओवणीओ य ॥२॥" एवं च "तोयमिव नालियाए तत्तायसभायणोदरत्थ वा। परिहाइ कमेण जहा तह जोगिमणोजलं जाण ॥१॥" सर्वथा मनोविलयश्च केवलिनो व्युपरतक्रियस्य शैलेशीसमय एव भवति। तदेव त्वया मनोरूप शल्य वियोजितमात्मन सकाशात् पृथक्कृत निरुपयोगित्वेन सदप्यसदिव विहितम्। अन्योऽपि यः शरीरान्नाराचादिशल्य वियोजयति स बाह्यचेष्टानिरोधेन विश्लथाङ्गो भवति तथास्थितस्य च सदशादिप्रयोगेणेपत्कर शल्यवियोजनमिति ॥ १ ॥

एवं मनोजयमभिधाय इन्द्रियजयमाह—

संयतानि न चाक्षाणि, नैवोच्छृङ्खलितानि च।
इति सम्यक्प्रतिपदा, त्वयेन्द्रियजयः कृतः॥२॥

हे प्रभु! आपे इन्द्रियोने बळात्कारे नियंत्रित करी नथी, तथा लोलुपताथी छूटी पण मूकी नथी; पण यथावस्थित वस्तुतत्त्वने अंगीकार करनार आपे सम्यक् प्रकारे कुशळ बुद्धिवडे इन्द्रियो उपर विजय मेळव्यो छे. (२)

सेसो निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ ७३ ॥ तह विसइघणहीणो मणोहुयासो कमेण तणयुमि। विसइघणे निरुभइ निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ ७४ ॥ (ह०-आ०-भाग-३, पत्र-६०५)

मन, वचन अने कायानी सावद्य चेष्टाओने सर्वथा संहरीने-तजीने आपे शिथिलपणावडेज-स्वभावथीज मनरूपी शल्यने दूर कर्युं छे (१)

योगशुद्धिमाभिदधते—

अव० मनो०—हे वीतराग ! मनोवच कायव्यापारान् कष्टाः-कष्टकारिणः सावद्यान् सर्वथा संहृत्य त्यक्त्वा, भवता श्लथत्वेनैव मनःशल्य-मनोरूपशल्यस्य वियोजितम् । तदभ्यस्त दिव विहित निरुपयोगित्वात्, अन्योऽपि यः शरीराबाधा पादि वियोजयति स चेष्टानिरोधेन श्लथाङ्गः स्यात् ॥ १ ॥

वि०—हे योगोपनिषदुपायप्रवीण !, भगवन् !; त्वया मन-शल्यं वियोजितम्, किं कृत्वा ? मनोवच-कायानां चेष्टा बहिर्व्यापाररूपाः संहृत्य प्रतिषिध्य, किं सर्वा अपि ?, नेत्याह—कष्टा कष्टहेतुत्वात् कष्टा सावद्या, कथं ?, सर्वथा सर्वात्मना । यदि पुन काप्यात्मना मनो नियोज्य वियोजितमित्याह—श्लथत्वेनैव——श्लथभावेनैव यतो विपरीतविधिविहिताभ्यवसियन्यमान मन सुतरां प्रसरति, उपगुर्क तु स्वयमेवावतिष्ठते क्रमेण च निरिन्धनो वह्निरिव निर्विषय मनः स्वयमेव विलीयते । यदाह भगवान् जिनभद्र—"ओसारिइंधणभरो

१ अन्यत्रे "ओसारिइंधणभरो जह परिहाइ कमसो हुयासुव्व । थोवि धणोऽवसेसो निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ १ ॥ ओसारिअवणीओ अथीवुयओ क्कमेण तणुयंमि निरहणावसेसो निव्वाइ तओवणीओ य ॥२॥ ओसारिअजी यावश्यके तु—उस्सारिइंधणभरो जह परिहाइ कमसो हुयासुव्व थोविंधणाव

जह परिहाइ कमसो हुयासो वा। थोविंधणाऽवसेसो निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ १ ॥ तह विसयघणहीणो मणोहुयासो कमेण तणुयमि। विसइंधणावसेसो निव्वाइ तओवणीओ य ॥२॥" एवं च "तोयमिव नालियाए तत्तायसभायणोदरत्थ वा। परिहाइ कमेण जहा तह जोगिमणोजलं जाण ॥१॥" सर्वथा मनोविलयश्च केवलिनो व्युपरतक्रियस्य शैलेशीसमय एव भवति। तदेव त्वया मनोरूप शल्य वियोजितमात्मनः सकाशात् पृथक्कृत निरुपयोगित्वेन सदप्यसदिव विहितम्। अन्योऽपि यः शरीरान्नाराचादिशल्यं वियोजयति स बाह्यचेष्टानिरोधेन विश्लथाङ्गो भवति तथास्थितस्य च सदशादिप्रयोगेणेषत्कर शल्यवियोजनमिति ॥ १ ॥

एवं मनोजयमभिधाय इन्द्रियजयमाह—

संयतानि न चाक्षाणि, नैवोच्छृङ्खलितानि च।
इति सम्यक्प्रतिपदा, त्वयेन्द्रियजयः कृतः॥२॥

हे प्रभु! आपे इन्द्रियोने बळात्कारे नियंत्रित करी नथी, तथा लोलुपताथी छूटी पण मूकी नथी; पण यथावस्थित वस्तुतत्त्वने अंगीकार करनार आपे सम्यक् प्रकारे कुशळ बुद्धिवडे इन्द्रियो उपर विजय मेळव्यो छे. (२)

सेसो निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ ७३ ॥ तह विसइघणहीणो मणोहुयासो कमेण तणयुमि। विसइघणे निरुमइ निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ ७४ ॥ (ह०-आ०-भाग-३, पत्र-६०५)

मन, वचन अने कायानी सावद्य चेष्टाओने सर्वथा संहरीने-तजीने आपे शिथिलपणावडेज-स्वभाववडेज मनरूपी शल्यने दूर कर्युं छे (१)

योगशुद्धिमाभिधत्ते—

अव० मनो०—हे वीतराग! मनोवचःकायव्यापाराः कष्टाः-कष्टकारिणः सावद्याम् सर्वथा संहृत्य त्यक्त्वा, भवता श्लथत्वेनैव मनःशल्यम्-मनोरूपशल्यम् वियोजितम्। तदन्यच्च विहितं निरुपयोगित्वात्, अन्योऽपि यः शरीराद्बाणादि वियोजयति स चेष्टानिरोधेन सयत्नः स्यात् ॥ १ ॥

वि०—हे योगोपनिषदुपासनप्रवीण!, भगवन्! त्वया मनःशल्यं वियोजितम्, किं कृत्वा? मनोवचःकायानां चेष्टा बहिर्व्यापाररूपाः, संहृत्य प्रतिषिध्य किं सर्वा अपि?, नेत्याह—कष्टा कष्टहेतुत्वात् कष्टा सावद्या, कथम्? सर्वथा सर्वात्मना। यदि पुनः कष्टात्मकत्वेन मनो निरोध्य वियोजितमित्याह—श्लथत्वेनैव—श्लथभावेनैव यतो विपरीतशिक्षिताश्वमिव नियन्त्र्यमाणं मनः सुतरां प्रसरति, श्लथमुक्तं तु स्वयमेवावतिष्ठते, क्रमेण च निरिन्धनो वह्निरिव निर्विषयं मनः स्वयमेव विलीयते। यदाह भगवान् जिनभद्र—"ओसारिईंधणभरो

१ प्रथमस्तरे ओसारिईंधणभरो जह परिहाइ कमसो हुयासुव्व। थोरिंधणोऽपवीसो झिप्पइ तओऽमणीओ य ॥ १ ॥ ओसारियधणरोमे मणोहुयासो कमेण तणुयंमि विसइंधणनवेओ झिप्पइ तओऽमणीओ य ॥२॥ मीहारिग्गी पावस्सके तु—उस्सारिईंधणभरो जह परिहाइ कमसो हुयासुव्व थोरिंधणाव

जह परिहाइ कमसो हुयासो वा। थोविंधणाऽवसेसो निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ १ ॥ तह विसयधणहीणो मणोहुयासो कमेण तणुयम्मि। विसइंधणावसेसो निव्वाइ तओवणीओ य ॥२॥" एवं च "तोयमिव नालियाए तत्तायसभायणोदरत्थ वा। परिहाइ कमेण जहा तह जोगिमणोजलं जाण ॥१॥" सर्वथा मनोविलयश्च केवलिनो व्युपरतक्रियस्य शैलेशीसमय एव भवति। तदेव त्वया मनोरूप शल्य वियोजितमात्मन. सकाशात् पृथक्कृत निरुपयोगित्वेन सदप्यसदिव विहितम्। अन्योऽपि यः शरीरान्नाराचादिशल्य वियोजयति स बाह्यचेष्टानिरोधेन विश्लथाङ्गो भवति तथास्थितस्य च सदशादिप्रयोगेणेपत्कर शल्यवियोजनमिति ॥ १ ॥

एवं मनोजयमभिधाय इन्द्रियजयमाह—

संयतानि न चाक्षाणि, नैवोच्छृङ्खलितानि च।
इति सम्यक्प्रतिपदा, त्वयेन्द्रियजयः कृतः॥२॥

हे प्रभु! आपे इन्द्रियोने बळात्कारे नियंत्रित करी नथी, तथा लोलुपताथी छूटी पण मूकी नथी; पण यथावस्थित वस्तुतत्त्वने अंगीकार करनार आपे सम्यक् प्रकारे कुशळ बुद्धिवडे इन्द्रियो उपर विजय मेळव्यो छे. (२)

सेसो निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ ७३ ॥ तह विसइघणहीणो मणोहुयासो कमेण तणुयम्मि। विसइंधणे निरुभइ निव्वाइ तओऽवणीओ य ॥ ७४ ॥ (ह०-आ०-भाग-३, पत्र-६०५)

अव० संप०–हे वीतराग ! त्वयाऽक्षाणि–इन्द्रियाणि, न संयतानि यत्नाभियन्त्रितानि, यत्नाहूयमानान्यदृष्टविषय-स्वरूपत्वात्सकौतुकानि नियमर्मा न प्रतिपद्यन्ते । न च त्वया तान्युच्छृङ्खलितानि लौल्येन प्रवर्तितानि, इत्यमुना प्रकारेण सम्यक्प्रतिपदा सत्ययुक्त्या त्वयेन्द्रियजयः कृतः । अय च यमिक्षेपकर्मणां (सापक्षेपकर्मणां) परमदेहानामेष प्रकारः, शेषैस्तु सर्वबलनापि यतनीयमिन्द्रियजये ॥ २ ॥

वि०–हे भगवन् !, त्वया इन्द्रियजयः कृतः, कथमित्याह– संयतानि न चाक्षाणि । अक्षाणि–स्पर्शनादीन्द्रियाणि स्वस्वविषयेषु प्रवर्तमानानि न नियन्त्रितानि । विषयेभ्यश्च स्वयमेव व्यावृत्तानि नैव उच्छृङ्खलितानि उपेक्ष्यापि न प्रवर्तितानि । किमुक्तं भवति– यदि किल विषयेभ्योऽनुसारेणैवाक्षाणि बलात्संयम्यन्ते तदा अदृष्टविषय स्वरूपाणि सकौतुकानि सस्पृहाणि च न प्रतिपद्यन्त एव निग्रहणम्, यदा तु किमत्राप्युच्छृङ्खलं विषयेषु व्यापार्यन्ते तदा विज्ञात विषयस्वरूपाणि निर्गतकौतुकानि कृतकृत्यानि स्वयमेव निवर्तन्ते न च भूयो विकृतिमुपयान्ति । श्रूयते च– येन संवत्सरो दृष्टः सकृत् क्रमश्च सेवित । तेन विश्वमिदं दृष्टं पुनरावर्तते जगत् ॥१॥" इति । अयं च सापशेषकर्मणां परमदेहानामेव इन्द्रियजयप्रकार', गुरुकर्मभिः पुनरक्षविकारविक्षेपार्थं सादरं क्षेम्या एव शमोपायाः । एवं च त्वया इन्द्रियजयोपाय सम्यक्प्रतिपदा यथावत्प्रतिपादनेन हृषीकवशीकार कृत इति ॥ २ ॥

अय च इत्यत आरभ्य 'शमोपायाः' इतियावत् पाठः प्रथममुद्रित-पुस्तके नास्ति ।

एव मनोऽक्षविजयानन्तरं किलाष्टाङ्गयोगप्रवृत्तिरित्यपि व्यवहृतिमात्रमेवेति दर्शयन्नाह—

योगस्याष्टाङ्गता नूनं, प्रपञ्चः कथमन्यथा ? ।
आबालभावतोऽप्येष, तव सात्म्यमुपेयिवान् ॥३॥

हे योगरूपी समुद्रना पारने पामेला प्रभु ! लौकिक शास्त्रोमां यम, नियम, आसन, प्राणायाम, प्रत्याहार, धारणा, ध्यान अने समाधि, आ आठ योगना अंगो कह्या छे. ते मात्र प्रपञ्च (विस्तार) होय तेम भासे छे, कारण के जो तेम न होय तो; आपने बाल्यावस्थाथी ज आ योगो सहजपणाने केम पामे–स्वाभाविक रीते ज केम प्राप्त थाय ? अर्थात् आ योग प्राप्तिनो क्रम सामान्य योगिओनी अपेक्षाए छे. आप तो योगिओना पण नाथ छो, माटे आपना माटे आम बने तेमां कांई आश्चर्य नथी. (३)

अव० योग०—हे वीतराग ! योगस्याष्टाङ्गता यम १, नियम २, आसन ३, प्राणायाम ४, प्रत्याहार ५, धारणा ६, ध्यान ७, समाधि ८, लक्षणाऽन्यशास्त्रेषु निरूप्यमाणा । नूनमिवार्थे प्रपञ्च इव विस्तर इव प्रतिभासते, अन्यथा कथमेष योगस्तव जन्मावधि सात्म्य सहजतामुपेयिवानागतः ?,

कोऽर्थः? आसनादिविस्तरं विनैव तव परमज्ञानवैराग्यादिरूपो योगः सहज एव ॥ ३ ॥

वि०—हे योगसागरपारीण !, भगवन् ! येन योगशास्त्रादिषु योगस्याष्टाङ्गता—यम नियम, आसन, प्राणायाम, प्रत्याहार, धारणा ध्यान, समाधि रूपता श्रूयते सापि निपुणं निरूप्यमाणा प्रपञ्च इव प्रक्रियागौरवमिव प्रतिभाति। किमित्याह ?, कथमन्यथा, अन्यथा प्रत्याहार एव योगस्तव कथं बाल्ये शैशवेऽपि विभान्। कुत प्रभृतीत्याह ! आबाल्यभावन आजीवनम्। अयमाशय –भगवते हि गर्भावस्थातःप्रभृति ज्ञानत्रययुक्तस्य सहज एव योग., या येन महाव्रता या मामा यद्योगिजनापरम्या, भगवत्पदस्तु योगिनाथ तत्स्थस्य भगवत्त्व योगत्वादि न किंचिद्गौरवम् ॥ ३ ॥

१ प योगमर्गिद्धम एव तथाभ्यैकिक विविनिदमर्दम्पर-

विपक्ष विरागस्से, गिरं मद्गणरत्नपि ।

जन्मावध्यदृष्टेऽपि सात्म्यम्, हे स्वामिन्! इदं पूर्वोक्तं तव चरितमलौकिकं लोकाविषयम् ॥ ४ ॥

वि०–हे स्वामिन्! तवेदमप्यलौकिकम्, किमित्याह–यद्विषयेषु शब्दादिष्वुत्तमेषूपनतेष्वपि निसर्गत एव विरागः, यदि पुनः पूर्वमपरिचितास्ते भविष्यन्तीत्याह–चिरं सहचरेष्वपि चिरमनादिभववासात्प्रभृति सहचरेषु प्रतिभवोपलालितेष्वपि विरक्तिर्भवहेतुत्वाच्चेषा योगे चादृष्टे पूर्वमपरिचिते सद्यः सङ्घटितेऽपि सात्म्यमेकीभावस्तस्यैव मोक्षाङ्गत्वादित्येतदपि तवालौकिकं लोकोत्तरमिति ॥४॥

तथा भगवतः केवलोत्पत्तेरनन्तरं परिपक्तिमयोगफलस्य समुचितैव समशत्रुमित्रता, किन्तु छद्मस्थस्य परिपच्यमानयोगफलस्यापि लोकोत्तरैव समतेत्युपदर्शयन्नाह–

तथा परे न रज्यन्त, उपकारपरे परे ।
यथाऽपकारिणि भवानहो! सर्वमलौकिकम् ॥५॥

उपकार करवामां तत्पर एवा पोताना भक्तो उपर अन्य देवो तेटला खुशी थता नथी, जेटला आप आपना उपर अपकार करनारा कमठ-गोशालादि प्राणीओ उपर पण खुशी थाओ छो. अहो! आपनुं सर्व अलौकिक छे! (५)

अव० तथा०—हे वीतराग! परे परतीर्थिका उपकारकर्त्तरि सेवके (तथा) न रज्यन्ते–स्निह्यन्ति यथा कमठगोशा-

लकादौ अपकारिणि उपसर्गकर्त्तरि भवान् रक्षः स मार्गप्राप येन, अहो इत्याश्चर्ये तव सर्वं लोकाप्रसिद्धम् ॥ ५ ॥

वि०—हे लोकोत्तरचरित्रोद्भासित !, भगवन् !, परे योगरहस्य विश्रान्तिशून्याः कुतीर्थिनः परेऽन्यस्मिन्नुपकारपरे मयार्पितोपकारे प्यपिकाधिक्षेपकुत्सितस्पृहया, तथा तेन प्रकारेण, न रज्यन्ते–न प्रीतिमुद्वहन्ति, यथाऽपकारिणि समुदितदुर्गोपसर्गेऽपि–अहो लघु कर्मक्षयमपूर्वस्य ममायमनाहूतसहायः इति–परेऽन्यस्मिन् भवान् प्रीतिमुद्वहति; अहो इति विस्मये। एवंवं भवतः चरित्र ममुत्सर्वतो तवसर्वमलौकिक लोकोत्तरमेवेति ॥ ५ ॥

पुनर्भगवतो योगसमृद्धिम साम्यमुत्कर्षयन्नाह–

हिंसका अप्युपकृता, आश्रिता अप्युपेक्षिताः ।
इद चित्र चरित्र ते, के वा पर्यनुयुञ्जताम् ? ॥६॥

हे वीतराग ! चंडकौशिकादि हिंसको उपर आपे उपकार कर्यो छे, अने सर्वानुभूति तथा सुम क्षत्रमुनि आदि आश्रितोमां आपे उपेक्षा करी छे आपना आ विचित्र–चरित्रनी सामे प्रश्न पण कोण उठावी शके तेम छे ? (६)

अव० हिंसका०—हे वीतराग ! हिंसकाः चण्डकौ शिकादय उपकृताः सुगतिप्रापणेन त्वया, आश्रिताः सर्वानु भूतिसुनक्षत्रादयोऽपि उपेक्षितास्त्वया, येहिकापद्भ्यो न रक्षि

ताः । इदं चित्रमाश्चर्यकारि तव चरित्रं के पर्यनुयुञ्जताम्, किमर्थमिदं स्वामी करोतीति प्रष्टुमप्युत्सहन्ताम् । न केऽपीत्यर्थः ॥६॥

वि०—हे स्वामिन् ! त्वया हिंसका दुर्धरक्रोधोद्धुरवधबुद्धयोऽपि परमकारुणिकेनोपकारिण इवोपकृता. शान्तेऽध्वनि सञ्चारिताः, यथा भगवता श्रीवर्धमानस्वामिना शूलपाणिचण्डकौशिकप्रभृतयः, तथा आश्रिता निर्निक्तभक्तिव्यक्तिजुषः सतत च चरणसरोजसेवाहेवाकिनोऽप्यपरिचितेनेव त्वयोपेक्षिता औदासीन्येन वीक्षिता', यथा तेनैव स्वामिना मङ्खलिसुतनिसृष्टप्रलयानलप्रतिमतेजःपुञ्जजाज्वल्यमानतनू सर्वानुभूतिसुनक्षत्रमुनी । तदिदमेवविध चित्रमाश्चर्यचर्याकरमलौकिक तव चरित्रम्, के वा कृतधियोऽपि पर्यनुयुञ्जताम् । किमर्थमिदमेव स्वामी करोतीति प्रष्टुमप्युत्सहन्तामित्यहो तवाद्भुता वीतरागतासहचरिता समतेति ॥ ६ ॥

न च निन्दास्तुतितिरस्कारपुरस्कारेष्वेव तवौदासीन्यम्, किन्तु स्वात्मन्यपीत्युपदर्शयन्नाह—

तथा समाधौ परमे, त्वयात्मा विनिवेशितः ।
सुखी दुःख्यस्मि नास्मीति, यथा न प्रतिपन्नवान् ॥७

आपे आपना आत्माने परम समाधिने विषे ते प्रकारे स्थापन करी दीधो छे के, जेथी हुं सुखी छुं के नथी ?, अथवा हुं दुःखी छुं के नथी ?; तेनुं

पण आपने ज्ञान म रघु–तेना ज्ञाननी आपे दरकार पण न करी (७)

अव० तथा०—हे वीतराग ! त्वया परमे समाधौ ध्याने, तथाऽऽत्मा विनिवेशितः स्थिरीकृतः, यथा इति न प्रतिपन्नवान् न ज्ञातवान्, इतीति किम् ?, अहं सुखपस्म्यथवा दुःखी इति ॥७॥

वि०—हे भगवन् ! त्वया तथा तेन प्रकारेण, परमे सर्वि तरयोगिनामगम्ये, समाधौ परमात्मस्वरूपे, आत्मा विनिवेशितो निष्प्रकम्पतामारोपित यथा–अहं सुखी यदि वा दुःखी अस्मि नास्मीत्येतदपि न प्रतिपन्नवान् चिदानन्दास्मि निलीनो न वेत्ति भवान् ॥ ७ ॥

यस्मात्त सुखदुःखस्यास्वामि ध्यानावसरे विलीनस्ते तमेव स्वामिनो योगमहिमानमुदीरयन्नाह–

ध्याता ध्येयं तथा ध्यानं, त्रयमेकात्मतां गतम्।
इति ते योगमाहात्म्यं, कथं श्रद्धीयतां परैः ? ॥८॥

ध्याता ध्येय अने ध्यान ए त्रणे आपने विषे एकपणाने–अभेदभावने पामी गया छे आ प्रकारना आपना योगना माहात्म्यने बीजाओ केवी रीते श्रद्धा करी शके ? (८)

अव ध्याता—ध्याता क्षपकश्रेण्यारूढः, ध्येयं पर

मात्मस्वरूपम्, ध्यानं ध्येयविषया एकप्रत्ययसन्ततिः। हे वीतराग!, एतत्त्रयं तव ऐक्यं प्राप्तम्, ध्याता त्वं केवलित्वेन शुक्लध्यानवत्त्वात्, सिद्धा एव हि ध्येयाः, अतो ध्येयोऽपि त्वं सिद्धरूपत्वात्; ध्यानं ज्ञानविशेषः तन्मयत्वात् ध्यानमपि त्वमितिभावः। इति प्रकारेण तव योगमाहात्म्यं परैः परब्रह्म-सूक्ष्ममार्गाप्रविष्टहृदयैः कथं श्रद्धीयताम्—मन्यतामिति ? ॥८॥

इति चतुर्दशयोगशुद्धिस्तवप्रकाशस्यावचूर्णिः।

वि०—हे योगोपनिषन्निपण्ण!, स्वामिन्!, तव योगमाहात्म्य परै· कथ श्रद्धीयताम्?, किमित्याह—इति, इतीति किं? त्रयमेकात्मता गतम्, किं तत्त्रय?, ध्याता ध्येय ध्यान च, तत्र ध्याता क्षपकश्रेण्यारूढ, ध्येय षड्जीवनिकायहित परमात्मतत्त्वम्, ध्यानं च ध्येयविषया एकप्रत्ययसन्ततिः। एतच्च त्रयमप्यर्वाक्परिपच्यमानध्यानावस्थाया पृथग् भवति। क्रमेण च समुन्मीलिते ध्यानपरिपाके एकात्मता याति ध्यातृध्याने ध्येये एव निलीयेते तदा चाहं सुखी दु.खी अस्मि नास्मीत्यादि न वेदयते। तदेव प्रकार तव योगमाहात्म्य परैः सूक्ष्माध्यात्मवर्त्मन्यप्रविष्टहृदयैः कथ केन प्रकारेण श्रद्धीयता तथेतिप्रत्ययपूर्वं हृदि निधीयताम्?, सा च तेषामेवायोग्यता, तव तु स्वानुभवसुभगे वस्तुनि किं परप्रत्यायनेनेतिभाव ॥ ८ ॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे चतुर्दशस्य योगशुद्धिस्तवस्य पदयोजना।



पण आपने ज्ञाम न रशु–तेमा ज्ञामनी आपे दरकार पण न करी (७)

अव० तथा०—हे वीतराग ! त्वया परमे समाधौ ध्याने, तथाऽऽत्मा विनिवेशितः स्थिरीकृतः, यथा इति च प्रतिपन्नवान् न ज्ञातवान्, इतीति किम् ?, अहं सुखस्यथवा दुःखी इति ॥७॥

वि०—हे भगवन् ! त्वया तथा तेन प्रकारेण, परमे त्वयि तरयोगिनामगम्ये, समाधौ परमाध्यात्मरूपे, आत्मा विनिवेशितो निष्पकम्पतामारोपित यथा–अहं सुखी यदि वा दु:खी अस्मि नास्मीत्येतदपि न प्रतिपन्नवान् चिदामन्दात्मनि विलीनो न वेत्ति भवान् ॥ ७ ॥

यस्माच सुखदुःखसत्त्वासत्त्वानि ध्यानावसरे विलीयन्ते क्रमेण स्वामिनो योगमहिमानमुदीरयन्नाह–

ध्याता ध्येय तथा ध्यान, त्रयमेकात्मतां गतम्।
इति ते योगमाहात्म्य, कथ श्रद्धीयतां परैः ? ॥८॥

ध्याता ध्येय अने ध्यान ए त्रणे आपने विषे एकपणाने–अभेदभावने पामी गया छे आ प्रकारना आपना योगना माहात्म्यने बीजाओ केवी रीते श्रद्धा करी शके ? (८)

अव ध्याता—ध्याता क्षपकश्रेण्यारूढः, ध्येयं पर

मात्मस्वरूपम्, ध्यानं ध्येयविषया एकप्रत्ययसन्ततिः । हे वीतराग !, एतत्त्रयं तव ऐक्यं प्राप्तम्, ध्याता त्वं केवलित्वेन शुक्लध्यानवत्त्वात्, सिद्धा एव हि ध्येयाः, अतो ध्येयोऽपि त्वं सिद्धरूपत्वात्; ध्यानं ज्ञानविशेषः तन्मयत्वात् ध्यानमपि त्वमितिभावः । इति प्रकारेण तव योगमाहात्म्यं परैः परब्रह्म-सूक्ष्ममार्गाप्रविष्टहृदयैः कथं श्रद्धीयताम्—मन्यतामिति ? ॥८॥

इति चतुर्दशयोगशुद्धिस्तवप्रकाशस्यावचूर्णि ।

वि०—हे योगोपनिषन्निषण्ण !, स्वामिन् !, तव योगमाहात्म्य परै· कथ श्रद्धीयताम् ?, किमित्याह—इति, इतीति किं ? त्रयमेकात्मता गतम्, किं तत्त्रय ?, ध्याता ध्येय ध्यान च, तत्र ध्याता क्षपकश्रेण्यारूढ·, ध्येय षड्जीवनिकायहित परमात्मतत्त्वम्, ध्यान च ध्येयविषया एकप्रत्ययसन्तति· । एतच्च त्रयमप्यर्वाक्परिपच्यमानध्यानावस्थाया पृथग् भवति । क्रमेण च समुन्मीलिते ध्यान-परिपाके एकात्मता याति ध्यातृध्याने ध्येये एव निलीयेते तदा चाहं सुखी दु खी अस्मि नास्मीत्यादि न वेदयते । तदेव प्रकार तव योगमाहात्म्य परै· सूक्ष्माध्यात्मवर्त्मन्यप्रविष्टहृदयैः कथ केन प्रकारेण श्रद्धीयता तथेतिप्रत्ययपूर्वं हृदि निधीयताम् ?, सा च तेषामेवायोग्यता, तव तु स्वानुभवसुभगे वस्तुनि किं परप्रत्यायनेनेतिभाव ॥ ८ ॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे चतुर्दशस्य योगशुद्धिस्तवस्य पदयोजना ।



अथात स्तुतिकृदुपरोधरगुणमहिमनि भगवति परमात्मनि समुल्लसितातुच्छभक्तिर्भक्तिस्तवमुपक्षिपन्नाह—

जगज्जैत्रा गुणास्त्रातरन्ये तावत्तवासताम् ।
उदात्तशान्तया जिग्ये, मुद्रयैव जगत्त्रयी ॥१॥

हे जगरक्षक ! जगतने जीतनारा आपना अन्य गुणो तो दूर रहो परन्तु उदात्त-पराभव न पमाडी शकाय तेवा तमे शान्त-पण जगतना प्राणी समूहमा नयनने अपूर्व आह्लाद पमाडे एवी आपनी मुद्राए ज पणे जगतने जीती लीधा छे (१)

योगमुद्रारूपे प्रतिमायाम् भक्तिं व्यनक्ति—

अव० जग०—हे त्रातर् !, रक्षक !, तव त्रैलोक्यजित्वरा अन्य गुणा दूरे आसतां तिष्ठन्तु । अनभिभवनीयसौम्यपैकया मुद्रयैव जगत्त्रयी जिग्ये व्यक्तता ॥ १ ॥

वि —हे त्रातर् ! भवभयोपद्रुतसत्त्वपालक ! तव सम्बन्धिनोऽन्येऽद्भुतस्वमहिमस्तवादिवर्णिता जगज्जैत्रा जगद्वस्तुभिगम्यगुणेभ्योऽनन्तगुणमहिमत्वेन जेतारो गुणास्तावदासतां दूरे तिष्ठन्तु । किन्तु मुद्रयापि त्वया जगत्त्रयी जिग्ये । किं विशिष्टया ! उदात्तशान्तया उदात्तया अनभिभवनीयया तथाविधा च कयाचित् भूम्यतवानभिगम्या स्यादित्याह—शान्तया सौम्यया सकललोकलोचनानन्ददायिन्या मुद्रया मूर्त्यापि जगत्त्रयी मर्त्येव सःस्वरूपा जिग्ये व्यक्तता । अर्हदनुरूपवल्कलापिमादीनामन्यत्राभावात् ॥ १ ॥

एव च

मेरुस्तृणीकृतो मोहात्, पयोधिर्गोष्पदीकृतः ।
गरिष्ठेभ्यो गरिष्ठो यैः, पाप्मभिस्त्वमपोदितः ॥२॥

हे नाथ ! मोटाथी पण मोटा अर्थात् इन्द्रादिकथी पण मोटा एवा आपनो जेओए अनादर कर्यो छे, तेओए अज्ञानथी मेरुने तृण समान मान्यो छे; अने समुद्रने गायनी खरी जेटलो गण्यो छे, अर्थात् पोतानी मूर्खाइनुं प्रदर्शन कर्युं छे. (२)

अव० मेरु०—हे वीतराग! यैर्मुर्खैस्त्वं गरिष्ठेभ्य इन्द्रादिभ्यो गरीयानपोदितो नादृतः । तैर्मेरुः स्वर्णाचलस्तृणीकृतस्तृणलेख्ये कृतः, मोहादज्ञानात् समुद्रो गोष्पदवद् अवगणितः ॥ २ ॥

त्रि०—हे स्वामिन् ! यैस्त्वमपोदितस्तैरिदमिदमकारि । किं तदित्याह—मेरुर्योजनशतसहस्रोच्छ्राय सकलकल्याणमयमूर्त्तिर्मणिसानुः सुरभूधरस्तृणीकृतस्तृणगणनया मोहाद् दृष्ट । तथा पयोधिर्योजनशतसहस्रविस्तारो रत्नाकर समुच्छलदतुच्छकल्लोलकूटकलकलवाचालितरोदोऽन्तरालः सलिलनिधिरपि गोष्पदतुलया कलितः । यैः पाप्मभि पापपटलविलीनचेतोभि गरिष्ठेभ्यः सुरासुरनरनायकेभ्योऽपि गुणाधिकतया गरिष्ठो गरीयास्त्वमप्यपोदितः पृथग्जनवदवज्ञया दृष्टः । किमुक्त भवति—किल न खलु तैर्नृपशुभिः कृता

मेरोस्तुङ्गता पयोधेर्गाम्भीर्यता, तव च जगद्गुरोस्तुल्यता भवति । केन-चनात्मश्लाघिभिस्तैर्गुणमत्सरिभिरेवमेवास्माभिरभ्यधात इति ॥ २ ॥

यथा च तवावतार्थं दुरन्तदुरिताय तथा त्वच्छासनस्यापीति दर्शयन्नाह–

च्युतश्चिन्तामणिः पाणेस्तेषां लब्धा सुधा मुधा ।
यैस्त्वच्छासनसर्वस्वमज्ञानैर्नात्मसात्कृतम् ॥३॥

जे अज्ञानीओए आपना शासननु सर्वस्व (धर्म) पोताने आधीन नथी कर्युं, तेओना हाथमांथी चिन्तामणि रत्न सरी पड्यु छे; अने तेओने प्राप्त थयेलु अप्राप्य-अमृत फोगट गयु छे । (३)

अव० च्युत०—तेषाम् भाग्यहीनानां कराच्चिन्ता रत्नं पतितम्, अमृतमपि प्राप्तं निरर्थकम् । यैस्ते तव शासनमेव सर्व(स्व)द्रव्यं नात्मसात्कृतमात्मायत्तं नाकारि ॥ ३ ॥

वि.—हे भगवन्! यैस्त्वच्छासनमात्मसान्न कृतं तेषामिदमिदमभूत् किं तदित्याह–तेषामभाग्यभाजां पाणेः–कराच्चिन्तामणिर्मनश्चिन्तितार्थसार्थसम्पादनपटुर्मणिश्च्युतो विघटितः, तथा अजरामरत्वहेतुः सुधा कुतोऽपि दैवाल्लब्धाप्यनुपयोगेन मुधा वृथैव गता, यैस्तव सम्बन्धि शासनं प्रवचनमेव सर्वस्वं सारद्रव्यमुपगतमप्यात्मसादात्मायत्तं न कृतम् । अयमाशयः–किल चिन्तामणिं पीयूषलब्धं समान्यपण्यपुण्यभवमन्तरेण न तावत्सम्पद्यन्ते, दैवादुपनतान्यपि ये सादरं न स्वीकुर्वन्ति न तेभ्योऽप्यन्यो जगति अधन्य इति ॥३॥

पुनर्भगवति भक्त्यतिशय स्तुतिकृद्व्यनक्ति—

यस्त्वय्यपि दधौ दृष्टिमुल्मुकाकारधारिणीम् ।
तमाशुशुक्षणिः साक्षादालप्यालमिदं हि वा ॥४॥

हे नाथ ! आपने विषे पण जे मनुष्य बळता उंबाडीयाना आकारने धारण करनारी दृष्टिने राखे छे, तेने अग्नि साक्षात् (बाळी नांखो) अथवा तो ए वचन बोलवाथी सर्युं (तेवुं वचन न बोलवुं एज सारुं छे). (४)

अव० यस्त्वय्य०—हे वीतराग ! यो निर्भाग्यस्त्वयि निष्कारणनिखिलवत्सलेऽपि दृशं ज्वलदनलसदृशमीर्ष्यारुणवक्त्रां दत्तवान् तं वह्निः साक्षात्प्रत्यक्षीभूय भस्मीकरोत्विति वदन्पापभीरुः स्तुतिकृदिदमालप्यालापेनालं—पर्याप्तमित्याह ॥४॥

वि०—हे स्वामिन् ! यस्त्वय्यपि विश्वजनीने कषायकलुषितमतिरुल्मुकाकारधारिणीं ज्वलदलातप्रतिमा दृष्टिं दधौ दधाति धास्यति वा, त दुरात्मानमाशुशुक्षणिर्वह्नि, अह्नाय साक्षाद्भूय इति वचसाऽभिधाय, भस्मीकरोत्विति च मनसि निधाय, पापभीरु· स्तुतिकृदाह—आलप्यालमिद हि वा । वा अथवा इद आलप्यास्य निर्स्त्रिशोचितस्यार्थस्यालपनेनालं—पर्याप्तम् । किमुक्त भवति—किल तावत्तस्य त्वद्विद्वेषिण स्वस्य दुष्कृतस्य फलमवश्य भविष्यत्येव, मम तु परमकारुणिककिङ्करस्य तं प्रति नोचितमिदमाक्रोशकार्कश्यमिति ॥४॥

किंच—

स्वच्छासनस्य साम्यं ये, मन्यन्ते शासनान्तरैः।
विषेण तुल्यं पीयूषं, तेषां हन्त ! हतात्मनाम् ॥५॥

हे नाथ ! खेदनी वात छे के जेओ आपना शासनने अन्य शासनोनी साथे तुल्य–सरखु माने छे, ते अज्ञानथी हणाएला लोकोने अमृत पण झेर समान छे (५)

आजे केटलाक कीर्तिकामुक-विद्वानो प्रभुना दर्शनने अने अन्य दर्शनोने समतानी कोटिमां मूकवानी धृष्टता करे छे तेमने आचार्यश्रीनी आ टकोर अति सुंदर छे

अव० त्वच्छा०—हे वीतराग ! तव शासनस्य ये दर्शनान्तरैः साम्यं मन्यते तेषामज्ञानोपहतानां हन्त इति खेदे पीयूष हालाहलेन समानमेव ॥ ५ ॥

वि०—हे भुवनमहनीयशासन !, तव सम्बन्धिन शासनस्य निर्वृतिपुरमस्थानमध्याप्रापमाणमानस्य त्वत्प्रवचनस्य शासनान्तरैर्दीर्घ संसृतिपथपाथेयमतिभि कुतीर्थिकतीर्थै समं साम्यं ये मन्यन्ते तेषां हतात्मनां विगर्हितजीवितानां मते विषेण सद्यःप्राणघातिना हाला हलेन पीयूषं–मृतसञ्जीवनममृतं तुल्यं समानम् । किमुक्तं भवति–किल यावन्मात्रं पीयूषविषयोरन्तरं तावत्त्वच्छासनकुशासनानामित्यहो तत्साम्यकृता सुसंस्कृता मतिर्गुणागुणविचारे ! ॥ ५ ॥

न च सर्वथा सदसद्विचारे परे परिक्षीणमनीषा., केवलमनादि-मिथ्यावासनोल्लसदतुच्छमत्सरास्त्वय्यसूयन्ति, ततः स्तुतिकृच्चेषां मुखपरुषमायतिहितं च किञ्चिदुदीरयति-

अनेडमूका भूयासुस्ते तेषां त्वयि मत्सरः ।
शुभोदर्काय वैकल्यमपि पापेषु कर्मसु ॥ ६ ॥

हे नाथ ! जेओने आपना उपर इर्ष्याभाव छे, तेओ व्हेरा अने मूंगा हो; कारण के परनिन्दानां श्रवण अने उच्चारण आदि पापकार्योमां इन्द्रियोनुं रहितपणुं शुभ परिणाम माटे ज छे. अर्थात् कान अने जीभना अभावे आपनी निन्दानुं श्रवण अने उच्चारण नहि करी शकवाथी तेओ दुर्गतिमां जई शकशे नहि, ए तेओने भाविमां महान् लाभ छे. (६)

अव० अने०—हे वीतराग ! ते नरा अनेडमूका वाक्कर्णरहिता भवन्तु, येषां त्वयि मत्सर ईर्ष्या, यतः पापेषु परनिन्दादिषु कर्मसु व्यापारेषु वैकल्यं वाक्कर्णरहितत्वं शुभोद० शुभः शोभनो य उदर्क आगामिकाले फलपाकस्तस्मै स्यात् । कोऽर्थः ? वैकल्यात्त्वन्निन्दादि कर्तुमशक्तास्तथाविध-दुर्गतिं नाप्नुवन्तीति ॥ ६ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! येषा त्वय्यपि निष्कारणजगद्वत्सले मत्सरोऽसूया, ते अनेडमूका अवाक्श्रूतयो भूयासु , यथा निर्म्मल-

किञ्च—

स्वच्छासनस्य साम्यं ये, मन्यन्ते शासनान्तरैः।
विषेण तुल्यं पीयूषं, तेषां हन्त! हतात्मनाम्॥५॥

हे नाथ! खेदनी वात छे के जेओ आपना शासनने अन्य शासनोनी साथे तुल्य-सरखु माने छे, ते अज्ञानथी हणाएला लोकोने अमृत पण झेर समान छे (५)

आजे केटलाक कीर्तिकामुक-विद्वानो प्रभुना दर्शनने अने अन्य दर्शनोने समतानी कोटिमां मूकवानी धृष्टता करे छे तेमने आचार्यश्रीनी आ टकोर अति सुंदर छे

अव० त्वच्छा०—हे वीतराग! तव शासनस्य ये दर्शनान्तरैः साम्यं मन्यते तेषामज्ञानोपहतानां हन्त इति खेदे पीयूषं हालाहलेन समानमेव ॥ ५ ॥

वि०—हे भुवनमहनीयशासन!, तव सम्यग्भिन्न शासनस्य निर्वृतिपुरप्रस्थानपथ्यापथामममस्य स्वत्पवचनस्य शासनान्तरैरपि सद्गतिपथपाथेयमतिमे कुतीर्थिकृतीर्थैः समं साम्यं ये मन्यन्ते तेषां हतात्मनां विगर्हितजीवितानां मते विषेण सद्यःप्राणापहारिणा हालाहलेन पीयूषं-सुधासञ्जीवनममृतं तुल्यं समानम्। किमुक्तं भवति-किञ्च यावन्मात्रं पीयूषविषयोरन्तरं तावत्त्वच्छासनकुशासनयोरपि स्यात्तत्साम्यकृतां कुसंस्कृता मतिर्गुणागुणविचारे। ॥ ५ ॥

नमोऽस्तु, तेषामयं प्रत्यक्षलक्ष्योऽञ्जलिः—करयोजनम्, तान्वयं सेवामहे, यैस्तव शासनामृतैरात्मा निरन्तरमसिच्यत सुस्थीकृतः ॥ ७ ॥

वि०—हे भगवन् ! आस्तां तावत्तुभ्य त्वच्छासनाय च, यावदगण्यपुण्योपचितेभ्यस्तेभ्योऽपि नमो नमस्कारोऽस्तु। तदा तेषामक्षीणभागधेयानामयमस्माभिरञ्जलिः सज्जित.। तथा प्रशस्यचरितास्तानिव वयमुपास्महे। यं. किं ?, यैर्दुष्कर्मदावपावकप्रदीप्तः स्वात्मा त्वच्छासनामृतरसैस्त्वत्प्रवचनपीयूषपूरैरन्वहं प्रतिवासरमसिच्यत। तस्यैव सत्प्रतिसन्तापनिर्वापणप्रवणत्वादिति ॥ ७ ॥

यदि वा त्वत्प्रवचनामृतप्लुतमनस स्फुटचेतनास्ते तावन्नमस्या एव, किन्तु—

भुवे तस्यै नमो यस्यां, तव पादनखांशवः।
चिरं चूडामणीयन्ते, ब्रूमहे किमतः परम् ? ॥८॥

हे नाथ ! ते भूमिने पण नमस्कार थाओ, के ज्यां आपना चरणोना नखोना किरणो चिरंकाल सुधी चूडामणिनी जेम शोभाने पामे छे; आथी अधिक अमे शुं कहीए ? (८)

अव० भुवे०—हे वीतराग। तस्यै [illegible]मये नमोऽस्तु, यस्यां तव चरणनख[illegible]णानि चिरं [illegible]ते—शिरोमणी-

गुणानुरागिभिर्मध्यस्थस्तावके स्तूयमानास्त्वद्गुणानाकर्ण्य मत्सरवशादसहमानमपमुखरमुखा न भवन्ति । न चाय तेषामुपक्रोशः, किन्तु हितचिन्तनमेव । कथमिति चेत् ?, अर्थान्तरमाह–शुभोदर्कमित्यादि । पापेषु पापानुबन्धिकर्मसु व्यापारेषु प्रवर्तमानानां भवाभिनन्दिनां वैकल्यमिन्द्रियविकलत्वापि शुभोदर्काय–शुभफलाय जायते । इदमुक्तं भवति–ते हि विकलेन्द्रिया निरङ्कुशं पापकर्मसु त्वन्निन्दादिषु प्रवर्तमाना प्रचुरतरमशुभराशिं संचिन्वन्ति, विकलेन्द्रियास्तु 'स्वय पण्डो ब्रह्मचारी' इतिन्यायावसामर्थ्यप्रतिहतपापवृत्तय स्वरूपमात्रेणावतिष्ठन्ते, तच्च तेषामायतौ हितमेवेति ॥ ६ ॥

एव भगवन्मतस्वरिणं मध्यस्थ तच्छासनरतानुपस्तौति–

तेभ्यो नमोऽञ्जलिरयं, तेषां तान्समुपास्महे ।
त्वच्छासनामृतरसैर्यैरात्माऽसिच्यतान्वहम् ॥७॥

हे नाथ आपना शासनरूप अमृत रसवडे जेओए पोताना आत्माने हमेशां सिंच्यो छे, तओने अमारो नमस्कार थाओ, तेओने अमे बे हाथ जोडीए छीए, अमे तेओनी अमे उपासना करीए छीए (७)

अव० तेभ्यो–हे वीतराग ! तेभ्यः पुण्यवद्भ्यो

---

१ 'हितचिन्तनमेव' इत्यत आरभ्य 'प्रवर्तमानानां' इतियावत् पाठः प्रवमहुद्रितपुस्तके नास्ति ।

त्वद्गुणग्रामरामणीयके तव गुणसमूहमनोहरत्वे लम्पटो बद्धगृद्धिर्जातोऽस्मि । अयमाशय'—'इदमेवास्य समग्रसामग्रीसङ्गतस्य जन्मनः फलमेतदेव च तत्त्वतो धन्यत्वमियमेव च निश्चिता कृतकृत्यता, यद्-एकान्ताभिरामत्वद्गुणग्रामवर्णने ममैकतान मनः समजनीति' ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे पञ्चदशस्य भक्तिस्तवस्य पदयोजना ॥९॥



एव स्तुतिकृद्भक्तिस्तवेन भगवत. स्वभक्तिमाविष्कृत्य साम्प्रतमात्मगर्हास्तवेन क्षीणतार्त्ति विज्ञपयन्नाह—

त्वन्मतामृतपानोत्था इतः शमरसोर्मयः ।
पराणयन्ति मां नाथ !, परमानन्दसम्पदम् ॥१॥

हे नाथ ! एक तरफ आपना आगमरूपी अमृतना पानथी उत्पन्न थयेला उपशम रसना तरंगो मने मोक्षनी सम्पदाने बळात्कारे प्राप्त करावे छे. (१)

अथ प्रभोः पुरो रावां करोति—

अव० तवन्मता०—हे नाथ ! तवागमपीयूषपानोद्भवा उपशमरसतरङ्गाः परमाह्लादलक्ष्मीं मां पराणयन्ति-प्रापयन्ति इतः-एकतः ॥ १ ॥

वि०—हे विहितान्तराराातिप्रमाथ ! नाथ ! इतोऽस्मिन्पक्षे त्वन्मतामृतपानोत्थास्त्वत्प्रवचनपीयूषास्वादनसमुद्भवा. शमरसोर्मयः

यन्ते रक्तस्वात्, मतः परमतोऽधिकं वय किम्ब्रूमः?, ममवस्तव स्पृष्टभूमेर्नमस्कारादपरस्याधिकस्य मक्तिवचसोऽभावात् ॥८॥

वि०—तस्यै भुवे पृथिव्यै नमोऽस्तु, यस्यां तव पादनखांशु वस्तव कमनलमयूखाश्चिरं चूडामणीयन्ते–मौलिमणिमहिमानमुद्वहन्ति । अत परमपि वम किमन्यद् ब्रूमहे ? किमुक्त भवति-किम यदि त्वदभ्यासनेन तीर्थमतिमा पृथिव्यपि नमस्या, तत किमन्यत्त्वद्गुणेष्वनुपादेयमिति ॥ ८ ॥

एष च

जन्मवानस्मि धन्योऽस्मि, कृतकृत्योऽस्मि यन्मुहुः ।
जातोऽस्मि त्वद्गुणग्रामरामणीयकलम्पटः ॥ ९ ॥

हे नाथ ! आपना गुण समूहनी रमणीकतामां हु वारवार लपट (तन्मय) थयो छु, तेथी मारो जन्म सफळ छे, हु धन्य अने कृतकृत्य छुं (९)

अव० जन्म०—हे वीतराग ! अहं सफलावतारोऽस्मि, धन्यः पुण्यवानस्मि, कृतार्थोऽस्मि, यदसा मुहुर्वारंवारं तव गुणसमूहरूपे रामणीयक सम्पटस्त्वदेकव्यसनोऽस्मि ॥९॥

इति पञ्चदशभक्तिस्तवप्रकाशस्यावचूर्णि ।

वि०—एवं च सति स्वामिन् ! अहमेव जन्मवान् सफलवतारोऽस्मि । तथा धन्यः पुण्यवानप्यहमेवास्मि तथा कृतकृत्यो निर्वर्तितसमस्तशास्त्रकर्तव्योऽप्यहमेवास्मि । यस्मि! अयहं मुहुरगुणग्राम

त्वद्गुणग्रामरामणीयके तव गुणसमूहमनोहरत्वे लम्पटो वद्धगृद्धिर्जातोऽस्मि । अयमाशयः—'इदमेवास्य समग्रसामग्रीसङ्गतस्य जन्मनः फलमेतदेव च तत्त्वतो धन्यत्वमियमेव च निश्चिता कृतकृत्यता, यद्—एकान्ताभिरामत्वद्गुणग्रामवर्णने ममैकतानं मनः समजनीति' ।

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे पञ्चदशस्य भक्तिस्तवस्य पदयोजना ॥९॥



एव स्तुतिकृद्भक्तिस्तवेन भगवतः स्वभक्तिमाविष्कृत्य साम्प्रतमात्मगर्हास्तवेन क्षीणतार्त्तिं विज्ञपयन्नाह—

त्वन्मतामृतपानोत्था इतः शमरसोर्मयः ।
पराणयन्ति मां नाथ !, परमानन्दसम्पदम् ॥१॥

हे नाथ ! एक तरफ आपना आगमरूपी अमृतना पानथी उत्पन्न थयेला उपशम रसना तरंगो मने मोक्षनी सम्पदाने बळात्कारे प्राप्त करावे छे. (१)

अथ प्रभोः पुरो रावां करोति—

अव० तवन्मता०—हे नाथ ! तवागमपीयूषपानोद्भूता उपशमरसतरङ्गाः परमाह्लादलक्ष्मीं मां पराणयन्ति—प्रापयन्ति इतः—एकतः ॥ १ ॥

वि०—हे विहितान्तरारातिप्रमाथ ! नाथ ! इतोऽस्मिन्पक्षे त्वन्मतामृतपानोत्थास्त्वत्प्रवचनपीयूषास्वादनसमुद्भवाः शमरसोर्मयः

शमामृतमीचयो मां परमानन्दसम्पदं चिदानन्दमिर्मं परामनन्ति-प्रापयन्ति । भवत्येव परममशमासृतसुहितस्यात्मन किञ्चिविदान न्दानुरूप सुखमिति ॥ १ ॥

तथा

इतश्चानादिसंस्कारमूर्च्छितो मूर्च्छयत्यलम् ।
रागोरगविषावेगो हताशः करवाणि किम् ? ॥२॥

तथा बीजी तरफ अनादि काळना संस्कारथी उत्पन्न थयेलो रागरूपी उरग-सर्पना विषनो वेग मने अत्यंत मूर्च्छा पमाडे छे-मोहित करी दे छे, हणाई गयेली आशावाळो एवो हुं शुं करुं ? (२)

अव० इत०—हे वीतराग ! इतः अपरतश्चानादि० अनन्तकालभवभ्रमणवासनासञ्चितो रागसुजङ्गमगरलोद्गारोऽस्म मत्यर्थं मूर्च्छयति-सज्ज्ञानशून्यतां प्रापयति । अतः कारणा दहं हताशः प्रतिहतमनोरथः, किं करवाणि ?, किं कुर्वे ? ॥ २ ॥ युग्मम् ॥

वि०—हे भगवन् ! इतश्चास्मिन्पक्षे अनादिसंस्कारमूर्च्छितः प्रचुरतरभवोपकाक्नोपचितो रागोरगविषावेगो रागभुजङ्गमगरलोद्गा रोऽत्यर्थं मां मूर्च्छयति मुकुलित सदसद्विचारं विधत्ते । एव च सति किमहं हताशो विगलित मत्याशः करवाणि ? किं प्रतिविधानं विदधे ?, स्थाने च हताशत्वम् यतः—यस्मामृतमापिबतोऽप्युरगविषावेगः

प्रसरति, तस्य तन्निग्रहे किमपरमौपयिकम् ?, यस्य च परमवैराग्यप्रधान जिनप्रवचनं परिशीलयतो रागावेग. स्फुरति स तदपरं तन्निग्रहोपायमपश्यन् भवत्येव विहताश. ॥ २ ॥

रागवैकृतमेव व्यनक्ति—

रागाहिगरलाघ्रातोऽकार्षं यत्कर्मवैशसम् ।
तद्वक्तुमप्यशक्तोऽस्मि, धिग्मे प्रच्छन्नपापताम् ॥३॥

हे नाथ ! रागरूपी सर्पना विषथी व्याप्त थयेला में जे अयोग्य कार्यो कर्यां छे, ते कहेवाने माटे पण हुं समर्थ नथी, माटे मारा प्रच्छन्न पापीपणाने धिक्कार हो ! (३)

अव० रागा०—हे वीतराग ! रागभुजङ्गविषाक्रान्तोऽहं यद्वैशसमसमञ्जसं कर्म अकार्षं—कृतवान् तत् तवाग्रे वक्तुमपि न शक्नोमि । अतो मे मम प्रच्छन्नपापतां प्रच्छन्नाकृत्यतां धिगस्तु ॥ ३ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! अहं रागाहिगरलाघ्रातो रागोरगविषावेगास्कन्दितो यद्वैशसमसमञ्जस कर्मव्यापारमकार्षमकरवम् तदधुना तेनैव स्वकर्मणा लज्जितस्तवापि विश्ववत्सलस्य पुरतो वक्तुं प्रकाशयितु न शक्तोऽस्मि, ततो धिगिति निन्दायाम्, मे—मम इमां प्रच्छन्नपापता परोक्षदुष्कृतकारिता धिक्, युक्तश्चात्मनि धिक्कार, यत.—कृत्वापि दुष्कृतं यदि सत्पात्रे प्रकाश्यते तदा तदुचितप्रायश्

भिषादिना मवत्सेवैनस शुद्धि', अमकाशित तु दुष्कृत मद्यस्यामि-
सामरणान्त स्मथमति मवान्तरं च सङ्क्रामतीति ॥ ३ ॥

न च राग एव केवल मतिपन्थी, किन्तु मोहादयोऽपि स्मथ्ति-

क्षण सक्तः क्षण मुक्तः क्षण क्रुद्धः क्षण क्षमी।
मोहाद्यैः क्रीडयैवाह, कारित कपिचापलम् ॥४॥

हे प्रभु ! हु क्षणवार ससारना सुखमां आसक्त थयो छु, तो क्षणवार ते सुखमा विपाकनो विचार करवावडे विरक्त थयो छुं, क्षणवार क्रोधी थयो छु, तो क्षणवार क्षमावान् थयो छु आवा प्रकारनी चपळतावाळी क्रीडाओवडेज मोहादि मदारीओए मने वांदरानी जेम नचाव्यो छे ! (४)

अनुभवजन्य ज्ञानवडे, पू० आचार्यश्री आ श्लो कथी, आपणामां क्षणे क्षणे थता विविध फेरफारनु सूक्ष्म प्रतिबिम्ब करावे छे

अव० क्षणं०—हे वीतराग ! क्षणं कदाचित्संसारसु स्वादावासक्तः, क्षण मुक्तः–सर्वत्र निर्लोभः, क्षणं क्रोधवान्, क्षमसुपशमवान्, एवमहं रागादिभिः कौतुकेनैव मर्कटचाप ल्य कारितः ॥ ४ ॥

वि०—मोक्षमोदकारिन् ! त्वत्किङ्करोऽहं मोहाद्यैः कपिचापल मापितः । कथमित्याह–क्षण क्षणमात्रं ममोज्ञेषु शब्दादिषु सक्तो

निबद्धरतिस्तिष्ठामि, क्षणं च दुरन्ततद्विपाकानुचिन्तनेन मुक्तो मुक्तरूप इव भवामि, क्षण च केनापि क्वचिद्वाञ्छिते स्खलिताभिलाषस्त प्रति क्रुद्धः क्रोधवानस्मि, क्षण च क्रोधफलोपभोगेन विलीनौदयिकभावो भावयन् वस्तुतत्त्वं क्षमी–क्षमावान् भवामि। एवं मोहादिभिः क्रीडया मनो विनोदार्थमर्थविश्वैरह कपिचापल–कापेय कारित, यथा सहजनिजचापलेन क्षणे क्षणे कपिर्विसदृशचेष्टो भवति तथाहमपि मोहादिभिरिति।

यदि वा मुधैव मोहादयो मयोपालभ्यन्ते, यतः स्वकृतमेवेदं दुश्चेष्टित इति दर्शयन्नाह–

प्राप्यापि तव सम्बोधिं, मनोवाक्कायकर्मजैः।
दुश्चेष्टितैर्मया नाथ!, शिरसि ज्वालितोऽनलः॥५॥

हे नाथ! आपनो धर्म पामया छतां मन वचन अने कायाना व्यापारोवडे उत्पन्न थयेली दुष्ट–चेष्टाओवडे, मैं मारा मस्तक पर खरेखर अग्नि सळगाव्यो छे. (५)

अव० प्राप्या०—हे नाथ! तव सम्बोधिं धर्मविधिम् प्राप्यासाद्यापि मनोवचनकायव्यापारजातैर्दुराचारैर्मया शिरसि–मस्तकेऽग्निरिव ज्वालितो दुर्गतिदुःखमुपार्जितमित्यर्थः॥ ५॥

वि०—हे समग्रशुभशक्तिसमाज ! नाथ ! तव सम्बन्धिनी सम्‌-सम्यग्रूपां बोधिं ज्ञानमज्ञानलभ्यां पुण्ययोगात् प्राप्य-लब्ध्वापि मनोवाक्कायकर्मदैर्मनोवचमनवनुसमुत्सवैः पापानुबन्धिभिर्दुष्टचेष्टितैर्मया समयेव स्वशिरसि भनसः मज्जालिव । किमुक्त भवति ?, यथा—कोऽपि केनापि कृपालुना व्याधितावस्थ्यावाक्तयोऽभ्यस्तवैरितया पुनः स्वमूर्ध्नि वहन् दीपयति तथा ममापि मयाऽऽत्मसात् दुर्लभां निर्वृतिपुरीमलामनिरुपहतवर्तिनीं तव बोधिं लब्ध्वापि निरर्गलदुःप्रयोगविचेष्टितैर्दुर्गतिषु स्वात्मानमनुपनयता शिरस्यनल इव व्याक्षिप्त., तस्वतस्तेतदपि मायारिविलसितमेव ॥ ५ ॥

तदेव पुनर्दर्शयति—

त्वय्यपि त्रातरि त्रातर्यन्मोहादिमलिम्लुचैः ।
रत्नत्रयं मे ह्रियते, हताशो हा ! हतोऽस्मि तत् ॥६॥

हे रक्षक ! आप रक्षण करनार विद्यमान छतां मोहादि चोरो मारां ज्ञान, दर्शन अने चारित्ररूप त्रण रत्नो हरण करी जाय छे, तेथी हा ! हताश थयो हुं हणाई गयो छुं ! (६)

अथ त्वय्य०—हे त्रातर् ! त्वय्यपि त्रैलोक्यपरत्राणमे त्रायके सति च मम ज्ञानदर्शनचारित्रमयं मोहादिचौरैर्ह्रियते मुष्यते तदहं हा इति खेदे हताशः मायाधिकरत्नत्रयहरणात् हतोऽस्मि—व्यापादितोऽस्मि ॥ ६ ॥

वि०—हे त्रातर् ! भावारिविधुरितभव्याङ्गिवर्गपालक ! त्वयि त्रिभुवनजनपरित्राणप्रवीणपराक्रमे त्रातरि पुर सत्यपि यन्मोहादिभिर्मलिम्लुचैः पाटच्चरैर्मे–मम त्वयैव प्रसादितं ज्ञानदर्शन-चारित्ररूप रत्नत्रय ह्रियते–बलाद्विलुप्यते। हा इति खेदे तदह् हत एव हताशः। युक्त च हताशत्व !, यतः प्रभोरसमक्षं यत् किमपि विलुप्यते तत्र किल स्वस्वामिनिवेदनेन प्रत्यानयिष्याम्यहमात्मीयं वस्त्विति भवत्येव प्रत्याशा, स्वामिसमक्ष तु गते वस्तुनि कौत-स्कुती प्रत्याशेति ॥ ६ ॥

ननु वीतरागतया यदि युष्मान् युष्मदाराध्योऽयमवधीरयति, तत्किमित्यनुत्साहहतैस्तीर्थान्तरोपास्तिर्न विधीयत इत्याशङ्क्याह—

भ्रान्तस्तीर्थानि दृष्टस्त्वं, मयैकस्तेषु तारकः ।
तत्तवाङ्घ्रौ विलग्नोऽस्मि, नाथ ! तारय तारय॥७॥

हुं घणा तीर्थोमां भटक्यो छुं, परन्तु ते सर्वमां में आपने ज एक तारक तरीके जोया छे. ते कारणे हु आपना ज चरणोने विषे वळग्यो छुं, माटे हे नाथ ! आप कृपा करीने मने तारो, तारो. (७)

अव० भ्रान्त०—हे वीतराग ! अहं तीर्थानि लौकिक-लोकोत्तराणि भ्रान्तो गतस्तेषु त्वमेव एको मया संसारता-रणक्षमो ज्ञातस्ततस्तव पादे विलग्नोऽहमस्मि। हे नाथ अतः कारणात् त्व मां तारय तारय संसारसागरान्निस्तारय निस्ता-रयौत्सुक्यतो वीप्साऽत्र ॥ ७ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! माहमनुत्साहहृदः !, किन्तु पुरैव नि- खिलम्यपि सौगतादितीर्थानि भ्रान्त्वा–पर्यटितं, तेषु च मध्ये त्व मेवैकः संसारपारावारतारणक्षम तीर्थं इव–साक्षात्कृत । तदस्मा- दह तवैवांह्री विलग्नस्तवचरणमलिनमूलमाकम्पितस्तदेव हे नाथ ! मामस्मात् संघतिपाथोनाथात् त्वरितं तारय तारय परमपदपरतटं च मापय । अत्यन्तार्तिख्यापनाय तारयेति द्विरुक्तिः ॥ ७ ॥

न चाहं सर्वथैवायोग्यस्त्वदनुग्रहस्य, यत —

भवत्प्रसादेनैवाहमियतीं प्रापितो भुवम् ।
औदासीन्येन नेदानीं, तव युक्तमुपेक्षितुम् ॥८॥

हे नाथ ! आपनी महेरपानीथी ज हुं आटली भूमिकाने–आपनी सेवानी योग्यताने पाम्यो छुं, माटे हवे उदासीनपणावडे मारा तरफ उपेक्षा करवी आपने योग्य नथी (८)

अव० भव०—हे वीतराग ! अहं त्वत्प्रसादनैव तव प्रसादितयैवेयतीं त्वद्रूपास्तियोग्यां भुवं सुदशां प्रापितो नीत स्तत इदानीमधुनौदासीन्येन माध्यस्थ्येनोपेक्षितुमुपेक्षां कर्तुं तव नोचितं–नोपक्षणीयः मवथा ॥ ८ ॥

वि०—हे भगवन् ! अहं भवत्सम्पाभिना प्रसादेनानुग्रहेणैव इयतीं त्वदुपास्तिमुक्तिविज्ञप्तियोग्यां भुवं सुदशां प्रापित–समा नीतोऽस्मि । तदिदानीमपि विशेषतस्त्वत्सम्य तव औदासीन्येन

माध्यस्थ्येनोपेक्षितुं न युक्तम्, आश्रितोपेक्षणं हि न सुस्वामिधर्म इति ॥ ८ ॥

न च त्वं मां मोहादिभिर्विडम्ब्यमानं न वेत्सि, यतः—

ज्ञाता तात ! त्वमेवैकस्त्वत्तो नान्यः कृपापरः ।
नान्यो मत्तः कृपापात्रमेधि यत्कृत्यकर्मठः ॥९॥

हे तात ! आप ज एक ज्ञाता छो. आपनाथी अधिक बीजो कोई दयाळु नथी, अने माराथी अधिक बीजो कोई दयापात्र नथी. करवा लायक कार्यमां आप कुशळ छो, तेथी जे करवा योग्य होय ते करवामां तत्पर थाओ. (९)

अव० ज्ञाता०—हे तात ! पितस्त्वमेवैकोऽद्वितीयः ज्ञातासि, सर्वोपायचतुरोऽसि, ज्ञात्रापि दयारहितेन किं स्यादित्याहुः । त्व० त्वत्तोऽन्यः कृपापरोनास्ति । नेनापि किं यदि दयाविषयोऽत्र न स्यादिति पुनराहुः । नान्यो० अन्यः–परो मत्तः कृपापात्रं करुणास्थानं नास्ति । एवं सति त्वं यत्र यत्कृत्यं यद्विधेयं तत्र कर्मठस्तत्परः एधि भव ॥ ९ ॥

इति षोडशप्रकाशस्यावचूर्णि ।

वि०—हे तात ! सयमशरीरोत्पादक ! त्वमेवैकोऽप्रतिहतज्ञानदृष्टिर्मम दुर्दशाया ज्ञाता, ननु जानानोऽप्यकरुणः कथं परमनुगृह्णातीत्याह–त्वत्तोऽप्यन्य –परः क इव जगति निष्कारणकारु-

पिक, न च मत्तो मत्सकाशादन्यपर कोऽपि मत्प्रिभानां कृपापात्रं दयास्थानम् । तस्मादेव सति त्वदेकशरणे मयि किङ्करे तव सुत्वा मितो मत्कृत्यं मद्विधेय सत्र कर्मणि त्वं कर्मठ–शूर पवि मम । यथा चाहमपि मत्नानिव मत्तममानाममाधन मवामि तथा मत्री वेत्तिमाव ॥ ९ ॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे षोडशस्यात्मगर्हास्तवस्य पदयोजना ।



एवं स्तुतिकृदात्मगर्हास्तवेन श्रीमतार्ति विज्ञप्य साम्प्रत सर्वात्मना परमात्मानं शरणं प्रपित्सु शरणस्तवमाह—

स्वकृत दुष्कृत गर्हन्, सुकृत चानुमोदयन् ।
नाथ ! त्वच्चरणौ यामि, शरण शरणोज्झित ॥१॥

हे नाथ ! करेलां दुष्कृतनी गर्हा करतो, अने करेलां सुकृतनी अनुमोदना करतो, अन्यना शरणथी रहित एवो हु, आपना चरणोना शरणने अंगीकार करु छु (१)

अथ शरणप्रतिपत्तिमाह:—

अथ॰ स्वकृत॰—हे नाथ ! अनन्तभवेष्वात्मना निष्पादित दुरित निन्दंस्त्वदनुग्रहादि धाऽनुमोदयम् मनुमन्यन् स्वदपरशरणरहितस्त्वत्पादौ शरण यामि–भयामि ॥१॥

वि०—हे नाथ ! योगक्षेमकारिन् ! अहं त्वच्चरणौ शरणं यामि, किं कुर्वन् ?, स्वकृत दुष्कृतं गर्हन् स्वयमात्मनानादौ ससारे मिथ्यात्वादिबन्धहेतुसान्निध्यात्कृत बद्धनिधत्तादिरूपेणोपनिबद्धं यद्दुष्कृत प्राणातिपाताद्यष्टादशपापस्थानरूप तद् गर्हन् 'हा दुष्ट-मिद कर्म मया कृतम्' इति सानुताप निरन्तरमनुस्मरन् । तथा सुकृत स्वकृतमेवाश्रवद्वारसवरणलक्षणमनुमोदयन् सानन्दमन्तर्वि-भावयन्, त्वच्चरणौ–त्वत्क्रमौ शरण यामि–प्रपद्ये । किं विशिष्ट ?, शरणोज्झितो भावशत्रुसंत्रासादशरण. ॥ १ ॥

दुष्कृतगर्हामेवाह—

मनोवाक्कायजे पापे, कृतानुमतिकारितैः ।
मिथ्या मे दुष्कृतं भूयादपुनःक्रिययान्वितम् ॥२॥

हे भगवन् ! करवा, करावचा अने अनुमोदवा-वडे मनवचनकायाथी थयेला पापने विषे जे दुष्कृत लाग्युं होय, ते आपना प्रभाववडे फरी वार नहीं कर-वानी प्रतिज्ञापूर्वक मारुं ते दुष्कृत मिथ्या थाओ. (२)

अव० मनो०—हे वीतराग ! मनोवचनकायभवे पापे दुश्चिन्तितदुर्भाषितदुश्चेष्टितरूपे करणकारणानुमोदनैकगुणभू-तैर्मे–मम दुष्कृतं मिथ्याऽकृतमिव भूयाद्भवतु । कथंभूतं मि-थ्यादुष्कृतम् ?, अन्वितं–सहितम्, कयाऽपुनः क्रिययाऽपुनः-करणेन ॥ २ ॥

वि०—हे भगवन् ! मनोवाक्कायके मनोवचनतनुसमुद्भवे दुश्चिन्तितदुर्भाषितदुश्चेष्टितरूपे पापे—कल्मषे कृतानुमतिकारितै करणकारणानुमतिभिर्यन्मे पुराकृतं दुष्कृतं—दुष्कर्म तत्तवाचिन्त्यम हिमो माहात्म्यात् मिथ्या—मृषास्तु कृतमप्यकृतमिव भवतात्, कथम् ? अपुन क्रियमाणमिति अपुनःकरणेन युक्तम् । किमुक्तं भवति ?, किल यस्य हि पापस्य मिथ्यादुष्कृतरूपं प्रायश्चित्तमुपाप यद्यपि भूयोऽपि विधीयते तदा तन्मिथ्यादुष्कृतं कुम्भकारमिथ्या-दुष्कृतमिव वृथैव स्यादित्यपुन क्रियमेत्युक्तम् ॥ २ ॥

सुकृतानुमोदनमाह—

यत्कृत सुकृत किञ्चिद्, रत्नत्रितयगोचरम् ।
तत्सर्वमनुमन्येऽहं, मार्गमात्रानुसार्यपि ॥ ३ ॥

हे नाथ ! रत्नत्रयीमा मार्गने मात्र अनुसरता थाळु एवु पण जे कांई सुकृत में कर्यु होय, ते सर्वनी हु अनुमोदना करु छु (३)

अव० यत्कृतं०—हे वीतराग ! मद् ज्ञानादिविषय किञ्चित्सुकृतं पुण्यं सदाचारो विहितस्तत्सर्वमहमनुमोद यामि । मार्ग० स्वन्मतमार्गानुसार्येव नत्वन्यद् ॥ ३ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! मन्मया तथाविधशुभसामग्रीसंयोगेन किञ्चिदल्पमपि सुकृत रत्नत्रितयगोचरं ज्ञानदर्शनचारित्रानुगत कृतमुपार्जितं तत्सर्वमहमनुमन्ये सम्मोदमनुमोदयामि, किं विशिष्टो

ऽहं[१], मार्गमात्रानुसार्यपि ज्ञानादियुक्तमार्गमात्रप्रविष्टोऽपि अयमाशयः 'किल ज्ञानादयो हि यदैव सम्यगासेविताः स्युस्तदैवानुमोदनेन पुण्योपचयं कुर्युः, अहं तु रत्नत्रयमार्गानुसार्येव न तु यथोक्तकारी, तथाकृते हि मुक्तैव स्यात्, तथापि यदल्पमपि ज्ञानादिगोचरं सुकृतं कृतं तदप्यनुमोदयामीति'। मार्गमात्रानुसार्यपीति सुकृतविशेषणं वा ॥ ३ ॥

पुनः सुकृतानुमोदनमाह—

सर्वेषामर्हदादीनां, यो योऽर्हत्त्वादिको गुणः ।
अनुमोदयामि तं तं, सर्वं तेषां महात्मनाम् ॥४॥

अरिहंत, सिद्ध, आचार्य, उपाध्याय अने साधुओने विषे जे जे अरिहंतपणुं, सिद्धपणुं, पंचाचारना पालनमां प्रवीणपणुं, सूत्रोनुं उपदेशकपणुं अने रत्नत्रयीनुं साधकपणुं विगेरे जे जे गुणो छे ते ते सर्व गुणोनी हुं अनुमोदना करुं छुं. (४)

अव० सर्वे०—हे वीतराग ! सर्वेषामर्हत्सिद्धाचार्योपाध्यायसाधुश्राद्धानां यो योऽर्हत्त्वसिद्धत्वाध्यापनादिको गुणोऽस्ति तं तमहमनुमन्ये सकलं तेषां महामहिम्नाम् ॥४॥

वि०—सर्वेषां नामस्थापनाद्रव्यभावभेदानां अतीतवर्त्तमानानागतरूपाणां सर्वास्वपि कर्मभूमिषु समुत्पन्नानामर्हदादीनां अर्हत्सिद्धाचार्योपाध्यायसाधूनां यो योऽर्हत्त्वादिको गुणः, यथा—अर्ह-

वि०—हे भगवन्! मनोवाक्कायजे मनोवचनतनुसमुद्भवे दुश्चिन्तितदुर्भाषितदुश्चेष्टितरूपे पापे—कल्मषे कृतानुमतिकारिते करणकारणानुमतिभिर्निष्पन्ने पुराकृत दुष्कृतं—कुकर्म तवाचिन्त्यमहिम्नो माहात्म्यात् मिथ्या—मृषास्तु कृतमप्यकृतमिव जायताम्, कथम्? अपुनःक्रिययान्वितः अपुनःकरणेन युक्तम्। किमुक्तं भवति? किन्तु अस्य हि पापस्य मिथ्यादुष्कृतरूपं प्रायश्चित्तमुपाय तथापि भूयोऽपि विधीयते तथा तन्मिथ्यादुष्कृतं कुम्भकारमिथ्या-दुष्कृतमिव वृथैव स्यादित्यपुनःक्रियमेत्युक्तम् ॥ २ ॥

सुकृतानुमोदनमाह—

यत्कृतं सुकृतं किञ्चिद्, रत्नत्रितयगोचरम्।
तत्सर्वमनुमन्येऽहं, मार्गमात्रानुसार्यपि ॥ ३ ॥

हे नाथ! रत्नत्रयीना मार्गने मात्र अनुसरना थाळु एवु पण जे कांई सुकृत में कर्युं होय, ते सर्वनी हुं अनुमोदना करूं छुं (३)

अव० यत्कृतं०—हे वीतराग! यद् ज्ञानादिविषयं किञ्चित्सुकृतं पुण्यं सदाचारो विहितस्तदखिलमहमनुमोदयामि। मार्ग० रत्नत्रयमात्रानुसार्येव सन्नपि ॥ ३ ॥

वि०—हे स्वामिन्! मया तथाविधशुभसामग्रीसंयोगेन किञ्चिदल्पमपि सुकृतं रत्नत्रितयगोचरं ज्ञानदर्शनचारित्रानुगत कृतमुपार्जितं तत्सर्वमहमनुमन्ये सम्यगहमनुमोदयामि, किं विशिष्टो-

मलपटलनिगलनलघुमूतत्वेन लोकाग्रगतान्, किं विशिष्टान् ?, त्वत्फलभूतान्, अर्हताम् हि सिद्धत्वमेव फलम्, तथा त्वत्सम्बन्धि कुवासनापाशविशसनं यच्छासनं तत्र रतानासक्तमनसो मुनीन्-मुमुक्षून्, तथा अपारसंसारपारावारपरपारप्रापणयानपात्रप्रतिमं त्वच्छासन च शरण प्रतिपन्न सश्रितोऽस्मि । कथ ?, भावतो भावशुद्ध्या न तु परोपरोधादिना, भाव विना कृत हि जिनशासनाद्यनुसरणं व्यापन्नदर्शनानामिवाफल अवमफल वेति ॥ ५ ॥

एव दुष्कृतगर्हासुकृतानुमोदनशरणगमनानि विधाय सत्त्वक्षामणामाह-

क्षमयामि सर्वान्सत्त्वान्सर्वे क्षाम्यन्तु ते मयि ।
मैत्र्यस्तु तेषु सर्वेषु, त्वदेकशरणस्य मे ॥ ६ ॥

हे नाथ ! सर्व प्राणीओने हुं खमावुं छुं-क्षमा आपुं छुं. सर्व प्राणीओ मने खमावो-मारा उपरनी कलुपताने तजीने क्षमा आपो. आपना ज एक शरणने प्राप्त थयेला मने ते सर्वने विषे मैत्री-मित्रभाव-हितबुद्धि हो. (६)

अव० क्षम०—हे वीतराग ! सर्वान् चतुरशीतिलक्षजीवयोनिगतान्जीवानहं क्षमयामि-क्रोधोपशमेन निर्वापयामि, सर्वे ते मयि-मद्विषये क्षाम्यन्तु क्रोधं त्यजन्तु तेषु निखिलेषु त्वदेकशरणस्य मम मैत्री हितबुद्धिरस्तु ॥ ६ ॥

तामर्हत्त्वम्, सिद्धानां सिद्धत्वम्, आचार्याणां पञ्चविधाचारचातुर्यत्वम्, उपाध्यायानां समयसूत्रोपदेशकत्वम्, साधूनां रत्नत्रयसाधकत्वम्, इत्यादिको यो गुणस्तमहं सर्वमशेषमप्यनुमोदयामि। गुणिगुणानुमोदनं भवेतनमनचरपपपापेममतस्तेषां महात्मनां पुण्यकीर्तनानामहमपि गुणाननुमोदयामि ॥ ४ ॥

एवं दुष्कृतगर्हासुकृतानुमोदने विधाय प्रस्तुत शरणगमनमाह–

त्वां त्वत्फलभूतान् सिद्धांस्त्वच्छासनरतान्मुनीन्।
त्वच्छासन च शरण, प्रतिपन्नोऽस्मि भावतः॥५॥

हे भगवन्! माथ अरिहन्त एवा आपनु, आपना फलभूत (अरिहन्तोनु फळ सिद्ध छे) सर्व कर्मथी मुक्त थयेला अने लोकना अग्रभाग उपर रहेला सिद्ध-भगवन्तोनु आपना शासनमां रक्त थयेला मुनिवरोनु अने आपना शासननु शरण में भावथी स्वीकार्यु छे (५)

अव० त्वां त्व०—हे वीतराग! त्वां त्वत्फलभूतौ त्वदनुष्ठानफलरूपान्मोक्षप्राप्तान् सिद्धांस्त्वदाधारचतुरान् पीन् त्वत्प्रवचन चाह भावतो हृदयप्रणिधिः शरणं प्रतिपन्नोऽस्मि श्रितोऽस्मि ॥ ५ ॥

वि०—हे भगवन्! अहमेतदेतच्छरणं प्रपन्नोऽस्मि। किं तदित्याह–त्वां भावार्हद्रूपं भवन्तम्, तथा सिद्धान्, सकलकर्म-

मलपटलनिगलनलघुभूतत्वेन लोकाग्रगतान्, किं विशिष्टान् ?, त्व-त्फलभूतान्, अर्हताम् हि सिद्धत्वमेव फलम्, तथा त्वत्सम्बन्धि कुवासनापाशविशसनं यच्छासन तत्र रतान्नासक्तमनसो मुनीन्–मुमुक्षून्, तथा अपारससारपारावारपरपारप्रापणयानपात्रप्रतिम त्वच्छासन च शरण प्रतिपन्न. संश्रितोऽस्मि । कथ ?, भावतो भावशुद्ध्या न तु परोपरोधादिना, भाव विना कृत हि जिनशासनाद्यनुसरणं व्यापन्नदर्शनानामिवाफल अवमफल वेति ॥ ५ ॥

एव दुष्कृतगर्हासुकृतानुमोदनशरणगमनानि विधाय सत्त्व-क्षामणामाह–

क्षमयामि सर्वान्सत्त्वान्सर्वे क्षाम्यन्तु ते मयि ।
मैत्र्यस्तु तेषु सर्वेषु, त्वदेकशरणस्य मे ॥ ६ ॥

हे नाथ ! सर्व प्राणीओने हुं खमावुं छुं–क्षमा आपुं छुं. सर्व प्राणीओ मने खमावो–मारा उपरनी कलुषताने तजीने क्षमा आपो. आपना ज एक शरणने प्राप्त थयेला मने ते सर्वने विषे मैत्री–मित्र-भाव–हितबुद्धि हो. (६)

अव० क्षम०—हे वीतराग ! सर्वान् चतुरशीतिलक्ष-जीवयोनिगतान्जीवानहं क्षमयामि–क्रोधोपशमेन निर्वापयामि, सर्वे ते मयि–मद्विषये क्षाम्यन्तु क्रोधं त्यजन्तु तेषु निखिलेषु त्वदेकशरणस्य मम मैत्री हितबुद्धिरस्तु ॥ ६ ॥

वि०—हे क्षमाप्रधान ! अहं सर्वानेकेन्द्रियादीन् पञ्चेन्द्रियपर्यवसानान् शत्रुमित्रउदासीनपरिचितापरिचितभेदान् सत्त्वान् प्राणिनः स्वापराधस्वीकारेण क्षमयामि–क्षमां ग्राहयामि, तेऽपि सत्त्वा मयि विषये कलुषतां विमुच्य क्षाम्यन्तु तितिक्षायुतमनसो भवन्तु, एवं च सति तेषु सर्वेष्वपि विषये मम मैत्री पूर्वोदितस्वरूपा अस्तु। किं विशिष्टस्य मम ?, त्वदेकशरणस्मरणमात्रशरणस्य ॥ ६ ॥

एवं सत्त्वक्षामणां विधाय ममत्वपरिहारार्थमेकत्वभावनां भावयन्नाह—

एकोऽहं नास्ति मे कश्चिन्नचाहमपि कस्यचित्।
त्वदङ्घ्रिशरणस्थस्य, मम दैन्यं न किञ्चन ॥७॥

हे नाथ ! हु एकलो छुं, मारु कोई नथी अने हु पण कोईनो नथी, छतां पण आपना चरणना शरणमां रहेला मने कांई पण दीनता नथी (७)

अव० एको०—हे वीतराग ! अहमेकाकी पितृमातृपुत्रशिष्यादिषु निर्ममत्वान्मम नास्ति कश्चित्। अहमपि कस्यचित्कस्यापि सम्बन्धी नास्मि। एवं सति स्वस्यैकस्य दैन्यं नावधार्यमित्याह। त्वद्० तव चरणशरणस्थितस्य मम दैन्यं किञ्चन नास्ति ॥ ७ ॥

वि०—हे विश्वजनीन ! यदेतत् कलत्रपुत्रधनधान्यादि यदि मुग्धैरात्मीयत्वेन व्यपदिश्यते तदपि न तावत्परमवादात्मना सम

समेति, न वाप्येन तत्र गच्छन्तमनुगच्छति, तस्मात् पृथग्भूतमेवे-दमात्मनः । एव च सत्यहं द्रव्यतः सपरिच्छदोऽपि भावत एक एव । न चैतेषु स्वकार्यतात्पर्यवस्तुबान्धवादिषु कश्चिन्मम सम्बन्धी । न चाहमपि स्वकृत(कर्म)फलोपभोक्ता अमीषा सम्बन्धी । नन्वेव-मेकान्तेनैककस्य तव महद्दैन्यमित्याशङ्क्याह—न च मम त्वदङ्घ्रिशरण-स्थस्य प्रतिपन्नत्वच्चरणशरणस्य किञ्चन स्वल्पमात्रमपि दैन्यं—दीनता, प्रत्युत आत्मारामस्य परम स्वातन्त्र्यसुखमेव ॥ ७ ॥

न च मत्पालनपरिश्रमोऽपि स्वामिनश्चिरकालभावीति दर्शय-न्नाह—

यावन्नाप्नोमि पदवीं, परां त्वदनुभावजाम् ।
तावन्मयि शरणत्वं, मा मुचः शरणं श्रिते ॥८॥

हे विश्ववत्सल ! आपना प्रभावथी मळनारी उत्कृष्ट पदवी–मुक्तिस्थान मने प्राप्त न थाय त्यां सुधी आपना शरणे आवेला मारा उपर शरण्य-पणाने–शरणने उचित पालकपणाने मूकशो नहि. (८)

अव० याव०—हे वीतराग । अहं त्वदनुभावजां त्व-त्प्रसादसम्भवां परां प्रकृष्टां पदवीं मुक्तिलक्षणां यावन्नासाद-यामि तावत् शरणङ्गते मयि शरण्यत्वं शरणागतवत्सलतां मा मुचः–मा त्यज ॥ ८ ॥

इति सप्तदशप्रकाशस्यावचूर्णिः ।

वि०—हे विश्ववत्सल ! यावदहं त्वदनुभावयां सर्वाद्भुतकसम भावममवाम्, परां परानन्दस्वरूपाम्, पदवी–मुक्तिस्वरूपाम्, नाप्नोमि–न लभे, तावन्मयि शरणं श्रिते चरणतलनिलीने, शरण्यस्य शरणोपगतसंस्योचितं पालकत्वम्, मा मुञ्च मा–त्याक्षीः, मामम परमपदवीं स्वस्त्र्यैव विलम्बं करिष्ये कस्यापि शरणादिमार्गं मार्गैन्यमिति ॥ ८ ॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे सप्तदशस्य शरणस्तवस्य पदयोजना ।



एवं स्तुतिकृविसगत्तुत्यस्मरणानुसरणसावद्यम्मस्वादितरदेवानि मृत्नमुपहसितुकामः परिणामसुकुमारयापि मनुसपरुषया गिरा भगवन्तं तुष्टुष् । कठोरोक्तिस्तवमाह–तस्य चार्थं मस्तावनाश्लोकः–

न परं नाम मृद्वेव, कठोरमपि किञ्चन ।
विशेषज्ञाय विज्ञप्य, स्वामिने स्वान्तशुद्धये ॥१॥

केवळ कोमळ वचनथी ज नहि, किन्तु विशेषज्ञ-एकान्त हितकर एवा स्वामीने अंतःकरणनी शुद्धि माटे कांइ कठोर वचनथी पण विनति करवी जोइए १

मर्म शरणतया भ्रपयोपेक्षाविगममयाः (?) किञ्चित्कठोरं विज्ञपयन्ति ।

अव० न पर०—हे वीतराग ! विज्ञपज्ञाय एकान्त

हितैषिणे स्वामिने नाम इति कोमलामन्त्रणे परं केवलं मृद्वेव वादेन न विज्ञप्यम्, किन्तु किञ्चन कियत्कठोरं कठिनमपि स्वचित्तेऽज्ञानेनाप्रतिभासमानं स्वान्तशुद्धये संशयापनोदाय ज्ञाप्यते तत्क्षणम् ॥ १ ॥

वि०—हे भगवन्! एवंविधाय स्वामिने परं केवलं मृदु सुललितमेव न विज्ञप्यम्, किन्त्वन्तरान्तरा किञ्चन स्वल्पमात्र कठोरं परुषप्रायमपि। किं विशिष्टाय स्वामिने ?, विशेषज्ञाय वक्तुरभिप्रायविशेषविदुषे। अयमभिसन्धिः। यः किलोत्तानमतित्वेन यथाश्रुतयथादृष्टार्थमात्रग्राही प्रभुस्तं प्रति तन्मनोरतये सुकुमारमेव वाच्यम्, यस्तु देशकालप्रस्तावौचित्यपुरुषतदाशयविशेषविद्वांस्तं प्रति यथार्थभाषिभिर्भृत्यैरनुकूलमितरच्चादुष्टभावैर्विज्ञप्यम्, तद्भावज्ञेन स्वामिनापि तदवधार्यमेव, यतः "स किंसखा साधु न शास्ति योऽधिप हितान्न यः सश्रृणुते स किंप्रभुः" किमर्थमित्याह—स्वान्तशुद्धये स्वमनःकुविकल्पकल्पनापोहाय ॥ १ ॥

कठोरोक्तिमेव व्यनक्ति—'न पक्षी त्यादितस्तदेवम्' इति पञ्चमश्लोके सम्बन्धः। हे भगवन्! त्वं परीक्षकैः कथं देवत्वेन प्रतिष्ठाप्यः ?, यतः सर्वदेवेभ्यो विलक्षणः। कथम् ?, एवमुच्यमानप्रकारेण, तदेव दर्शयति—

न पक्षिपशुसिंहादिवाहनासीनविग्रहः।
न नेत्रगात्रवक्त्रादिविकारविकृताकृतिः ॥ २ ॥

हे स्वामिन्! लौकिक देवनी जेम आपनुं शरीर

हंस गरुडादि पक्षी, छाग वृषभादि पशु अने सिंह व्याघ्रादि जानवरोरूपी वाहन उपर आरूढ थयेल नथी; तेमज आपनी आकृति पण ते देवोनी जेम नेत्र–लोचन, गात्र–शरीर अने वक्त्र–मुखादिना विकारोवडे विकृत थयेली नथी (२)

अथ पञ्चभिः श्लोकैः सम्बन्धः ।

अव० न पक्षि०—हे वीतराग ! पक्षिणो हंसगरुडादयः, पशवोऽजवृषादयः, सिंहा मृगेन्द्रास्तदादीनि यानि वाहनानि तेष्वासीनोऽधिरूढो विग्रहः कायो यस्य स एवंविधस्त्वं नासि । नयनवदनशरीराणां ये विकारा रागद्वेषनिष्पादितास्तैः विकृता विरुद्धावस्थां प्रापिता आकृतिः–संस्थान यस्य स एवंविधोऽपि त्वं नासि हरिहरादिवत् ॥ २ ॥

वि०—ये किमस्मिन् लोके अस्माभिर्देवा ददृशिरे ते पक्षिप्रमुखवाहनासीनविग्रहा विकृतमूर्तिधामविन्यस्तवपुषः । तथाहि–ब्रह्मविष्णुस्कन्दा यथाक्रमं हंसगरुडमयूरगामित्वेन पक्षिवाहना, तथा ईश्वरवैश्वानरमारुता यथाक्रमं वृषमेषमृगगामित्वेन पशुवाहना भवानी च सिंहवाहना आदिशब्दात्खरवाहनमनवाहनादित्रिदशपरिग्रह । त्वं तु पक्षिप्रमुखके नैकस्मिन्नपि वाहने विन्यस्तदेहस्तत एवेतरदेवेभ्यो विलक्षणः । तथा–देवा हि नेत्रवक्त्रगात्रादिविकृतिभृत एवास्माभिरुपलभ्यन्ते, यथा–त्रिनयन–शम्भुः, चतुर्वक्त्रः–स्वयम्भूः, षण्मुख –महासेनः, चतुर्भुज –विष्णुः, गजा

स्यो लम्बोदरश्च गणेश इत्यादि । त्वं तु नेत्रवक्त्रादिविकारैरपि न विकृताकृतिः, किन्तु निर्विकारसर्वावयसुन्दरस्तदेवमप्यन्यदेवेभ्यस्त्वं विसदृशः ॥ २ ॥

तथा—

न शूलचापचक्रादिशस्त्राङ्ककरपल्लवः ।
नाङ्गनाकमनीयाङ्गपरिष्वङ्गपरायणः ॥ ३ ॥

हे नाथ ! अन्य देवोनी जेम आपना हस्तपल्लव त्रिशूल, धनुष अने चक्रादि शस्त्रोथी चिह्नित थया नथी. तेमज आपनो उत्संग-खोळो स्त्रीओना मनोहर अंगने आलिंगन करवामां तत्पर बन्यो नथी. (३)

अव० न शूल०—हे वीतराग ! शूलधनुश्चक्रादीनि शस्त्राण्यङ्के–उत्सङ्गे येषामीदृशौ करपल्लवौ यस्य स ईदृक्षो नासि । तथा सुभगरामाङ्गालिङ्गनपरो नासि ॥ ३ ॥

वि०—देवा हि शूलचापचक्रादिभिः शस्त्रैरङ्कितकरपल्लवाः स्युः, यथा–शूलभृत्पिनाकपाणिश्च हरः, शार्ङ्गभृच्चक्रधरश्च हरिः, शक्तिधरः कुमारः, परश्वधायुधः सिन्धुरास्य इति । तव तु पाणिपल्लवौ रेखारूपैरेव चापचक्रादिभिर्लाञ्छितौ न पुनरितरैः । तथा ते हि अङ्गनाकमनीयाङ्गपरिष्वङ्गपरायणाः कमनीयकामिनीमनोहरशरीरपरिरम्भसुभगमविष्णवः, तथाहि–गङ्गागौरीभ्यां गिरीशः,

गाविन्नी(गायत्री)सावित्रीभ्यां प्रजापतिः, राधारुक्मिणीभ्यां कमलाविलासी नित्यमाश्लिष्ट एवास्ते, स तु स्वामोऽप्यपरिष्वीलितकलितकस्त्राजन ॥ ३ ॥

तथा—

न गर्हणीयचरितप्रकम्पितमहाजनः ।
न प्रकोपप्रसादादिविडम्बितनरामरः ॥ ४ ॥

हे नाथ ! अन्य देवोनी जेम निन्दनीय चरित्र वडे आपे महाजन-उत्तम पुरुषोने कंपायमान कर्या नथी तेमज प्रकोप-क्रोध अने प्रासाद-कृपावडे आपे देव अने मनुष्योने विडम्बित कर्या नथी (४)

अय० न गर्ह०—हे वीतराग ! गर्हणीयैर्निन्द्यैः स्वसुतारिरंसाऋषियोपिदुपलालनप्रमथशिरश्छेदगोवधप्रमृतिभिश्चरितैः प्रकम्पिताः करुणाकातरीभूताः महाजना उत्तमा यन स तैस्त्वादृशः प्रकोपप्रसादादिभिर्विडम्बिता विगोपिता नरामरा यन स तादृशोऽपि नास्ति ॥ ४ ॥

वि०—ते हि गर्हणीयैः पूर्वाजनेभ्योऽप्यतिप्रपन्नैः स्वसुतारिरंसाऋषियोपिदुपलालनप्रमथशिरश्छेदगोवधप्रमृतिभिश्चरितैः प्रकम्पितमहाजना अहह ! महदकृत्यमादसमित्थमिति शखाप्यसीकृतसन्निहितजगद्वया एव पुनर्नीवनिमचरिताः । तथा ते हि तथाविधापराधमयुक्तदुर्धरकोपमारब्धमपमानविषमः सुरनरादीन् कदाचित्ता

पवधादिभिर्विडम्बयन्ति कदाचिच्च शिर.कमलोपनयनतीव्रतपः-प्रणिधानादिभिःप्रसन्न मनसस्तानेव वरप्रदानादिप्रसादैरनुगृह्य भूयो विडम्बयन्ति । त्व तु न तथा ॥ ४ ॥

तथा—

न जगज्जननस्थेमविनाशाविहितादरः ।
न लास्यहास्यगीतादिविप्लवोपप्लुतस्थितिः ॥५॥

हे नाथ ! अन्य देवोनी जेम जगतने उत्पन्न करवामां, स्थिर करवामां के विनाश करवामां आपे आदर बताव्यो नथी; तेमज नट-विटने उचित नृत्य, हास्य अने गीतादि चेष्टाओवडे आपे आपनी स्थितिने उपद्रववाळी करी नथी. (५)

अव० न जग०—जगतो जननपालनविनाशनकृतोद्यमस्त्वं नासि। लास्यं-नृत्तं, हास्यं-हसनं, गीतं-स्मरोद्दीपकाः शब्दरचनाविशेषास्तदादयो ये विप्लवाः नटविटोचिता विलासास्तैरुपप्लुतोपद्रुता स्थितिर्मुद्रा यस्य स ईदृशोऽपि नासि॥५॥

वि०—ते ह्यस्य जगतश्चराचरस्यापि जनने स्थेमनि विनाशे च विहितादरा, किल कश्चिज्जगन्ति सृजत्यपरः परिपालयत्यन्यो विनाशयतीति, त्वं तु तत्राप्युदासीन एव । तथा ते हि लास्यहास्यगीतादिभिर्नृत्यहसितगेयप्रभृतिभिर्विप्लवैर्नटविटोचितैश्चेष्टितैरुपप्लुतस्थितय. । त्व पुन परप्रस्तुतेष्वप्यमीषु विलोकनेऽपि तन्द्रालुरिव ॥५॥

तदेव सर्वदेवेभ्यः, सर्वथा त्व विलक्षण ।
देवत्वेन प्रतिष्ठाप्य , कथ नाम परीक्षकैः ? ॥६॥

ते कारणथी हे भगवन् ! ए रीते आप सर्व देवोथी सर्व प्रकारे विलक्षण–विपरीत लक्षणवाळा छो, तेथी परीक्षक लोकोए आपने देव तरीके केवी रीते स्थापन करवा ? (६)

अव० तदे०—हे वीतराग ! तत्तस्मात्कारणात् ब्रह्मा चतुर्वक्त्रो हंसयानो जपमालाकरो गायित्री(गायत्री)सावित्री श्लिष्टो रम्भादिदर्शनार्थकृतपञ्चमुखो जगज्जनकः १ । विष्णु र्गरुडस्थश्चतुर्भुजशङ्खचक्रादिकरो लक्ष्म्यालिङ्गितो रुक्मिणीहरो दैत्यघ्नो वृन्दावन कृतक्रीडो गोपस्त्रीलम्पटः जगत्पालकः २ । हरो हास्य लास्यकरो वृषवाहनो ब्रह्मशिरश्छिदपार्श्वस्थभवानीकस्त्रिनेत्रो जगत्संहारकः ३ । इत्येवंप्रकारेण सर्वलौकिकदेवेभ्यः सर्वथा सर्वप्रकारैर्विलक्षणो विसदृशस्त्व देवत्वेन इदि त्वतया नाम इति कोमलामन्त्रणे परीक्षकैः–प्रेक्षावद्भिः कथं केन लक्षणेन प्रतिष्ठाप्यः–स्थाप्यः ? ॥ ६ ॥

वि०—तस्मात् कारणात् हे भगवन् ! एव पूर्वोक्तप्रकारेण सर्वेभ्योऽपि हरिहरादिदेवेभ्य सर्वथा सर्वैरपि चिह्नैस्त्व विलक्षणो विसदृश । एव च सति परीक्षकैर्देवत्वेन 'देवोऽयम्' इतिबुद्ध्या कथं प्रतिष्ठाप्य ? केन प्रकारेण हृदि व्यवस्थाप्य ? इति ॥ ६ ॥

एतदेव दृष्टान्तेन स्पष्टयति—

अनुश्रोतः सरत्पर्णतृणकाष्ठादि युक्तिमत् ।
प्रतिश्रोतःश्रयद्वस्तु, कया युक्त्या प्रतीयताम्?॥७॥

हे नाथ! पर्ण–पांदडा, तृण–घास अने काष्ठादि अन्य वस्तुओ पाणीना प्रवाहने अनुकूल चाले ते वात युक्तिवाळी छे, किन्तु प्रवाहने प्रतिकूल चाले; ए वात कयी युक्तिवडे निश्चित करवी ? (७)

एतद्दृष्टान्तमाह—

अव० अनु०—हे वीतराग ! पर्णतृणकाष्ठादि वस्तु अनुश्रोतोजलप्रवाहप्रसरणाऽन्वना सरत्-संचरत् युक्तिमत् युक्तम्। सर्वत्र तथा दृष्टत्वात् । परं प्रतिश्रोतःप्रवाहसंमुखं श्रयच्चट-द्वस्तु पर्णादि कया युक्त्या केन प्रकारेण लोकैः प्रतीयतां-प्रतिपद्यताम् ?, तथा क्वाप्यदृष्टत्वात् ॥ ७ ॥

वि०—अनुश्रोतः सलिलप्रवाहानुसारेण सरत्सचरत् पर्णतृ-णकाष्ठादिवस्तु युक्तिमत् प्रत्यक्षप्रमाणप्रतिष्ठितत्वेन सर्वस्याप्यनुभव-सिद्धत्वेन च यौक्तिकम्, प्रतिश्रोत' सलिलप्रवाहात् प्रतीप तु पर्णतृणादिवस्तु श्रयत्प्रवहत् कया युक्त्या–केन प्रमाणबलेन प्रती-यता–निश्चीयताम् [१] । एव वर्त्तमानदेवलक्षणविलक्षणे त्वयि कथं देवत्वबुद्धिरुपजायतामिति ॥ ७ ॥

एव स्तुतिकृदसविदान इव भगवत्स्वरूप वहिर्मुखपरीक्षक-

---

१ 'सलिलप्रवाह प्रति प्रस्तारेण' इति पत्रान्तरे ।

पक्षकक्षीकारेण किमपि परुषमाग्रममिधाय भूय स्वमाबोधि- व्यमक्ति—

अथवाऽल मन्दबुद्धिपरीक्षकपरीक्षणैः ।
ममापि कृतमेतेन, वैयात्येन जगत्प्रभो ! ॥८॥

अथवा हे जगत्प्रभु ! मन्द–बुद्धिवाळा परीक्षकनी परीक्षाओवडे सर्यु, तेमज मारं पण आ जातिना परीक्षा करवाना वैयावृत्य–हठाग्रहवडे सर्यु (८)

अव० अथ०—हे वीतराग ! अथवाऽल्पमतयो ये परीक्षकास्तेषां परीक्षणैरविचारणैरलं सृतम् । हे जगत्प्रभो ! ममाप्येतेन वैयात्येन स्वपरीक्षाधाष्टर्येन–कृत–पर्याप्तम् ॥ ८॥

वि०—अथवेति पूर्वोपक्षिप्तार्थोपसंहारे । हे जगद्गुरो ! भुवनमहनीय ! अमीभिः पूर्वोदितैर्मन्दबुद्धिपरीक्षकपरीक्षणैर्निर्विचा- रविचारकविचारप्रकारैरलं–पर्याप्तम् सर्वथैव तेष्वनुपपन्नत्वात् तेषाम् । तथा ममाप्येतेन पूर्वोदितेन मादृशजनोचितेन वैयात्येन परीक्षावैदग्ध्यधाष्टर्येन कृतं–पर्याप्तम्, मनसाप्येवमसत्यकल्पस्य त्वयि चिन्तयितुमनुचितत्वात् ॥ ८ ॥

ननु यदि पूर्वोदितानि देवलक्षणानि न तथा लोकक्षमाणि तत् किमन्यत् तदुपलक्षणाय लक्षणान्तरं युक्तमित्याह—

यदेव सर्वसंसारिजन्तुरूपविलक्षणम् ।
परीक्ष्यन्तां कृतधियस्तदेव तव लक्षणम् ॥ ९ ॥

---

१ गुरो ! २ क्ष ।

हे स्वामिन् ! सर्व संसारी जीवोना स्वरूपथी जे कांई विलक्षण स्वरूप आ जगतमां प्रतीत थाय, ते ज आपनुं लक्षण छे, एम बुद्धिमान पुरुषो परीक्षा करो. (९)

अव० यदे०—हे वीतराग ! सर्वे संसारिणो ये जन्तवो जीवास्तेषां रूपं स्वरूपं तस्माद्विलक्षणं विसदृशं यदेव यत्किञ्चित्, कृतधियो विद्वांसः परीक्षन्तां-विचारयन्तां तदेव तव लक्षणं देवत्वाभिज्ञानमस्तु ॥ ९ ॥

वि०—हे स्वामिन् ! यदेव सर्वसंसारिजन्तुरूपेभ्य' समग्रभवस्थशरीरशरीरेभ्यो लोकोत्तरत्वेन विसदृशम्, कृतधियो विद्वासस्तदेव तव लक्षण परीक्षन्ताम्। विमुक्त भवति [?], किल यानि परे पक्षिपशुवाहनादीनि देवचिह्नत्वेनोदीर्यन्ते तानि सर्वससारिजन्तुसाधारणानि, असाधारणगुणैश्च देवत्वमुपपद्यते । अत एव भगवान् विमुक्तसर्वसङ्गत्वेन न पक्षिपशुप्रभृतिष्वासीनदेहस्तत एव मुक्तः । वाहनाधीनतनवस्तु सपरिग्रहत्वेन ससारिण एव । तथा सर्वोत्तमसमचतुरस्रसस्थान एव भगवान्, न तु नेत्रादिविकृतिमान्, प्रोषितद्वेषत्वेन च शूलादिशस्त्ररहित., विगतरागत्वेन च नाङ्गनालिङ्गिततनु, अगर्हणीयचरितत्वेन च विश्वविश्वानन्ददायी, परमसमभावभावितत्वेन च प्रकोपप्रसादादिभिर्न विडम्बित', निष्ठितार्थत्वेन च न जगत्सर्गादिव्यग्रः, निर्मोहत्वेन च न लास्यहास्यादिभिरुपप्लुत । पूर्वोदितस्वरूपाश्च परे । एव विधं च यदिदं—'समस्तससारिरूपविलक्षणत्व' तदेव तव लक्षणमिति ॥९॥

एतदेव स्पष्टयन्नुपसंहरति–

क्रोधलोभभयाक्रान्तं, जगदस्माद्विलक्षणः ।
न गोचरो मृदुधियां, वीतराग ! कथञ्चन ॥१०॥

हे वीतराग ! आ जगत क्रोध, लोभ अने भय थी आक्रान्त–व्याप्त छे, ज्यारे आप क्रोधादिथी रहित होवाना कारणे विलक्षण छो; तथी मृदु–कोमल–मंद बुद्धिवाळा बहिर्मुख पुरुषोने आप कोई पण प्रकारे गोचर–प्रत्यक्ष थई शकता नथी (१०)

अव० क्रोध०—हे वीतराग ! इदं जगत् सुरासुरनररूपं क्रोधलोभभयोपद्रुतमस्ति तेनास्मज्जगतो विसदृशस्त्वं कथञ्चन केनापि प्रकारेण मृदुधियां जिनशासनबहिर्मुखानां न गोचरोऽसि परोक्षोऽसीत्यर्थः ॥ १० ॥

इति अष्टादशप्रकाशस्यावचूर्णिः ।

वि०—क्रोधलोभभयादिभिः प्रतीतैरान्तरारातिभिरिदं जगदाक्रान्तम् । भगवांस्त्वस्माज्जगतः क्रोधादिभिरनाक्रान्तत्वेनैव विलक्षण –विसदृशः । अत एव वीतरागत्वेनैव कथञ्चन केनाप्युपायेन मृदुधियां कोमलप्रज्ञानां बहिर्मुखानामगोचरः, तदनुयायिभिरन्तर्मुखैरेव तस्योपलम्भसत्वादिति ॥ १० ॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे अष्टादशस्य कठोरोक्तिस्तवस्य पद्ययोजना ।

- एवं जगद्विलक्षणैरुपलक्षितोऽपि भगवान् यदाराधनेन स्वाराधितो भवति तां भगवदाज्ञामाज्ञास्तवेन स्तुतिकृत् प्रस्तौति, तस्य चायमाद्यश्लोक —

तव चेतसि वर्तेऽहमिति वार्त्तापि दुर्लभा ।
मच्चित्ते वर्त्तसे चेत्त्वमलमन्येन केनचित् ॥१॥

हे नाथ ! लोकोत्तर चरित्रवाळा आपना चित्तने विषे हुं रहुं ए तो असंभवित छे, परन्तु मा'रा चित्तने विषे आप रहो, ए बनवाजोग छे अने जो एम बने तो, मारे बीजा कोई मनोरथ करवानी जरूर ज रहेती नथी ! (१)

कठोरं विज्ञप्यात्मनो(न) आज्ञादृढता ज्ञापयन्ति ।

अव० तव०—हे वीतराग ! तव चेतसि चित्तेऽहं वर्त्ते-वसामीति वार्त्तापि दुर्लभा अपर तु दूरे, तव केवलित्वेन चित्ताभावात् मम च तादृगद्भुतगुणाभावात् । मम चित्ते यदि त्वं वर्त्तसे स्थिरीभवसि, (तदा) अन्येन केनचित्प्रसाद-प्रभुताप्रदानादिनाऽलं-सृतम् ॥ १ ॥

वि०—हे विश्वजनीन ! किल भृत्यो हि निष्कृत्रिमभक्तिक्रमेण सङ्क्रामत्येव स्वामिनश्चेतसीति लोकस्थिति त्वयि तु लोकोत्तरचरिते दुर्घटमिदमित्याह—तव सबन्धिनि विगतरागे चेतसि यदहं वर्त्ते–निवसामि इत्येवरूपा वार्त्तापि दुर्लभा–दुष्प्रापैव, केवलं

मद्यामते मच्चित्ते चेयदि त्वं वर्तसे निरन्तरमधिवससि तदा ममान्येन त्वच्चेतसि स्वनिवससमाविना केनचिन्ममोरथेनाप्यलं–पर्याप्तम्। मच्चित्ते त्वन्निवाससमाश्रयेणैव कृतकृत्योऽहमिति भावः ॥ १ ॥

किमर्थमिममेव चरिताथ इति चेदाह—

निगृह्य कोपत काँश्चित्तुष्ट्याऽनुगृह्य च ।
प्रतार्यन्ते मृदुधियः, प्रलम्भनपरै परै ॥ २ ॥

हे नाथ ! ठगवामां तत्पर एवा अन्य देवो, मुग्ध बुद्धिवाळा केटलाकने कोपथी–शापादि आप वाथी अने केटलाकने प्रसादथी–वरदानादि आप वाथी ठगे छे परन्तु आप जेमा चित्तमां रह्या हो, ते मनुष्यो तेवा कुदेवोथी कदी ठगाता नथी, अने तेथी करीने आप मारा चित्तमां रहो, तो हुं पण ठगाउ नहि अने कृतकृत्य थउं (२)

अव॰ निगृ॰—हे वीतराग ! परैर्वञ्चनतत्परैर्हरिरादिभिः कांश्चिदात्मप्रतिकूलान् दैत्यान् कोपतो निगृह्य, कांश्चिदनुकूलान् भक्तान् तुष्ट्या प्रसादेनानुगृह्य–संतोष्य मृदुधियो मुग्धधियः प्रतार्यन्ते–वञ्चयन्ते त्वत्पवित्रितधियो मदीयादृशान्विना ॥ २ ॥

वि॰ मत कारणात् हे स्वामिन् ! अमी त्वच्छून्यमनसो मृदुधियः परैरवीतरागदेवैः प्रतार्यन्ते–विप्रलभ्यन्ते । कथमित्याह–

---

१ त्वच्चित्त' इति प्रत्यन्तरे ।

तत्समक्ष काश्चिदात्मप्रतिकूलान् कोपत क्रोधोद्बोधात् शापवधादिभिर्निगृह्य । तथा काश्चिदात्मनोऽनुकूलांस्तुष्ट्या प्रसादेन वरादिप्रदानादनुगृह्य। किं विशिष्टैः परैः?, प्रलम्भनपरैः—वञ्चनप्रपञ्चचतुरैः। किमुक्तं भवति ?, किल मृदुधियो ह्यायतिमनालोच्य तात्कालिकीं तेषा निग्रहानुग्रहशक्तिमनुचिन्त्य भीत्या प्रीत्या च तदनुवर्त्तनपरा. पतन्त्येवागाधे संसृतिपाथोधौ, त्वया च विश्ववत्सलेनालङ्कृते चेतसि न प्रभवति तेषा प्रतारणेति त्वयि चित्तवासिनि कृतकृत्य एवाहम् ॥२॥

ननु यद्येकान्ततो वीतराग एवायं भवदाप्तस्तदा निरन्तरप्रयुक्तैरपि स्तुतिस्तोमैर्न प्रसादभाग्भविष्यति । यदि च स्तुतितोषा(स्तोमा)त् प्रसीदति तदा नियत न वीतरागः, अप्रसन्नश्च कीदृक्फल दास्यतीति गलतालुशोषफल एवायं स्तुतिवादस्तस्मिन् भवतामिति प्रलापिन. परान् प्राह—

अप्रसन्नात्कथं प्राप्यं, फलमेतदसङ्गतम् ? ।
चिन्तामण्यादयः किं न, फलन्त्यपि विचेतनाः?॥३॥

हे नाथ ! कदी पण प्रसन्न नहिं थनारा एवा आपनी पासेथी फळ केवी रीते मेळववुं ?, एम कहेवुं ए असंगत छे; कारण के चिंतामणिरत्नादि विशिष्ट चेतना रहित होवा छतां शुं फलिभूत थतां नथी ?, अवश्य थाय छे. (विशिष्ट चेतना रहित चिंतामणि आदि पोते कोईना उपर प्रसन्न नथी

यता छतां, विधिपूर्वक तेमनी आराधना करनारने फळ प्राप्त थाय छे ते ज प्रमाणे वीतराग-परमात्मानी विधिपूर्वक आराधना करनारने अवश्य फळ प्राप्त थाय छे) (३)

अव० अथ०—रागद्वेषाभावेनाप्रसन्नाद्वीतरागात्कथं फलं मोक्षादि प्राप्यम् ?, यतः सुप्रसन्न एव प्रभुः फलं दद्यात्, प्रसत्तिश्च रागलक्षणम्, हे वीतराग ! एतत्परेषां वचः असङ्गतमनुचितम्। यतश्चिन्तामणिकामघटादयो विचेतना अपि विशेषचैतन्यरहितत्वेनाप्रसन्ना अपि विधिवदाराधिताः किं न फलन्ति ?, अपि तु फलन्त्येव। एवं वीतरागोऽपि फलदः ॥३॥

वि०–हे विद्वन्मानिन ! यदेतद्भवद्भिरुच्यते यत्–अप्रसन्नाद्वीतरागत्वेनैव स्तुतिस्तैरप्यप्रसन्नात् भवद्भिः कथमीप्सितं फलं प्राप्य–लभ्यमिति ? तदसङ्गतम् तदिदं भवदुदीरितं वचः सर्वथैवासङ्गतमयौक्तिकम्। किमित्याह–न खल्वयं नियमो यत्प्रसन्न एव सेव्यः सेवाफलं ददातीति दृष्टान्तेन विघटयति–चिन्तेत्यादि, लोके हि ये किल चिन्तामणिमहौषधिममृतप्रमुखविशेषविद्भिः केनाप्य विधानेन प्रसाध्यन्ते ते विधिवदाराधिताः किं वाञ्छितफलैर्न फलन्ति ? अपि तु फलन्त्येव। किं विशिष्टाः ? विचेतना विशिष्टचैतन्यशून्या अपि प्रसादश्च विशिष्टचैतन्याविनाभूतः। यतश्चिन्तामण्यादीनां चैतन्यविशेषशून्यानामप्याराधनं यदि न निष्फलं तदा कस्मात् वीतरागस्यापि विज्ञानरागोर्भगवत समाराधनं कथमिव फलमिति परिकल्पितम् ॥ ३ ॥

न चास्य भगवत. प्रसादनोपायोऽपि कोमलधियामधीनः। यस्य (यस्मात्) न खल्वय देवान्तरादिवत्पूजाप्रणामस्तुतिप्रभृतिभि. प्रसीदति, किन्त्वाज्ञाराधनेन । सैव च पूजादिभ्य' सविशेषफलवतीति दर्शयन्नाह—

वीतराग ! सपर्यायास्तवाज्ञापालनं परम् ।
आज्ञाऽऽराद्धा विराद्धा च, शिवाय च भवाय च ॥४॥

हे वीतराग ! आपनी पूजा करतां पण आपनी आज्ञानुं पालन श्रेष्ठ छे, कारण के-आराधेली आज्ञा मोक्षने माटे थाय छे, अने विराधेली आज्ञा संसारने माटे थाय छे. (प्रभुनी आज्ञाने ठोकरे मारी केवळ प्रभुनी पूजा करनारने आथी बोधपाठ लेवानो छे.) (४)

अव० वीत०—हे वीतराग ! तव सपर्यातः सेवात आज्ञाराधनं पर प्रकृष्टफलदं भावस्तवरूपत्वात् । हेतुमाह–यतस्तवाज्ञैवाराद्धाराधिता शिवाय–मोक्षाय, विराद्धा–विराधिता भवाय–संसाराय च स्यात् ॥ ४ ॥

वि०–हे वीतराग ! भगवंस्तव सवन्धिन्याः सपर्यायाः पूजायाः सकाशादाज्ञापालन निदेशकरणं परं प्रकृष्टफलदम्, द्रव्यस्तवरूपत्वात् पूजाया भावस्तवरूपत्वाच्चाज्ञाराधनस्य, तयोश्च पर-

१ 'सपर्यातः' इति प्रत्यन्तरे ।

स्तरं सुमेरुसर्षपयोरिव सुदूरमन्तरम् । उक्तं च "कयपयमसिसोपार्णं भमसहस्ससुसिय सुपण्णतण्हम् । जो कारिज्ज जिणहरं तओवि तवसंजमो अहिओ" त्ति । सपर्यापीति तु पाठे आज्ञापालन तव मुक्त्युत्त्यैव प्रकृष्टतमम्, परं सपर्यापि तदधिकारिणामाज्ञापालनरूपत्वेन परम्परया मुक्तिफलत्वेन च वरैव । किञ्चेयं भगवदाज्ञा आराद्धा त्रिकरणशुद्ध्या सम्यगाराधिता शिवाय–महोदयाय, विराद्धा अज्ञानप्रमादादिभिरपवीरिता भवाय–संसाराय जायते, अतः क इव सहृदयस्तदाराधनेऽप्यौत्सुक्यं विदध्यादिति ॥ ४ ॥

अथ केयमाज्ञा नाम उच्यते—

आकालमियमाज्ञा ते, हेयोपादेयगोचरा ।
आश्रवः सर्वथा हेयः, उपादेयश्च संवरः ॥ ५ ॥

आपनी आ आज्ञा सदा काळ हेयोपादेयपने गोचर विषय करनारी छे अने ते ए छे के–आश्रव ए सर्व प्रकारे हेय=त्याग करवालायक छे अने संवर ए सर्व प्रकारे उपादेय=अंगीकार करवालायक छे (५)

अव० आका०—हे वीतराग ! ते तवाकालसमासंसार मियमाज्ञा शिक्षास्ति । कथम्भूता ?, हेयो० हेयं त्याज्यमुपादेयं ग्राह्यं ते एव द्वे गोचरो विषयो यस्याः सा । तामेव दर्शयति–आश्रव:० आश्रवति आत्मनि अनेन पापमित्याश्रवः कषायविषयप्रमादादिः, स च हेयः । संवरणं सावद्यव्यापारेभ्यो निवर्तन

संवरः सत्यशौचक्षमामार्दवादिरूपादेयः–स्वीकार्यो विवेकिभिः ॥ ५ ॥

वि०—हे भगवन्। आकालमासंसारमतीते वर्त्तमाने भविष्यति च काले ते तव संबन्धिनी इयं वक्ष्यमाणा आज्ञा शासनम्। किंविशिष्टा ?, हेयोपादेयगोचरा हेयविषया उपादेयविषया च। द्वैविध्यमेव व्यनक्ति–आश्रवेत्यादि, आश्रवत्यनेनात्मनि पापमित्याश्रव कषायविषयदुष्टयोगप्रमादाविरतिमिथ्यात्वार्त्तरौद्रलक्षण., स च सर्वथा मनोवाक्कायै करणकारणानुमतिभिश्च हेय –परित्याज्य.। तथा पूर्वोदितस्याश्रवस्य विपक्षरूपः क्षमामार्दवार्जवसन्तोपसंयमगुप्तित्रयाप्रमादविरतिसम्यक्त्वशुभध्यानलक्षण. संवर उपादेयः सर्वात्मना स्वीकार्य इति भगवदाज्ञा ॥ ५ ॥

अथ किमर्थमाश्रवत्यागे संवरोपादाने च इयानाग्रह इत्याह–

आश्रवो भवहेतुः स्यात्, संवरो मोक्षकारणम्।
इतीयमार्हती मुष्टिरन्यदस्याः प्रपञ्चनम् ॥६॥

आश्रव ए भवनो हेतु छे अने संवर ए मोक्षनुं कारण छे. श्रीअरिहंत देवोना उपदेशनुं आ संक्षिप्त रहस्य छे, अने बीजो सर्व एनो विस्तार छे. (६)

अव० आश्र०—आश्रवः संसारकारणं स्यात्। संवरो मुक्तिनिमित्तं स्यात्। इतीयमार्हती अर्हत्संबन्धिनी मुष्टिः समस्तोपदेशसारसंग्रहरूपा मूलग्रन्थिर्वर्त्तते। यच्चान्यदङ्गोपाङ्गा-

दिरूप दरीदृश्यते तदरूपा भगवदाज्ञायाः प्रपञ्चनं विस्तारणमेव विज्ञेयम् ॥ ६ ॥

वि०—मतः कारणात्वममाश्रव पूर्वोदितो भवहेतु संसारकारणम्, कषायादिकलुषित एवात्मा भवं प्राप्नोतीति हेय । संवरश्च पूर्वोदितस्वरूपो मोक्षस्यापुनर्भवस्य कारणं हेतुः, सर्वसंवररूपस्त्वात्मद्रोऽवमस्येत्युपादेयः । इतीयमेवरूपा आर्हती–अर्हतां संबन्धिनी मुष्टि समस्तोपदेशार्थसार्थसारसङ्ग्रहरूपा मूलमन्त्रिः । अस्मात्पद ज्ञोपाङ्गमूलच्छेदमन्यादिरूपं उदस्या आश्रवस्यागसंवरादानरूपाया भगवदाज्ञाया सर्व प्रपञ्चन विस्तारणमेव ॥ ६ ॥

पुनर्भगवदाज्ञाया एव प्रभावमुद्भावयन्नाह–

इत्याज्ञाराधनपरा, अनन्ताः परिनिर्वृत्ता ।
निर्वान्ति चान्ये क्वचन, निर्वास्यन्ति तथाऽपरे ॥७॥

ए रीतनी आज्ञानु आराधन करवामां तत्पर एवा अनंत आत्माओ निर्वाणने पाम्या छ, बीजा केटलाक कोई ठेकाणे पामे छे, अने बीजा अनंता भविष्यमां पामशे (७)

अव० इत्या०—इति आश्रव सर्वथा हेय इत्यादिरूपा या त्वदाज्ञा तदाराधनोद्यता अनन्ता जीवाः परिनिर्वृताः प्राक्काले मोक्षं गताः । अन्ये क्वचन महाविदेहादौ निर्वान्ति

सम्प्रति मोक्षमाप्नुवन्ति । तथाऽपरे जीवा निर्वास्यन्ति आगामिकाले मोक्षं यास्यन्ति ॥ ७ ॥

वि०-हे स्वामिन्! इत्येवरूपायास्त्वदाज्ञाया: पालने सम्यगासेवने परास्तत्पराः । अतीते काले अनन्ता भव्याङ्गभाजः परिसामस्त्येन सकलकर्मजालोन्मूलनपुरस्सरं निर्वृता निर्वृतिसुखभाजनतामयु: । तथा वर्त्तमानेऽपि काले ये केचन निर्वान्ति तेऽप्याज्ञापालनात् । तथा भविष्यति समये परेऽपि ये केचिन्निर्वास्यन्ति तेऽपि त्वदाज्ञापालनात् । तदेव सर्वथा सर्वज्ञाज्ञैव परमपदसुखानामविकलकारणमिति ॥ ७ ॥

एवं च सति यन्निश्चित तदाह-

हित्वा प्रसादनादैन्यमेकयैव त्वदाज्ञया ।
सर्वथैव विमुच्यन्ते, जन्मिनः कर्मपञ्जरात् ॥८॥

हे विश्वेश ! जगतमां एम कहेवाय छे के स्वामिनी प्रसन्नता होय तो फळनी प्राप्ति थाय छे, परंतु ए वात चिन्तामणिना दृष्टान्तथी असंगत छे. आ ज प्रकाशना त्रीजा श्लोकमां ए सिद्ध करी बताव्युं छे, माटे प्रसन्नता लक्षण दीनतानो त्याग करीने निष्कपटपणे आपनी आज्ञानुं आराधन करवावडे भव्य प्राणीओ कर्मरूपी पांजरामांथी सर्वथा मुक्त बने छे.

१६

ए कारणे आपनी आज्ञानी आराधना करवी एज एक मुक्तिनो श्रेष्ठ उपाय छे (८)

अव० हित्वा०—हे वीतराग ! प्रसादनायै प्रसत्ति-विषये यद्दैन्यं चाटु तद् हित्वा त्यक्त्वा एकयैव एकाकिन्यैव त्वदाज्ञया जन्मिनो जीवा कर्मपञ्जरात्कर्मरूपकाष्ठपञ्जरात् सर्वथैव निःशङ्कतया विमुच्यन्ते मुक्ता भवन्तीत्यर्थः॥८॥

इत्येकोनविंशतितमप्रकाशस्यावचूर्णि ।

वि०—हे विभो ! परैरपरमार्थवेदिभिः क्लिश्यमानैर्यत्-प्रसादादेव प्रभो फलं सुलभम्, तच्च चिन्तामण्यादिदृष्टान्तेन पुरैव विघटितम्, तस्मादिव परोपन्यस्त प्रसादनात्मकार्पणं दैन्यं-दीनत्वम्, हित्वा-विहाय, एकया निश्चलसमाराधितया त्वदाज्ञया तव शासनेन सर्वथा अपुनर्भावेन जन्मिनो भव्यात्मानः कर्मपञ्जराद्विमुच्यन्ते सकलकर्मबन्धविध्वंसेन सदानन्दं परमभिभवन्ति । तस्मात्सर्वथा त्वदाज्ञाराधनातत्परैः परमपदोपायपरिशीलनैरिति ॥८॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे एकोनविंशस्याज्ञास्तवस्य व्याख्या ।



एवं स्तुतिकृद्भगवति वीतरागे विविधभक्तिभरभासुरभाषितैः स्तुतिमभिधाय साम्प्रतं तदुपसंहाराय समाधिमयमस्य याच्ञास्तवं चिकीर्षुः साक्षादिव पुरः स्फुरन्तमिव स्वामिनमुद्दिश्य भक्त्यतिशयेनाह-

पादपीठलुठन्मूर्ध्नि, मयि पादरजस्तव ।
चिरं निवसतां पुण्यपरमाणुकणोपमम् ॥ १ ॥

आपना पादपीठमां मस्तकने नमावतां मारा ललाटने विषे पुण्यना परमाणुना कणीया समान आपना चरणनी रज चिरंकाल रहो. (१)

त्रिविधैः प्रकारैः प्रभुं प्रसाद्य मनोभिप्रेतं प्रार्थयन्ति–

अव० पाद०—हे वीतराग! पदामनलुठन्मस्तके मयि 'गङ्गाया घोषः' इति वल्लक्षणया ललाटे तव पादरजश्चिरमासंसार निविशता–स्थिरीभवतु। रजः कथम्भूतम्?, पुण्यपरमाणुक० पुण्यस्य ये परमाणवः पुद्गलास्तेषा ये कणास्तदुपमं तत्सदृशम्। कोऽर्थः?, येषा भक्त्या भूलग्ने शिरसि प्रभुपादग्ररजोविश्रान्तं तैः पुण्यं प्राप्तमेव ॥ १ ॥

वि०—हे विश्ववन्द्य! तव पादारविन्दरजो मयि विशेषणसामर्थ्यान्मम मूर्ध्नि चिरमाससारं निवसता–निलीयताम्, किं विशिष्टे? पादपीठलुठन्मूर्ध्नि, प्रस्तावात्त्वत्सवन्धिनि पादपीठे चलननलिनसस्पर्शपावने अह्निविष्टरे[1] लुठद् भक्त्यतिशयेन विलुलन्मूर्द्धानि[2] यस्य स तथा तस्मिन्, रज. किंविशिष्ट?, पुण्यपरमाणुकणोपमम्, पौद्गलिकत्वात् कर्मणा पुण्यप्रकृतिबन्धहेतवो ये परमाणुकणास्तदुपमं तत्तुल्यम्। इदमुक्त भवति–येषा हि भक्तिप्रणते शिरसि स्वामिन पादरजो विश्रान्त ते प्राय. पुण्यकर्मनिबन्धका एवेति ॥१॥

तथा—

---

१ 'पावनैरह्निविष्टरै.' इति प्रत्यन्तरे। २ 'विलुठन्' इति प्रत्यन्तरे।

ए कारणे आपनी आज्ञानी आराधना करवी एज एक मुक्तिनो श्रेष्ठ उपाय छे (८)

अव० हित्वा०—हे वीतराग! प्रसादनार्थे प्रसन्नता विषये दैन्य चाटु च हित्वा त्यक्त्वा एकयैव एकाकिन्यैव त्वदाज्ञया अमिनो जीवा कर्मपञ्जरात्कर्मरूपकाष्ठपञ्जरात् सर्वथैव निःशङ्कतया विमुच्यन्त मुक्ता भवन्तीत्यर्थः॥८॥

इत्येकोनविंशतितमप्रकाशस्यावचूर्णि ।

वि०—हे विश्वेश ! परैरपरमार्थवेदिभिः किमेतद्युक्तीवर्तते यत् प्रसन्नादेव प्रभो फलं सुलभम्, तच्च चिन्तामण्यादिदृष्टान्तेन पुरैव विघटितम् तस्मादिदं परोपन्यस्त प्रसादनाय दैन्यं–चाटुत्वम् हित्वा–विहाय एकया निश्चयसमाराधितया त्वदाज्ञया तव शासनेन सर्वथा अपुनर्भावाय जन्मिनो भव्यात्मानः कर्मपञ्जरा द्विमुच्यन्ते सकलकर्मबन्धनविध्वंसेन सदानन्द परमधिश्रयन्ति । तस्मात्परमार्थ त्वदाज्ञाराधनादपरैः परमपदोपायपरिदृष्टिर्मैरिति ॥ ८ ॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे एकोनविंशस्याज्ञास्तवस्य पद्ययोजना ।



एवं स्तुतिकुसुमभगवति वीतरागे विविधभक्तिभङ्गीसरङ्गितो स्तुतिमभिधाय साम्प्रतं तदुपसंहारस्य समाप्तिमङ्गलाय चाशीःस्तवं विभणिषुः साक्षात्पुरः स्फुरन्तमिव स्वामिनमुद्दिश्य भक्त्यतिशयेनाह–

पादपीठलुठन्मूर्ध्नि, मयि पादरजस्तव ।
चिरं निवसतां पुण्यपरमाणुकणोपमम् ॥ १ ॥

हे प्रभु ! उपासना माटे अयोग्य एवा हरिहरादिने प्रणाम करवावाळा अने त्रण जगतने सेव्य एवा आपनी उपासनावडे वंचित रहेवाथी करुणास्पद बनेला, मारा आ ललाटने आपनी आगळ आळोटाववाथी-नमाववाथी तेना उपर पडेली क्षतनी श्रेणिज प्रायश्चित्तरूप थाओ. (३)

अव० त्वत्पु०—हे वीतराग ! मम ललाटस्य तपस्विनः पूर्वं त्वत्प्रणामवञ्चितत्वेन कृपास्पदस्य, कृतोऽसेव्यानां प्रणामो येन स तस्य तवाग्रे नमनैः किणावलिश्चिह्नपङ्क्तिः प्रायश्चित्तं निष्पापहेतुर्भूयाद्भवतु ॥ ३ ॥

वि०—हे परमेष्ठिपुरस्सर ! त्वत्पुरस्तव पुरो भागे, लुठनैर्भक्त्यतिशयादसकृदवनीतलतालनैर्मद्भालस्य मत्सबन्धिनो ललाटपट्टस्य तपस्विन' पूर्वं त्वत्प्रणामवञ्चितत्वेन कृपास्पदस्य, किणावलि क्षितिपीठघट्टनोद्भूता क्षतततिः प्रायश्चित्तमघमर्षण भूयात् । ननु कस्य पापस्य प्रायश्चित्तमिदमित्याह-कृतासेव्यप्रणामस्य, किं विशिष्टस्य मद्भालस्य [१] कृतो निर्वर्तितोऽसेव्याना भवाभिनन्दित्वेनोपासनानर्हाणां प्रणाम प्रणतिर्येन स तथा तस्य, यश्चापराध्यति स ध्रुवमनुभवत्येवापराधफलमिति ॥ ३ ॥

अन्यच्च—

---

१ 'द्रुतम्' इति प्रत्यन्तरे ।

मदृशौ त्वन्मुखासक्ते, हर्षबाष्पजलोर्मिभिः ।
अप्रेक्ष्यप्रेक्षणोद्भूतं, क्षणात्क्षालयतां मलम् ॥२॥

आपना मुखमां आसक्त थयेलां मारां नेत्रो पूर्वे अप्रेक्ष्य वस्तुओने जोवाथी उत्पन्न थयेला पाप मलने क्षणवारमां हर्षाश्रुना जलनी ऊर्मिओ-तरंगो वडे धोइ नांखो (२)

अव० मदृश०—हे वीतराग मम नयने त्वद्वदननि रीक्षके, अप्रेक्ष्याणि प्रेक्षितुमयोग्यानि परस्त्रीकुदेवादीनि तेषां प्रेक्षणेन निभालनेन जातं मल-पापं हर्षाश्रुजलकल्लोलैः क्षणात्क्षालयतामपनयताम् ॥ २ ॥

वि०—हे विवेकदर्पण ! मदृशौ मत्संबन्धिनी लोचने, त्वन्मुखासक्ते त्वदाननकमलनिलीने, हर्षबाष्पजलोर्मिभिरानन्दाश्रुवारिवीचिभिरप्रेक्ष्याणां रागद्वेषमोहादिहेतुत्वेन विलोकयितुमनुचितानां मदकामादाकृत्या वा प्रेक्षणमवलोकनं तस्मादुद्भूतमुत्पन्नं यन्मलं कल्मषं तत् क्षणादल्पकालात् क्षालयतां-विशोधयताम् । समुचितं च जलोर्मिभिर्मलक्षालनं भगवद्वदनावलोकनात चिरसंचितपापपटलविगलनमिति ॥ २ ॥

किंच—

त्वत्पुरो लुठनैर्भूयान्मद्भालस्य तपस्विनः ।
कृतासेव्यप्रणामस्य, प्रायश्चित्तं किणावलिः ॥३॥

हे प्रभु ! उपासना माटे अयोग्य एवा हरिहरादिने प्रणाम करवावाळा अने त्रण जगतने सेव्य एवा आपनी उपासनावडे वंचित रहेवाथी करुणास्पद बनेला, मारा आ ललाटने आपनी आगळ आळोटाववाथी-नमाववाथी तेना उपर पडेली क्षतनी श्रेणिज प्रायश्चित्तरूप थाओ. (३)

अव० त्वत्पु०—हे वीतराग ! मम ललाटस्य तपस्विनः पूर्वं त्वत्प्रणामवञ्चितत्वेन कृपास्पदस्य, कृतोऽसेव्यानां प्रणामो येन स तस्य तवाग्रे नमनैः किणावलिश्चिह्नपङ्क्तिः प्रायश्चित्तं निष्पापहेतुर्भूयाद्भवतु ॥ ३ ॥

वि०—हे परमेष्ठिपुरस्सर ! त्वत्पुरस्तव पुरो भागे, लुठनैर्भक्त्यतिशयादसकृदवनीतलतालनैर्मद्भालस्य मत्सवन्धिनो ललाटपट्टस्य तपस्विनः पूर्वं त्वत्प्रणामवञ्चितत्वेन कृपास्पदस्य, किणावलि. क्षितिपीठघट्टनोद्भूता क्षततति. प्रायश्चित्तमघमर्षण भूयात् । ननु कस्य पापस्य प्रायश्चित्तमिदमित्याह–कृतासेव्यप्रणामस्य, किं विशिष्टस्य मद्भालस्य [१] कृतो निर्वर्त्तितोऽसेव्याना भवाभिनन्दित्वेनोपासनानर्हाणां प्रणाम प्रणतिर्येन स तथा तस्य, यश्चापराध्यति स ध्रुवमनुभवत्येवापराधफलमिति ॥ ३ ॥

अन्यच्च—

१ 'द्रुतम्' इति प्रत्यन्तरे ।

मम त्वद्दर्शनोद्भूताश्चिर रोमाञ्चकण्टकाः ।
तुदन्तां चिरकालोत्थामसद्दर्शनवासनाम् ॥ ४ ॥

हे निर्ममशिरोमणि ! आपना दर्शनथी मने चिरकाल सुधी उत्पन्न थयेला रोमांचरुपी कंटको दीर्घकालथी उत्पन्न थयेली कुशासनमी दुर्वासनानो अत्यन्त नाश करो (४)

अव० मम०—हे वीतराग ! मम त्वद्दर्शनप्रसवोद्भूता रोमाञ्चकण्टका हर्षोत्कर्षेण चिरं स्थिरा इति गम्यम् । चिर अनन्तभवभ्रमणोपचितां कुशासनदुर्वासनां तुदन्तां-व्यथोत्पादनेन निर्वासयन्ताम् । चिरोपचितो रागश्चिरौषधसेवनेनैव विनश्यतीति स्थितिः ॥ ४ ॥

हे निर्ममशिरोमणे ! मम त्वत्संबन्धि महर्षममनन्यामन्यमि व्यन्तरापि निरीक्षण तस्मादुद्भूता संघटिता ये रोमाञ्चकण्टकाः पुष्कलोरकोद्भेदास्ते चिरकालेरनामनादिभवभ्रमणोपचितामसद्दर्शनानामसर्वज्ञोपज्ञकुशासनानां दुर्वासनां चिरमस्मन्तं तुदन्तां-व्यथोत्पादनेन निर्वासयन्ताम् । समुचितं च कण्टकैर्व्यथन व्यथितस्य च बहिर्निर्याणमिति ॥ ४ ॥

अपरं च—

१ प्रमदो' इति प्रत्यन्तरे ।

त्वद्वक्त्रकान्तिज्योत्स्नासु, निपीतासु सुधास्विव ।
मदीयैर्लोचनाम्भोजैः, प्राप्यतां निर्निमेषता ॥५॥

हे नाथ! अमृत समान आपना मुखनी कान्ति-रूपी चंद्र ज्योत्स्नानुं पान करवाथी मारा नेत्ररूपी कमळो निर्निमेषताने पामो. (५)

अव० त्वद्वक्त्र०—हे वीतराग! तव वदनेन्दोः कान्तिर्लावणिमा तस्य ज्योत्स्नासु स्पष्टतासु सुधास्विवामृतेष्विव निपीतास्विति 'वर्त्तमानकाले क्तः' निपीयमानासु मत्सम्बन्धिभिर्नयननलिनैर्निर्निमेषता निष्पन्दता निश्चलता प्राप्यतामनुभूयताम् । योग्या ह्यमृतपायिनां निर्निमेषताऽमरत्वमिति । एवं त्वल्लावण्यामृतपायिनोऽन्तरङ्गयोर्ज्ञानदृशोरप्रतिपातित्वं भवत्वित्यप्युक्तिलेशः ॥ ५ ॥

हे जगल्लोचनलोभनवदन ! त्वत्सम्बन्धि यद्वक्त्र मुखपीयूषद्युतिस्तस्य कान्तिर्लावणिमजोत्पीलच्छवि. सैव ज्योत्स्नाश्चन्द्रिकास्तासु नितरा पीतासु तृप्तिपर्यन्तमास्वादितासु, कास्विव [१], सुधास्विव पीयूषपूरेष्विव । मदीयैर्मत्सम्बन्धिभिर्लोचनाम्भोजैर्नयननलिनैर्निर्निमेषता निष्पन्दता प्राप्यतामनुमूयताम् । योग्या च ज्योत्स्नापानादम्भोजाना प्रस्तावादिन्दुविकासिना निष्पन्दता, पीयूषपायिना च निर्निमेषता। अनिमेषत्वममरत्वमिति यावत् ॥ ५ ॥

---

१ 'नीलोत्पले.' इति प्रत्यन्तरे ।

तथा—

स्वदास्यलासिनी नेत्रे, त्वदुपास्तिकरौ करौ ।
त्वद्गुणश्रोतृणी श्रोत्रे, भूयास्तां सर्वदा मम ॥६॥

हे नाथ ! मारां बे नेत्रो आपना मुखने जोवामां सदा लालसावाळां बनो मारा बे हाथ आपनी पूजा करवामां सर्वदा तत्पर बनो, अने मारां बे कान आपना गुणोनु श्रवण करवामां हमेशां उद्युक्त रहो मळेली कायाने सफळ करवानु अमोघ साधन आ श्लोकमां गुरुदेव दर्शावे छे (९)

अव० त्वदा०—हे वीतराग ! मम नेत्रे त्वन्मुख विलोकनसुखलालसे भूयास्ताम्, पाणी त्वत्पूजापरौ, त्व द्गुणश्रवणपरायणौ कर्णौ भूयास्तामिति क्रिया । सर्वदेति क्रिया विशेषणम् ममेति सर्वत्र योज्यानि ॥ ९ ॥

हे विवेकमित्र ! मम संबन्धिनी नेत्रे त्वदास्यलासिनी त्व न्मुखसुखवासमुल्लसिते भूयास्ताम् । तथा मम करौ पाणी अपि त्वदुपास्तिकरौ त्वच्चरणसरोजसपर्यापर्यन्तसिद्धौ स्याताम् । तथा मम श्रोत्रे अपि त्वद्गुणश्रोतृणी त्वदीयाभिरामगुणग्रामश्रवणसावधाने भूयास्ताम् । कथ ! सर्वदा सर्वकालम् यतस्त्वन्मुखमेव समस्त वीक्षणीयोपनिषद्भूतम् त्वमेव च सर्वोपास्यरहस्यसीमा त्वद्गुणाः एव सर्वश्रोतव्यसर्वस्वमाया मान्यदिति भाव ॥ ९ ॥

किञ्च—

कुण्ठापि यदि सोत्कण्ठा, त्वद्गुणग्रहणं प्रति ।
ममैषा भारती तर्हि, स्वस्त्येतस्यै किमन्यया ? ॥७॥

हे प्रभु ! कुंठित–अतीक्ष्ण एवी पण मारी आ वाणी आपना गुणोनुं ग्रहण करवा प्रत्ये उत्कंठित होय, तो तेनुं कल्याण थाओ, ते सिवाय अन्य वाणीवडे शुं ? (७)

अव० कुण्ठा०—हे वीतराग ! मम एषा भारती वाक् कुण्ठापि सर्वत्र स्खलन्त्यपि यदि त्वद्गुणवर्णनं प्रति सोत्कण्ठा स्पृहयालुरस्ति तर्ह्येतस्यै भारत्यै स्वस्ति कल्याणमस्तु । अन्यया त्वद्गुणपराङ्मुखया किं ?, न किञ्चिदित्यर्थः ॥ ७ ॥

वि०—हे भुवनमहनीय ! मम संबन्धिनी एषा स्तुतौ व्याप्रियमाणा भारती वाणी चतुर्दशपूर्वधरदशपूर्वधरादिपूर्वपुरुषसिंहभारत्यपेक्षया सूक्ष्मार्थसार्थभेदनाक्षमत्वेन च कुण्ठाप्यतीक्ष्णापि यदि त्वद्गुणग्रहण प्रति तव गुणोत्कीर्त्तनमनु सोत्कण्ठा सस्पृहा तर्हि तदा एवंविधायै कुण्ठायै अप्येतस्यै मम वाण्यै स्वस्ति कल्याणमस्तु, अन्यया एतद्व्यतिरिक्तया त्वद्गुणग्रहणपराङ्मुखयाऽकुण्ठयापि कुमतप्रवर्त्तनेन स्वपरयोरनर्थफलया भारत्या किं ?, न किञ्चित्, उक्तस्वरूपया स्ववाचैव मे चरितार्थत्वात् ॥ ७ ॥

एवमुत्तरोत्तरभक्तिरागभावितः स्तुतिकृद् भगवति परमात्मनि सर्वात्मनैवात्मानमुपनिनीषुः स्तुतिशेषमाह—

तव प्रेष्योऽस्मि दासोऽस्मि, सेवकोऽस्म्यस्मि किङ्करः ।
ओमिति प्रतिपद्यस्व, नाथ ! नातः परं ब्रुवे ॥ ८ ॥

हे नाथ ! हुं आपनो प्रेष्य छुं, दास छुं, सेवक छुं, अने किंकर छुं, माटे ' आ मारो छे ' ए प्रमाणे आप स्वीकार करो आथी अधिक हुं कांई कहेतो नथी (८)

अव० तव०—स्वामिना स्वार्थसिद्धय यत्र तत्र प्रेष्यत इति प्रेष्यः, अहं तव प्रेष्योऽस्मि, दासः क्रयक्रीतसिद्धनाथ क्रीतोऽस्मि, सेवकः सम्यक्स्वामिसेवायां निपुणोऽस्मि, तथा किङ्करः समादिशत किङ्करोमीति वचमातुरोऽस्मि । एते हि स्वपरिचर्यानुसारेण फलमिच्छन्ति अतस्त्वमोमित्यक्षरमात्र सुदीर्घ मदीयोऽयमिति मां प्रतिपद्यस्व स्वीकुरु, हे नाथ ! अत स्त्वद्वचनादपरं धनस्वर्णादि न ब्रुवे–न याचे, अनेकार्थत्वा द्धातूनामित्यर्थः ॥ ८ ॥

हे सर्वाङ्गुतसनाथ ! नाथ ! अस्मि अहं तव संबन्धी प्रेष्यः, दास सेवक किङ्करश्चास्मि । तत्र प्रेष्यते प्रभुणा स्वार्थसिद्धये यत्र तत्रेति प्रेष्य । दासश्च क्रयक्रीतोऽहितकादि । सम्यक् स्वामि चित्तानुरूपसेवानिपुण सेवक । प्रतिक्षण किं करोमीति प्रश्नपरायण

किङ्कर.। सोऽहमेवंविधस्तावत्तवास्म्येव। सेवकाश्च सेवानुरूप फल-मिच्छन्ति, तथापि त्वत्तस्त्रिभुवनलक्ष्मीविश्राणनस्थूललक्षादपि न किञ्चिदहमधिक प्रार्थयिष्ये केवलमोमित्यक्षरमात्रमुच्चार्य मदीयस्त्व-मिति मा प्रतिपद्यस्व, अत परमेतदधिक न किञ्चित् ब्रुवे विज्ञाप-यिष्यामि(विज्ञपयामि)। त्वदङ्गीकारमात्रेणैव कृतकृत्यत्वात्। अय-माशय.—किल न खलु त्वमात्मस्वीकारेणायोग्यमनुगृह्णासि, त्वदङ्गी-काराच्चावगतस्वयोग्यत्वस्य मम समुखान्येव समग्राण्यपि श्रेयासि, तत. किमधिक प्रार्थ्यतामिति ॥ ८ ॥

अमी च वीतरागस्तवा. किल कलिकालसर्वज्ञप्रायै' श्रीहेम-चन्द्रसूरिभिर्भगवति वीतरागे समुत्तरङ्गभक्तिरागसागरै. श्रीकुमारपाल-भूपालानुग्रहाय ग्रथिता इत्येतदेव व्यनक्ति—

श्रीहेमचन्द्रप्रभवाद्वीवीतरागस्तवादितः ।
कुमारपालभूपालः, प्राप्नोतु फलमीप्सितम् ॥९॥

श्री हेमचन्द्रसूरीश्वरे रचेला आ श्रीवीतराग-स्तोत्रथी श्रीकुमारपाल-भूपाल मुक्ति-कर्मक्षय लक्षण अभीप्सित-फलने प्राप्त करो. (९)

अव० श्रीहेमचन्द्र०—अय प्राग् व्याख्यात एवेति॥९॥

इति विंशतितमप्रकाशस्यावचूर्णि समाप्ता ।

वि०—श्रीहेमचन्द्राभिधानाचार्यप्रभवात्सदर्भितादितः पूर्वोदित-स्वरूपाद्वीतरागस्तवात् कुमारपालभूपाल. श्रीकुमारपालदेवाभिधान-

श्रीसुमतिचक्रवर्ती ईप्सित मनोऽभिलषितमैहिकामुष्मिक फल मामोतु प्नुताम् । एव विधाय सद्भूतस्तुतिस्तोममन्यागण्यपुण्यप्रमाणाव भिलषितसिद्धिः स्तोतुः श्रोतुश्च सुलभैवेति समञ्जसम् ॥ ९ ॥

इति श्रीवीतरागस्तोत्रे विंशतितमस्याष्टी स्तवस्य पदयोजना ।

अवचूर्णि–विवरणकारस्य–

प्रशस्तिः ।

चान्द्रे कुलेऽस्मिन्नमलश्चरित्रैः
प्रभुर्बभूवाभयदेवसूरिः ।
नवाङ्गवृत्तिच्छलतो यदीय
मद्यापि जागर्त्ति यशःशरीरम् ॥ १ ॥

तस्मान्मुनीन्दुर्जिनवल्लभोऽथ
तथा प्रथामाप निजैर्गुणौघै ।
विपश्चितां संयमिनां च वर्गे
धुरीणता तस्य यथाऽधुनापि ॥ २ ॥

तेषामन्वयमण्डन समभवत्सलजीवन दुःषमा–
मूर्च्छालस्य मुनिप्रतस्य भवन निःसीमपुण्यश्रियः।

श्रीमन्तोऽभयदेवसूरिगुरवस्ते यद्वियुक्तैर्गुणै-
र्दृष्टुं तादृशमाश्रयान्तरमहो ! दिक्चक्रमाक्रम्यते ।३।

यतिपतिरथ देवभद्रनामा
समजनि तस्य पदावतंसदेश्यः ।
दधुरधरितभावरोगयोगा
जगति रसायनतां यदीयवाचः ॥ ४ ॥

तदीयपट्टे प्रतिभासमुद्रः
श्रीमान् प्रभानन्दमुनीश्वरोऽभूत् ।
स वीतरागस्तवनेष्वमीषु
विनिर्ममे दुर्गपदप्रकाशम् ॥ ५ ॥

एवं सपादशतयुतविंशतिशतपरिमितः प्रबंधोऽयम् ।
लिखितः प्रथमादर्शो गणिना हर्षेन्दुना शमिना ॥६॥

शिवमस्तु ॥

इतिश्रीकलिकालसर्वज्ञश्रीहेमचन्द्रसूरिप्रणीताः श्रीदेवभद्रमुनीन्द्रशिष्यरत्नश्रीप्रभानन्दमुनीन्द्रोपज्ञदुर्गपदप्रकाशाख्य-विवरणोपेताः विंशतिः स्तवाः ॥

यच्चन्द्रकुलाम्बरोदिततपापक्षाकपबिम्बोल्लसन्
मार्तण्डोपमसोमसुन्दरगुरोः शिष्याग्रणीः सूरिराट्।
श्रीमानस्ति विशालराजसुगुरुर्विद्यानन्दीसागर
स्तत्पादप्रणतोऽलिख स्तुतिसखीं जैनस्तुतेः पञ्जिकाम्।
सह पञ्चविंशाक्षरसपादपद्मशतमिताञ्जनिष्ठ सुग
मेयम् ।
वर्षे तिथिरविसकये (शितिपक्षे) तपसि गुरुपुष्पे ॥२॥

इति विंशतिप्रकाशानां पञ्जिका समाप्ता ॥



इति श्रीवीतरागस्तोत्रं समाप्तम् ॥



इति श्रेष्ठि-देवचन्द्र लालभाई-जैनपुस्तकोद्धारे-ग्रन्थाङ्कः ९५ ।

॥ विषयानुक्रमः ॥

